

Giới thiệu Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ

Editor: heavydizzy

Số chương: 191 (đã hoàn)

Nội dung nhãn hiệu: ngọt văn, dị văn truyền thuyết

Nữ chủ: Ta chọn nam phụ!

【 Rất nhiều chuyện xưa về hành trình thượng vị của nam phụ. m 】

【 Chuyện xưa đều là vì những nam phụ ta từng yêu năm đó! 】

Chuyện xưa thứ nhất: cầu hoàng đế bạo kiều × cầu hoàng hậu cá mẫn

Chuyện xưa thứ hai: sát thủ trung khuyến ngọt ngào giọng thấp × nhuyển muội thiện nghệ chăn heo kỹ năng sinh hoạt toàn mẫn

Chuyện xưa thứ ba: quái vật nam tiên hóa × đại muội tử Tiểu Bạch Long vị nổi lâu

Chuyện xưa thứ tư: thần tượng xuyên không hệ thiên nhiên × fan xé bức xuyên không hệ độc

Chuyện xưa thứ năm: đại lão nữ trang kỹ thuật tốt × da dày nói nhiều sống chung qua ngày

Chuyện xưa thứ sáu: tộc trưởng bộ lạc Chân Hương × công chúa hòa thân trùng sinh

Chuyện xưa thứ bảy: ca ca ngựa tre lạnh lùng học bá × đại lão cứng rắn tự mang không khí phim kinh dị

Từ khóa tìm kiếm: nhân vật chính: rất nhiều | vai phụ: rất nhiều | cái khác: Phù Hoa, ngọt văn

Lời editor: Sau một thời gian bận rộn, ta quay lại sự nghiệp edit với mọi người. Ta chọn bộ này vì ta giống tác giả và rất nhiều người khác: không thể chấp nhận được cái kiểu ngược lên ngược xuống của nam chính và nữ chính mà cuối cùng vẫn HE. Ta cũng rất ghét cái kiểu nam chính ngựa giống, hậu cung trải rộng nữa. Thế cho nên truyện này hợp khẩu vị của ta.

Bộ này gồm 7 câu chuyện riêng về 7 cặp nữ chính - nam phụ, có điểm chung là cùng 1 nam chính lần lượt bị đá bay (pháo hôi) ở từng thế giới. thật là sáng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Nam chủ ngược luyến tình thâm bị đào thải - Xin chào nam chính, gặp lại nam chính

“Mau! Mau che chở nữ lang chạy trốn!” một hộ vệ lớn tiếng gào lên, giờ kiểm ngăn lại một sơn phi lao đến tập kích.

Được các hộ vệ vây quanh, trên xe bò, nữ lang sắc mặt trắng bệch mang mũ có rèm, còn có một người vú già cường tráng. Nghe thấy hộ vệ hô to, một người hộ vệ đứng trên cang xe kéo mạnh xe ra, nôn nóng nói: “Nữ lang, xin mau xuống xe, để chúng ta hộ tống ngài rời đi!”

Vú già cường tráng nhanh chóng đỡ nữ lang mang mũ có rèm xuống xe bò, cồng ở sau lưng, được mấy hộ vệ mở đường, che chở trốn ra khỏi vòng chiến.

Mấy hộ vệ mang theo hai người nhanh chóng rời khỏi nơi hỗn chiến, có mấy sơn phi muốn đuổi theo, lại bị các hộ vệ khác vội vàng ngăn lại.

Cảnh chém giết rõ ràng ở trước mắt, mùi máu tươi và thi thể nằm trên mặt đất cùng với phần còn lại của chân tay đã bị cắt đứt, làm nữ lang mang mũ có rèm cảm thấy khó chịu quay đầu đi. Người hộ vệ to cao cầm kiếm ở bên cạnh thấy thế, thô thanh nói: “Nữ lang yên tâm, chỉ cần chúng ta đến quan đạo, thoát khỏi chỗ sơn phi này là không có việc gì.”

Nữ lang mang mũ có rèm khẽ ừ một tiếng, lại nói: “Có phải có sơn phi đuổi theo hay không?”

Hộ vệ nói: “Những sơn phi đó đều đã bị kiểm chế, sẽ không nhanh đuổi theo như vậy.”

Nữ lang lại nói: “nói không chừng có mai phục, vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng.”

Hộ vệ nghe theo, nhưng mắt thấy quan đạo đã không xa, hấn thả lỏng không ít. Nữ lang mũ có rèm ghé vào sau lưng vú già cường tráng, ý vào mũ có rèm che, những người khác không nhìn thấy, yên lặng tròn trắng mắt. Giờ này khắc này, nội tâm nàng đã điên cuồng hô to lên —— Chỗ má thể nào lại đột nhiên bắt đầu cốt truyện như vậy? Hoàn toàn không kịp phản ứng lại a!

Xuyên qua đến thế giới này, biến thành một tiểu cô nương đã sắp tám năm, từ khi biết đây là một quyển tiểu thuyết chính mình đã từng xem, nàng vẫn luôn tự hỏi lúc cốt truyện bắt đầu thì làm sao bây giờ, ai biết cốt truyện lại đột nhiên buông xuống như vậy, bất quá là đi huyện bên cạnh thăm ông ngoại, trên đường trở về thế lại gặp phải sơn phi, trời biết chỗ này từ lúc nào xuất hiện một đám sơn phi, mấy năm nay nàng đi qua con đường này cũng không biết bao nhiêu lần, nhiều lần đều không có việc gì, cô tình hôm nay xảy ra chuyện.

Đúng vậy, không sai, quyển tiểu thuyết kia, nam nữ chủ trương ngộ chính là bởi vì nữ chủ gặp phải sơn phi tập kích, ngoài ra lại không viết cụ thể nữ chủ ngày nào đó đi nơi nào trở về gặp phải sơn phi, cho nên nàng may mắn mà nghĩ khẳng định không phải lúc này đâu, lại còn mang theo không ít hộ vệ, sao có thể nghĩ đến sơn phi ngày càng nhiều hơn. nói đạo lý một chút, một cái đỉnh núi rách nát nho nhỏ như vậy vì sao lại nhiều sơn phi như thế?

Véo ——

một mũi tên đột nhiên từ trong đám cây cối lao đến, một hộ vệ đứng ở phía bên phải đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị bắn trúng ngực, lập tức ngã xuống.

“không ổn, còn có mai phục!” Hộ vệ cả kinh nói, đúng lúc này, từ trong rừng cây lại liên tiếp bắn ra mấy mũi tên, đánh tan mấy hộ vệ, tiếp theo từ rừng cây chui ra mấy sơn phi, trong đó một người bên hông đeo đại đao, ánh mắt liếm quá một lượt ở trên người nữ lang mang mũ có rèm, cười dữ tợn nói: “Nữ nhi của Liễu sứ quân, mỹ nhân danh chấn Hà Hạ? Ha ha ha ha, các người thức thời đi, lưu nàng lại thì tha cho các người một đường!”

“Tặc tử đừng vội nhiều lời!” Hộ vệ gầm lên, rút kiếm tiến lên xử lý.

Tiếng đao kiếm leng keng cùng với tiếng người bị chém trúng gào thán, vú già cường tráng cũng là một nữ trung hào kiệt, mắt thấy hộ vệ khác đều thoát không nổi, tình thế không thể lạc quan, bà không nói hai lời, một mình xông lên, nữ lang mang mũ có rèm tiếp tục chạy trốn. Hoàng hốt không chọn đường, lung tung chạy xuống, phía sau tiếng hét hò càng ngày càng xa, còn không chờ vú già yên lòng, một sơn phi đột nhiên đuổi theo tới. Vú già đành phải buông nữ lang trên lưng, đẩy nàng một cái, “Nữ lang chạy mau!” Chính bà tùy tay nhặt một chạc cây trên mặt đất muốn chống đỡ sơn phi kia.

Nhưng mà nữ lang mũ có rèm nhanh chóng bắt lấy tay bà, không nói hai lời lôi kéo bà cùng trốn về một thung lũng.

P phía sau sơn phi càng ngày càng gần, gần đến có thể nghe được tiếng thở hổn hển thô suyễn trong miệng hấn, vú già muốn hy sinh thân mình đi cản hấn lại, tìm một đường sống cho nữ lang, nhưng nữ lang kéo bà chặt như vậy, bà lại không thể tránh thoát, đành phải tiếp tục đi theo chạy trốn về phía trước, mắt thấy nữ lang nhu nhược nhà mình có vẻ có hết sức, liền nửa kẹ nửa kéo nàng chạy như điên ở trong rừng cây.

Mà vị nữ lang này họ Liễu tên Đình Nhạn, đang ở trong lòng mắng to, giày đế mềm này đi vào xác thật thoải mái, nhưng cũng thật không thích hợp chạy trốn, chỉ một đoạn đường ngắn, nàng cảm giác lòng bàn chân đều sắp rách. Tiểu thư nhà quan ở chủ nghĩa phong kiến vạn ác, làm nàng trình diễn chạy trốn cực khổ trong rừng cây, không phải vô nghĩa sao!

Tuy rằng nàng cũng không muốn bắt đầu cốt truyện, nhưng đều đã như vậy, cứ dựa theo nguyên cốt truyện, nam chủ có phải nên xuất hiện anh hùng cứu mỹ nhân rồi không?

đang nghĩ như vậy, nàng chỉ cảm thấy tiếng gió ào ào, trên đại thụ bên cạnh đột nhiên có một bóng đen nhảy xuống, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng kêu, sơn phi bị nam nhân đột nhiên xông ra đánh choáng, ngã trên mặt đất.

Vú già kinh hồn chưa định, cảnh giác nhìn thanh niên một thân bố y, đồng thời bảo hộ nữ lang nhà mình ở sau người.

Thanh niên trong tay cầm một thanh đao chặt củi, sau lưng đeo một cây cung, xem hình dạng là một kẻ bình dân tầm thường, nhưng diện mạo thập phần tuấn lãng, mặc bố y cũng khó nén khí chất xuất chúng trên người hấn, vai rộng lưng rộng, thân hình đỉnh bạt, ánh mắt thanh chính, khí chất trầm ổn, cực kì dễ dàng làm nhân tâm sinh ra hảo cảm. Nhan giá trị này có khác với người qua đường Giáp bình thường, Liễu Đình Nhạn nháy mắt xác định, thẳng nhai này khẳng định chính là nam chủ.

Thấy rõ ràng quần áo và dung mạo của hấn, vú già thoáng yên tâm chút, hành lễ nói: “Đa tạ vị nghĩa sĩ này cứu giúp.”

Thanh niên cười nói: “không cần cảm tạ, ta xem người này tựa hồ là sơn phi, nói vậy quanh đây cũng không chỉ có một mình hấn, chỉ sợ nơi đây không an toàn, nhị vị không ngại đi cùng ta, ta dẫn các người đi lên quan đạo. Đúng rồi, còn chưa giới thiệu, ta là Trần Uân, là một người thợ săn ở trong Trần thôn gần đây, hôm nay vào trong núi săn thú.”

Ánh mắt hấn lướt qua trên người nữ lang trầm mặc ở phía sau vú già, không chú ý nhiều. Còn Liễu Đình Nhạn, phát hiện cái tình huống này rồi, càng thêm cẩn thận túm chặt mũ có rèm của mình, che mặt mình đến kín mít.

Cảm tạ thiên cảm tạ địa, cảm tạ nam chủ không có hứng thú với nàng. Nàng nhớ rõ ràng trong nguyên tác nam nữ chủ sơ ngộ một màn này, nam chủ giết chết sơn phi đuổi theo nữ chủ, quay người lại, vừa vặn mũ có rèm trên đầu nữ chủ bị nhánh cây kéo rách, hai người đứng lúc chạm mắt, lúc ấy nam chủ đã bị kinh diễm, sau đó nữ chủ đã bị nhìn đến đỏ mặt, gian tình của hai người cứ như vậy bắt đầu.

Mặt khác, nguyên văn nơi sơ ngộ này chỉ có nam nữ chủ hai người, không có vú già. Nhưng Lur cô chiều cổ Liễu Đình Nhạn hai năm, Liễu Đình Nhạn

cũng không có khả năng để bà đi tìm chết giống nguyên tác, cơ hồ dùng ra toàn bộ sức lực giữ bà lại, hiện giờ tốt xấu cũng là bảo vệ được một cái mạng.

Làm một nữ chủ nửa đường bị xuyên qua, Liễu Đình Nhạn tỏ vẻ GET không được tâm lý của nguyên nữ chủ, nam chủ xác thật rất tuần tú không sai, nhưng nàng ta mới vừa trở mắt nhìn nhiều người chết ở trước mắt như vậy, còn đang chạy trốn, hiện tại chân mềm nhũn, đầu lại choáng váng còn muốn nôn, nếu không phải cần phải chịu đựng hiện tại đã có thể ngất xỉu đi rồi, thật sự không có tâm tình nói chuyện yêu đương.

Mấu chốt là biết được cốt truyện, nàng cũng không dám cùng nam chủ yêu đương.

Nghĩ đến cốt truyện câu bức một đường ngược tìm ngược phổi, Liễu Đình Nhạn liền hận không thể một giây cùng với nam chủ đường ai nấy đi, mọi người cách nhau càng xa càng tốt.

Ai có thể nghĩ đến, người nam chủ này hiện tại vẫn là bình dân, chỉ không lâu sau sẽ dẫn dắt quân khởi nghĩa, cuối cùng một đường lên làm hoàng đế khai quốc. Mà nàng cái thân phận này, đệ nhất mỹ nhân danh chấn Hà Hạ, nữ nhi của Liễu sứ quân, nữ lang tiêu chuẩn quý tộc, chính là nữ chủ, ngày sau sẽ là Hoàng Hậu. Kết cục tuy rằng là HE không sai, nhưng ở phía trước, nàng cùng với nam chủ hai người yêu đương lại chia tay, chia tay lại hảo hợp, bị nữ xứng chen chân, trên đường sinh ra vô số hiểu lầm, còn sinh non. Nam chủ này cùng nữ chủ yêu nhau nhưng bởi vì bình quyền của nhà nữ xứng hỗ trợ, bắt buộc dĩ cười nữ xứng, làm ra hải tử, tóm lại nam nữ chủ hai người dây dưa dằng dặc, ngược luyến tình thâm, lúc trước nàng xem đến cảm thấy tim đau thắt, nếu không phải vì theo cốt truyện nữ xứng cuối cùng bị ngược, nàng nhất định không thể tiếp tục đọc hết.

A, kết cục là nữ xứng rốt cuộc cũng chết, con của nữ xứng cũng chết, sau đó nữ chủ tha thứ cho nam chủ, con của hai người trở thành hoàng đế đòi kế tiếp, hết truyện.

Chỉ cần hồi tưởng một chút nữ chủ trải qua phong phú đủ các loại bị ngược, Liễu Đình Nhạn đều nhìn không được run rẩy, cho nên cự tuyệt đi theo cốt truyện mà nói chuyện luyến ái. Xuyên đến loại triều đại hư cấu không biết ở thời không nào đã đủ tâm tắc, chỉ muốn an phận phận ăn no chờ chết, cốt truyện câu huyết đáng chết đều tránh ra.

Trong nguyên tác vốn dĩ hai người ái muội đã biến thành ba người, không khí phi thường đứng đắn nghiêm túc, giữa nam nữ chủ cách một vũ giả cường tráng có thể tay không giết heo, hai người một chút hoa lửa cũng không sát ra, sau đó bọn họ thành công tới quan đạo, thành công ngăn lại một vị phủ binh tuần tra, lấy ra tín vật cho thấy thân phận, thực nhanh liền có phủ sứ quân phái người tới đón.

Cho đến khi được đỡ lên xe bò, Liễu Đình Nhạn cũng chưa nói một lời cùng với Trần Uẩn, biểu diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn một nữ lang trầm mặc là quý tộc hoàng kim.

Có lẽ phép hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là không cần làm cho nam chủ bất luận có cái hứng thú hay hảo cảm gì. Thực tốt, tuy rằng cốt truyện bắt đầu, nhưng đã bị nàng làm lệch đi.

.....

Bởi vì trong lúc vô tình cứu được Liễu nữ lang nổi danh đại mỹ nhân kia, Trần Uẩn được Liễu gia cảm tạ, đại quân sự Liễu gia tự mình mang theo hậu lễ đi tới nhà hắn nói lời cảm tạ, đưa tới vô số người vây xem.

Ở Trần thôn này đó là tin tức oanh động, các thôn dân xung quanh đều nhìn không được tới hỏi thăm Trần Uẩn.

“Thất Lang, nghe nói hôm qua người cứu nữ lang Liễu gia kia, Liễu gia tặng cho người tạ lễ phong phú, chính là sự thật?”

Trần Uẩn bắt đầu dĩ cười, “Chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi, đảm đương không nổi tạ lễ nhiều như vậy, ta đã chuyển từ chối.”

Người hỏi chuyện đầy mặt không tin, “Sao có thể, kia chính là thù lao phong phú có thể làm người áo com vô ưu nửa đời sau a, nào có ai ngu ngốc như vậy, toàn bộ cự tuyệt hết, người không muốn nói thật thì thôi, hà tất lấy loại lời nói này tới dọa ta!”

Bên cạnh một người khác nói: “Những người khác thì không sai, Thất Lang lại không là như thế, mọi người ai lại không biết Thất Lang làm người, làm sao nói dối gạt người. Nhưng thật ra Thất Lang, người có thể nhìn thấy Liễu nữ lang kia, có đúng là mỹ mạo như trong đồn đãi không?”

Trần Uẩn nhớ tới nữ lang trầm mặc hôm qua kia, có chút thất thần. Tuy rằng nàng mang mũ có rèm, nhưng lúc được đỡ lên xe bò, vừa lúc có gió thổi mở ra non nửa tấm lụa trắng, lộ ra nửa khuôn mặt. Da như ngưng chỉ, sáng trong như minh châu, dù chưa từng thấy toàn bộ dung mạo, mặc dù chỉ có một thoáng nhìn, cũng khiến Trần Uẩn ấn tượng khắc sâu.

Xác thật là mỹ nhân như trong đồn đãi, giống như minh châu.

“Thất Lang? Sao lại không nói lời nào, người cũng thấy thật?”

Trần Uẩn chần chờ một lát, vẫn nói: “Liễu nữ lang mang mũ có rèm, ta vẫn chưa thấy dung mạo của nàng, việc này đối với nữ lang mà nói cũng không phải chuyện gì tốt, vẫn là không cần đàm luận nữa.”

Đám người tản ra, Trần Uẩn cũng con mắt mình mới bắt được, chuẩn bị đi vào thành bán.

Tác giả có lời muốn nói: không cần đưa vào bất luận tiểu thuyết nào! không cần đưa vào bất luận tiểu thuyết nào! không cần đưa vào bất luận tiểu thuyết nào!

Bởi vì áng văn này là rất nhiều chuyện ngắn tập hợp lại, cho nên nam chủ của nguyên cốt truyện đều phảo hời, nam hai hoặc là vai ác giả thiết theo nguyên cốt truyện mới là nam chủ thật. Cho nên các nam chủ thật có thể là biến thái, khả năng tam quan bất chính, có thể là sa điều, xin tự mình cảnh giác, tác giả không phụ trách báo động năng lượng cao phía trước.

Editor nói thêm: Nam nữ chủ bộ này là một dị bản cổ đại khác của bộ Cá mẫn cũng đang được edit trênCung nhé (cùng một tác giả).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nam phụ điên rồ

Liêu Đình Nhận có chút uể oải ngồi ở trước án kì, hai nô bộc nhất nhất dọn đi đồ ăn cơ bản không hề được động đến trên án kì. Lư cô thấy nữ lang nhà mình lại không ăn bao nhiêu, có chút lo lắng mà khuyên nhủ: “Nữ lang, nhiều ít vẫn ăn một chút đi, không ăn cái gì, thân thể làm sao chịu được.”

“Ta ăn không vào.” Liêu Đình Nhận nhớ tới trường hợp ngày hôm qua liền hoảng sợ, tối hôm qua còn làm ác mộng, sao có thể nuốt trôi đồ ăn, huống chi trong phủ com canh phần lớn là ăn thịt, rau dưa tương đối ít, loại thời điểm này nàng nuốt trôi mới là lạ. Cho dù hơn hai mươi năm đời trước, hay là xuyên qua đến nơi đây tám năm, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh tàn khốc huyết tính như vậy, lúc ấy vội vàng chạy trốn không có phản ứng lớn, chờ đến lúc an toàn về nhà, nàng mới nôn ra một trận.

Lư cô ngồi quỳ ở bên cạnh nàng, “Bằng không, nô đi lấy chút sữa dê cho nữ lang?”

Đúng lúc này, đại quản gia trong phủ đi vào trong nhà, nói với Liêu Đình Nhận: “Nữ lang, chúng ta đưa tạ lễ, vị Trần lang quân kia cũng không nhận, nữ lang riêng phân phó đưa những hoàng kim đó, hãn cũng không tiếp thu.”

Liêu Đình Nhận hơi đau đầu, a đúng, nam chủ chính là như vậy, giai đoạn đầu phi thường chính nghĩa có nguyên tắc, cự tuyệt thu tạ lễ, nguyên văn tựa hồ cũng có.

“Vây quên đi.” Liêu Đình Nhận không nghĩ nói nhiều chuyện này, chờ đại quản gia đi rồi, nàng đứng lên nói: “Chuẩn bị xe bò, ta đi một chuyến đến chỗ Thôi nữ lang.”

Nữ lang Thôi gia, là khuê trung bạn tốt của Liêu Đình Nhận, cái triều đại này giải trí không nhiều lắm, muốn đi chỗ nào đều thực phiền toái, trừ lên chùa miếu dâng hương, đi bãi phóng thân thích, cũng chỉ có cùng các tiểu ty muội xung quanh lui tới có thể qua thời gian, Thôi nữ lang xem như cùng Liêu Đình Nhận là bạn tốt nhất.

Xe bò trên đường đến Thôi gia, Liêu Đình Nhận trong lúc vô tình xuyên qua khe màn, thấy bên đường một thân ảnh đang bày quán.

Nam chủ Trần Uẩn? hãn giai đoạn đầu xác thật là một thợ săn dựa vào săn thú mà sống, sau đó thế cục càng ngày càng rung chuyển, hãn mới tụ tập rất nhiều người cùng nhau phân loạn khỏi nghĩa.

Liêu Đình Nhận nghĩ nghĩ, quay sang Lư cô phân phó: “Người bên kia, tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng, nếu hãn không chịu thu tạ lễ của chúng ta, vậy để nô bộc trong phủ nhìn xem, ngày sau phạm là hãn vào trong thành bán con mồi, thì mua toàn bộ, cũng coi như báo đáp.”

Lư cô đáp: “Vâng, nữ lang.”

Liêu Đình Nhận vừa lòng, buông màn, không suy nghĩ việc này nữa. Tuy rằng không muốn yêu đương cùng nam chủ, nhưng nếu hãn cứu mình một lần, thế nào cũng phải có hồi báo.

đi vào Thôi gia, nhìn thấy Thôi nữ lang, hai người vào trong phòng ngồi xuống, Thôi nữ lang ríu rít nói chuyện hôm qua của Liêu Đình Nhận, “Tỷ không biết, chuyện của tỷ đều truyền khắp, thật là lo lắng chết ta! Nghe nói Liêu sứ quân hôm qua đã mang theo một đại đội phủ binh đi tiêu diệt som phi, hiện giờ đã trở lại chưa?”

“Phụ thân phải đến buổi chiều mới có thể trở về.” Liêu Đình Nhận bất đắc dĩ nói: “Muội cũng đừng lại nói này nọ, đầu của ta nghe đến phát đau, nói chút chuyện thú vị đi.”

Thôi nữ lang ngồi ở bên cạnh nàng, kéo tay nàng: “Được, chúng ta không nói cái này nữa. nói chuyện thú vị a, tỷ biết không, chính là Đái Vũ Đái lang quân vẫn luôn đuổi theo tỷ kia, bị phụ thân hãn ra lệnh cưỡng chế đi vào trong quân doanh rèn luyện rồi, việc này thật tốt, gia hỏa phiền nhân này không bao giờ có thể tới đây dựa tỷ nữa, thế nào, có phải cảm thấy cao hứng một chút hay không?”

Đó xác thật rất làm người ta cao hứng, cái người phiền nhân gọi là Đái Vũ này, trên cơ bản trong nguyên tác có thể xem như xúc tác làm cảm tình của nam nữ chủ tăng lên ở giai đoạn đầu, chỉ cần hãn vừa xuất hiện làm ra cái gì, là có thể làm cảm tình của nam nữ chủ nâng cao một bước, một nhị đại kiêu ngạo ngốc nghếch háo sắc tiêu chuẩn, Liêu Đình Nhận đồng dạng không muốn nhìn thấy hãn.

“A đúng rồi, ngày hôm trước, đại bá cùng bá mẫu nhà ta tới, nghe nói một nhà bọn họ chuẩn bị từ Lạc Kinh dọn đến Hà Hạ chúng ta, hai vị đường tỷ của

ta cũng sẽ cùng nhau tới, đến lúc đó chúng ta lại có thể thêm hai bằng hữu chơi cùng.” Thôi nữ lang cười đến vui vẻ, nhưng Liễu Đình Nhạn nghe thấy, lại không có tâm tình tốt như vậy, thậm chí tươi cười dần dần biến mất.

không ngại thơ hồn nhiên như Thôi nữ lang, Liễu Đình Nhạn rất rõ ràng những người này vì cái gì dọn khỏi Lạc Kinh, bọn họ phần lớn đều là bởi vì trong nhà có nữ lang tuổi thanh xuân chưa lập gia đình, sợ bị bệ hạ nhìn trúng triệu tiến vào cung, mới có thể lựa chọn rời xa Lạc Kinh tránh họa.

Đương kim Hoàng đế bệ hạ Tư Mã Tiêu, yêu thích nữ tử mỹ mạo, trong cung mỹ nhân đông đảo. Nếu hấn háo sắc thì cũng thôi, nhưng hấn không phải, vị bệ hạ này thích thưởng thức mỹ nhân, rồi lại thường xuyên nổi điên, hôm qua còn thích mỹ nhân, hôm sau nói không chừng liền xua tay cho người kéo xuống giết chết, nghe nói là chủ tử táo bạo dễ giận, hung tàn vô cùng. không chỉ có mỹ nhân ở hậu cung, đại thần tiền triều hấn cũng nhìn không thuận mắt thì nói giết liền giết.

Đúng là bởi vì hấn giết người không hề có kỵ, thù đoạn lại hung bạo tàn khốc, lúc này mới làm cho về sau các nơi khởi nghĩa, cuối cùng mất nước.

Vị quân chủ mất nước Tư Mã Tiêu này, đúng là nam số 2 trong nguyên tác, đây mới là nguyên nhân chân thật làm Liễu Đình Nhạn cảm thấy đau sợ hãi.

Từng nhìn ở góc độ người đọc, nam số 2 Tư Mã Tiêu, không hề nghi ngờ là một kẻ bệnh tâm thần. Cái kẻ ‘bệnh tâm thần’ này là chỉ đầu óc hấn thật sự có bệnh, ít nhất cũng là người bệnh mắc chứng cuồng táo, bệnh trạng dễ giận, tâm tư không thể cân nhắc, để cho Liễu Đình Nhạn ấn tượng khắc sâu một màn là trong nguyên tác, trong một lần đại yến quần thần, hấn đột nhiên không có nguyên do hạ lệnh lột da một mỹ nhân hấn đang sủng ái, lột xong cho người chế tạo lại rồi đưa cho phụ thân của mỹ nhân kia, nghe nói làm vị quan viên kia đang sống sờ sờ bị hù chết.

Nếu là nam số 2, vậy nữ chủ đương nhiên cùng Tư Mã Tiêu có tiếp xúc, chính là một lần nọ nữ chủ cãi nhau với nam chủ rồi trốn đi, bị hoàng đế đi tuần gặp gỡ, kinh vi thiên nhân mà mang theo bên người. Vuốt lương tâm mà nói, cho dù Tư Mã Tiêu phi thường đáng sợ, nhưng hấn trong nguyên tác xác thực chưa từng thương tổn nữ chủ, ngược lại vẫn luôn phi thường sủng ái nàng. Nhưng cái đó không có tác dụng gì, dù sao sau đó nam chủ tới cứu nữ chủ trở về, cũng giết chết Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu nam số 2 này, so với Trần Uẩn là nam chính càng làm cho Liễu Đình Nhạn cảm thấy lớn đầu. Nếu không muốn cùng Trần Uẩn có liên lụy, Liễu Đình Nhạn có thể trực tiếp tránh khỏi hấn, nhưng Tư Mã Tiêu nàng tránh không nổi a!

Bởi vì theo tình huống trong nguyên tác, đại khái là sau khi nam nữ chủ tương ngộ nửa năm, Tư Mã Tiêu nghe nói Hà Hạ có mỹ nhân Liễu nữ lang, hạ một tờ chiếu thư lệnh nàng tiến cung bồi vương bạn giá. Trong nguyên tác nữ chủ đương nhiên là không chịu tiến cung, bởi vì hung danh bên ngoài của hoàng đế, hơn nữa nàng khi đó cùng nam chủ đã tình chàng ý thiếp, dù thế nào cũng không thể tiến cung, cho nên nàng chạy ra khỏi nhà đi tìm nam chủ, sau đó Tư Mã Tiêu trực tiếp bắt cha của nữ chủ nhốt vào đại lao.

Xét thấy tám năm nay ở chung cùng phụ thân nhặt được này cũng không tồi, Liễu Đình Nhạn không muốn giống nguyên nữ chủ hô cha mình, chỉ có thể lựa chọn con đường ngược lại với nguyên nữ chủ, thật tới lúc đó, nàng liền dứt khoát tiến cung thôi. Dù sao Tư Mã Tiêu sẽ không giết nàng, chỉ cần có thể giữ được mệnh còn không liên lụy người khác là tốt rồi. Cứ như vậy, nàng sẽ hoàn toàn thoát ly nguyên tác.

Tương lai tiến cung không xa cơ bản đã xác định, nhưng Liễu Đình Nhạn nghĩ đến nam số 2 hung tàn vẫn nhìn không được run rẩy, nhận mệnh thì nhận mệnh, sợ hãi vẫn sợ hãi. Cốt truyện hiện tại đã bắt đầu, đại biểu cho nàng chỉ còn nhiều nhất nửa năm ngày lành, loại đếm ngược đến tử vong này thật làm người ta thoải mái không nổi.

Ra cửa giải sầu không chỉ không thể làm tâm tình thả lỏng, ngược lại càng khẩn trương hơn, Liễu Đình Nhạn lo lắng về đến nhà, phát hiện phụ thân đã trở lại. Liễu sứ quân nhìn thấy bộ dáng của nữ nhi, cho rằng nàng còn sợ hãi vì hôm qua gặp nạn, xụ mặt đi tới vỗ vỗ vai nữ nhi, “không phải sợ, son phi len lỏi tới đây đều đã bị tiêu diệt, về sau sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa.”

Liễu Đình Nhạn nhìn hấn, người cha này của nàng khó có thể biểu hiện ra ngoài biểu tình nhu hòa nhất, tuy rằng sẽ không đối với nữ nhi biểu đạt quan tâm thân mật, nhưng trong lòng hấn kỳ thật phi thường yêu thương nữ nhi duy nhất này.

Cho nên Liễu Đình Nhạn không quá hiểu rõ, nữ chủ nguyên tác không hiểu thế nào mà nghĩ chạy liền chạy, không suy xét một chút cha nàng sẽ có kết cục gì?

“Phụ thân, con không có việc gì.”

“Ừ, con cẩn thận nghỉ ngơi, có phụ thân ở đây.”

Khó được một lát ấm áp qua đi, Liễu sứ quân lại vội vàng đi bận rộn công vụ, còn Liễu Đình Nhạn, như cũ ăn không ngồi rồi. Trong nhà chỉ một mình nàng là chủ tử, tòa nhà lại rộng, việc mỗi ngày chính là ăn và ngủ.

Ở nhà nằm liệt một thời gian, Liễu Đình Nhạn quyết định đi dâng hương, đi dạo chùa miếu. Chùa miếu ngoài thành cũng thôi, sợ lại ra cái gì ngoài ý muốn, chùa miếu trong thành có nơi hương khói tương đối tràn đầy, nhưng người quá nhiều nàng cũng sợ xảy ra sai lầm, cuối cùng quyết định đi Liên Sơn Miếu tương đối thanh tịnh.

Vốn dĩ khi ra cửa là ánh mặt trời sáng lạn, nhưng tới trên đường Liên Sơn Miếu, đột nhiên có mưa, bất đắc dĩ, đành phải cùng Lư cô và mấy nô bộc trú mưa ở đình gỗ trong núi.

Các nàng ngồi xuống không lâu, trên sơn đạo lại có một bóng người vội vàng chạy tới.

Lại lần nữa nhìn thấy Trần Uẩn, Liễu Đình Nhạn phản ứng đầu tiên là hồi ức lại nguyên tác, nguyên tác có tình tiết nam nữ trú mưa chủ ngẫu nhiên gặp

nhau sao? Hình như không có a! Tuy rằng qua nhiều năm nằng nhớ không rõ chi tiết lắm, nhưng trú mưa gặp nhau, tình tiết này xác thật là không có, như thế nào ở đây lại thêm diễn?

Thấy trong đình có người, còn là nữ lang quý tộc, Trần Uẩn vốn không nghĩ đi vào, nhưng hấn cảm hương nến tiền giấy còn có hai ngọn liên đăng muốn cung ở trước án của cha mẹ, bị mưa làm ướt thì không thể sử dụng, bởi vậy hấn do dự hỏi: “Có thể để ta đặt những thứ này ở trong đình không? Ta chính mình ở ngoài đình cũng được, tuyệt không quấy rầy nữ lang.”

Liêu Đình Nhạn yên lặng thờ dài, “Mời vào trú mưa đi, không ngại.”

Trần Uẩn vào trong đình, mới phát hiện lại gặp gỡ nữ lang nhà Liêu sứ quân, Lur cô từng gặp cười gật đầu với hấn, hấn cũng đáp lễ lại, tự giác đứng ở góc đình rời xa các nằng, thật sự thủ lễ.

Liêu Đình Nhạn sửa sửa mũ có rèm của mình, thầm nghĩ nam chủ này xác thật là không tồi, rốt cuộc có thể làm nam chủ, nhân thiết khẳng định vượt qua thử thách, chỉ tiếc nằng không muốn bởi nam chủ ngược tìm ngược phổi. Nam chủ giai đoạn đầu có lý tưởng có khát vọng thiện lương có nguyên tắc, giai đoạn giữa các loại đánh giặc sát phạt quyết đoán, trực tiếp biến thành kiêu hùng, giai đoạn sau còn có cung đấu liên thành người cô đơn tâm tư thâm trầm, nữ chủ phải bởi hấn một đường thay đổi, còn một lần lại một cái lần liên tiếp sinh hài tử cho hấn, thật là vừa một môi lại tiện toái.

Nằng đang suy nghĩ ở trong lòng, không ngờ Trần Uẩn cũng nghĩ đến chuyện của nằng. Mấy ngày nay, mỗi khi hấn đánh con mời vào thành bán, đều sẽ thực nhanh được người ta mua hết toàn bộ, số lần nhiều, làm hấn phát hiện không đúng, hỏi thăm mới biết được, nguyên lai mua con mỗi đều là gia phó Liêu gia, mà sau khi nghe ngóng, người nợ mới lặng lẽ nói cho hấn, là Liêu nữ lang tự mình dặn dò.

Trần Uẩn im lặng, bởi vì hấn cự tuyệt tạ lễ, cho nên vị Liêu nữ lang kia âm thầm báo đáp lại như thế? Hai người dù chưa nói chuyện, nhưng trong lòng hấn bởi vậy đối vị Liêu nữ lang kia sinh ra rất nhiều hảo cảm. Có tâm như thế, nhất định cũng là vị nữ lang thiện tâm tri ân báo đáp. Chỉ là hấn không thể ngờ được, hai người lại lần nữa tương ngộ ở chỗ này.

Mưa ngừng thực mau, đoàn người Liêu Đình Nhạn chuẩn bị đi trước. Nằng muốn đi sớm một chút, ai ngờ sau con mưa đường trơn, Liêu Đình Nhạn dưới chân trượt một cái, thân mình nghiêng về phía trước, tuy rằng may mắn được đỡ lấy, nhưng mũ có rèm trên đầu lại rơi trên bùn lầy lội.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chuyện này là cần thiết phải ở trước mặt nam chủ rút mũ có rèm một lần đứng không?

Vốn dĩ Trần Uẩn tránh sang một bên để các nằng đi trước, vừa lúc thấy một màn như vậy. Lụa trắng rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt có thể nói là tuyệt sắc, lúc cặp mắt kia doanh doanh trông lại phía hấn bên này, Trần Uẩn cơ hồ ngây dại. Như phù dung trong nước, tựa hoa sen trắng ngậm sương, doanh doanh đưa tình, không lời nào có thể diễn tả được.

Theo bản năng nhìn nam chủ phản ứng một lần, Liêu Đình Nhạn: “.....” thật là biểu hiện sinh động cái gọi là viết hai chữ kinh diễm ở trong ánh mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Đúng vậy, hoàng đế Tư Mã Tiêu, chính là nam phụ trong nguyên tác, cũng là nam chủ thật của câu chuyện này.

không có xoay ngược lại cũng không có tẩy trắng, hấn xác thật chính là kẻ biến thái bệnh tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Người qua đường Giáp bị mê đảo?

Liêu Đình Nhạn không rồi rắm bao lâu liền nghĩ thông suốt, dù sao giai đoạn đầu nam chủ chính là bình dân, chỉ cần chính nằng không muốn yêu đương cùng nam chủ, cho dù nam chủ coi trọng nằng cũng vô dụng, hình như cũng không cần phải lo lắng, vẫn nên đi lo lắng hoàng đế hung tàn nửa năm sau phải đối mặt đi, ở cái thời đại này quân quyền lớn hơn hết thảy, lực sát thương của hoàng đế thật sự quá lớn.

Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng gần đây ba lần bốn lượt gặp phải nam chủ, cơ hội xảo ngộ này có phải quá nhiều hay không?

đi chùa miếu dâng hương có thể gặp được vừa lúc nam chủ đi cung đèn cho cha mẹ, đi đạp thanh du hồ bị người khác dây dưa, cũng có thể gặp gỡ nam chủ, nam chủ là không chỗ nào không có mặt sao?

“Ngươi là thứ gì? cũng dám đứng ở trước mặt ta? Ngươi có biết ta là ai không?”

Nghe thấy Đái Vũ kia phát ra ba câu hỏi kinh điển của pháo hôi, từ nội tâm Liêu Đình Nhạn quả thực không còn lời gì để nói. Đái Vũ này thật sự không hổ danh hiệu Nguyệt Lão của nam nữ chủ nguyên tác, hấn xuất hiện chính là vì đây CP nam nữ chính! [CP: couple]

Nằng khó được có hứng thú đi ở bên hồ một chút, Đái Vũ này liền không biết từ nơi nào toát ra, cười hi hi quần lấy nằng nói chuyện, tiếp theo nam chính Trần Uẩn cũng không biết từ nơi nào toát ra, lo tự mình làm anh hùng cứu mỹ nhân, chắn trước người nằng, giằng co với Đái Vũ.

Đối mặt với Đái Vũ kiêu ngạo ương ngạnh miệt thị, Trần Uẩn không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Ta là ai cũng không quan trọng, nhưng mặc kệ ngươi là

ai, đều không nên khó xử một vị nữ lang như thế.”

Đái Vũ liếc mắt trên dưới đánh giá hần một cái, trong mắt lộ ra địch ý, loại tiểu bạch kiểm xuất thân bản hàn nhưng mà lớn lên tuấn tú này, dễ dàng lừa được phương tâm nữ lang nhất, gia hỏa trước mặt này xác định chắc chắn là không có hảo ý, không phải thứ tốt.

Lúc hai nam nhân giằng co, Liêu Đình Nhạn đã mang theo một nô bộc xoay người đi hướng khác. Đái Vũ còn muốn nhục nhã Trần Uẩn một phen, lại thấy mỹ nhân không để ý tới bọn họ đã xoay người đi rồi, vội vàng hô: “Ai, Liêu nữ lang đừng đi a, chúng ta còn chưa nói xong đâu!”

Liêu Đình Nhạn hơi nghiêng đầu, nhìn hần một cái, bình tĩnh nói: “Nghe nói Đái lang quân gần đây huấn luyện ở quân doanh, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đi ra ngoài, nói vậy việc học có thành tựu, cha ta gần đây đang cùng Đái tướng quân thương nghị quét sạch toàn bộ sơn phi quanh đây, có lẽ Đái lang quân cũng nên cùng đi học hỏi kinh nghiệm”

Đái Vũ sắc mặt nháy mắt phát xanh, hần nào dám đi đánh son phấn, còn không phải thừa dịp cha hần bận rộn không lo đến, lúc này mới trộm đi ra khỏi quân doanh, nếu Liêu nữ lang trở về cáo trạng, hần thật sự là ăn không hết gói đem đi. Đái Vũ ngượng ngùng ngậm miệng, không dám ngăn đón nữa.

Liêu Đình Nhạn không để ý đến Trần Uẩn, Đái Vũ thấy Trần Uẩn bị đái ngộ so với mình còn không bằng, lại thư thái hơn, khinh thường mà nhìn hần một cái, cũng nhắc chân đi rồi.

Trần Uẩn đứng tại chỗ nhìn nhìn bóng dáng Liêu Đình Nhạn, thầm nghĩ, thật là một nữ lang tâm tư uyển chuyển, nàng biểu hiện thờ ơ với mình đến như thế, lang quân ương ngạnh kia sẽ không bởi vậy tìm hần phiền toái, nàng đây là âm thầm che chở a.

Liêu Đình Nhạn cũng không biết nam chủ suy nghĩ cái gì, nàng nhanh chóng đi đến chỗ các tiểu ty muội cùng du hồ, không dám rơi lại sau, ở lại một mình là phải một mình thoát nam chủ, tâm thật mệt.

Bởi vì trải qua lần này, mấy tiểu ty muội của Thôi nữ lang lại gọi nàng ra cửa, Liêu Đình Nhạn đều cự tuyệt. Ra cửa một lần liền gặp nam chủ một lần, nếu đã biết ra cửa tất gặp nam chủ, nàng còn ra cửa cái gì, thành thật ở nhà ngủ thôi, nàng cũng không tin mình ở nhà, nam chủ cùng với phiền toái còn có thể từ trên trời giáng xuống. Đến ngoại tổ bên kia gọi thư bảo nàng đi tham gia tiệc sinh nhật của biểu ty nàng cũng không đi, hoàn mỹ né qua toàn bộ cốt truyện trong nguyên tác có liên quan đến nam chủ.

Vì thế Liêu Đình Nhạn cứ như vậy ở nhà từ mùa xuân cho đến mùa hè, một lần cũng không ra khỏi cửa, đến phụ thân nàng bận về công việc còn có điểm lo lắng, riêng tới hỏi nàng muốn ra cửa giải sầu hay không.

Liêu Đình Nhạn cự tuyệt: “Nữ nhi tâm tình vẫn tốt, không cần ra cửa giải sầu.”

Thời gian nửa năm dần dần tới gần, lúc Liêu Đình Nhạn cho rằng mình còn có thể lười nhác nhân nhả thêm nữa, sứ giả đã từ Lạc Kinh đến mang theo chiếu thư của Hoàng đế bệ hạ, đi vào phủ sứ quân.

Mỹ nhân Liêu Đình Nhạn nổi tiếng Hà Hạ, mỹ danh truyền tới Lạc Kinh, hoàng đế đối với nàng thực cảm thấy hứng thú, yêu cầu nàng vào cung bạn giá.

Liêu Đình Nhạn trong lòng lập bộp một tiếng, nghĩ thầm thế này không đúng a, nguyên tác không phải ít nhất còn qua hai tháng mới có tin tức triệu nàng vào cung sao? Như thế nào lại xảy ra trước?

Càng làm cho nàng không nghĩ tới chính là, không bao lâu, đại đội nhân mã từ Lạc Kinh đã tới, nói muốn tiếp nàng lên Lạc Kinh. Nguyên tác chỉ miêu tả nữ chủ bị thương như thế nào, trộm đi ra ngoài gặp nam chủ như thế nào, hai người tình thâm như biển khó xa khó phân như thế nào, căn bản không viết hoàng đế còn phái nhiều người tới đón như vậy a.

Được rồi, nàng nên biết tiểu thuyết là tiểu thuyết, thế giới chân thật là thế giới chân thật, đều phải có chỗ bất đồng, tiểu thuyết rốt cuộc không có khả năng viết ra toàn bộ chi tiết, hơn nữa bởi vì nàng thay đổi, cốt truyện biến hóa theo cũng thực bình thường, nhưng mà loại tình huống đột phá nhận thức này vẫn thực làm người ta ngạc nhiên. Có thể là bởi vì lúc nàng cân nhắc này đó, biểu tình quá buồn rầu, phụ thân nàng một ngày nọ, bỗng nhiên nói với nàng: “không cần như thế, vì phụ sẽ nghĩ cách.”

Liêu Đình Nhạn: “.....???” không theo kịp ý nghĩ của cha.

Liêu sứ quân có chút ưu thương sờ sờ đầu tóc nữ nhi, “Qua mấy ngày con liền mượn cơ ỏm, đi nhà ngoại con ở một thời gian, Lạc Kinh nếu có người tới, ta sẽ ứng đối. Phụ thân cũng không muốn để con tiến cung chịu chết, yên tâm đi.”

Liêu Đình Nhạn hiện tại hoài nghi nữ chủ trong nguyên tác nhẹ nhàng từ bỏ cùng nam chủ như vậy, trong đó thân phụ khẳng định có hỗ trợ.

Liêu sứ quân còn đang nói: “Từ biệt lần này, con phải chiếu cố mình cho tốt, phụ thân không biết còn có thể cùng gặp lại con hay không.....”

Càng nói càng giống quyết biệt, Liêu Đình Nhạn không chỉ không theo kịp ý nghĩ của cha còn vào không được tình cảnh cha con, cảm tình không tới cũng không ập ỏ ra nước mắt. Nàng dứt khoát bắt lấy tay phụ thân, “Cha à, người đừng nghĩ quá nhiều, nữ nhi đang chuẩn bị tiến cung.”

nói đùa, cha nàng đối với hoàng đế Tư Mã Tiêu hung tàn còn không có nhận thức chuẩn xác, cái kẻ bệnh tâm thần kia nếu muốn nàng tiến cung, đừng nói bị bệnh, chính là biến thành thi thể đều phải nâng đi Lạc Kinh cho hần xem một cái. Trừ phi nàng cũng giống nữ chủ nguyên tác, không quan tâm gì trực tiếp từ bỏ rồi đi, liên lụy cha nàng cùng ngoại tổ bọn họ. Lăn lộn tới lăn lộn đi, chỉ có một kết quả, hà tất phải thế.

Liêu sứ quân nghe nữ nhi nói xong, trong mắt thế nhưng lập lòe ánh lệ, nam nhân này ngày thường nghiêm túc bản khắc không biết tự mình nào bỏ cái gì,

tự làm mình cảm động đến quá sức, “Đình Nhận, con không cần như thế, ta biết con không muốn liên lụy phụ thân, nhưng phụ thân làm sao nhẫn tâm.....”

Liêu Đình Nhận thật sự không quá am hiểu đối mặt với cảnh tượng này, chỉ đành lần thứ hai ngắt lời hắn, “Cha, hiện giờ con đã mười bảy tuổi, vốn nên thành thân, gả cho ai cũng như nhau, huống chi nếu bệ hạ coi trọng nữ nhi, còn riêng sai nhiều người tới đón tiếp như vậy, nói vậy nữ nhi vào cung rồi cũng sẽ sống không đến mức quá khó khăn, ngài yên tâm là được.”

Liêu sứ quân ngó trái ngó phải, không phát hiện trên mặt nữ nhi có vẻ miễn cưỡng, chỉ có thể tâm tình thực phức tạp mà tiếp nhận sự thật nữ nhi đúng là chuẩn bị tiến cung.

“Con thật sự nguyện ý tiến cung?”

“thật sự.” Liêu Đình Nhận chém đinh chặt sắt.

Triết lý nhân sinh thứ nhất của nàng chính là, đã làm quyết định thì không thể lại lắc lư trái phải không rõ, nếu không tâm thái sẽ bằng.

Cùng lúc đó, tin tức nữ nhi của Liêu sứ quân sắp bị đặc phái viên Lạc Kinh nghênh tiến vào cung cũng truyền khắp Hà Hạ, cơ hồ mỗi người đều đang đàm luận việc này.

một bộ phận người hâm mộ Liêu nữ lang có thể được hoàng đế tự mình tuyển triệu vào cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý, một bộ phận người lại thờ dài mặt như thế, sắp phải bị hoàng đế hung bạo kia đập hư.

“Người coi trong cung kia là cái nơi tốt lành nào để đi vào hay sao, ta có vị đường huynh, tháng trước từ Lạc Kinh tới, chính hắn nói với ta, hiện giờ Lạc Kinh cơ hồ mỗi người đều biết, vị bệ hạ này của chúng ta giết người như ma, nghe nói trong cung ngày ngày đều có mỹ nhân bị bệ hạ không hài lòng giết chết, thì thế bị đưa ra cung thành.....”

Người nói chuyện đề thấp thanh âm, nhóm người bán dạo ngồi một bàn với hắn đều dừng lỗ tai nghe, sau đó thổn thức cảm thán.

“Liêu nữ lang vào cung, cũng không biết có thể sống bao lâu, đáng thương quá.”

Ngồi một bàn bên cạnh, Trần Uẩn nhắm mi lại, buông xuống chén trà trong tay. Hắn nhìn không được ngẩng đầu nhìn phía phủ sứ quân, nhớ tới vị nữ lang kia nhìn qua nhu nhược uyển chuyển. Chỉ cần nghĩ đến nàng có lẽ sẽ vào lúc nào không biết, lặng yên không một tiếng động chết đi, Trần Uẩn liền cảm thấy tiếc hận mà chua xót. Nhưng hắn có thể làm thế nào đây, hắn bắt quả là một bình dân tầm thường thôi. Tại đây một khắc, Trần Uẩn bỗng nhiên ý thức được chính mình vô lực cùng với không cam lòng.

một vị nữ lang yếu đuối mong manh là thế, sao có thể sinh tồn ở hoàn cảnh hiểm ác như vậy, hiện giờ nàng biết được vận mệnh của mình, có sợ hãi hay không?

Trong mắt nam chủ, nữ lang Liêu Đình Nhận yếu đuối mong manh kia, giờ này khắc này đang nằm liệt trong đình Lâm Thủy nhà mình, nóng đến có vẻ không chịu nổi, cho dù nó bọc bên cạnh thay phiên quạt cho nàng, vậy lựa mùa hè mỏng manh trên người nàng vẫn làm cho nàng cảm thấy vất vả.

rõ ràng đã là cuối hạ, nhưng năm nay không biết sao lại thế này, thời tiết này còn nóng thành như vậy, mà nàng lại phá lệ sợ nóng, mỗi năm đến lúc này, nàng đều đặc biệt hoài niệm áo ngực quần đùi cùng với điều hòa tủ lạnh.

Liêu sứ quân cũng không chú ý chất lượng sinh hoạt, làm cho Liêu Đình Nhận nữ lang quý tộc này được cha ruột nuôi lớn cũng tương đối giống nhau, tuy rằng so với bình dân tốt hơn, nhưng ở trong giới quý tộc, khẳng định ở vào mức trung hạ. Liêu Đình Nhận bỗng nhiên nghĩ, nói không chừng vào cung đãi ngộ sẽ tốt hơn, hoàng đế tuy rằng bệnh tâm thần, nhưng dù sao cũng là hoàng đế, chất lượng sinh hoạt tuyệt đối thượng thừa.

Vừa nghĩ như vậy, thế nhưng còn có chút chờ mong.

Liêu Đình Nhận đang tẩy não cho mình, đại quân gia mang theo một đội người xuyên qua hành lang dài đã đi tới.

“Nữ lang, Lạc Kinh phái các sứ giả tới tiếp nữ lang đã tới rồi, đặc biệt tới gặp nữ lang”. Đại quân gia nói.

Phía sau hắn có tám người, nhìn qua đều là hoạn quan và nữ quan trong cung đi ra, có một người hoạn quan tuổi lớn hơn dẫn đầu. Những người này đại khái thân phận không bình thường, thái độ khi đối mặt với Liêu Đình Nhận chỉ có thể nói là tạm được, một thanh niên hoạn quan đứng ở sau cùng của đội ngũ, còn thoải mái hào phóng mà ngẩng đầu tò mò đánh giá Liêu Đình Nhận cách đó không xa.

Liêu Đình Nhận vốn đưa lưng về phía bọn họ, lúc này nghe thấy thanh âm, quay đầu ra. Nàng ở trong nhà ăn mặc tương đối giản tiện, áo lụa tổ sặc, trên mặt chưa bôi son phấn, trên đầu trang sức cũng không nhiều lắm, chỉ mấy cành thoa bạch ngọc với hoa bạc, trên cổ tay một cái vòng ngọc bích màu sắc thanh thấu, cả người ngồi ở trong đình gió nhẹ phơ phất, giống như một đoá hạm đậm trắng muốt ở trong bồn ngọc.

Lúc nàng xoay người nhìn, tuy là ở trong cung nhìn quen mỹ nhân, nhóm sứ giả đều ngăn ra, hoạn quan tuổi trẻ lớn mật cuối cùng kia, càng ngờ ngác nhìn thẳng, không chút nào che giấu.

nói thật Liêu Đình Nhận đã quen ánh mắt kiểu này của mọi người, rốt cuộc hình tượng nữ chủ chính là đại mỹ nhân, cảm giác mới mẻ làm mỹ nhân sớm từ mấy năm nay đã hết sạch không còn gì.

Nàng hiện tại chỉ hy vọng ít nhất có thể sử dụng gương mặt này, thu phục Tư Mã Tiêu, nói như vậy ngày tháng sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Ba ngày sau phải khởi hành về Lạc Kinh, mong rằng Liễu nữ lang mau chóng xử lý tốt việc vặt vãnh, miễn cho sai ngày về.” Hoạn quan lớn tuổi khách khách khí khí nói.

Liêu Đình Nhạn cũng khách khí hành lễ với hoạn quan đi đầu, “Đa tạ sứ giả nhắc nhở, nhất định sẽ không sai lầm thời gian.” Vừa ngừng đầu, nhìn thấy phía sau cùng có một hoạn quan tuổi trẻ đang thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, nàng cũng không quá để ý.

Cái mỹ mạo tội ác này, lại mê đảo một người qua đường Giáp vô tội.

Ba ngày sau, Liễu Đình Nhạn cáo biệt phụ thân, bước lên xe ngựa. Trước đó, cha con hai người ở trong đại sảnh đối diện không nói gì rất lâu, cuối cùng lão nam nhân bán khế không hay nói này cũng không nói ra được vài câu để nghe với nữ nhi, chỉ thờ dài vài tiếng thật dài, nói bảo trọng. Liễu Đình Nhạn nhưng thật ra chịu đựng lệ ý, tiến lên ôm ôm phụ thân, kết quả động tác này làm Liễu sứ quân hoảng sợ —— cho dù là cha con, thời đại này cũng cực ít có phương thức biểu đạt cảm tình như vậy.

“Phụ thân, thỉnh người ngàn vạn bảo trọng.” Liễu Đình Nhạn là chuẩn bị có đi mà không có về, thân nhân không thể gặp nhau.

Xe ngựa bắt đầu đi động, từ phủ sứ quân vẫn luôn đi ra khỏi thành, chậm rãi rời địa giới Hà Hạ.

Ở triều đại này, phần lớn quý tộc đi ra ngoài vẫn dùng xe bò, chỉ có một bộ phận người quyền thế có thân phận mới có thể sử dụng xe ngựa, nhìn một đội sứ giả nghênh đón chạy dài thật dài, đến xe ngựa cũng có sáu chiếc, hơn nữa mệnh mông cuộn cuộn mấy trăm hộ vệ, thanh thế to lớn làm Liễu Đình Nhạn không thể lý giải. Chỉ là tới đón một mỹ nhân mà thôi, dùng đến nhiều người như vậy, nhiều xe ngựa như vậy sao? Đây không phải quá khoa trương sao?

Nàng kéo màn nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên phát hiện đoàn xe ngừng lại, hoạn quan tuổi trẻ đi vào xe ngựa to rộng.

“Nô phụng mệnh tới chiếu cố nữ lang, nếu có chuyện gì, nữ lang cứ việc phân phó.” Hoạn quan nhìn nàng, một đôi mắt đen nhánh mạc danh làm người ta có cảm giác da gà.

Liêu Đình Nhạn nhận ra, đây là hoạn quan lớn mặt mấy ngày trước đã nhìn chăm chăm vào nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Đúng, Tư Mã Tiêu chính là nam chủ, hơn nữa đã lặng lẽ online.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Hắn có bị bệnh không?

Chỉ từ giá trị nhan sắc xem ra, Liễu Đình Nhạn cảm thấy trong nguyên tác vị hoạn quan này hẳn là có tên họ mới đúng.

Vì thế Liễu Đình Nhạn hỏi: “Người tên là gì?”

Hoạn quan cười cười đáp: “Trường Hữu.”

Trường Hữu? Liễu Đình Nhạn cẩn thận ngẫm lại, phát hiện trong nguyên tác tựa hồ không có tên người này, xem ra quả thật là người qua đường Giáp không sai. Nếu không phải nhân vật trong nguyên tác, vậy có nghĩa là sẽ không tùy tiện kích phát cốt truyện lung tung rối loạn gì, Liễu Đình Nhạn thả lỏng hơn, thuận miệng nói: “Ta không cần người chiếu cố, người đi xuống đi.”

Trường Hữu lại nói: “Tổng quản đã phân phó, nô không dám cãi lời, mong rằng nữ lang để nô lưu lại.”

Liêu Đình Nhạn không có yêu thích là khó xử người khác, nghe vậy cũng không nói thêm nữa. một lát sau, Liễu Đình Nhạn quay đầu nhìn về phía Trường Hữu, đối diện với đôi mắt hắn. Người này không quá rồi, không ná loạn, không nhiều chuyện, còn là tiểu bạch kiêu rất có vẻ cảnh đẹp ý vui, khuyết điểm duy nhất chính là không biết vì sao cứ nhìn chăm chăm vào nàng. Liễu Đình Nhạn trầm nghĩ, chẳng lẽ là vị tổng quản kia lo lắng nàng nửa đường chạy trốn, cho nên riêng cho người này tới nhìn chăm chăm?

Cần thiết sao, nhìn chăm chăm như phòng trộm vậy. Liễu Đình Nhạn trong lòng nói thầm, dù sao trên xe thật sự nhàm chán, vậy nói chuyện với Trường Hữu đi.

“Trường Hữu phải không, người hầu hạ ở trước mặt bệ hạ?”

Trường Hữu ánh mắt chợt lóe, đáp: “Nô cũng không thể thường xuyên nhìn thấy bệ hạ.” hắn đang chờ nữ lang trước mặt này hỏi nhiều một chút về bệ hạ, ai ngờ Liễu Đình Nhạn nghĩ nghĩ lại hỏi: “Trong cung vào ngày mùa hè có dùng nhiều băng?”

không nghĩ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này, Trường Hữu ngẩn ra, nhất thời không kịp lấy lại tinh thần, qua một lát mới vừa hồi tưởng vừa nói: “Trong cung mấy nơi chủ điện đều dùng băng, ngoại cung thành có mấy cái hầm băng cực lớn, vào đông chứa băng, thời tiết nóng bức lên, mỗi ngày đều sẽ đưa lượng lớn băng đến các nơi trong cung.”

Liêu Đình Nhạn tính toán, chỉ cần có thể hỗn được một cái phân vị không tồi, cũng có thể sử dụng băng rồi, tốt xấu cũng làm nữ chủ, hẳn là có thể hỗn được không tệ đi.

Trường Hữu đánh giá mặt Liêu Đình Nhạn, phát hiện tóc mai của nàng có chút mướt mồ hôi, tức khắc phản ứng lại, nguyên lai nàng sợ nóng. Kỳ thật hẳn cũng cảm thấy có chút nóng, trong xe ngựa này quá kín.

“Nữ lang chờ một lát.” Trường Hữu nhảy xuống xe ngựa, không bao lâu đã trở lại, đem một chén băng xối sữa bò cùng mứt vụn đặt ở trước mặt Liêu Đình Nhạn, “Nữ lang mời dùng.”

Cái gì, vì sao trong xe ngựa đi trên đường còn có đãi ngộ tốt như vậy? Liêu Đình Nhạn bắt đầu cảm thấy tiến cung nói không chừng là một chủ ý không tồi.

Nàng đoan trang bưng chén băng lên, ăn từng miếng nhỏ một. Nếu Trường Hữu không ở đây, nàng lúc này có lẽ đã trực tiếp ôm chén băng gặm. Mùa đông năm trước Hà Hạ không lạnh, cho nên tất cả mọi người đều không thể trữ được bao nhiêu băng, năm nay mùa hè thời gian nóng lại quá dài, đã cuối mùa, băng đất đến mức dọa chết người, căn bản còn không có chỗ nào bán.

Ăn đến quá chuyên chú, Liêu Đình Nhạn không phát hiện vị hoạn quan Trường Hữu kia, lúc này đang hít mũi nhìn mình, bộ dáng phi thường dọa người. Hắn tươi cười đầy mặt mà nhìn chằm chằm nàng, môi hồng răng trắng, hồng như máu, trắng lạnh lẽo, tay cầm một chuỗi mộc châu đeo trên cổ tay nhẹ nhàng vuốt ve, phát ra tiếng động rào rạt rất nhỏ.

Liêu nữ lang này, không làm hắn chán ghét, thật đúng là kỳ quái. Trường Hữu nhìn nàng chậm rãi ăn xong chén băng, buông tay đang vuốt ve mộc châu xuống.

“Nữ lang còn muốn?”

Liêu Đình Nhạn lau lau miệng, rụt rè lắc đầu, “không cần, đa tạ ngài.” Cảm giác giống như sống lại, thật mát mẻ!

Lúc này lại nhìn Trường Hữu, Liêu Đình Nhạn cảm thấy hắn thuận mắt hơn rất nhiều, thật là một hoạn quan tri kỷ. Bởi vì được thỏa mãn, Liêu Đình Nhạn cũng không xụ mặt, cười cười với hắn, “Trong đội ngũ còn có chỗ chuyên môn chứa băng sao?”

Trường Hữu bị nàng cười đến sững sờ, sau đó cũng cười rộ lên, “Đúng vậy, chuyên lấy băng cho quý nhân dùng.”

Liêu Đình Nhạn chỉ cho rằng hắn nói quý nhân chính là mình, gật gật đầu, nhìn qua lại vui vẻ hơn không ít. Trường Hữu phát giác tâm tư của nàng, ngón tay giật giật, bỗng nhiên ghé sát vào nói: “Nữ lang còn cảm thấy nóng, nô quạ cho người, thế nào?”

Liêu Đình Nhạn liếc hắn một cái, phát hiện hoạn quan tuổi trẻ này trên khuôn mặt trắng đến quá phận thể nhưng không có chút mồ hôi nào, tức khắc hâm mộ. Loại thể chất rất ít ra mồ hôi thật tốt a, không giống nàng, mùa hè động bất động liền đầy người mồ hôi, nói đạo lý, tuy có câu nói mồ hôi thơm đầm đìa, nhưng đại mỹ nhân một thân mồ hôi vẫn quá không ổn.

Trường Hữu lật lật ở bên thành xe ngựa, lấy ra một cây quạt, thật sự quạt cho Liêu Đình Nhạn. Xe ngựa lung lay, lại có gió mát, Liêu Đình Nhạn bất tri bất giác liền ngủ rồi.

Chờ nàng ngủ rồi, Trường Hữu thoải mái hào phóng ngồi vào bên cạnh Liêu Đình Nhạn, một chân xếp bằng, một tay chống lên chân ghé sát vào nhìn mặt nàng, thật sự là một khuôn mặt không hề có tí vết —— khuôn mặt như vậy hắn đã từng thấy rất nhiều.

Liêu Đình Nhạn một sợi tóc đen bên cạnh bị gió thổi dán lên má, Trường Hữu bỗng nhiên nhắm mi lại, dùng cây quạt, vờn ngón tay vén sợi tóc đen kia lên, quan sát cẩn thận một chút, lúc này hắn mới vừa lòng.

Cảm giác ngón tay cọ lên má, giống như đang vuốt ve ngọc ẩm. Da người loại đồ vật này, vẫn là lúc ở trên cơ thể người sờ vào thoải mái hơn chút, một khi bị lột xuống, xúc cảm cũng không tốt nữa. Trường Hữu cảm thán, thấy Liêu Đình Nhạn vẫn luôn ngủ, bỗng nhiên không có hứng thú, một tay cầm quạt nhảy xuống xe ngựa.

Thấy hắn xuống xe ngựa, hoạn quan trên một chiếc xe phía sau lập tức cho xe dừng lại, tiến lên nghênh đón. Trường Hữu nâng tay cho lui hoạn quan, tự mình vén trường bào, nhắc chân dẫm lên cang xe. Chiếc xe ngựa này bề ngoài nhìn thực bình thường, nhưng bên trong so với chiếc xe ngựa của Liêu Đình Nhạn càng hoa lệ thoải mái hơn. Lên xe rồi, Trường Hữu trực tiếp ngồi xuống, giờ tay kéo xuống mũ quan trên đầu, tùy tay ném sang một bên.

Ở phía sau hắn, hoạn quan lên xe đứng là tổng quản sử giả, lúc này cẩn thận ngồi quỳ ở dưới chân hắn, rót cho hắn ly rượu đã đổ băng.

Trường Hữu tiếp nhận, ngửa đầu một ngụm uống sạch, một cái tay khác còn đùa nghịch cây quạt một phen.

Hoạn quan tiếp tục rót rượu cho hắn, cẩn thận nói: “Bệ hạ, ngài hà tất như thế……”

Hắn lời còn chưa dứt, một cây quạt ném ra trước mặt, động tĩnh không lớn, lại ngay lập tức làm hắn sợ tới mức cầm bật. Trường Hữu thanh âm tùy ý, “Quạt đi.”

Hầu hạ hần lâu như vậy, hoạn quan hiểu rõ rằng tính cách hần, biết giờ phút này hần không muốn nghe thấy người ta nói bất luận cái gì, liền gắt gao cầm miệng, cầm lấy quạt thành thật quạt gió cho hần.

Người dùng tên giả Trường Hữu, còn giả thành hoạn quan đi hầu hạ, đúng là đương kim Hoàng đế bệ hạ Tư Mã Tiêu. Lúc này sở dĩ nhiều người tới như vậy, cùng với nói là nghênh đón Liêu Đình Nhạn, không bằng nói là vì bảo hộ Tư Mã Tiêu.

Lần trước Tư Mã Tiêu ở trong cung phiền muộn, bỗng nhiên muốn đi ra ngoài một chút, các vị thần tử đương nhiên là kinh sợ, không đồng ý hoàng đế khinh suất rời khỏi Lạc Kinh như thế, nhưng mà vị hoàng đế này, là kẻ ngang ngược, cực độ không thích người khác phản đối mình, giết vài người xong, hần như cũ vẫn nhất ý cô hành ra cung. Vừa lúc nghe nói thanh danh Liêu mỹ nhân ở Hà Hạ, Tư Mã Tiêu có hứng thú, dứt khoát đi vòng đến Hà Hạ đón người, lại tâm huyết dâng trào đóng giả thành như vậy để tiếp cận.

Tư Mã Tiêu hành sự luôn luôn tùy tâm sở dục, hành vi giả thành hoạn quan như thế, nếu bị đại thần biết được, tất nhiên lại là một bút tích về chuyện hần hoang đường.

“Liêu Đình Nhạn. ....” Trường Hữu —— Tư Mã Tiêu bỗng nhiên lẩm bẩm: “Nàng không tồi, hợp mắt ta.”

Hoạn quan thay hần quạt gió trong lòng vừa động, Liêu nữ lang này, xem ra là sẽ được sủng ái một thời gian. Bất quá hần cũng không vội vã nịnh bợ, rốt cuộc ai biết Liêu mỹ nhân này có thể sống bao lâu đây, vị bệ hạ này của bọn họ hi vọng vô thường, nói không chừng qua hai ngày, Liêu nữ lang kia trong lúc vô tình làm cái gì khiến bệ hạ không cao hứng, bệ hạ có thể nửa đường trực tiếp cho ném nàng vào núi rừng nuôi dã thú đi.

Đối với chuyện này, Liêu Đình Nhạn không hề có sở giác mà ngủ tới trưa, ngủ đến eo đau lưng đau. Trong xe ngựa chỉ có một mình nàng, nàng nghe răng trợn mắt mà xoa eo đâm chân, lại xoay xoay cổ. Tình hình giao thông quá kém, xe ngựa hiệu quả giảm xóc lại không phải thực tốt, thật là chịu tội, cũng không biết còn muốn đi trên đường như vậy bao lâu.

Còn tốt nàng không say xe ngựa, nếu không nôn đến trời đất tối tăm, vậy mới thật là thảm. Vén rèm lên, cảnh sắc bên ngoài Liêu Đình Nhạn đã không nhận ra. không biết là chỗ quan đạo nào, ven đường cơ hồ không có người đi lại, nơi xa dãy núi xanh tươi chập trùng, có gió nhẹ thổi, đã là buổi chiều, không còn nóng bức như giữa trưa nữa.

Thấy nàng tỉnh lại, có hai vị nữ nô đi lên hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu. Lúc này lên Lạc Kinh, chỉ có nàng lẻ loi một mình, vốn định mang vài vị gia phó, ai ngờ lão hoạn quan kia vẫn bày ra gương mặt tươi cười nhìn dễ nói chuyện lại dứt khoát cự tuyệt, không có biện pháp, Liêu Đình Nhạn chỉ phải an ủi mình, như vậy cũng tốt, miễn cho thêm vài người đi chịu chết, đều là người cũ hầu hạ mình một thời gian, vẫn lưu lại Hà Hạ an hưởng lúc tuổi già đi.

Lúc gần chạng vạng, tới trạm dịch, Liêu Đình Nhạn ở trong phòng cơm nước xong sớm liền đi ngủ, trên xe ngựa rốt cuộc không thoải mái như trên giường, nằm lên giường nàng mới cảm thấy thả lỏng hơn.

Tư Mã Tiêu thay đổi quần áo, dựa nghiêng trên trường kỷ, xuyên qua cửa sổ nhìn cửa phòng đối diện đang đóng chặt của Liêu Đình Nhạn.

“Nàng một nữ lang, bên cạnh không có người quen thuộc, sao lại bình tĩnh như thế?” Tư Mã Tiêu nhàm chán đứng đưa chân, “Nàng cũng không cảm thấy sợ hãi sao, rõ ràng nhìn qua là một nữ lang quý tộc yếu đuối mong manh, hay là nói, hung danh của ta còn chưa truyền tới Hà Hạ? Nàng sao còn có thể ngủ được? thật cũng kỳ quái thay.”

Liêu Đình Nhạn không chỉ ngủ được, còn ngủ rất ngon. Bởi vì trước khi đi vào giấc ngủ, nhóm nữ nô còn bưng một chậu băng vào trong phòng cho nàng.

Ngày thứ hai, lên đường tiếp, Liêu Đình Nhạn lại nhìn thấy hoạn quan Trường Hữu kia, hần lên xe ngựa rồi, mặt mang mỉm cười nói với nàng.

“Nữ lang, trên xe phiền muộn, nô tới giải buồn cho nữ lang. Nữ lang nếu có gì muốn biết, cũng có thể hỏi nô.”

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, mình phải vào cung, người lãnh đạo trực tiếp đã biết là Tư Mã Tiêu, nhưng tình huống của các mỹ nhân ‘đồng sự’ khác, cũng nên biết mơ hồ mới tốt. Trong nguyên tác không có miêu tả nhiều những mỹ nhân đó, dù sao mỗi lần có mỹ nhân lên sân khấu cũng đều phải chết. Vì thế nàng nói: “Vậy người nói cho ta một chút nhóm mỹ nhân trong cung đi.”

Vấn đề này làm khó Tư Mã Tiêu. Trong cung mỹ nhân có bao nhiêu người, kỳ thật hần cũng không rõ lắm, hồi tưởng một chút, nhớ lại mấy khuôn mặt tràn đầy sợ hãi, giống như cũng không quá hợp thân phận. hần nghĩ trong lòng, trên mặt bất động thanh sắc, bắt đầu nói bậy: “Bệ hạ chưa lập Hoàng Hậu, tam phu nhân nhất phẩm dưới Hoàng Hậu, vị trí Quý Phi, Thục phi và Đức phi đều để trống.”

Từ trước hình như có Đức phi, sau lại bị hần giết, cụ thể đã làm chuyện gì khiến cho lúc ấy hần không cao hứng muốn giết người, hần đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ sau khi giết Đức phi, mấy đại thần ở trên triều đình ồn ào một trận, thực sự phiền toái.

“Cửu tần nhị phẩm có..... bảy người.”

Tư Mã Tiêu lại bắt đầu hồi tưởng, là bảy người sao? hần đột nhiên nhớ tới tháng trước chính mình cho người ném vào chuồng hổ trong vườn kia, hình như là người thứ nhất trong cửu tần, vậy hiện tại còn dư lại sáu người mới đúng.

“Tiếp dư mười hai người, mỹ nhân, tài tử, bảo lâm vân vân, ước chừng một trăm.” Đại khái như thế, dù sao hần cũng không nhớ được quá rõ ràng.

Liêu Đình Nhạn nghĩ thầm, tựa hồ cũng không nhiều như mình tưởng tượng, khả năng nguyên bản có không ít, nhưng bị Tư Mã Tiêu giết đến chỉ còn lại

có chừng đó.

Đội nửa ngày không thấy nàng hỏi hoàng đế, Tư Mã Tiêu đành phải chủ động hỏi: “Nữ lang vì sao không hỏi tình huống của bệ hạ?”

Có cái gì mà hỏi, cũng không muốn yêu đương với hắn, vào cung an tĩnh như gà có thể sống một ngày là được một ngày. Nếu không phải trốn không thoát, nàng khẳng định cũng sẽ tránh cái nam nhi bệnh tâm thần kia giống như tránh nam chủ vậy.

Tư Mã Tiêu bình tĩnh nhìn nàng, “Nữ lang không sợ bệ hạ sao?”

Liêu Đình Nhận: “Lá gan của ngươi không nhỏ, loại lời này cũng dám hỏi?”

Tư Mã Tiêu cười rộ lên, khuôn mặt tuổi trẻ tuấn tú làm hắn nhìn qua vô hại lại chân thành, “Bởi vì nô từ trước gặp được mỹ nhân, biết được phải vào cung, đều khóc suốt suốt, nữ lang lại bình tĩnh như thế, thế này làm cho nô rất tò mò, hơn nữa, nô cảm thấy nữ lang sẽ không bởi vậy mà trách tội nô.”

Tiểu tử vẫn còn quá trẻ. Liêu Đình Nhận nghĩ thầm, tính tình như vậy khó trách trong nguyên tác không có tên họ, nếu không khả năng là sống không quá ba chương đâu.

“Nghe nói bệ hạ yêu thích giết người.” Liêu Đình Nhận nói: “Ta không lâu trước đây gặp phải sơn phi tập kích, tận mắt nhìn thấy bọn họ giết người, cảnh tượng đáng sợ, về nhà rồi, ta nửa tháng không thể chạm vào thức ăn mặn, ngủ thấy mùi thịt liền muốn nôn.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhận ghé sát vào hắn nhẹ giọng hỏi: “Lúc bệ hạ giết người, sẽ cho nhóm mỹ nhân hậu cung tiến đến vây xem sao? Nếu mà không cưỡng bức ta đi xem, vậy thật ra còn tốt.”

Tư Mã Tiêu phụt một tiếng cười ra, “Nữ lang thật kỳ lạ a, nói đến bệ hạ giết người, nữ lang vừa không kỳ quái bệ hạ vì sao giết người, cũng không lộ ra vẻ đồng tình với những người bị giết đó, nghe nói nữ lang là người thiện tâm, người không nghĩ khuyên can bệ hạ đừng giết người sao?”

Có cái gì mà kỳ quái, bệnh tâm thần giết người cần lý do sao? Còn khuyên bệnh tâm thần đừng giết người, nàng nói không chừng chính mình còn sắp chết, nghĩ nhiều như vậy làm gì. Làm người quan trọng nhất chính là tự mình hiểu lấy, không cần lo lắng làm cho người khác thêm phiền toái, thân phận nữ chủ nguyên tác cũng không đại biểu nàng là trung tâm thế giới này, nghĩ muốn cái gì có cái đó, tự mình còn không cứu được, cứu người khác cái rắm.

Liêu Đình Nhận thờ dài, nói với vị hoạn quan trẻ tuổi quá mức thiên chân lớn mật này: “Nghe ta khuyên một câu, làm việc trong phạm vi của mình thôi, không cần xen vào việc của người khác, như thế mới có thể sống lâu dài.”

Tác giả có lời muốn nói: nói mọi người không cần hình thành hình thái tư duy nào đó a, kỳ thật trong lịch sử có rất nhiều hoàng đế kỳ kỳ quái quái, không khí xã hội các thời kỳ cũng đều không giống nhau, các loại quy tắc thói quen cũng vậy, cho nên tốt nhất không cần dùng bối cảnh của một chương hoặc là mấy chương tiểu thuyết đi áp dụng cho tất cả các tiểu thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Còn đánh giá thấp bệnh tình của hắn

Tư Mã Tiêu đúng là đời này lần đầu tiên nghe loại lời nói như vậy, chờ đến lúc rời khỏi xe ngựa của Liêu Đình Nhận rồi, liền áp lực không được mà cười rộ lên.

Nhưng cười cười, hắn lại trầm mặt xuống, nhắm mi lại, thần sắc dần dần âm trầm.

Bỗng nhiên vươn tay, dùng sức ấn huyệt Thái Dương của mình, trên mặt Tư Mã Tiêu rõ ràng lộ ra thần sắc thống khổ cùng táo bạo.

Vốn dĩ chuẩn bị tiến ra đón, tổng quản thấy hắn ở dạng này, bước chân lập tức dừng lại, yên lặng lui về phía sau không dám tới gần hơn, hai hoạn quan khác đi theo hắn, cũng run run rẩy rẩy mà gục đầu xuống nín thở chờ đợi. Chờ đến khi Tư Mã Tiêu buông tay, mặt trở nên vô biểu tình, tổng quản mới căng da đầu tiến lên, cong eo cơ hồ thấp đến mặt đất, thật cẩn thận hỏi:

“Bệ hạ, là đang khó chịu?”

Tư Mã Tiêu không nói chuyện, chỉ là như cũ nhắm mi, trong mắt phảng phất ra một chút tơ máu. Ánh mắt hắc hậm rĩ xẹt qua đám người bốn phía, tiếp theo nâng một bàn tay lên, chỉ về phía hai hoạn quan phía sau tổng quản, hai hoạn quan kia tức khắc run đến giống như lá rụng trong gió lạnh, rồi lại không dám có động tác khác. Một lát sau, Tư Mã Tiêu lại buông tay xuống, lập tức lên xe ngựa. Hai hoạn quan kia lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, phảng phất nháy mắt mất đi sức lực, thỉnh thoảng quỳ rạp xuống đất.

Tổng quản liếc mắt nhìn hai người một cái, thấp giọng quát: “Coi như các ngươi nhặt về một cái mạng nhỏ, còn không nhanh đi xuống.”

Hai người ngã lộn nhào đi rồi, trong lòng đều có may mắn sống sót sau tai nạn. Bệ hạ mỗi lần tâm tình bức bối, đầu đầu khó nhìn đều sẽ muốn giết người, nếu có người ngay lúc đó chọc hấn, kết cục tuyệt đối chính là cái chết, nếu không ai chọc hấn, lúc này ai ở trước mặt hấn, chính là người xui xẻo. Hôm nay bọn họ hai người xác thật là vận khí tốt, nếu là trước đây, ngón tay bệ hạ chỉ đến, lại nói một chữ giết, bọn họ hai cái mạng nhỏ này đã mất đi rồi.

một ngày này, Liễu Đình Nhạn không thấy Trường Hữu, trên đường lúc đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi, nàng còn riêng nhìn nhìn đoàn xe, cũng không phát hiện tung tích Trường Hữu. Mãi đến ngày hôm sau, lần thứ hai nhìn thấy hấn xuất hiện, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Còn tưởng rằng hoạn quan này lớn mật nói bậy, bởi vì nói với mình mấy lời kia, bị tổng quản biết được mà xử phạt.

Nhưng mà, giống như có cái gì không đúng. Liễu Đình Nhạn cẩn thận đánh giá hấn, phát hiện sắc mặt Trường Hữu so với lúc trước càng thêm tái nhợt, đuôi mắt có chút phồng hồng, khóe mắt còn có tơ máu, trên đôi tay đồng dạng tái nhợt kia, gân xanh hơi hơi nhô lên.

nói không chừng xác thật là bị trách phạt, rốt cuộc hấn làm một hoạn quan hầu hạ người, dám nói những lời này nọ, một khi bị người ta biết, không tránh khỏi một trận trách phạt. Lúc trước bọn họ nói chuyện, ngoài xe ngựa có lẽ có người đang nghe. Liễu Đình Nhạn càng nghĩ càng cảm thấy tình thế nghiêm túc, cũng có chút hối hận, nàng vẫn quen thả lỏng, trong nhất thời còn không kịp phản ứng lại, chính mình đã tiến vào phó bản cung đình hiểm ác nhất.

“Ngã một lần khôn hơn một chút, về sau phải ngàn vạn nhớ kỹ.” Liễu Đình Nhạn nói với Trường Hữu, đồng thời suy đoán hấn rốt cuộc bị trách phạt gì. Đánh trọng? Bị đánh vào mông hay là trên lưng? Cũng không thể đảm kim giống Dung ma ma đi.

Tư Mã Tiêu: “.....” Nàng đang nói cái gì, vì cái gì nghe không hiểu?

Liêu Đình Nhạn, “Thôi, hôm nay không cần ngại hầu hạ, ngại cứ ngồi ở kia nghỉ ngơi đi.”

Tư Mã Tiêu nháy mắt biết rõ nàng hiểu lầm cái gì, mi hơi nhíu thoáng buông ra, thậm chí còn cười một chút, “Nữ lang nhìn ra thân thể nó không khỏe?”

Đây thật đúng là cái thể nghiệm mới mẻ, dĩ vãng hấn xuất hiện với bộ dáng này, người chung quanh, tất cả đều chỉ biết lộ ra thần sắc sợ hãi, đều cảm thấy ngay sau đó hấn sẽ giết người —— tuy rằng xác thật là như thế.

Liêu Đình Nhạn không trả lời, đưa cho hấn cái đệm, “Ngươi lót xuống ngồi đi.” Xem dáng ngồi của hấn không đoan chính như vậy, khả năng thật sự là bị đánh mông.

Tư Mã Tiêu biếng nhác ngồi xuống, vốn dĩ sắp không có hứng thú diễn tiếp, nhưng nhìn bộ dáng Liễu Đình Nhạn kia, hấn đột nhiên lại cảm thấy giả vờ mấy ngày cũng được, vì thế tiếp nhận cái đệm, ngồi đoan chính hơn chút.

Cái đệm này gần Liễu Đình Nhạn mấy ngày, tựa hồ cũng lây dính khí vị trên người nàng, có chút thơm.

Lúc lên đường, đại đa số thời gian đều là Liễu Đình Nhạn ở trên xe ngựa, trừ bỏ Trường Hữu, không có ai nói chuyện phiếm với nàng, ngày tháng lâu dần, Liễu Đình Nhạn cùng hoạn quan trẻ tuổi này càng quen thuộc hơn. Nàng ngẫu nhiên sẽ cảm thấy Trường Hữu có chút kỳ quái, có đôi khi một ít ngữ khí và hành vi sẽ làm nàng mặc cảm thấy không ổn, nhưng cuối cùng nàng đều quy kết chuyện này vào một nguyên nhân khác. Bởi vì Trường Hữu nghiêm túc mà nói là một nam nhân bị tịnh thân, Liễu Đình Nhạn lúc trước chưa từng tiếp xúc với quần thể này, âm thầm suy đoán khả năng xác thật sẽ có chút không giống người bình thường.

Hơn nữa so sánh với Trường Hữu người qua đường không có tên họ trong nguyên tác này, càng gần Lạc Kinh, Liễu Đình Nhạn càng lo lắng gặp Tư Mã Tiêu rồi thì làm sao đây, căn bản không có quá nhiều tâm lực đặt ở trên người Trường Hữu.

Trong nguyên tác thời kỳ nữ chủ gặp được Tư Mã Tiêu, nữ chủ còn là người nhìn thấy khát cái sẽ đồng tình roi lệ, nhìn thấy giết người sẽ liều mạng ngăn cản, còn bởi vì người khác không thích nàng mà ủy khuất, quật cường dò hỏi ‘ vì cái gì ngươi không thích ta, là ta làm không đúng cái gì sao?’ điển hình giả thiết nữ chính thời trẻ a! Nếu nói Tư Mã Tiêu thích cái giọng này, có phải nàng cần khảo nghiệm một chút kỹ thuật diễn của mình hay không?

Quá sót ruột, nàng căn bản không có kỹ thuật diễn. Chỉ có thể khẩn cầu Tư Mã Tiêu kỳ thật căn bản không bị khuynh đảo bởi nữ chủ thiện lương, mà thích dung mạo của nàng, thật hy vọng hấn là một nam nhân nông cạn như thế.

“Chúng ta sắp đến Lạc Kinh, nữ lang mặt ủ mày chau như thế, chính là đang sợ hãi gặp bệ hạ?” Tư Mã Tiêu cười hỏi, tươi cười trên mặt lại không lan tràn đến ánh mắt.

Liêu Đình Nhạn trong khoảng thời gian này đã quen trong miệng Trường Hữu thường xuyên bệ hạ dài bệ hạ ngắn, nghe vậy kéo kéo khóe miệng, nhìn tường thành ngoài cửa sổ dần dần đến gần, “Ta chỉ đang suy nghĩ, hy vọng bệ hạ ít nhất có thể thích gương mặt này của ta.”

Tư Mã Tiêu nga một tiếng, lại nói: “Bệ hạ khẳng định sẽ thích, nữ lang có tin tưởng ta?”

Liêu Đình Nhạn: hấn không nghĩ giết ta là được, thật ra bị hấn thích mà nói, hình như cũng có chút thăm.

Tư Mã Tiêu thấy nàng không nói lời nào, nghiêng đầu hỏi: “Nữ lang không tin?”

Liêu Đình Nhạn: “Ngươi không phải nói ngươi rất ít khi nhìn thấy bệ hạ sao, sao lại khẳng định như thế? Ai cho ngươi tự tin, mặt ta sao?”

Tư Mã Tiêu: “Phốc ha ha ha ha!”

Lạc Kinh là thủ đô một quốc gia, vượt xa Hà Hạ địa phương ở nông thôn có thể so sánh, chỉ là nhìn đến cửa thành cao ngất nguy nga kia, Liễu Đình Nhạn liền không ngăn được kinh ngạc cảm thán lên. Nàng ở thời không của mình, từng đi tham quan đi tích mấy triệu, cho dù đời sau dựa vào đủ loại tượng trưng phục hồi như cũ, hiệu quả đều so ra kém giờ phút này nàng tận mắt nhìn thấy hết thảy.

Tường thành dày nặng cao ngất như thế, cao đến cơ hồ đè ép làm cho đám người xung quanh như trở thành con kiến, từ cửa thành rộng lớn, người người ra vào nối liền không dứt, ba đường quan đạo song hành vào thành, thật xa đã có thể nghe được tiếng ồn ã trong thành.

Các nàng một đội người này, trực tiếp đi cửa giữa vào thành, chỉ mới xuyên qua cửa thành thôi, Liễu Đình Nhạn đã cảm giác như đi mất một hồi lâu, có thể thấy được tường thành dày thế nào. Đợi vào thành rồi, mảnh xe không thể tùy ý xóc lên, Liễu Đình Nhạn chỉ có thể ngồi bên trong xe ngựa, nghe các loại tiếng động náo nhiệt bên ngoài. Các nàng tựa hồ như đang xuyên qua đường cái phồn hoa, đi rất lâu sau đó, rốt cuộc bốn phía chậm rãi trở lại yên tĩnh, phố phường tràn ngập thanh âm ồn ào náo động dần dần rời xa. Liễu Đình Nhạn hiểu rõ, đây là các nàng sắp tiến vào hoàng thành.

Toàn bộ thủ đô Lạc Kinh, cơ hồ có một nửa thuộc về phạm vi của hoàng cung, từng lớp từng lớp cung điện bị vây bởi núi và hồ, kiến tạo các loại cảnh trí lâm viên hoa mỹ, là nơi hưởng lạc xa hoa nhất trên đời, đồng dạng cũng là nơi khủng bố nguy hiểm nhất, bởi vì chủ nhân cung điện to như vậy, là một đại ma vương không hơn không kém.

Liêu Đình Nhạn bị đưa vào một cung điện không biết tên, toàn bộ hành trình an tĩnh dường như người giả, tùy ý những cung nữ thái độ khiêm tốn kính cẩn đó đùa nghịch, lại vào lúc màn đêm buông xuống, ngoan ngoãn đi theo mấy hoạn quan xa lạ vào một địa phương khác —— nghe nói tối nay Hoàng đế bệ hạ tổ chức yến hội, toàn bộ mỹ nhân hậu cung đều phải tham gia, bao gồm nàng mỹ nhân vừa mới vào cung, căn bản còn chưa có phân vị.

Vượt bụng mình mau bị đói sắp bẹp, Liễu Đình Nhạn yên lặng cầu nguyện, phù hộ đêm nay thủ trưởng Tư Mã Tiêu không cần đương trường giết người, nếu không nàng thật sự ăn không vào, đói ra bệnh đau dạ dày thì làm sao bây giờ.

Gió đêm đã bắt đầu lạnh, Liễu Đình Nhạn bị một đám cung nhân rũ đầu vây quanh, đi qua hành lang dài treo đầy đèn lồng cùng với quang trường trông trải. Bên cạnh nàng có rất nhiều người, nhưng đều lặng yên không một tiếng động, mọi người an tĩnh đến mức cơ hồ không nghe thấy tiếng bước chân, nhiều người đi cùng nhau như vậy, vẫn dựng nên bầu không khí khủng bố như chỉ có một mình nàng còn đang thờ, có thể thấy được trong cung này không khí ngày thường có bao nhiêu áp lực.

Liêu Đình Nhạn hiện giờ lo lắng một sự kiện khác xảy ra, trong cung này, hẳn sẽ không nháo ra quỷ dị? nói thật ra không khí bây giờ thật sự rất dọa người, trên người nàng đều toát ra một lớp da gà.

Còn có, không phải nói mỹ nhân toàn hậu cung đều phải tham gia yến hội này sao, vì sao dọc đường đi cũng không nhìn thấy mặt mỹ nhân khác? Trong lòng không ngừng toát ra các loại ý niệm, mắt thấy điện phủ đèn đuốc sáng trưng kia đã ở trước mắt.

Liêu Đình Nhạn hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào trong điện. Ngạch cửa quá cao, váy chuẩn bị cho nàng lại quá rườm rà, lằn váy quá dài, trong nháy mắt nàng thiếu chút nữa té ngã, còn may được nữ hầu bên người đỡ một chút. Cúi đầu nhìn trên mặt đất phủ kín tấm lót gấm sang quý, tấm lót lại đảo qua tả hữu, phát hiện hai bên thềm nhưng đã ngồi đầy các loại mỹ nhân, béo gầy cao thấp cái gì cần có đều có.

không có đạo lý, trong điện nhiều người như vậy, vì sao một chút thanh âm đều không có? Nếu không phải thấy đã có vài vị mỹ nhân cũng đang nhìn nàng, Liễu Đình Nhạn đều phải hoài nghi đám mỹ nhân này có phải là tượng sáp hay không.

Trong điện không khí phi thường ngưng trọng quỷ dị, không nghe thấy oanh thanh yến ngữ, chỉ có im lặng vô biên. Liễu Đình Nhạn không dám ngẩng đầu nhìn lên trên, nhắm mắt theo đuôi đi vào trong điện, bình bình ổn ổn đứng ở giữa đại điện hành lễ.

“Thiếp, Liễu thị nữ Hà Hạ, bái kiến bệ hạ.”

trên đầu có người nhẹ nhàng cười một cái. Đại điện trống trải lại quá tĩnh lặng, bởi vậy tiếng cười này tuy nhẹ, lại dường như vang ở trong điện, khiến người ta nghe rõ rành mạch.

“Đứng lên.”

Liêu Đình Nhạn trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ thanh âm này, sao giống như..... Nàng không chế biểu tình trên mặt, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn hoàng đế Tư Mã Tiêu trên đài cao. Sau đó nàng nhìn không được từ nội tâm phát ra một loạt tiếng hò hét tan vỡ, ngay sau đó một loạt câu ba chữ (chửi bới kiểu đmm, cmm...).

Con mẹ nó, vì sao đại ma vương là Trường Hữu! Trường Hữu như thế nào lại là Tư Mã Tiêu! Điều kiện quần áo mà thôi, khí chất khác biệt lớn như vậy sao!

không hồ là Tư Mã Tiêu đầu óc có bệnh, thế nhưng có hứng thú giả thành hoạn quan đùa nàng chơi? hẳn mỗi ngày chạy đến xe ngựa hầu hạ nàng chơi thật sự cao hứng sao?! Nàng vẫn là xem nhẹ bệnh tình của hắn!

Liêu Đình Nhạn đối diện khuôn mặt tuần tú của đại ma vương đang khẽ cười lên, thoáng bình tĩnh lại, trong lòng thế nhưng đột nhiên toát ra ý niệm kỳ quái —— mấy ngày nay thật là vất vả cho biến thái giết người như ma này, hẳn làm thế nào nhìn lâu như vậy không nổi điên? Thế nhưng ở trước mặt nàng giả vờ đến giống như một người bình thường!

Sau đó, lúc phát hiện người qua đường Giáp hầu hạ bên mình đột nhiên biến thành nam nhi bệnh tâm thần, giờ phút này, nàng nên bày ra biểu tình gì đây? Liễu Đình Nhạn ở trong lòng phát ra nghi vấn thống khổ như vậy.

không ai có thể trả lời nàng, Tư Mã Tiêu ngồi ở phía trên nhìn nàng chờ mong, không biết đang chờ mong cái gì.

Liêu Đình Nhạn thật lâu không phản ứng, biểu tình chờ mong trên mặt Tư Mã Tiêu chậm rãi thu liễm, hần mặt vô biểu tình, cụp một tiếng buông chén rượu trong tay xuống. Liêu Đình Nhạn hình như nghe thấy tiếng vài vị mỹ nhân sợ hãi mà hút không khí.

không phải chứ, đây là muốn nổi điên? Nàng hình như cũng chưa làm cái gì!

Tư Mã Tiêu có chút bức bối gõ gõ án ki, “Người không muốn nói gì với ta?”

Liêu Đình Nhạn ở trong tay áo nhéo ngón tay mình: Cho nên người rút cuộc muốn ta nói cái gì với người?

Nàng nghĩ nghĩ, nỗ lực đại nhập một chút nữ chủ nhân thiết khổ tình trong nguyên tác, cuối cùng căng da đầu dùng hết lượng ngữ khí ai oán, run rẩy nói: “Bệ hạ, ngài lừa thiếp thật khổ a.”

Tư Mã Tiêu đương trường biểu diễn một cái cười đến đập bàn.

Đại ma vương cười đủ rồi, không làm ra bình luận gì với kỹ thuật diễn thấp kém của nàng, chỉ vươn một bàn tay với Liêu Đình Nhạn: “Quý Phi, tới bên cạnh cô.”

Tác giả có lời muốn nói: Liêu Đình Nhạn:.....????

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Yêu ốt đáng thương lại bất lực

Cái trò chơi gì vậy? Quý Phi?! Nàng lúc nào biến thành Quý Phi, rõ ràng vào cung còn không đến nửa ngày, có người thông báo với nàng sao? Liêu Đình Nhạn ngốc rồi, nhưng nhìn quanh bốn phía hình như chỉ có một mình nàng ngốc, như vậy có vẻ chính mình quá ngốc, vì thế nàng nhanh chóng cường bách mình điều chỉnh tốt biểu tình, bình tĩnh đáp một tiếng vâng.

Liêu Đình Nhạn nhìn cái thân thể kia hơi hơi nghiêng về phía trước, Tư Mã Tiêu vươn một bàn tay với nàng, nàng nhận mệnh nhắc lần váy đi lên. Được rồi, hần cao hứng thể nào thì là như thế, ai bảo hần là hoàng đế đâu.

Bất quá nếu nàng nhớ không lầm, nữ chủ trong nguyên tác ở bên hoàng đế một thời gian, tựa hồ phân vị là đứng đầu cửu tần, vì sao đến nàng đây trực tiếp liền biến thành đứng đầu tam phu nhân nhất phẩm, là Quý Phi chỉ sau Hoàng Hậu, chẳng lẽ là đối với ngoan ngoãn tiến cung và chạy trốn rồi bị buộc tiến cung có đãi ngộ bất đồng?

Mặt khác, xét thấy Tư Mã Tiêu còn không có Hoàng Hậu, vậy đại biểu cho nàng hiện tại trực tiếp bay lên đứng đầu hậu cung, loại gian lận này cảm giác giống như mở bàn tay vàng, thật sự quá mức mãnh liệt.

Quang hoàn của nữ chủ cường đại như vậy sao? Liêu Đình Nhạn đi đến bên Tư Mã Tiêu, bộ dáng tiểu bạch kiểm kia của hần đã nhìn liền mấy ngày, cảm thấy mình phảng phất là một người xem vô tội tự nhiên xem thiếu mất mười tập cốt truyện, vẫn còn chưa tỉnh lại, làm một lần đầu óc mơ hồ đến không được.

“Tới ngồi bên cạnh ta.” Tư Mã Tiêu giữ chặt nàng, lôi kéo nàng ngồi một chỗ với mình.

Liêu Đình Nhạn thẳng tắp ngồi xuống, ngồi xuống đồng thời đôi mắt nàng không tự chủ được từ từ ngửi thấy mùi thơm, nhìn về phía án ki trước mặt. Bên trên bày đầy các loại món ăn vừa thấy liền biết rất ngon, nàng rất đói bụng, thật sự.

Nhưng còn Tư Mã Tiêu vẫn dựa gần bên cạnh, nàng không dám động thủ.

Tư Mã Tiêu nhìn khuôn mặt nàng vẫn biểu hiện dịu dàng bình tĩnh, đột nhiên nói: “Nàng muốn ăn thì ăn a, không phải đói bụng sao?”

Liêu Đình Nhạn trong lòng nói thầm, nàng tự giác vẫn che dấu rất tốt, Tư Mã Tiêu làm thế nào phát hiện ý tưởng chân thật trong nội tâm nàng? rõ ràng nhìn qua là một ma đầu giết người ít dùng đầu óc, thế nhưng nhạy bén ngoài ý muốn.

“Vâng..... Thiếp liền ăn?”

“Ăn đi.” Tư Mã Tiêu cười ngâm ngâm nhìn nàng.

Thái độ ôn nhu đến khiến người ta dựng lông tóc, Liêu Đình Nhạn mới vừa duỗi chiếc đũa đến một mâm thịt viên chiên giòn, bất chợt có suy đoán đáng sợ —— Tư Mã Tiêu ngữ khí ôn nhu như vậy, chẳng lẽ, thịt này là thịt kỳ quái gì? không phải là..... thịt người đi? Dựa theo tính cách Tư Mã Tiêu ác liệt, cũng không phải không thể a.

Liêu Đình Nhạn nào bỏ tự dọa chính mình rồi, chiếc đĩa không khỏi ngừng giữa không trung.

Tư Mã Tiêu đánh giá biểu tình của nàng, đột nhiên ghé sát vào nàng, ở bên tai nàng khinh phiêu phiêu nói: “Sao lại không ăn a, nàng không thích món này sao?”

Liêu Đình Nhạn không trả lời, Tư Mã Tiêu ngược lại hỏi hoạn quan bên cạnh, “Quý Phi tựa hồ không thích, món này ai làm?” Thanh âm lạnh căm căm, cùng vừa rồi quả thực quay cuồng một trăm tám mươi độ.

Liêu Đình Nhạn: ngữ khí này dọa người như thế, sẽ không phải hẳn lại muốn giết người?

Tương tự như vậy, nàng hạ quyết tâm, gấp miếng thịt viên bỏ vào trong miệng. Cảm giác thơm giòn trong nháy mắt tràn đầy khoang miệng, thịt viên bên ngoài xốp giòn, cắn vào bên trong còn có chất lỏng thơm ngon, quả thực mỹ vị. Liêu Đình Nhạn đồng thời ném ra, đây là thịt hươu.

Tư Mã Tiêu chống cằm nhìn nàng ăn, vươn một ngón tay để nàng quay mặt lại, cười hỏi: “Thịt hươu viên ăn ngon không?”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy tay hắt lạnh đến dọa người, quả thực giống khối băng. Bất quá nàng trời sinh sợ nóng không quá sợ lạnh, không chỗ nào sợ hãi, chỉ nuốt viên thịt xuống rồi trả lời: “Thực mỹ vị.”

Tư Mã Tiêu thực nhanh buông tay ra, đặt ở trên tay vịn, “Nghe chưa, Quý Phi nói không tồi, ban thưởng.”

Hoạn quan bên cạnh hẳn khom người, “Vâng, bệ hạ.”

Tư Mã Tiêu lại nhìn Liêu Đình Nhạn, “Nàng ném thêm chút.”

Có nữ hầu muốn tiến lên dâng đồ ăn cho Liêu Đình Nhạn, Tư Mã Tiêu lại nói: “cô bảo người dâng đồ ăn cho Quý Phi sao.”

Nữ hầu nghe vậy sợ tới mức té ngã trên mặt đất, hoa dung thất sắc run bần bật, lại một chữ cũng không dám nói. Các cung nhân này đều hiểu rõ tính tình bệ hạ, lúc này nếu khóc kêu tha mạng, chỉ biết sẽ chết càng nhanh, bởi vì bệ hạ nghe tiếng âm ỉ sẽ cảm thấy bức bối, cứ như vậy lập tức quỳ xuống không ra tiếng, nói không chừng còn có thể có một đường sinh cơ.

Liêu Đình Nhạn còn không quen loại cảnh tượng này, Tư Mã Tiêu nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, cùng một đám cung nhân mỹ nhân dù Tư Mã Tiêu chi lớn tiếng thò một chút đã bị dọa đến chết khiếp. Khó trách nơi này không khí áp lực như thế, tất cả mọi người có vẻ có chút tổ chất thần kinh —— nói đến cùng vấn đề đều là do Tư Mã Tiêu, chỉ nghe ngữ khí hắt trần ngập lệ khí, liền cảm thấy hình như hẳn muốn giết người, khó trách mọi người đều sợ hãi, nói thật nàng cũng bắt đầu sợ.

Vốn dĩ đang còn nhai thịt viên, bị Tư Mã Tiêu dọa như vậy, Liêu Đình Nhạn sắc, che miệng ho khan lên.

Nàng cảm giác một cái tay lạnh băng xoa phía sau lưng mình, cảm giác kia quả thực như là sau lưng bò lên một con rắn đang phun lưỡi, tay Tư Mã Tiêu vỗ trên lưng nàng, thấp giọng nói ở bên tai nàng: “Nàng sợ cái gì, ta lại không dọa nàng, nàng cứ từ từ ăn của nàng là được.”

Liêu Đình Nhạn nói không nên lời, chỉ có thể lắc đầu. Đại ca, ngữ khí của huynh biến thái dọa người như vậy, dù không phải nói với ta, nghe cũng thực sợ hãi có được không?

Tư Mã Tiêu nhìn nàng lắc đầu, nhú nhú mày, bức bối nói với nữ hầu kia: “đi xuống.”

Nữ hầu phủ phục trên mặt đất mang on đội nghĩa dập đầu, nhanh đi xuống.

Tuy rằng không biết Tư Mã Tiêu vì cái gì không phát tác, nhưng không cần trực diện nhìn người khác tử vong, vẫn làm Liêu Đình Nhạn hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, ho khan chậm rãi bình phục xuống. Đột nhiên trên mặt chợt lạnh, Tư Mã Tiêu sờ sờ mặt nàng, có chút không cao hứng nhú mày, “Nhìn thấy người chết liền ăn không ngon, sao nàng lại kiêu khí như vậy.”

Liêu Đình Nhạn nhớ tới mình ở trên xe ngựa từng nói với hẳn những lời này, cả người đều có chút không ổn lắm. Bình thường mà nói, đại bộ phận nhân loại thông thường nhìn thấy người chết đều sẽ ăn uống không ngon, nàng một nữ anh hùng có thể ngồi bên cạnh hẳn, mặt không đổi sắc gặm thịt viên, còn nói nàng kiêu khí?

Liêu Đình Nhạn quả thực sợ ngây người.

Tư Mã Tiêu nhìn thấy biểu tình của nàng, dựa vào lưng ghé đầy rộng, nhìn chung quanh một vòng các mỹ nhân khác trong điện bị bỏ qua đã lâu, “Nàng không tin thì hỏi một chút các nàng này, xem các nàng ấy thấy người chết còn có thể ăn xong bữa cơm hay không, nàng khẳng định là một người kiêu khí nhất.”

Vốn dĩ cảm thấy mình hiện tại đã đủ nhỏ yếu đáng thương bất lực, nhưng khi ánh mắt Liêu Đình Nhạn nhìn về hai bên từng hàng mỹ nhân phía dưới kia, nàng phát hiện các mỹ nhân này hình như so với mình càng thêm nhỏ yếu đáng thương lại bất lực. Các nàng nghe thấy Tư Mã Tiêu hỏi chuyện, cơ hồ mỗi người đều về mặt sợ hãi mang áp lực đến không được, cái loại liều mạng muốn biểu hiện bình tĩnh, nhưng nhìn thấy Tư Mã Tiêu lại nhịn không được run rẩy thảm hại, làm Liêu Đình Nhạn đều nhịn không được sinh ra một loại thương tiếc.

Bị dọa thành như vậy, các nàng vẫn phải dựa theo Tư Mã Tiêu nói, cùng đồng thanh trả lời, “Chúng thiếp có thể ăn xong.”

Liêu Đình Nhạn phảng phất có thể tưởng tượng được đến một cảnh tượng, Tư Mã Tiêu vừa không cao hứng liền giết người, đám mỹ nhân bị buộc phải nhìn, không dám phun, không dám ra tiếng. Tư Mã Tiêu còn bức các nàng tiếp tục đối diện với thi thể hường dụng mỹ thực, sau đó số lần nhiều đã bị áp bách thành quen.

Quá thảm.

trên mặt lại chợt lạnh, Tư Mã Tiêu cọ cọ gương mặt nàng, chống đầu có chút lười biếng nói: “Nàng xem, có phải nàng kiêu khí nhất hay không?”

Liêu Đình Nhạn không còn lời nào để nói, lúc này nàng nhìn thấy phía dưới có mỹ nhân lén lút ngẩng đầu trộm ngắm nàng, ngồi ở phía trên này, các loại động tác nhỏ của người phía dưới đều có thể thấy rõ ràng. Liêu Đình Nhạn cũng nhìn nhiều vài lần mấy vị mỹ nhân kia.

Lúc này Tư Mã Tiêu mở miệng hỏi: “Quý Phi, cảm thấy hậu cung của cô như thế nào?”

Liêu Đình Nhạn: Như thế nào? Đại khái là giống như một đám dê bị nuôi bên cạnh sói, bởi vì con sói này như hổ rình mồi tùy thời có khả năng cắn chết các nàng, cho nên chỉ có thể chen chúc bên nhau run bần bật, thật là phong cách thanh kỳ, đến tổ chất như nàng ở thế giới của mình xem không biết bao nhiêu chuyện cung đấu cùng với phim truyền hình cung đấu cầu huyết, còn không thể đánh giá nổi.

Nhưng lời này không thể nói, nàng chỉ có thể mỉm cười, sau đó nói năng nhỏ nhẹ, “Các vị mỹ nhân mỗi người mỗi vẻ, dung mạo đều rất không tầm thường.”

Tư Mã Tiêu vẫy vẫy tay, “So ra đều kém nàng.”

Liêu Đình Nhạn: Ha ha, đương nhiên, cũng không nhìn xem nữ chủ này có giá trị nhan sắc được gì thiết thế nào, nếu không phải lớn lên giống tiên nữ, trong nguyên tác kháng chỉ tu hồn rồi bị người bắt lấy, cũng không thể trực tiếp miễn tử.

“Quý Phi thích đám mỹ nhân này?”

Liêu Đình Nhạn cảnh giác, lời này có ý tứ gì? Cảm giác mặc kệ nói thích hay là không thích, đều có khả năng dẫn phát kết quả không tốt. Trong nháy mắt thế nhưng nàng có loại ảo giác đang chơi trò chơi công lược, mà hiện tại có hai lựa chọn bày ở trước mặt đều đi đến kết cục bi kịch.

Nàng chầm chước một lát rồi trả lời: “Thích thích thanh tĩnh, chứ vị mỹ nhân đều thập phần nhả nhận lịch sự.” Đúng, không sai, cái câu trả lời này tiện nhưng công, lui nhưng thủ, hoàn mỹ.

Nhưng nàng vẫn bất không được kịch bản của Tư Mã Tiêu, bởi vì Tư Mã Tiêu cười nói với mọi người trong điện: “Nếu Quý Phi thích tĩnh, vậy các người cũng không nên nhiều đến Quý Phi thanh tịnh.”

Lời này vừa ra, vốn trong điện an tĩnh không tiếng động, càng có vẻ chầm rãi có thể nghe thấy, mọi người đến tiếng hít thở đã cơ hồ không có. Liêu Đình Nhạn cảm thấy nếu mỗi ngày ăn cơm đều ăn cùng Tư Mã Tiêu, đại khái có thể một tháng giảm mười cân, nàng hợp lý hoài nghi toàn bộ mỹ nhân dưới tòa kia khả năng đều có bệnh dạ dày —— lúc ăn cơm thường xuyên bị Tư Mã Tiêu chơi như vậy, thử hỏi dạ dày ai chịu được?

“Bệ hạ, không ăn uống sao, vì sao không có động đũa?” Liêu Đình Nhạn vì chính mình có thể an tâm ăn xong bữa cơm đầu tiên này, trắng trắng gan chủ động dò hỏi, thật hy vọng hần nhanh ăn cái gì, ngậm miệng không cần dọa người nữa.

Tư Mã Tiêu đầy người hơi thở quý súc bị nàng hỏi đến sừng sốt, lộ ra chút thần sắc uể oải, phiền chán nhìn đồ ăn này đó nọ trên ki, “cô không ăn, đồ ăn này khó ăn.”

Liêu Đình Nhạn thật sự muốn khiển trách hôn quân này, đồ ăn ngon như vậy còn ghét bỏ? Nàng ở Hà Hạ mấy năm, cũng chưa có mấy lần ăn đồ vật gì ngon hơn những thứ này, tay nghề này có thể chinh phục nàng một người hiện đại từng duyệt qua vô số mỹ thực, Tư Mã Tiêu còn bất bẽ? Làm hoàng đế thật là quá sung sướng.

“Vậy bệ hạ ngày thường ăn cái gì?”

Tư Mã Tiêu nhú mày, “không nhớ rõ, đói bụng lại nói.”

Liêu Đình Nhạn thật sự phục, Tư Mã Tiêu cái kẻ chuyên tìm đường chết, dù trong nguyên tác nam chủ không giết hần, hần phòng chừng cũng không sống được bao lâu, cách sống tùy tiện như vậy quả thực là tự sát mãn tính.

Tư Mã Tiêu nhìn chằm chằm nàng, “Thế nào, còn muốn cô bồi nàng ăn, nàng mới nuốt trôi?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta không phải, ta không có, người đừng nói bậy a.

Nàng vừa định giải thích, Tư Mã Tiêu liền cầm lấy chiếc đũa: “Thôi, bồi nàng ăn một chút vậy.”

Liêu Đình Nhạn nhìn bên cạnh Tư Mã Tiêu, hoàn quan trung niên kia vẫn luôn mặt mang mỉm cười, nhìn thấy tình hình này lộ ra thần sắc kinh ngạc đầu không được, giống như Tư Mã Tiêu làm chuyện gì thần kỳ.

Liêu Đình Nhạn chửi thầm, ăn một bữa cơm mà thôi, có khoa trương như vậy sao, chẳng lẽ Tư Mã Tiêu ngày thường thật sự không ăn cơm? Lại vừa

thấy chur vị mỹ nhân dưới tòa, thế nhưng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, cho dù cúi đầu thu liễm thực nhanh, Liễu Đình Nhạn cũng thấy được.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Tư Mã Tiêu ăn hai ngum đồ ăn liền ném chiếc đũa xuống, dường như ăn một chút gì cũng muốn mệnh hần. Ngươi là hài tử gấu năm tuổi nhà chị họ ta sao, đứa bé kia không thích ăn cơm, ăn bữa cơm còn cần ba người dỗ? Liễu Đình Nhạn mắng thầm

Ăn xong bữa cơm không biết nên nói như thế nào, chúng mỹ nhân tự động tự giác dẫn dắt các nữ hầu trở về cung điện của mình, một nữ hầu phẩm giai cao mang theo một đội cung nhân đi đến trước Liễu Đình Nhạn, quỳ xuống dập đầu hành lễ, “Nô Quế Diệp, bái kiến Quý Phi.” Phía sau các cung nhân đồng dạng quỳ xuống hành lễ.

Tư Mã Tiêu rung chén rượu chỉ chỉ Quế Diệp, “Người này sẽ hầu hạ nàng, đi thôi.”

Liêu Đình Nhạn được đám người Quế Diệp vây quanh, đi vào một tòa cung điện có rừng có nước thật lớn, lại được mời vào nội thất, cung nhân tới tới lui lui chuẩn bị cho nàng tắm gội và nghỉ ngơi. một mình nằm ở trên giường mềm mại, vuốt sọt tơ mềm nhẵn, Liễu Đình Nhạn lộ ra tươi cười may mắn.

thật tốt quá, Tư Mã Tiêu quả nhiên giống như nguyên tác, không có ý tứ ngủ nàng! Đúng, trong nguyên tác nữ chủ ở bên Tư Mã Tiêu một thời gian, Tư Mã Tiêu căn bản cũng không ngủ nàng ấy, đến nỗi vì sao không ngủ, nguyên tác không giải thích, chỉ là trong nguyên tác chuyện về nữ chủ đến tột cùng có bị Tư Mã Tiêu ngủ hay không, nam chủ và nữ chủ hai người lại là một đoạn dây dưa ‘ chàng yêu ta vì cái gì không tin ta ’, xem đến tâm nàng thật mệt.

hiện giờ Liễu Đình Nhạn đồng dạng không có ý tưởng đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, dù sao Tư Mã Tiêu không ngủ nàng là tốt nhất, ít nhất buổi tối có thể nghỉ ngơi từ từ. Nàng kéo chăn che đầu, cả người cuộn ở trong chăn thả lỏng mà nhắm mắt ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Nam nữ chính cảm thấy đầu óc đôi phương không dùng được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Kịch bản chính là không có kịch bản

Sáng sớm từ trong ngủ mơ tỉnh lại, nhìn thấy Tư Mã Tiêu ngồi bên mép giường đầy mặt không thoải mái là cái dạng thể nghiệm gì? —— là thể nghiệm từ mộng đẹp đi vào ác mộng.

Liêu Đình Nhạn chớp chớp mắt, còn có chút mơ hồ, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời không phải đã sáng ngời, nàng nói thầm, Tư Mã Tiêu không phải hôn quân sao, hôn quân chẳng lẽ không nên ngủ đến mặt trời lên cao không tảo triều sao, vì cái gì sáng sớm như vậy tới nhiều giấc mộng của người ta? hần rốt cuộc còn nhớ hần nhân thiết chính là hôn quân hay không.

Bởi vì đối phương là Tư Mã Tiêu tùy thời có khả năng phát bệnh, Liễu Đình Nhạn chỉ có thể cố nén tức giận rời giường, quần chăn ngồi dậy, lộ ra một cái mỉm cười đúng tiêu chuẩn công tác, gọi: “Bệ hạ.”

Ai còn không phải là xã súc, nhiều ít ứng phó qua một hai lão bản thích làm khó như vậy.

Cầm chột lạnh, Tư Mã Tiêu nhẹ nhàng nắm cầm nàng, cẩn thận đánh giá mặt nàng, Liễu Đình Nhạn trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ người này không phải sáng sớm muốn nổi điên à?

“Nàng không cao hứng? Bởi vì cô quấy rầy nàng nghỉ ngơi?” Tư Mã Tiêu nói.

Liêu Đình Nhạn lại lần nữa tự hỏi đến tột cùng là mình biểu hiện quá rõ ràng hay là Tư Mã Tiêu quá nhạy bén, tại sao mỗi lần đều bắn trúng hồng tâm? Nàng gầy gù tiếp tục tự mình biểu diễn, “Sao có thể, thiếp đã nghỉ ngơi tốt.”

Tư Mã Tiêu hừ một tiếng, phất tay áo bước đi ra ngoài. Liễu Đình Nhạn nhìn cánh cửa bị hần đá đến phát ra tiếng kêu kẹt, do dự một lát, lại nằm trở về. đã nghỉ ngơi đủ là không có khả năng, nếu Tư Mã Tiêu đi rồi, nàng liền tiếp tục ngủ thôi, đi đường lâu như vậy, nguyên khí nào dễ dàng khôi phục được.

Kết quả chờ nàng ngủ đủ giấc rồi dậy, lại phát hiện Tư Mã Tiêu ở mép giường.

“..... Bệ hạ.”

Liêu Đình Nhạn không rõ rốt cuộc hần muốn làm cái gì, năm lần bảy lượt đột nhiên xuất hiện như vậy, chẳng lẽ muốn dùng loại phương pháp đặc thù này tra tấn nàng?

“Lúc này ngủ đủ rồi?” Tư Mã Tiêu trầm khuôn mặt hỏi.

Liêu Đình Nhạn dám lắc đầu sao? không dám. Vì thế sau khi nàng gật đầu, Tư Mã Tiêu kéo nàng từ trên giường lên, lôi kéo đi ra ngoài. Liêu Đình Nhạn còn mặc một thân áo ngủ màu trắng, tóc vẫn rối tung chưa chải, miến cường đi giày ở mép giường, theo Tư Mã Tiêu thất tha thất thểu đi ra ngoài.

trên đường nghênh diện gặp phải hoạn quan nữ hầu, tất cả đều lui ra phía sau quỳ xuống, không ai dám nhìn nhiều Liêu Đình Nhạn dáng vẻ không chỉnh. Tư Mã Tiêu bước chân đi quá rộng, Liêu Đình Nhạn chỉ có thể chạy chậm đuổi theo, cái tay bắt lấy cổ tay nàng kia vừa lạnh lẽo lại dùng sức, nàng tránh thoát không nổi cũng không dám tránh thoát, không nói một lời đi theo Tư Mã Tiêu, càng đi càng thấy hẻo lánh.

Nhìn thấy phía trước xuất hiện hàng rào bao vây lencòn ần ần nghe được hồ gầm, sau lưng Liêu Đình Nhạn ra một trận mồ hôi lạnh. không phải là, riêng chờ nàng ngủ ngon, sau đó ném nàng tới chỗ này cho hồ ăn?!

Tiếng hồ kêu càng ngày càng gần, tuy Liêu Đình Nhạn lúc này cũng chột dạ trong lòng, nhìn không được chân mềm run rẩy. Nhận thấy Liêu Đình Nhạn run nhè nhẹ, Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn nàng một cái, vừa nhìn, hần hỏi: “Sao lại không mặc áo ngoài?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Con mẹ ngươi! Ngươi cho ta thời gian mặc áo ngoài sao? Còn có mặt mũi hỏi?

Tư Mã Tiêu: “Sợ nóng lại sợ lạnh, nàng thật là phiền toái.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Quá khen, so với ta, ngươi phiền toái hơn nhiều.

Tư Mã Tiêu buông nàng ra, cởi áo ngoài trên người hần khoác lên người Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn im lặng, mặc vào cái áo ngoài không có độ ấm nhưng lộ ra một cổ mùi hương không biết là hương gì, cảm thấy Tư Mã Tiêu khả năng cũng không phải mang nàng đi tìm chết.

Nàng đi theo phía sau Tư Mã Tiêu, cách chỗ hồ gầm càng ngày càng xa, cuối cùng đi tới một mảnh vườn trong hoa viên, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy mấy con khổng tước đang nhàn nhã kéo cái đuôi đi lại trên mặt cỏ.

Xem ra nơi này là thú viên trong cung, nghe nói chia làm rất nhiều khu vực, nuôi các loại động vật khác nhau, một mảnh vườn này hẳn là chỗ nuôi khổng tước.

“Sáng nay người chăn nuôi tứ bẩm, nói trong vườn con khổng tước trắng kia đã xòe đuôi.” Tư Mã Tiêu nói, “Con khổng tước trắng này, lúc trước mùa xuân khổng tước khác đều xòe đuôi, chỉ có nó không xòe, bây giờ mới rút cuộc chịu xòe ra..... không phải nàng nói muốn xem?”

Bọn họ lúc trước ở trên xe ngựa nói chuyện phiếm, Liêu Đình Nhạn còn tưởng rằng hần là một người qua đường Giáp, nói chuyện đều thực tùy tiện, khi đó Tư Mã Tiêu nhắc tới khổng tước, nàng xác thật từng nói muốn nhìn khổng tước trắng xòe đuôi. không nghĩ tới, hần thật nhớ kỹ, còn quả nhiên mang nàng tới xem, Liêu Đình Nhạn trong nhất thời tâm tình có chút phức tạp.

Tư Mã Tiêu nhìn quanh không thấy con khổng tước trắng đó, đã không kiên nhẫn triệu hoạn quan chăn nuôi tới, “Con khổng tước trắng đâu?”

Hoạn quan chăn nuôi đầu đồ mồ hôi, vội vàng đi tìm, thật vất vả tìm được con khổng tước trắng đó, nhưng khổng tước trắng lại khép đuôi, không xòe ra. Tư Mã Tiêu đen mặt, nhìn về phía Liêu Đình Nhạn, “Lúc nó xòe đuôi, nàng một hai muốn ngủ, hiện giờ không được nhìn.”

Liêu Đình Nhạn tâm nói, hóa ra sáng sớm như vậy ngươi ngồi ở mép giường ta là muốn mang ta tới xem khổng tước trắng xòe đuôi, ngươi cũng không nói sớm, như mặt hồ ngồi ở đó, ai biết ngươi muốn làm gì, không biết còn tưởng rằng ngươi muốn giết người đấy.

“Là thiếp sai, để lần sau khổng tước trắng này xòe đuôi, thiếp lại đến xem vậy.” Liêu Đình Nhạn lấy ra tu dường lúc làm việc phải hầu hạ thủ trưởng một ngày sửa bản thảo tám lần, ôn ôn nhu nhu nói.

Nhưng lão bản Tư Mã Tiêu trước mắt nàng so với lão bản trước đây làm khó hơn nhiều, hần âm thanh lạnh lùng nói: “không được.” Quay đầu ý bảo hoạn quan chăn nuôi kia, “Ngươi đi, bây giờ làm cho con khổng tước này xòe đuôi.”

hoạn quan chăn nuôi sắp bị dọa khóc, người tiền nhiệm của hần cũng như vậy, cuối cùng bị ném vào trong núi cho hổ, thi thể cũng không còn. Nếu làm Hoàng đế bệ hạ không cao hứng, không chỉ hần phải chết, con khổng tước trắng này khả năng cũng sẽ bị nhử lông đưa đến phòng ngự thiện trở thành một món đồ ăn, mang lên bàn ăn của bệ hạ. Vì bọn họ hai cái mạng nhỏ này, hần cần thiết phải đi thử một chút.

Có lẽ hôm nay con khổng tước trắng này xác thật tâm tình không tồi, vừa lúc nể tình lần thứ hai lại xòe đuôi, Tư Mã Tiêu lúc này cao hứng, thường hoạn quan kia một tráp hoàng kim.

Vốn dĩ đang xem khổng tước trắng xòe đuôi Liêu Đình Nhạn ngấm sang cái tráp hoàng kim kia, ánh vàng rực rỡ, khí vị tiền tài, hoàng đế không hổ là hoàng đế, giết người đã danh tác, thường người càng danh tác.

Nàng cứ như vậy trộm liếc mắt nhìn một cái, liền làm Tư Mã Tiêu phát hiện.

“Nàng cũng muốn?”

Vậy thì không nên, nữ chủ nhân thiết sao có thể thích hoàng kim loại đồ vật vớ vẩn này a. Liêu Đình Nhạn hàm súc trả lời: “Thiếp càng thích ngọc.” Tuyệt đỉnh ngọc tổ có thể đáng giá hơn hoàng kim nhiều, nghe vào bức cách cũng càng cao.

Tư Mã Tiêu: “Thứ đồ kia có cái gì mà thích, tư khổ của cô có rất nhiều.”

hắn nói như vậy, liền mang Liễu Đình Nhạn đi tư khổ xem ngọc. Liễu Đình Nhạn hứng thú bưng bưng, so với xem khổng tước trắng còn cao hứng hơn nhiều. Tuy rằng khổng tước trắng xòe đuôi thật đẹp, nhưng kỳ thật ở thế giới của mình nàng đã từng xem khổng tước trắng xòe đuôi, so sánh ra xem bảo bối càng có ý tứ hơn.

Lúc này, Liễu Đình Nhạn hoàn toàn không thèm để ý mình đầu tóc không chải, quần áo không mặc tốt, dù sao hiện tại nàng là Quý Phi của Tư Mã Tiêu, căn bản không có một nam nhân nữ nhân nào dám liếc nhìn nhiều nàng một cái, còn Tư Mã Tiêu cũng chỉ nhìn mà thôi.

Liêu Đình Nhạn lần thứ hai hợp lý hoài nghi Tư Mã Tiêu khả năng là không được.

“Nha, những đồ ngọc này nàng đã thích, cho người đưa đến trong cung điện của nàng đi.” Tư Mã Tiêu không quá để ý mà chỉ chỉ những món ngọc thạch ónh nhuận mỹ lệ.

Liêu Đình Nhạn: “Đa tạ bệ hạ ban thưởng.” Ha ha ha thật vậy sao! Cái viên đạn bọc đường này chịu không nổi a! Thậm chí đã bắt đầu bị đám ngọc xinh đẹp này đó che mờ hai mắt, cảm thấy Tư Mã Tiêu người này kỳ thật không tồi!

Tư Mã Tiêu ước lượng một cái ngọc hoàn, “Loại đồ vật này, lúc cô nhảm chán từng đập vào nhau nghe tiếng động chơi, không có gì dùng được.”

Liêu Đình Nhạn chịu không nổi, cái đồ phá sản này, thế nhưng dùng ngọc tốt như vậy đập chơi? Lãng phí đến tim nàng đều đau rồi, quả thực muốn ấn sọ não hắn lên mặt đất để đập chơi.

“Ha hả, bệ hạ, mỹ ngọc như vậy, đập chơi quá mức đáng tiếc.”

“A?” Tư Mã Tiêu trong tay thưởng thức cái ngọc hoàn kia, đi đến bờ ao bên ngoài, thuận tay tung ra ném cá chép đỏ trong hồ. Rầm một tiếng, ngọc hoàn liền rơi vào nước, bắn lên một đám bọt nước.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Mẹ nó.

Tư Mã Tiêu nhìn thấy biểu tình của Liễu Đình Nhạn, quay đầu vào lúc nàng không nhìn thấy lộ ra cái cười vui vẻ thoải mái, cảm giác tâm tình khá hơn nhiều —— Liễu Đình Nhạn mỗi lần trong miệng nói chuyện, trong ánh mắt đều là ý tứ tương phản hoàn toàn, ngốc đến có chút không tương xứng với bề ngoài, đặc biệt thú vị.

Bị Tư Mã Tiêu lẫn lộn một buổi sáng, Liễu Đình Nhạn vào lúc gần giờ Ngọ, rốt cuộc có thể trở lại tòa cung điện của mình kia, rửa mặt chải đầu mặc quần áo, thuận tiện ăn một chút gì. Chuyện khác không nói, trong cung ăn mặc dùng đều đúng đầu, đến các nữ hầu cũng đều tâm linh thủ xảo, hợp tâm ý thật giống như là con giun trong bụng, đặc biệt là Quế Diệp, nàng còn chưa nói một lời, chỉ một ánh mắt, Quế Diệp đã biết nàng đói bụng muốn hay là khát muốn uống nước.

Rốt cuộc là được huấn luyện ra như thế nào, bị Tư Mã Tiêu dọa thành sao? Được hầu hạ đến thoải mái dễ chịu, Liễu Đình Nhạn cảm thấy mình rất có thể sẽ ở trong tương lai không xa biến thành một phế nhân, vốn là áo tới đuôi tay com tới há mồm, nói cũng không cần phải nói, đường cũng không cần đi, là việc hưởng thụ như thế này. So sánh với đãi ngộ bây giờ, lúc trước nàng ở Hà Hạ tuy rằng cũng có người hầu hạ, nhưng lúc ấy trên cơ bản rất nhiều việc nàng cũng tự mình làm, hơn nữa tôi tớ đều tương đối tùy ý, không có quy củ khắc nghiệt như trong cung, ở chỗ này, Quế Diệp dẫn theo mấy chục cung nhân chuyên môn hầu hạ một mình nàng, hoàng gia phục vụ đỉnh cấp, quả nhiên tri kỷ thoải mái.

Liêu Đình Nhạn không rõ, nếu mà Tư Mã Tiêu ngày ngày hưởng loại ngày tháng thần tiên này, làm thế nào còn trưởng thành bộ dạng Ma Vương kia?

“Quý Phi, mấy vị tiếp dư mỹ nhân tới bái kiến ngài.” Quế Diệp tới thông báo.

đang ăn đưa Liễu Đình Nhạn ngừng lại, xoa xoa tay ngồi dậy, “Vậy cho các mỹ nhân vào đi.”

Tới rồi! trận đầu của võ kịch lớn cung đấu! Thân ở cung đình, sao có thể không có tranh đấu, cho dù bề ngoài có hài hòa, nhất định bên trong cũng là mạch nước ngầm mãnh liệt. Ở trên đường đi, nàng không biết đã thiết tưởng bao nhiêu lần phó bản cung đấu gian nan hiểm trở, nhiều lần đều nào bỏ mình mới vừa vào cung bị phi tần địa vị cao ức hiếp, cùng mỹ nhân đồng bệnh tương liên trở thành bằng hữu, lại chịu khổ phản bội, một đường đi đến ngược tâm không thôi, nào bỏ tới đầu cũng sắp trục.

—— kết quả tiến cung nửa ngày trở thành Quý Phi cấp bậc tối cao trước mắt, nào bỏ trước kia cùng tất cả các loại cốt truyện bắt chước đều vô dụng, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Mười mấy mỹ nhân phân vị tối cao mệnh mong quý đầy đất, các mỹ nhân khác bởi vì phân vị quá thấp, căn bản không có tư cách tới bái kiến nàng. Đàn mỹ nhân này tới bái kiến nàng, toàn bộ hành trình cúi đầu, từng bước từng bước quy quy củ củ, sau khi bái xong lại theo thứ tự lui ra.

Liêu Đình Nhạn còn không kịp phát huy một chút, đã thấy các nàng đều đi xuống.

Từ từ, nói là bái kiến, thật sự chỉ là bái kiến một chút rồi đi sao? Cái loại tình huống mọi người ngồi một vòng sau đó cười ngậm ngậm, người chọc ta một chút, ta đâm người một chút, lại thổi phồng nhau là không tồn tại?

Liêu Đình Nhạn chưa phản ứng lại, Quế Diệp thấy nàng không hé răng nhìn chằm chằm phương hướng đám mỹ nhân rời đi, còn tưởng rằng nàng đang không cao hứng vì nhiều người như vậy tới ăm ỉ, liền thật cẩn thận giải thích: “Các vị mỹ nhân chỉ có thể đứng dịp lần đầu tiên ngài vào cung tới

gặp mặt, về sau mỗi ngày đều sẽ chỉ ở ngoài điện lễ bái thỉnh an, không cần ngài tự mình tiếp kiến, ngài yêu thích thanh tĩnh, các nàng cũng không dám tùy tiện tới quấy rầy.”

nói cách khác nàng không cần mỗi ngày khai tiệc trà cùng một đám mỹ nhân nói chuyện phiếm.

Suy nghĩ trong chốc lát, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nàng hiểu ra, không phải không có mỹ nhân muốn cung đấu, mà là trong cung toàn bộ mỹ nhân lòng mang mộng tưởng, muốn thông qua cung đấu đi lên đỉnh cao nhân sinh, đều đã bị Tư Mã Tiêu đầu chết hết.

Hoàng đế không làm việc đảng hoàng, không có việc gì liên nghĩ đến giết tiêu lão bà của mình, làm cho nàng Quý Phi này, thế nhưng không có nơi dụng võ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Liêu Đình Nhạn: Bệ hạ thật là xấu

Liêu Đình Nhạn lần thứ ba nhìn không được nhìn ra cửa điện, Quế Diệp hầu hạ nàng bưng một chén canh lạnh tới, thấy ánh mắt nàng đang xẹt đến đâu, trong lòng mình bạch, liền ngồi quỳ ở bên cạnh nàng, ôn nhu nói: “Ngài chính là đang đợi bệ hạ?”

Liêu Đình Nhạn kỳ thật không phải đang đợi Tư Mã Tiêu, thậm chí ước gì hắn không xuất hiện, nhưng mấy ngày nay mỗi ngày hắn đều phải tới đây, không nhẹ không nặng mà lẫn lộn nàng trong chốc lát mới tỉnh là xong, cố tình hôm nay đột nhiên không thấy bóng người, khiến cho tâm thần nàng không yên, đều lo lắng Tư Mã Tiêu có phải đang ghen cái đại chiêu gì hay không, nhìn không được tự mình dọa mình.

Nhưng mà nàng sợ hãi đối mặt với bệnh tâm thần, lại bị Quế Diệp ngộ nhận là thâm cung khuê oán tưởng niệm, còn riêng vì nàng giải thích nghi hoặc: “Bệ hạ hẳn là đang ở đông đường Thái Cực Điện, cùng tướng quốc thái phó bọn họ thương thảo quốc gia đại sự, nói vậy buổi chiều hẳn sẽ tới thăm Quý Phi.”

đi vào nơi này rồi, Liêu Đình Nhạn mới hiểu được, nguyên lai hoàng đế cũng không phải mỗi ngày lên triều, giống như hoàng đế này hiện giờ, từ khi hắn kế vị, trước nay chính là nửa tháng một đại triều, ba ngày một tiểu triều, đại triều ở Thái Cực Điện, giống nhau đều là có đại sự đáng tấu biểu, mà tiểu triều sẽ ở đông đường của Thái Cực Điện, chỉ có vài vị quan viên cao cấp cùng hoàng đế đơn độc mở họp nhỏ, nói nói mọi việc trong triều.

Bất quá Tư Mã Tiêu hoàng đế này không quá xứng chức, cho dù loại họp nhỏ này, hắn cũng là thích tham gia thì tham gia, không thích tham gia thì không tham gia, mọi việc cơ hồ đều để tướng quốc, thái phó, thái bảo ba người quyết định, mỗi ngày hắn chỉ phụ trách làm cái thùng hỏa được, tùy thời chuẩn bị nổ chết một hai người.

Liêu Đình Nhạn nghe Quế Diệp nói đến tướng quốc, thái phó, ý niệm trong đầu nháy mắt có chút bay đi. Lúc này thế cục trong triều có thể nói là ‘thế chân vạc tam quốc’, quyền lợi cơ bản đều nắm giữ ở trong tay ba người này, một là Đô tướng quốc, người này xuất thân bụi cỏ, đến ơn tiên đế tri ngộ, từng vì tiên đế đánh đuổi vô số ngoại địch, là người có tài tướng soái, trước khi tiên đế qua đời đã giao thác ấu tử cho hắn, lệnh cho hắn phụ tá ấu đế, bây giờ có thể nói là quyền thế ngấp trời.

một người nữa là Đoạn thái phó, đại biểu cho hào môn quý tộc, gia chủ Đoạn gia, đứng phía sau là các đại gia tộc kéo dài mấy trăm năm, hắn còn là thân phụ của tiên hoàng hậu, cũng chính là ngoại tổ của hoàng đế Tư Mã Tiêu.

Cuối cùng một người còn lại là Cao thái bảo, chính là chương lãnh binh mã giữ thành và phòng vệ cung đình, còn thường xuyên thay thế hoàng đế phê duyệt tấu chương, xử lý đại sự, một vị hoạn quan già được hoàng đế tín nhiệm nhất.

Ba người này, sở dĩ Liêu Đình Nhạn nhớ rõ như thế, là bởi vì bọn họ đều có không ít xuất diễn trong nguyên tác. Ừ, phải nói thật, xuất diễn của Đoạn thái phó và Cao thái bảo đều nhiều hơn Tư Mã Tiêu, là hai vị cáo già trong nguyên tác sau khi Tư Mã Tiêu chết còn làm rất nhiều đại sự.

Đông đường Thái Cực Điện, Tư Mã Tiêu tùy ý ngồi ở phía trên, vừa câu được câu không vừa búng chén rượu trước mặt.

“Bệ hạ! họ Quách kia tuyệt không thể tha nhẹ, thần thỉnh bệ hạ hạ chỉ, tước nã Quách Ngạn, tính cả Quách gia trên dưới hơn ba mươi khẩu, toàn bộ chém đầu răn đe cảnh cáo!” Vô quan râu dài, Đô tướng quốc người quá trung niên, tiếng như chuông lớn, mi sắc như đại đao, vừa nắm tay đã lộ sát khí, ân ân mang theo cảm giác áp bách.

Thượng thư lệnh đầu bạc râu thưa bước ra khỏi hàng chấp tay nói: “Bệ hạ cần nhắc, Quách Ngạn kia tuy nói có bất kính với bệ hạ và tiên đế, nhưng người này là cao tân, nếu thật vì hắn rượu vào nói lời liên lụy muốn chém đầu hắn còn liên lụy người nhà, thần cho rằng không ổn.”

Đô tướng quốc hừ một tiếng, không chút khách khí: “Thượng thư lệnh bao che Quách Ngạn như thế, thật sự là tiếc tài, hay là bởi vì thân thiết với Đoạn thái phó?!”

Đoạn thái phó vẫn luôn nhìn lơ đãng, đứng ở một bên không nói chuyện, thấy liên lụy đến mình, mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Đô tướng quốc quá lo lắng, không nói đến Quách Ngạn kia và Đoạn gia ta cũng không có quan hệ lớn gì, dù hắn thật cùng Đoạn gia ta có quan hệ, chỉ

cần hấn phạm vào luật pháp, Đoạn gia ta cũng không dung.”

Đô quốc tướng: “Những câu chữ bói đó, Quách Ngạn hấn một thị lang nho nhỏ, làm sao dám lan truyền bốn phía!” hấn chuyển hướng sang hoàng đế Tư Mã Tiêu, “Bệ hạ, thần xin tra rõ ngọn nguồn việc này! nói vậy phía sau Quách Ngạn kia, tất nhiên còn có chủ mưu!”

Phái dưới vài vị thần tử sảo tới sảo đi, Tư Mã Tiêu lại thần sắc nhàn nhạt, dường như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên, căn bản không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, lúc này Đô quốc tướng đáng vẻ cường thế, hấn mới nhìn về phía dưới, không để ý lắm mà nói: “Mới vừa rồi Đô quốc tướng nói giết ai? Cái người gọi là Quách gì?”

“Hồi bệ hạ, thần thỉnh đem Quách Ngạn cùng với trên dưới hơn ba mươi người Quách gia, tất cả chém đầu!” Đô quốc tướng lần thứ hai mở miệng.

Tư Mã Tiêu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Nếu Đô quốc tướng nói giết, vậy thì giết đi.”

Đô quốc tướng nghe vậy, lộ ra một cái cười thỏa thuê đắc ý, liếc xéo Đoạn thái phó một cái. Thượng thư lệnh một đồng tuổi trên mặt sầu khổ, yên lặng lùi trở lại phía sau Đoạn thái phó, còn Đoạn thái phó lại nhìn không ra hi nộ, như cũ một bộ dáng bình tĩnh.

Tư Mã Tiêu dường như là thập phần phiến muộn, đứng dậy nói: “nói xong? đã nói xong vậy tan đi.” hấn dứt lời, cũng mặc kệ người còn lại nghĩ thế nào, trực tiếp nhanh chóng rời đi.

Chư vị thần tử sớm đã quen tác phong của Tư Mã Tiêu, cái gì cũng không nói, từng người lui ra, chỉ có hai vị lão thần lộ ra thần sắc đau lòng sầu khổ, lắc đầu thờ dài.

Tư Mã Tiêu đi ra khỏi đông đường, bước chân chậm lại, mặt âm trầm đi dọc theo hành lang gấp khúc trống trải, nhóm hoạn quan hầu hạ hấn đều đi theo xa xa, cứ như vậy một đường đi đến Phủ Dung Điện của Liêu Đình Nhạn.

Tư Mã Tiêu đi vào trong điện, nhìn thấy Liêu Đình Nhạn nằm ở trên giường mỹ nhân, đối diện với làn gió thơm thổi bên cửa sổ, đang say sưa đi vào giấc ngủ. Thấy nàng ngủ ngon đến như vậy, tâm tình Tư Mã Tiêu lập tức càng thêm không tốt, nàng vì sao cũng không có việc gì còn có thể ngủ được, còn ngủ đến say như vậy? hấn đi đến bên người Liêu Đình Nhạn, mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, bỗng nhiên duỗi tay đi tóm cổ tay nàng.

trên cổ tay Liêu Đình Nhạn đeo một cái vòng bạch ngọc, là lần trước hấn ban thưởng, bạch ngọc doanh nhuận, da thịt trơn mịn, hai bên dán vào nhau, cũng không biết cái nào càng thêm mỹ lệ. Tay Liêu Đình Nhạn luôn ấm áp, vòng ngọc đeo lâu trên cổ tay này, cũng phảng phất nhiễm độ ấm từ tay nàng. Tư Mã Tiêu bắt lấy ngón tay ngọc kia, bỗng nhiên cúi đầu cắn một miếng.

Vì cái gì ngủ một giấc trưa bị đau rồi tỉnh lại phát hiện Tư Mã Tiêu đang cắn tay mình? Liêu Đình Nhạn phản ứng đầu tiên là nghĩ nơi này không có vắc-xin phòng bệnh chó dại, tiếp theo là ngạc nhiên, Tư Mã Tiêu hấn không chỉ có giết người còn ăn thịt người sao? Ăn thịt người sống, đây loại đại ma vương tuyệt thế nào?

Phát hiện nàng tỉnh, một đôi mắt không dám tin tưởng đang trừng mình, Tư Mã Tiêu cười buông tay nàng ra, còn sờ sờ đầu răng chính hấn lưu lại, “Nàng tỉnh.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Bệ hạ.” Vì sao gia hỏa này có thể vẻ mặt bình thường mà chào hỏi mình, đầu răng còn đang trên cổ tay đây, coi nàng là người mù nhìn không thấy sao?

“Bệ hạ đây là đang?”

Tư Mã Tiêu a một tiếng, tùy ý nói: “Muốn nàng bồi ta, nhưng nàng vẫn luôn không tỉnh, cho nên đánh thức nàng.”

Phương thức gọi người của người thật đúng là đặc biệt, nàng chỉ duy nhất nghe nói vì gọi ai đó rời giường liền cắn người ta, đó chính là con chó được bạn cùng phòng của nàng nuôi dưỡng.

Liêu Đình Nhạn mỉm cười: “thì ra là thế.” —— con mẹ người.

“Bệ hạ muốn thiếp bồi bệ hạ làm cái gì?”

Tư Mã Tiêu nói: “không biết, tóm lại nàng cần phải làm ta cao hứng.”

Người như vậy, nếu không phải hoàng đế, sớm bị người ta ấn vào trong WC xả nước trôi đi rồi. Liêu Đình Nhạn ôn nhu vô cùng, lộ ra chút thần sắc khó xử, “Nhưng mà thiếp không biết làm gì mới có thể khiến bệ hạ cao hứng.”

Tư Mã Tiêu đánh giá biểu tình của nàng, đột nhiên hỏi: “Biết mắng chửi người sao? Mắng một câu thử nghe một chút.”

Liêu Đình Nhạn đôi mắt đảo qua đầu răng màu đỏ trên tay mình, môi giật giật. Thảo nê ma, thảo nê ma, nghe thật ngứa bực!

Nàng kiêu thanh mắng: “..... Bệ hạ thật là xấu!”

Tư Mã Tiêu cười nằm liệt, bắt lấy tay Liêu Đình Nhạn, thờ hồn hên, “Nàng, nàng lại mắng thêm một câu.”

Liêu Đình Nhạn: Trước nay chưa từng nghe thấy yêu cầu biến thái như vậy.

Phù Dung Điện bộc phát ra một trận cười to, đám người Quế Diệp gác bên ngoài điện hoảng sợ, đặc biệt là hoạn quan hầu hạ bên cạnh Tư Mã Tiêu mười mấy năm, Cận Đức tổng quản Thái Cực Điện, càng nhìn cửa điện lộ ra thần sắc kinh ngạc. Hoàng đế tuy nói hi nộ vô thường, trên mặt cũng cười rất nhiều, nhưng cười to như thế thật là phá lệ hiếm lạ, Liễu Quý Phi kia, đến tột cùng có thủ đoạn gì, thế nhưng có thể lấy lòng bệ hạ đến tận đây?

Liêu Đình Nhận tỏ vẻ cũng không có kỹ xảo đặc thù gì, chủ yếu dựa vào bệnh tình Tư Mã Tiêu thay đổi thất thường cùng với điểm cười quỷ thần khó lường, quý biết hẳn mỗi lần cười là bị chọc trúng chỗ nào.

Tư Mã Tiêu cười đủ rồi, một tay kéo Liễu Đình Nhận tới, Liễu Đình Nhận cho rằng hẳn lại muốn mang mình đi nơi nào, thuận thế đứng lên, ai ngờ chờ nàng đứng lên, Tư Mã Tiêu chính mình nằm trở về vị trí vừa rồi của nàng.

không đợi Liễu Đình Nhận làm ra phản ứng, Tư Mã Tiêu lại dùng một chút lực, kéo nàng cùng nhau nằm trên giường mỹ nhân, khiến cho nàng nằm ở trên người mình.

Liêu Đình Nhận vẫn không nhúc nhích, cảm giác trên eo mình bị một bàn tay ôm lấy, đỉnh đầu cũng có một cái cằm chống lên. Nàng cả người nằm ở trong lòng ngực Tư Mã Tiêu, cảm thấy tình hình này có vẻ không tốt lắm. Đây chính là ban ngày ban mặt, cửa sổ còn mở, giường còn nhỏ như vậy, cái đệm lại không đủ mềm. .... Cho nên Tư Mã Tiêu này đột nhiên lưu manh rồi cuộc có phải muốn ngủ nàng hay không? Nguyên tác rồi cuộc còn có gì quá mức hay không?!

Tư Mã Tiêu ôm nàng vào trong ngực cùng nhau nằm, một bàn tay cầm lấy cái tay nàng vừa bị cắn kia, dấu vết còn đó. Hắn chỉ chậm rãi vuốt ve cái dấu răng, không nói lời nào cũng không có động tác khác.

Thấy hẳn thật lâu không có động tác khác, Liễu Đình Nhận treo tâm bất tri bất giác chậm rãi buông xuống, tiếp theo liền nằm liệt ra, nằm liệt trong chốc lát nàng cảm thấy tay Tư Mã Tiêu ở sau lưng nàng giống cái gì lạnh căm căm, nếu không phải cảm giác được trái tim trong ngực hắn vẫn nhảy lên, quả thực nàng còn hoài nghi đây là cỗ thi thể. Xem ra là thân thể quá tệ, tay lạnh thành như vậy.

hắn rồi cuộc có phải bởi vì thân thể quá tệ mới không ngủ nữa chứ hay không? Liễu Đình Nhận miên man suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác Tư Mã Tiêu đang ngủ ngủ đầu nàng, “trên người nàng có cái gì rất thơm?”

Liêu Đình Nhận ngẩn ra, thơm? Cái gì thơm, hôm nay nàng không dùng hương phấn linh tinh. không phải như thông lệ đi, Tư Mã Tiêu hẳn sẽ không nói là trên người nàng tự mang hương mỹ nhân? hương xử nữ? Sau đó đề tài cứ như vậy càng nói càng nguy hiểm, chạy đến hướng nào đó không thể miêu tả?

Liêu Đình Nhận mới vừa cảnh giác lên, liền nghe thấy Tư Mã Tiêu hỏi: “Có phải nàng ăn thứ gì rất thơm hay không?”

Mẹ! đã đoán sai! Nam nhân này thật là trời đất đá a! Liễu Đình Nhận bảo trì biểu tình: “Thiếp là..... uống chút mật quả ừ.”

Tư Mã Tiêu: “Ngủ cũng không tệ lắm, bụng tôi cho cô một ít.”

Nữ hầu không biết xuất hiện khi nào, lặng yên không một tiếng động đi xuống, thực nhanh lại bụng mật quả ừ ngọt thanh thơm hương đi lên, trình cho Tư Mã Tiêu. Tư Mã Tiêu chỉ uống một ngụm, liền nhắm mi đem mật quả ừ kia cùng với cả cái ly đồng loạt ném ra ngoài cửa sổ, “Cái thứ vớ vẩn gì, ngọt như vậy thì uống thế nào.”

Liêu Đình Nhận: Chưa thấy ai khó hầu hạ như vậy.

“Bệ hạ, Cao thái bảo đã trở lại.” Hoạn quan Cận Đức bỗng nhiên tiến vào hồi bẩm.

Tư Mã Tiêu giật giật ngón tay, ôm lấy Liễu Đình Nhận ngồi dậy, “Cho hắn lại đây.”

Nghe thấy Cao thái bảo ba chữ, Liễu Đình Nhận giật mình, vị Cao thái bảo trong nguyên tác này sống thật lâu, thậm chí có thể nói về sau là đại BOSS chủ yếu mà nam chủ đối phó. hắn là hoạn quan chiếu cố Tư Mã Tiêu lớn lên, cũng là tâm phúc, cho dù Tư Mã Tiêu người chết nước mắt rồi, vị Cao thái bảo này chạy trốn ở bên ngoài, vẫn cứ tụ tập những người liên can muốn phục quốc, mang đến cho nam chủ không ít phiền toái, về sau nam chủ xưng đế còn bị quất nhiều rất nhiều, bởi vì hắn ở trong hoàng cung mai phục vô số cờ ngầm, khi nam chủ vào làm chủ tòa cung thành này, không thể tra ra toàn bộ, làm cho thiếu chút nữa bị ám sát mà chết.

Vị Cao thái bảo này, là nhân vật lợi hại còn giao hoạt.

một nhân vật như vậy, diện mạo lại phi thường hàm hậu dễ thân, dung mạo tầm thường, thực không khiến ai chú ý, cho dù cặp mắt kia, lúc nhìn người cũng không lộ một tia tinh quang, ngược lại, mang chút màu trà, có sắc thái dày rộng hiền lành của trưởng giả —— hoàn toàn bất đồng với Cao thái bảo trong tưởng tượng của Liễu Đình Nhận.

“Cao Mịch, chuyện này ngươi hết thấy có thuận lợi?” Tư Mã Tiêu đứng lên, thả gối ôm Liễu Đình Nhận trong lòng ngực lên giường mỹ nhân.

“Hồi bệ hạ, hết thấy thuận lợi.” Cao thái bảo trả lời hoàng đế xong, còn bót thời giờ chấp tay với Liễu Đình Nhận, ánh mắt nhìn nàng thế nhưng có điểm..... từ ái?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Ban đêm nguy hiểm

Ngoài Phù Dung Điện có một ao nước trong, bậc đá cẩm thạch trắng dẫn vào trong nước, lan can khắc hoa phù dung vây quanh hơn phân nửa Phù Dung Điện. Tư Mã Tiêu phát qua những bạch ngọc phù dung đó, nghe Cao thái bảo bên cạnh nói việc Hung Châu.

“Nô đã điều tra xong, thái thú Vương Lăng Dư xác thật cùng với Tần Nam Vương ngầm có lui tới, Vương Lăng Dư kia còn lợi dụng quan hệ gia tộc, chế tạo binh khí cho Tần Nam Vương, xưởng đặt ở Lộ quận, Hung Châu. Trừ Vương Lăng Dư, còn có mấy quan viên cũng có tiếp xúc với Tần Nam Vương, địa hạt của Tần Nam Vương cơ hồ càng có vẻ đã thành một quốc gia độc lập ..... Bệ hạ, chuẩn bị xử trí thế nào?”

Tư Mã Tiêu ác liệt bứt lên khoe miệng, hai mắt đen nhánh phảng phất như giếng sâu không đáy, “Nếu đều đầu phục Tần Nam Vương, còn giữ làm gì, tất cả đều giết đi.”

Hắn nói thật nhẹ nhàng, phảng phất không phải muốn giết rất nhiều quan viên mấy châu quận, mà người nghe cũng không có chút nào kinh ngạc, Cao thái bảo biểu tình không thay đổi, chỉ mỉm cười gật đầu: “Nô minh bạch, chỉ là có mấy người có thể trắng trợn trực tiếp giết đi, có mấy người lại không được, nô sẽ cẩn thận an bài xuống.”

Tư Mã Tiêu vuốt ve một chút ngọc châu trên cổ tay, ừ một tiếng, “Vương Lăng Dư kia, ta muốn cắt đầu hắn, đưa lên bàn Tần Nam Vương.”

“Vâng, bệ hạ.” Cao thái bảo vẫn cứ mỉm cười.

Hai người đi đến trước thềm ngọc, Cao thái bảo bỗng nhiên mở miệng nói: “Lần này trở về, tâm tình bệ hạ dường như tốt hơn rất nhiều, nghe nói đều là công lao của vị Liêu Quý Phi kia?”

Tư Mã Tiêu nghe hắn nói đến Liêu Đình Nhạn, biểu tình hơi hòa hoãn, “Người vừa rồi cũng nhìn thấy nàng, thế nào, xác thật là mỹ nhân đi, ta từ Hà Hạ đưa về đó.” Ngờ khi có chút giống tiểu hài tử đắc ý khoe ra với trường bối.

Cao thái bảo cười gật đầu: “Xác thật là nữ tử không tồi, tâm tư không nhiều lắm, nếu bệ hạ thích, không bằng ban đêm lệnh nàng thị tẩm?”

Tư Mã Tiêu nghe xong lời này, lại trầm mặt xuống, nếu không phải Cao thái bảo nói lời này, đổi là người khác, chỉ sợ lúc này đã bị hắn cho người kéo xuống.

“Cao Mịch, người biết, cô không muốn lưu lại huyết mạch.”

Nghe hắn không dùng ‘ta’, mà tự xưng là ‘cô’, Cao thái bảo liền biết trong lòng hắn cực không cao hứng, tuy là như thế hắn vẫn nói ra. Trong lòng thờ dài, Cao thái bảo nghĩ ôn hòa: “Bệ hạ, không muốn lưu huyết mạch, không lưu là được, nhưng ban đêm bệ hạ ngủ không an ổn, thường xuyên không thể ngủ, nô nghĩ, nếu để Quý Phi làm bạn, có lẽ bệ hạ có thể cao hứng một chút, nói không chừng cũng có thể ngủ tốt hơn.”

Tư Mã Tiêu chớp chớp mắt, “Nhưng ban đêm ta luôn đau đầu, vạn nhất ngày nào đó không cao hứng giết nàng thì làm sao bây giờ?”

Cao thái bảo sùng sốt, ở trong lòng lắc đầu cười than, nếu thật giết nàng, thì làm sao lại sẽ phiền não việc này? Xem ra, nói không chừng bệ hạ thật sự sắp có chuyển cơ. Hắn nghĩ càng thêm hòa ái, “Bệ hạ không cần lo lắng, nô bảo đảm sẽ không có việc gì.”

Tư Mã Tiêu nhìn người này từ khi hắn sinh ra vẫn luôn làm bạn cùng, phảng phất giống như phụ thân, nhìn kỹ hắn sau một lúc, rốt cuộc vẫn gật gật đầu, “Vậy cứ như thế đi.”

Rời khỏi Phù Dung Điện, Cao thái bảo triệu một vị hoạn quan tới, phân phó vài câu.

Hoạn quan kia kinh ngạc lại sợ hãi: “Này! Nếu để bệ hạ biết được.....”

Cao thái bảo liếc hắn một cái, “Cho nên phải tìm kiếm cơ hội, hơn nữa người cũng không cần làm quá nhiều, chỉ cần vào lúc thích hợp nhẹ nhàng đẩy một lần là được rồi. Bệ hạ tuy rằng nhìn như đần độn, kỳ thật trong lòng thanh minh, trong ngoài cung đình, thậm chí thiên hạ to lớn này, đều ở trong lòng hắn, bất luận ai cũng không thể tính kế hắn mà có thể toàn thân lui ra.”

“Bất quá, ta cũng không phải tính kế bệ hạ, chỉ là nhìn bệ hạ lớn lên cũng nên đến lúc này, vẫn phải giúp hắn mới được.” Cao thái bảo cười rõ ràng hơn, thanh âm bỗng nhiên trở nên thấp đến không nghe thấy, “Thiên hạ này to như vậy, sao có thể không có người kế nhiệm. Huyết mạch..... Cho dù là..... huyết mạch của điện hạ cũng cần phải kéo dài.”

Trùng hợp đi qua Thái Cực Điện, Cao thái bảo nhìn không được dừng bước chân, nhìn về phía cung điện to lớn kia. Cho đến ngày nay, hắn còn có thể nhớ rõ ràng, mười mấy năm trước là một mảnh lửa hồng rực thiêu đốt, cùng tiếng cười to điên cuồng trong ngọn lửa. Máu tươi dọc theo thềm bạch ngọc uốn lượn chảy xuống, thi thể vương khắp nơi và cung điện hoa mỹ cùng rơi vào biển lửa, đốt thành tro tàn.

Bất tri bất giác qua đi hơn mười năm, năm đó hải đồng kia đầy người máu tươi ngồi ở bên biển lửa, dần dần trưởng thành, thành một vị..... quân vương

đáng sợ.

.....

“Chúc mừng Quý Phi, tối nay bệ hạ triệu ngài thị tẩm.”

“..... Ngươi lặp lại lần nữa?”

“Bệ hạ mới vừa rồi truyền ý chỉ tới, để Quý Phi tối nay đi thị tẩm.”

Liêu Đình Nhạn từ khi nghe thấy tin tức này rồi vẫn luôn ở trong trạng thái hoài nghi, hoài nghi nguyên tác có phải có độc hay không, tại sao chỗ nào cũng không thích hợp; hoài nghi Tư Mã Tiêu có phải có độc hay không, sao lại không đi đường bình thường; hoài nghi mình có độc, thay đổi tim mới đưa đến hoàng đế thế nhưng muốn ngủ nằng.

Tự trách mình mị lực quá lớn? Liêu Đình Nhạn cuối cùng hoài nghi đến nhân sinh. Lúc trước ngày ngày đi làm một thành cầu, nằng làm sao nghĩ đến, có một ngày, chính mình thế nhưng cần phải đi ngủ hoàng đế.

trên đường đi tẩm điện hoàng đế, Liêu Đình Nhạn vẫn luôn mắng chửi ở trong lòng. Lúc trước nằng mới vừa tiến cung đã tính đến chuyện tệ nhất này, khi đó Tư Mã Tiêu cũng không ngủ nằng, cố tình chờ tới bây giờ nằng đã thả lỏng lại cảm thấy mình sẽ không phải bối rối về phương diện này, Tư Mã Tiêu lại đột nhiên tuyên bố muốn ngủ nằng, người này thật sự có bệnh. Hơn nữa bây giờ nằng lo lắng nhất một chuyện, kỳ thật là Tư Mã Tiêu rốt cuộc được không, vạn nhất hẳn bây giờ bốc lên hứng thú, nhưng thật sự lên xe, chạy được một nửa thì tắt máy, hẳn sẽ không nổi trận lôi đình, thẹn quá thành giận, muốn giết nằng đi?

Bị ngủ là chuyện nhỏ, bị giết là chuyện lớn.

Thực nhanh, Tư Mã Tiêu lại lần nữa dùng hành động nói cho Liêu Đình Nhạn, nghĩ quá nhiều căn bản vô dụng, bởi vì nằng vĩnh viễn cũng không thể tưởng được hẳn sẽ làm cái gì.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, còn là vợ chồng hợp pháp, nhà gái lớn lên dung mạo như thiên tiên, ăn mặc mát mẻ động lòng người, nhưng Tư Mã Tiêu thế nhưng không có ý tứ muốn ngủ nằng, ngồi ở mép giường ánh mắt nhìn nằng còn có điểm ghét bỏ.

Liêu Đình Nhạn: Ghét bỏ cái đầu a! không phải ngươi đòi ta tới thị tẩm sao!

Tư Mã Tiêu: “Sao lại mặc thành như vậy?”

Liêu Đình Nhạn: “Nhóm nữ hầu chuẩn bị.” Làm rõ nha, nằng cũng không muốn mặc, còn không phải cho rằng đây là hẳn yêu thích đặc biệt phân phó, mới chịu đựng thẹn thùng, căng da đầu mặc vào!

Hai người nằm ở trên một cái giường, Tư Mã Tiêu căn bản không có ý tứ ngủ nằng, Liêu Đình Nhạn khăn trương rồi khăn trương, tới giờ bình thường đi ngủ, buồn ngủ tự nhiên mà nhảy đến, đôi mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Tư Mã Tiêu vẫn giống xưa nay không ngủ được, nhưng nghe Liêu Đình Nhạn bên cạnh hô hấp chậm rãi vững vàng xuống, hẳn nhìn không được ngồi dậy, đẩy tỉnh Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn cả kinh, tỉnh lại, “Bệ hạ, làm sao vậy?”

Tư Mã Tiêu nhìn nằng, “không có việc gì, nằng tiếp tục ngủ.”

Liêu Đình Nhạn đợi trong chốc lát, hẳn tựa hồ thật sự không có việc gì, lúc này mới hồ nghi tiếp tục nhắm mắt lại ngủ, chờ nằng lại mơ mơ màng màng ngủ rồi, thân mình lại bị người ta loạng choạng lắc tỉnh.

Liêu Đình Nhạn miễn cưỡng lộ ra tươi cười: “..... Bệ hạ?”

Tư Mã Tiêu ngồi ở bên cạnh nằng, “không có việc gì, nằng ngủ a.”

Lần thứ ba bị đẩy tỉnh, Liêu Đình Nhạn đã không bày ra nổi gương mặt tươi cười, nằng bị làm tỉnh thật sự rất tức giận, hơn nữa năm lần bảy lượt bị người đẩy tỉnh như vậy, nếu không phải còn có chút lý trí biết bên cạnh là Tư Mã Tiêu, biết hẳn nhìn như tiểu bạch kiểm kỳ thật là con cá mập trắng, nằng lúc này đã khắc chế không được động thủ đập lên đầu chó của hắn.

“Bệ hạ, đây là không ngủ được sao?” Liêu Đình Nhạn nghiêng răng nghiêng lợi bài trừ ra những lời này.

Tư Mã Tiêu quấn vòng quanh một sợi tóc dài trước ngực nằng, không hề có vẻ buồn ngủ, “Ừm, ngủ không được, nằng ngủ như thế nào? Lập tức không chú ý nằng liền ngủ rồi.”

Liêu Đình Nhạn: “Bệ hạ không bằng nằm xuống trước, nhắm mắt lại, một lát là có thể ngủ rồi.”

Tư Mã Tiêu bất mãn nói: “Nằng đồ tiểu hài tử sao, nào dễ dàng ngủ như vậy.”

Liêu Đình Nhạn: “không bằng thiếp hát một tiểu khúc yên giấc cho bệ hạ?” Vì có thể an tâm ngủ một giấc, Liêu Đình Nhạn đành làm bất cứ giá nào.

Tư Mã Tiêu vừa nghe, cảm thấy còn rất mới mẻ, chống đầu nằm bên cạnh nàng, “Hát đi.”

Liêu Đình Nhạn thanh thanh giọng, bắt đầu hát, nói thật giọng nàng là tiêu chuẩn nữ chủ, hát rất dễ nghe, Liêu Đình Nhạn tự mình nghe còn cảm giác thập phần vừa lòng, nhưng Tư Mã Tiêu càng nghe càng có tinh thần, thậm chí đột phát kỳ tưởng, muốn triệu mấy nhạc sư tới đệm nhạc.

Mẹ! Dừng sai kỹ năng. Liêu Đình Nhạn hiện giờ cái gì cũng không muốn, chỉ muốn ngủ, nàng thậm chí sinh ra can đảm, muốn ngủ cái đồ phiền nhân này đến không còn sức lực lăn lộn, quân hán rốt cuộc là thật mệt hay là đầu óc có bệnh, may mắn lý trí còn sót lại ngăn trở nàng.

Trong lòng phát điên một trận, Liêu Đình Nhạn uể oải ngồi dậy, chuẩn bị liều mình bôi bạo quân thức đêm đã bao lâu không thức đêm thế nên không quen, nàng ngáp hai cái, “Bệ hạ muốn nghe khúc, vậy gọi nhạc sư đến đây đi, thiếp bôi ngài nghe.”

Tư Mã Tiêu liếc thần sắc của nàng, bỗng nhiên nói: “không muốn nghe, hay là ngủ đi.”

Liêu Đình Nhạn đã không tin cái đại móng heo này, ha ha cười hai tiếng, nằm ở kia chờ hắn tiếp tục làm trò. Nhưng vừa ngủ là đến bình minh, từ trên giường Tư Mã Tiêu tỉnh lại, Liêu Đình Nhạn mới phát hiện tối hôm qua Tư Mã Tiêu thật sự không quấy rầy nàng nữa.

Bất quá, trên giường cũng đã sớm không có thân ảnh Tư Mã Tiêu. Người này ngủ cũng không ngủ, ăn cũng không ăn, mỗi ngày từ đâu ra nhiều tinh thần làm trò như vậy? Liêu Đình Nhạn thật sự không hiểu được.

Từ ngày này, Liêu Đình Nhạn mỗi đêm đều được triệu đến chỗ Tư Mã Tiêu, ngủ giường của hắn, đắp chăn của hắn. Mỗi đêm nàng ngủ rồi lại đánh thức nàng, biến thành tiết mục thường xuyên của Tư Mã Tiêu, đến nỗi muốn đẩy nàng tỉnh mấy lần, tất cả đều phải xem tâm tình Tư Mã Tiêu trong ngày thế nào, nếu hắn tâm tình tốt, quá độ thiện tâm, chỉ đánh thức Liêu Đình Nhạn một lần, không lăn lộn nàng cho nàng tiếp tục ngủ, nếu tâm tình không tốt, thì không chỉ đánh thức nàng vài lần đơn giản như vậy.

Hôm nay nửa đêm, Tư Mã Tiêu từ trong ác mộng bừng tỉnh, đồng thời đầu truyền đến cơn đau đớn quen thuộc. Hắn mở đôi mắt mang theo tơ máu, ngồi dậy táo bạo dùng sức xoa ấn cái trán co rút đau đớn. Nghe thấy động tĩnh bên trong, hoạn quan Cẩn Đức nhỏ giọng đi vào trong điện, có chút kinh hãi nhìn Tư Mã Tiêu trên giường.

hắn mặc áo ngủ màu đen, đầu tóc cũng đen như mực rũ ở bên gương mặt, càng nổi lên sắc mặt tái nhợt, hai mắt che kín tơ máu phảng phất giống ác quỷ địa ngục đỏ máu giết chóc.

Mặc dù thấy mấy lần, Cẩn Đức nhìn bệ hạ đáng vẻ này, trong lòng đều sẽ theo bản năng nổi lên sợ hãi. Bệ hạ mỗi lần phát bệnh đều sẽ khác chế không được dục vọng giết người, nếu tình huống không nghiêm trọng còn tốt, nghỉ ngơi một ngày cũng thì không có việc gì, nếu tình huống nghiêm trọng, một đôi mắt kia cơ hồ đều biến thành màu đỏ, người bên cạnh liền bị xui xẻo..... Quý Phi còn ngủ ở kia không có cảm giác đau.

Cẩn Đức dẫn theo tâm, nhìn thấy bệ hạ chuyển ánh mắt đến Quý Phi bên cạnh. Lúc hắn nâng cái tay đầy gân xanh kia lên, đuổi đến cổ Quý Phi, Cẩn Đức cơ hồ hô ra tiếng.

Nhưng mà ngay sau đó, Cẩn Đức chậm rãi há to miệng, ngạc nhiên nhìn trên giường.

Liêu Đình Nhạn đang nằm mơ, mơ thấy con chó ngọc của bạn cùng phòng của mình kia, con chó ngọc kia gọi là Đại bảo bối, thật sự làm âm ỉ, sáng sớm đã thích nhảy lên giường chủ nhân, vừa cọ lại liếm, ngẫu nhiên cửa phòng nàng bên này không có khóa, Đại bảo bối còn biết tự mình mở cửa chạy vào gọi nàng rời giường, vì thế Liêu Đình Nhạn không biết đã kháng nghị mấy lần với bạn cùng phòng, nhưng cuối cùng đều thua vì biểu tình đáng thương hề hề của con chó ngọc đó.

Nàng trong mơ hồ cảm giác cổ ngứa, hình như có thứ gì đang cọ, duỗi tay giữ chặt rồi xoa nhẹ vài cái, miệng hàm hồ nói: “Nào, Đại bảo bối đừng nháo.”

Mặt cũng ngứa, như có lông tóc gì cọ lên, Liêu Đình Nhạn lại thuận tay chà xát lông ‘Đại bảo bối’, hôn hai cái, “Ngoan, đừng nháo ta ngủ.”

.....

Tư Mã Tiêu vươn cánh tay tái nhợt, chậm rãi vuốt một chút đầu tóc bị xoa loạn, lại dùng mu bàn tay xoa xoa gương mặt mình, thần sắc cổ quái mà nhìn chằm chằm Liêu Đình Nhạn vẫn ngủ như chết rồi.

Nhìn chằm chằm hơn nửa đêm, cái gì cũng không làm.

Tác giả có lời muốn nói: ban đêm nguy hiểm..... Cũng không gặp phải nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Nàng đến chủ động hôn ta

Đây là một sáng sớm bình thường, Liêu Đình Nhạn từ trong mộng tỉnh lại. Nàng cũng không nhớ rõ ngày hôm qua lúc nửa đêm đã xảy ra cái gì, bởi vậy thập phần bình tĩnh. Giống như những ngày trước, vị trí bên cạnh đã sớm không có ai, tùy tiện quét mắt nhìn trong điện, Liêu Đình Nhạn đang chuẩn bị lười nhác vươn vai, lại chợt nghe thấy một thanh âm.

“Tỉnh? Lại bên này.”

Là thanh âm của Tư Mã Tiêu, Liêu Đình Nhạn giật mình dừng động tác, quay đầu tìm kiếm thân ảnh Tư Mã Tiêu chung quanh, vừa tìm như vậy mới phát hiện, hóa ra hắn nằm ở trên giường sau bình phong, chỉ lộ ra một góc áo cùng một bóng dáng mờ mờ ảo ảo.

Ngày trước lúc này không phải đã không thấy bóng dáng hắn sao, sao hôm nay còn ở đây? Liêu Đình Nhạn có nghi hoặc, đi qua bình phong kia. Tư Mã Tiêu không quá giống ngày thường, không mang ngọc quan, tóc tán tùy ý, bên ngoài khoác áo rộng tay dài, một chân còn để trần đạp lên mặt đất. Quan trọng nhất chính là, Liêu Đình Nhạn phát hiện tơ máu trong mắt hắn cùng với trên mu bàn tay, mắt cá chân nhô lên vết xanh nhàn nhạt, đó là rõ ràng dấu vết mạch máu.

Hắn vốn dĩ đã rất trắng, hôm nay không biết có phải ảo giác hay không, còn cảm thấy cả người hắn càng thêm tái nhợt, đến mạch máu đều có thể thấy được rõ ràng. Liêu Đình Nhạn có chút kinh tâm, nàng nhớ ở trên đường lúc ngồi xe ngựa tới Lạc Kinh, Tư Mã Tiêu cũng có một lần bị như thế này, đáng vẻ không quá thoải mái, khi đó nàng còn tưởng rằng ‘Trường Hữu’ nhận trách phạt bị thương, giờ ngắm lại thật là quá thiên chân.

Trong nguyên tác, có miêu tả tình hình lúc Tư Mã Tiêu phát bệnh, Liêu Đình Nhạn còn nhớ rõ, nữ chủ lúc ấy bị Tư Mã Tiêu đột nhiên phát bệnh mà giết người sợ đến không nhẹ, Tư Mã Tiêu rút kiếm giết chết nữ hầu, cung nhân hầu hạ nữ chủ, sau đó túm lấy cánh tay nữ chủ, nhốt nàng vào trong đại điện.

Tuy rằng hoài nghi trạng huống hiện tại là hắn phát bệnh, nhưng tựa hồ lại không giống trong nguyên tác miêu tả đáng sợ ‘như ác quỷ giáng thế’, cho nên rốt cuộc hắn đây là phát bệnh hay là không thoải mái bình thường?

“Lại đây.” Tư Mã Tiêu vươn tay với nàng.

Liêu Đình Nhạn đi qua, còn chưa mở miệng, bỗng nhiên đã bị cái tay tái nhợt kia kéo xuống, nàng theo bản năng ấn một bàn tay lên giường, một bàn tay ấn lên ngực Tư Mã Tiêu, đôi môi mềm mại cùng môi hắn dán vào bên nhau.

Một bàn tay Tư Mã Tiêu đè ở sau cổ nàng, áp nàng xuống. Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy có chút thờ không nổi, gáy thực lạnh.

Lúc được buông ra, Liêu Đình Nhạn hít một hơi, cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình có thể đã chết rồi, đột nhiên bị Tư Mã Tiêu hôn một cái, nàng thế nhưng không do mặt ngượng ngùng, trong đầu ý niệm thứ nhất là mình mới vừa rời giường còn chưa rửa mặt đánh răng, Tư Mã Tiêu người này quá không chú ý. Nhưng ngay sau đó nàng lại cảm thấy đại khái không phải mình có vấn đề, là Tư Mã Tiêu có vấn đề, người này quá không giống bình thường, với nàng là đã thoát ly khỏi phạm trù nam nữ, có thể nói là giới tính thứ ba —— móng heo ma quỷ, cứ như vậy nàng đã hoàn toàn không có cách nào coi hắn là nam nhân, khó trách ngượng ngùng không nổi.

Tư Mã Tiêu buông nàng ra, lại xoa xoa trán, có vẻ thực táo bạo, “Vô dụng.”

Cái gì vô dụng? Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được, nói thật nàng không biết Tư Mã Tiêu đang làm cái sợi len gì, nhưng hiện tại nàng có chút sợ.

Mọc châu trên tay Tư Mã Tiêu đập vào tay vịn, phát ra tiếng lạch cạch, hắn nhìn chằm chằm Liêu Đình Nhạn, yêu cầu: “Nàng tới chủ động hôn ta.”

Vị chủ nhân này phát bệnh, tình thế thật là nhiều mặt. Liêu Đình Nhạn nghe rõ yêu cầu này, trong lòng muốn cự tuyệt, đây là cái loại PLAY ban ngày ban mặt cảm thấy thẹn, nhưng dục vọng cầu sinh làm nàng khuất phục.

Nàng ôn thuận ghé sát vào Tư Mã Tiêu, sau đó..... làm thế nào cũng không hạ miệng được.

Tư Mã Tiêu cái mặt thối này nghẹn cháy ra táo bạo, thật giống như là một loại mãnh thú to lớn có gai, không chỉ nhìn nàng như hổ rình mồi, còn muốn nàng thờ lại gần hôn lên mấy cái gai, nàng thật sự không hạ được miệng, chỉ lo lắng mình sẽ bị chọc thành cái sàng.

“Bệ hạ, có thể nhắm mắt lại không?” Liêu Đình Nhạn hỏi.

Cũng may Tư Mã Tiêu không nói thêm gì, chủ động nhắm hai mắt lại. Liêu Đình Nhạn cúi đầu, phát giác Tư Mã Tiêu nhắm mắt lại như vậy rồi, nhìn qua còn thật giống mỹ thiếu niên ôm yêu, không hiểu sao thêm vài phần yếu làm người ta thương tiếc, thật ra không thô bạo và khó tiếp cận như khi hắn mở mắt.

Dứt bỏ cái ý niệm đáng sợ này, Liêu Đình Nhạn thử thăm dò hôn một cái lên sườn mặt của Tư Mã Tiêu, kỳ thật còn tạm, chỉ cần coi hắn là đầu gối nhà chị họ mình là có thể hôn xuống, tốt xấu gì gương mặt này vẫn thực không tồi. Thấy Tư Mã Tiêu không có tỏ vẻ, nàng lại hôn thêm hai cái, hôn thật cẩn thận, đôi này nàng còn chưa từng ôn nhu như vậy.

Bất quá không biết có phải ảo giác hay không, nàng phát hiện vừa rời Tư Mã Tiêu tựa hồ sắp nổ mạnh, hơi thở lại hơi hòa hoãn một chút. Nàng mơ hồ có chút hiểu được, tâm dâng trào, nâng mặt Tư Mã Tiêu coi như mình đang đóng dấu.

Tư Mã Tiêu mở to mắt, hai ngón tay mở môi Liêu Đình Nhạn, có chút bất mãn nhìn nàng.

Liêu Đình Nhạn thăm nghĩ, người bắt nắn cái đầu, bảo ta hôn cũng là người, bây giờ hôn lại đẩy ra, thật là đại móng heo kéo quần liền không nhận người!

“Nàng không nghiêm túc.” Tư Mã Tiêu nói.

Người này thật sự quá phiền! Liêu Đình Nhạn mỉm cười, “Bệ hạ cảm thấy như thế nào mới tính là nghiêm túc?”

Tư Mã Tiêu vẻ mặt là biểu tình “Cái này còn cần cô tới dạy nàng sao”, ôm nàng tới gần mình, xoa đầu nàng, ở trên mặt nàng dùng sức hôn hai cái, “Cứ như vậy.”

Liêu Nhạn sờ sờ đầu tóc mình bị xoa loạn, hít sâu một hơi. Có hôn chó mới hôn như vậy!

Bất quá đây chính là người tự tìm. Liêu Đình Nhạn hàm súc cười, “thì ra là thế, thiếp mình bạch, vậy thiếp liền thử xem?”

một lát sau, một Tư Mã Tiêu đầu tóc hỗn độn mới mẻ đã ra lò, hấn trừng Liêu Đình Nhạn, “Trọng điểm là hôn, không phải xoa đầu.” Liêu Đình Nhạn đây mặt vô tội còn ôn nhu như nước, “A? Thiếp còn không quá quen, thiếp lại làm một lần nữa.”

Lúc Liêu Đình Nhạn bị thả ra nội điện, đôi tay rút từ trong tay áo ra đang cầm hơn mười sợi tóc đen thật dài, thổi bay đi, vỗ vỗ tay, Liêu Đình Nhạn nói thầm, lại thêm mấy lần, nàng sẽ nhân cơ hội kéo tóc đầu gia hỏa này!

Chuyện tương tự như vậy lại phát sinh thêm hai lần, còn có một lần là nửa đêm, Liêu Đình Nhạn nghe thấy tiếng động tĩnh lại, phát hiện Tư Mã Tiêu do con mắt ở trong đêm tối sâu kín mà nhìn chằm chằm nàng, dọa nàng nhảy dựng rồi lại ấn nàng hôn một trận. Liêu Đình Nhạn bị hãm ở trong chăn không thở nổi, còn tưởng rằng mình sắp phải thất thân, nhưng cuối cùng vẫn cứ chỉ bị ôm ngủ một giấc mà thôi.

Chậm rãi, Liêu Đình Nhạn phát hiện, nàng giống như đang đắm đuối là một đội viên dập tắt lửa. Tuy không biết nguyên lý gì, nhưng nàng hình như có thể ở trình độ nhất định giảm bớt tình huống không tốt của Tư Mã Tiêu, tóm lại gần đây tần suất người chết trong hoàng cung thẳng tắp giảm xuống, ít nhất lúc nàng ở bên Tư Mã Tiêu, hấn cũng chưa từng giết người trước mặt nàng.

Cứ như vậy, Quế Diệp hầu hạ nàng còn ngằm cảm thán, bởi vì trong cung gần đây thái bình hơn rất nhiều, bệ hạ không phải thích giết người thế nào, nhóm mỹ nhân các cung đều ngẫu nhiên dám ra cửa đi dạo hoa viên. Từ trước bởi vì bệ hạ nhảm chán thích đi lại ở trong hoa viên, gặp phải quá nhiều mỹ nhân tranh kỳ khoe sắc, cuối cùng những mỹ nhân đó kết cục phần lớn là chôn ở trong vườn, tất cả mọi người đều không rõ lắm, đến tột cùng dưới cây hoa nào chôn thi thể mỹ nhân, sợ hãi cẩn thận gặp phải rủi ro, lại lo lắng mình cũng bước lên vết xe đổ, cho nên vườn trong cung rộng như vậy, trên cơ bản cũng không ai dám đi.

“Tất cả mọi người đều hy vọng Quý Phi có thể vẫn luôn làm bạn ở bên bệ hạ.” Quế Diệp cũng có chút mong đợi may mắn mà nói.

Nhớ trước đây, nàng bị điều tới hầu hạ Quý Phi, trong lòng bất an đến cực điểm, sợ chính mình ở trước mặt bệ hạ xuất hiện nhiều, ngày nào đó vừa không cẩn thận bị bệ hạ kéo xuống giết chết, sau lại sợ vị Quý Phi rất được bệ hạ sủng ái này tính tình không tốt, sẽ tra tấn nữ hầu bên người, nhưng thời gian qua đi, nàng phát hiện vị Quý Phi mình hầu hạ này, thật sự là một chủ tử dễ ở chung, vừa không đánh chửi cung nhân phía dưới, cũng không có quá nhiều yêu cầu, so sánh với bệ hạ, thật sự là hai cái cực đoan.

Rất nhiều việc, đều là ngoài cuộc tình tảo, Quế Diệp trông mắt nhìn Quý Phi ở chung cùng bệ hạ, càng ngày càng kiên định ý niệm cẩn thận hầu hạ Quý Phi, nàng nghĩ, nếu một ngày kia xui xẻo đụng phải lúc bệ hạ tâm tình không tốt muốn giết người, có lẽ chỉ có Quý Phi mới có thể cứu được một mạng của nàng.

Cùng ý tưởng tương tự Quế Diệp, còn có hoạn quan Cận Đức bên người Tư Mã Tiêu, hấn là người duy nhất tận mắt nhìn thấy đêm đó đã xảy ra chuyện gì, hấn cũng lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ phát bệnh rồi có thể thanh tỉnh nhanh như vậy. Từ đó về sau, thái độ của hấn đối với Liêu Đình Nhạn liền thay đổi rất nhiều, hoàn toàn là kính cẩn phát ra từ nội tâm. hấn trong lòng suy đoán, có lẽ vị Liêu Quý Phi này, so với trong tưởng tượng của hấn còn lợi hại hơn, nếu cứ như thế này tiếp tục, một ngày kia có thể bước lên vị trí càng cao cũng không nhất định.

Liêu Đình Nhạn cái vai chính này ngược lại không có tin tưởng trăm lần như nhóm người đứng xem kia, ở bên Tư Mã Tiêu ngồi càng lâu, nàng càng nhận thấy người này nguy hiểm, không phải do ấn tượng tàn bạo đến từ trong nguyên tác, mà là từ thời gian ở chung này cảm giác ra. Tư Mã Tiêu phảng phất như một tòa núi lửa tùy thời sẽ phun trào, chỉ cần ở bên hấn, là có thể cảm giác được hiểm cảnh ẩn phía dưới bình tĩnh.

Càng làm cho nàng bất an trong lòng chính là, nàng không biết Tư Mã Tiêu đối với nàng rốt cuộc có ý tưởng gì. Muốn nói Tư Mã Tiêu yêu nàng, Liêu Đình Nhạn không tin, gia hỏa này biết cái gì là tình yêu sao? Cũng không giống như là bị mỹ mạo của nàng thuyết phục, hấn đối với nàng thái độ không bình thường như vậy, đến tột cùng là bởi vì cái gì?

Ngày tháng qua thật quá nhanh, bắt đầu miên man suy nghĩ, thậm chí tự hỏi nhân sinh, Liêu Đình Nhạn cảm thấy như vậy không được. một người khi nghĩ quá nhiều, ngày tháng sẽ không sống nổi nữa, sệt tràn ngập hoài nghi đối với chính mình và thế giới.

“Tĩnh tĩnh, dậy.” Tư Mã Tiêu cúi người đứng ở mép giường, đánh thức Liêu Đình Nhạn còn ở trong mộng đẹp, “Hôm nay nàng phải cùng ta đi đại triều ở Thái Cực Điện.”

Liêu Đình Nhạn nhìn Tư Mã Tiêu, cảm thấy mình còn chưa tỉnh ngủ, nàng lại lần nữa xác nhận: “Bệ hạ nói, mang thiếp đi Thái Cực Điện dự đại triều?”

Tư Mã Tiêu hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng, gật đầu đương nhiên nói: “Nàng dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì, thấy

nàng thật sự nhàm chán, cùng ta cùng đi đại triều hội xem náo nhiệt.”

Còn xem náo nhiệt, người coi hoàng đế lên triều là đi dạo phố sao? Cái hôn quân này! nói thực ra Tư Mã Tiêu nhân thiết là hôn quân quá kiên cố, Liêu Đình Nhạn nhất thời đều không còn lời gì để nói. Nàng không muốn làm Đát Kỷ, không muốn làm nhân vật cái gì gian phi họa thủy làm quốc linh tinh, chỉ muốn cầu ở hậu cung, được chắt hay chớ, nhưng Tư Mã Tiêu lại một hai phải đưa nàng huyênh hoang lên sân khấu.

hiện tại làm sao bây giờ? Liêu Đình Nhạn nhanh chóng tự hỏi, cũng làm ra ứng đối. Nàng giả bộ thân thể không thoải mái, “Bệ hạ, thiếp bỗng nhiên cảm thấy thân thể không khoẻ, chỉ sợ không thể cùng bệ hạ lên triều.”

Tư Mã Tiêu nói: “Vậy cho y quan tới nhìn xem.”

Liêu Đình Nhạn: “không cần, chỉ là trong bụng có chút không ổn, nghỉ tạm một lát là được.”

Tư Mã Tiêu trực tiếp ngồi ở mép giường, “Vậy nàng nghỉ ngơi.”

Qua một lát, Liêu Đình Nhạn hỏi: “Bệ hạ không phải muốn đi triều hội sao? Thời gian triều hội sắp tới rồi đi?”

Tư Mã Tiêu: “Ta đã nói đưa nàng cùng đi, nếu nàng không thoải mái cần nghỉ ngơi một chút, vậy chờ nàng nghỉ ngơi tốt lại cùng đi.” hần quay đầu phân phó hoạn quan Cần Đức, “Cho bọn họ chờ.”

Liêu Đình Nhạn oán hận: Hôn quân! Hôn quân không chỗ nào sợ hãi! Xem như người lợi hại!

Nàng giả cười ngồi dậy, “Bệ hạ, thiếp cảm thấy khá hơn nhiều, vậy chúng ta đi thôi.”

trên đường đi theo phía sau Tư Mã Tiêu đến Thái Cực Điện, Liêu Đình Nhạn có chút u buồn, xem ra cái quốc gia này thật là sắp xong rồi, vạn nhất thật xong rồi cũng không biết nàng còn có cơ hội về Hà Hạ hay không.

Thái Cực Điện các đại thần sớm đã tới rồi, Tư Mã Tiêu mang theo Liêu Đình Nhạn tự nhiên đi vào, lập tức làm ra một trận ồn ào. Liêu Đình Nhạn thăm nghĩ, chư vị thúc thúc, bá bá, gia gia, vì an toàn sinh mệnh, các người ngàn vạn đừng ở chỗ này vừa lúc đi lên dùng chết can gián cái gì hậu cung không tham chính a! Ngàn vạn đừng!

Có thể là rất nhiều đại thần đã sớm bị các loại hành động khác người của bệ hạ chinh cho đến chết lặng, mãi đến lúc Liêu Đình Nhạn treo tâm đi theo Tư Mã Tiêu đến vị trí trung gian ngồi xuống, thế nhưng cũng không ai bước ra khỏi hàng đưa ra dị nghị, chỉ ồn ào một lúc sau lại chậm rãi bình ổn.

Đứng ở hàng đầu, chư vị đại lão không biết xuất phát từ suy tính gì, cũng không ra tiếng, tất cả mọi người có ý tưởng giống nhau là xem nhẹ Liêu Đình Nhạn không nên xuất hiện ở chỗ này, mở một con mắt nhắm một con mắt, cứ như vậy đi qua.

Liêu Đình Nhạn yên lặng thay tất cả mọi người toát mồ hôi, dâm uy của bệ hạ thật đủ lớn, xem ra từ trước đến nay không thiếu được lẫn lộn các đại thần này.

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ: Thôi bỏ đi, nói chuyện luyên ải gì, có thể tồn tại là được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nam chính nguyên tác: Đây là? ? ?

Liêu Đình Nhạn ngồi ở bên cạnh Tư Mã Tiêu, nghe đại thần phía dưới cãi nhau người tới ta đi, cảm thấy Tư Mã Tiêu lúc trước nói câu kia thế nhưng cũng không sai, xác thật hần chính là tới xem náo nhiệt. Đến hoàng đế còn tới xem náo nhiệt, nàng vật trang sức hình người này đương nhiên chỉ ngồi ở đây phát ngốc, nàng lại nghe không hiểu những người này vòng tới vòng lui cái gì sửa chữa chế độ khảo hạch quan viên cùng với ngoại tộc ở Vân Châu Huệ Châu đòi độc lập.

Hoạn quan Cần Đức ở bên cạnh nhìn hai người này, phát hiện bọn họ như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên, tư thế còn vì điệu giống nhau, vì thế ở trong lòng thâm than, không hổ là bệ hạ và Quý Phi.

“Bệ hạ! lũ lụt Mật Hà, hẳn nên mau chóng phái quan viên đến trị! Việc này không thể kéo dài a!”

Trong điện một tiếng kêu này đánh thức Liêu Đình Nhạn đang phát ngốc, nghe thấy bốn chữ lũ lụt Mật Hà, nàng thậm chí so với Tư Mã Tiêu phản ứng lại càng nhanh, chột nhìn về phía thần tử đang nói kia.

Người nọ còn đang kể rõ việc Mật Hà lũ lụt, khí sắc lo lắng bộc lộ ra ngoài. Toàn bộ dòng chảy Mật Hà cực dài, chảy qua mười mấy châu. Ngay cả Liêu Đình Nhạn lúc trước ở Hà Hạ, phụ cận cũng có nhánh sông Mật Hà. Nhưng mà làm Liêu Đình Nhạn phản ứng lớn như thế, cũng không phải vì lũ lụt, mà là tín hiệu truyền đạt tới.

Liêu Đình Nhạn nhớ rõ, ở trong nguyên tác, quốc gia này đi tới diệt vong, đúng là bắt đầu từ trận lũ lụt này. Đúng vậy, cho dù Tư Mã Tiêu là bạo quân thích giết người, nhưng hán giết đều là giai tầng có thể tiếp xúc với hán, cho nên những người dân bình thường sống còn tốt. Quốc gia diệt vong bắt đầu từ trận thiên tai này, lũ lụt Mật Hà.

Ban đầu chỉ có một ít khu vực xuất hiện lũ lụt, nhưng mưa to không ngừng, Mật Hà liên tục vỡ đê, thực nhanh tất cả châu huyện phụ cận chịu tai ương, vô số thảm cảnh nhà đổ người chết, thời khắc đều phát sinh. Mà triều đình tranh đấu gay gắt, hoàng đế Tư Mã Tiêu lại không làm gì, cũng không quản chuyện xa ở ngoài ngàn dặm kia, làm cho tình huống nghiêm trọng từng ngày.

không chỉ như thế, đến sang năm, còn sẽ bùng nổ nạn hạn hán cùng với ôn dịch, quả thực đậu đỏ bìm leo, xác chết trôi vạ dẫm, xác chết đói khắp nơi, không biết bao nhiêu người sống không nổi, lúc này tầng lớp bình dân mới dần dần khởi nghĩa, vài cố thể lực nhanh chóng quật khởi—— nam chủ Trần Uẩn đúng lúc ấy là thể lực quật khởi đầu tiên. Bởi vì hán được con gái duy nhất của Tần Nam Vương nhìn trúng, cưới vị quận chúa kia, cũng chính là nữ xứng nguyên tác, được đến Tần Nam Vương hỗ trợ, cho nên cuối cùng thuận lợi hợp nhất các thể lực khởi nghĩa còn lại, một đường đánh tới Lạc Kinh, lửa đốt chân thành, giết chết Tư Mã Tiêu.

Trận lũ lụt này thật giống như một đường dẫn, đối với Liêu Đình Nhạn mà nói, đây cũng là thời khắc quan trọng, tựa như lúc nàng và nam chủ tương ngộ, liền biết cốt truyện chính thức bắt đầu rồi. Nghe bốn chữ ‘lũ lụt Mật Hà’ này, liền biết cốt truyện phát triển về sau đã đến gần.

Thế này làm cho nàng cảm thấy khẩn trương cùng với lo âu.

Cảm giác như vậy, hạ triều trở lại Phủ Dung Điện, làm cho nàng mặt ừ mày chau. Ngày xưa Liêu Đình Nhạn đều là ăn được uống tốt ngủ ngon, cho dù Tư Mã Tiêu lấn lộn nàng, nàng cũng có thể tự mình điều chỉnh, tâm thái có thể nói là tuyệt đỉnh, lo lắng sốt ruột giống như vậy còn là lần đầu. Quế Diệp không biết nàng gặp phải cái gì, cẩn thận hầu hạ, còn có ý trình lên đồ ăn ngày thường nàng yêu thích, cũng không thể làm cho Liêu Đình Nhạn hơn hờ.

Liêu Đình Nhạn không thể không khẩn trương, ai bảo nàng bây giờ trên cơ bản cột vào cùng Tư Mã Tiêu. Nguyên bản trước kia khi nàng còn chưa tiến cung đã tính toán tới hậu cung của Tư Mã Tiêu khiêm tốn làm một phi tử nho nhỏ, vạ nhất về sau nam chủ nguyên tác thật sự đánh tới đây giết Tư Mã Tiêu, nàng liền tìm cơ hội chạy đi, nếu vận khí tốt nói không chừng có còn thể thuận lợi về Hà Hạ tìm phụ thân. Nhưng ai biết lại phát triển trở thành như vậy, trực tiếp biến thành ‘sủng phi’ của Tư Mã Tiêu, cứ như vậy, về sau Tư Mã Tiêu nếu chết ở chỗ này, nàng rất có thể cũng phải chết theo ở đây.

Tư Mã Tiêu tuyệt đối là cái loại chính mình sắp chết, cũng sẽ kéo nàng chết cùng.

Nàng cơ hồ có thể dự kiến tử vong của mình, thế này làm cho nàng không thể vui vẻ được. Giống như là biết mình sẽ chết, nhưng còn chưa tới trước mắt, cho nên vẫn chỉ có thể qua một ngày tính một ngày, nhưng một khi biết rõ thời gian tử vong, thật giống như trên đầu treo một thanh lợi kiếm, làm người ta chịu không nổi.

Bữa tối ăn không ra mùi vị, Liêu Đình Nhạn theo thường lệ đi tắm điện của Tư Mã Tiêu nghỉ ngơi. Tư Mã Tiêu cũng thực nhanh đã phát hiện nàng không thích hợp, nàng quá trầm mặc, giữa mày u buồn đều giấu không được, không giống như nàng ngày thường.

Tư Mã Tiêu nhìn thấy nàng cái dạng này, mi cũng chậm rãi nhắm lại. hán vuốt tay xoa ấn đường Liêu Đình Nhạn, dùng sức xoa mày giãn ra. “Sao lại có biểu tình như vậy, ai chọc tức nàng?”

Liêu Đình Nhạn cảm giác ấn đường bị hán ấn phát đau, nhưng trong lòng không có tâm tư mắng hán, cường đánh tinh thần cười nói: “không có.”

Tư Mã Tiêu cẩn thận đánh giá nàng, híp mắt suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Tựa hồ từ sau đại triều hội nàng liền không có gì tinh thần, hán là từ lúc…… bắt đầu thương thảo lũ lụt Mật Hà là có chút khác thường.”

Liêu Đình Nhạn: Ngươi không phải vẫn luôn đều như đang phát ngốc đi vào cõi thần tiên sao, sao lại chú ý tới chi tiết như vậy!

Nàng rũ đầu, ngồi ở trong chăn moi ngón tay không nói chuyện.

Tư Mã Tiêu thấy nàng không nói lời nào, đã hiểu không sai biệt lắm chính là nguyên nhân này, nhưng hán nghĩ không rõ, “Bất quá một trận lũ lụt nho nhỏ mà thôi, không đến được Lạc Kinh, cách Hà Hạ cũng còn xa, nàng vì sao biểu hiện như thế?”

Liêu Đình Nhạn cũng không thể giải thích nói ta xem qua nguyên tác ngươi là bởi vì cái ‘lũ lụt nho nhỏ’ này mà bắt đầu mất nước, chỉ có thể tùy tiện qua loa lấy lệ vài câu.

Chính là trong lòng có việc, buổi tối hôm nay làm thế nào cũng không ngủ được, qua lại nghĩ mãi chuyện này, tới hơn nửa đêm vẫn không hề buồn ngủ, so với xưa nay nàng đi vào giấc ngủ thời gian muộn hơn rất nhiều. Bên cạnh Tư Mã Tiêu không có động tĩnh, Liêu Đình Nhạn không dám sáo đến vị đại gia khó ngủ này, cố nén nằm ở kia bất động.

Đột nhiên, trong bóng tối một bàn tay vuốt đến che đôi mắt nàng đang mở, ngay sau đó thanh âm Tư Mã Tiêu thanh tỉnh mà không hề buồn ngủ truyền tới, “thật sự sầu lo như thế, cho nên còn ngủ không yên?”

Tư Mã Tiêu vốn đã nghỉ ngơi không tốt, lúc ngủ dễ dàng bừng tỉnh, Liêu Đình Nhạn luôn luôn ngủ say mà tối nay lại ngủ không được, hán liền càng thêm khó ngủ, ở một bên lắng lắng quan sát Liêu Đình Nhạn hồi lâu, nhìn nàng nhàu mày suy tư sầu lo trần trọc. Nhìn nhìn, hán cũng cảm thấy bức bối, nhin không được vuốt tay che khuất đôi mắt ưu sầu của Liêu Đình Nhạn.

hắn vẫn cảm thấy, chuyện nơi đó không có gì nên sầu lo, nên giống ngày thường tươi tỉnh tự tại mới đúng.

Liêu Đình Nhạn bị hắn làm hoảng sợ, lông mi cọ cọ lên bàn tay hắn, “Bệ hạ cũng không ngủ sao?”

Nàng nói xong câu đó, bỗng nhiên nghe thấy hình như là Tư Mã Tiêu thở dài, đây thật là ít thấy.

“không cần nàng sầu lo, nhanh ngủ đi, chuyện này ngày mai ta sẽ giải quyết.” Tư Mã Tiêu nói.

Giải quyết cái gì? Liêu Đình Nhạn còn không nghĩ ra nguyên do, đã cảm thấy mình bị Tư Mã Tiêu kéo sang ôm vào trong lòng ngực, đầu cũng bị hắn ấn lên trước ngực.

“Mau ngủ đi.”

Liêu Đình Nhạn ngửi thấy một cỗ mùi hương thoang thoang, không biết là hương gì, thực mỏng manh cũng thực đặc thù. Khoảng cách quá thân cận, cứ như vậy bị bắt dựa vào trong ngực Tư Mã Tiêu, một lát sau, Liêu Đình Nhạn dần dần cảm thấy được nhiệt độ cơ thể của thân hình áp vào nàng kia. Nàng lại không thể động, trước khi ngủ nhin không được nghĩ, hóa ra Tư Mã Tiêu người này ôm lâu cũng có độ ấm.

Còn Tư Mã Tiêu, Liêu Đình Nhạn tuy rằng ngủ ở bên hắn được một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên hai người ôm nhau ngủ. Khác với Liêu Đình Nhạn, hắn ôm người trong ngực không bao lâu, liền cảm giác được nhiệt khí trên người nàng truyền tới từng đợt, vào ban đêm cuối mùa thu giống như cái lò sưởi mềm ấm, còn thật thơm.

Y giả từ trước chiều có hắn nói, độ ấm thân thể người đến từ máu, Liêu Đình Nhạn ấm như vậy, máu trong thân thể nàng nhất định cũng nóng ấm, không giống hắn, một thân máu lạnh dơ bẩn, làm thế nào cũng không ấm nổi.

Tư Mã Tiêu nhắm mi, lại chậm rãi buông ra, ôm người đã ngủ trong lòng ngực chặt hơn chút nữa.

Bởi vì ngủ muộn, Liêu Đình Nhạn hôm nay tỉnh cũng muộn, Tư Mã Tiêu thật ra dậy sớm hơn, hắn đi vào đông đường Thái Cực Điện, đầu tiên gọi Cao thái bảo tới.

Nghe hắn nói mấy câu xong, Cao thái bảo kinh ngạc nói: “Bệ hạ triệu nô tì thương thảo, đó là chuyện lũ lụt Mật Hà? Việc này không nghiêm trọng lắm, khu vực gặp tai họa không coi là rộng, hôm qua đã có Mã ngự sử lĩnh việc này.....” nói như vậy, đã cho người đi xử lý, bệ hạ sẽ không hỏi đến nữa. không, bệ hạ có rất nhiều việc đều sẽ không hỏi đến, đặc biệt là loại việc này, hắn luôn luôn mặc kệ, lần này lại đột nhiên coi trọng, chẳng lẽ trong đó còn có bí ẩn gì sao?

Cao thái bảo âm thầm suy nghĩ trong lòng, hắn làm sao biết, Tư Mã Tiêu sở dĩ muốn hỏi riêng việc này, là bởi vì tối hôm qua Liêu Quý Phi sầu lo đến hơn nửa đêm vẫn không ngủ được.

Tư Mã Tiêu đương nhiên sẽ không giải thích, chỉ hừ cười một tiếng, “Mã ngự sử, Mã miệng rộng, hắn há mồm lòng tham không đáy, nuốt không được nước sông tràn lan, nhưng thật ra có thể nuốt sạch khoản cứu tế. hắn còn tính là có chút bản lĩnh, chỉ là càng thêm quá phận, ta ngày thường không muốn quản hắn, nhưng lần này nếu ta muốn xen vào, sẽ không dùng hắn, trực tiếp bỏ hắn cho ta.”

Cao thái bảo khom người hỏi: “Vậy không biết bệ hạ lần này chuẩn bị phái ai đến trị thủy?”

Tư Mã Tiêu dừng một chút, nói: “Cho người thả Thẩm Thạch bị nhốt hai năm ra, thăng hắn làm sứ giả Đô Thủy tứ phẩm, để hắn toàn quyền phụ trách việc này.”

Cao thái bảo thể này càng kinh ngạc. Thẩm Thạch hai năm trước đã đắc tội bệ hạ bị nhốt lại, bởi vì thân phận, bệ hạ cũng không giết chết hắn, chỉ chuẩn bị nhốt hắn cả đời, không thể ngờ được bây giờ thể nhưng nguyên ý thả hắn ra. Bất quá Thẩm Thạch kia xác thật am hiểu mọi việc thủy lợi, làm người lại liêm chính, còn có bối cảnh gia tộc, để hắn đi làm việc này, thật ra thích hợp.

“Lại cho Tạ Thập Tam của Tạ gia và Lệnh tướng quân cùng đi.” Tư Mã Tiêu lại nhân nhặt phân phó một câu.

Cao thái bảo hơi nghĩ nghĩ, lộ ra thần phục thần sắc, “Bệ hạ thánh minh, có hai người này cùng đi, khống chế nhau lại giúp đỡ nhau, nhất định có thể làm ít công to.” Vẫn cho rằng bệ hạ không để ý tới chính sự, ai biết hắn kỳ thật đối với trên triều đình hết thảy biết rõ trong lòng. Ai có thể dùng, ai không thể dùng, người nào nên dùng như thế nào, hắn đều rõ ràng, chỉ tiếc bệ hạ căn bản không muốn quản những việc này, lạnh nhạt như vậy cũng đã lộ ra mạnh mẽ một chút sớm từ lúc hắn vài tuổi năm ấy tận mắt nhìn thấy lửa lớn thiêu hủy Thái Cực Điện.

Tư Mã Tiêu bóp bóp trán, biểu tình không quá sung sướng, “Vẫn phải mau chóng giải quyết việc này.” Nếu không, còn không biết Liêu Đình Nhạn sầu lo bao lâu, thật là phiền toái.

Mở một quyển lụa gấm, Tư Mã Tiêu đề bút viết, sau đó đóng ấn lên.

“nói cho Thẩm Thạch, nếu việc này hắn làm không xong, cũng không cần trở lại, trực tiếp lấy thân lấp sông, nếu không hắn sẽ chết càng thảm hại hơn.”

“Vâng, bệ hạ.”

Liêu Đình Nhạn gần giữa trưa mới tỉnh lại, nàng vừa nghĩ mình có phải có hội chứng Stockholm không, thể nhưng ngủ ở trong lòng ngực Tư Mã Tiêu say đến như vậy, liền nhìn thấy Tư Mã Tiêu bước vào.

Duỗi tay cảm mặt nàng, Tư Mã Tiêu nói: “không được về mặt đau khổ nữa, việc lũ lụt ta đã phái người đi giải quyết.”

Liêu Đình Nhạn: Ha ha, người cho rằng người là ai, nói giải quyết là có thể giải quyết sao, người coi nguyên tác là mây bay?

Cho dù nàng làm nữ chủ, thay đổi cốt truyện của mình, nhưng nàng cũng không nghĩ chính mình có thể thay đổi Tư Mã Tiêu người này cùng với tương lai không tốt kia. Suy nghĩ một chút còn cảm thấy quá buồn cười, ở một thế giới khác, là người thường tự nuôi sống mình còn cảm thấy vạn phần vất vả, chẳng lẽ đời thế giới, là có thể cứu vớt thế giới sao?

Cho nên Tư Mã Tiêu nói lời này rồi, Liêu Đình Nhạn căn bản không quá để trong lòng. Nàng cũng thấy được, Tư Mã Tiêu hoàng đế này ngày thường mặc kệ mọi việc, nói phái người giải quyết, hẳn có thể phái người nào, hẳn lung tung phái những thân từ đó, nói không chừng là tham quan, sao có thể thật sự giải quyết loại vấn đề khó khăn này.

Kết quả không lâu sau truyền đến tin tức, lũ lụt Mật Hà đã bình ổn.

“Lần này ít nhiều sứ giả Đồ Thủy trị thủy kịp thời, nếu không có hấn ngăn con sóng dữ, nhanh chóng dẫn dòng tiêu nước, mưa to liên tiếp tất nhiên sẽ làm suy sụp càng nhiều bờ đê, dẫn phát tai nạn lớn hơn nữa. hiện giờ nạn dân hai bờ sông gặp tai họa đã tạm thời an trí tốt, chờ cho hồng thủy thoái lui, bọn họ liền có thể trở về nhà.”

Liêu Đình Nhạn ở trên đại triều hội nghe thấy lời này, đương trường tròn tròn mắt.

Cái gì, lũ lụt Mật Hà còn chưa mở rộng ảnh hưởng đã được giải quyết??

Vậy, vậy cốt truyện phía sau đâu? Nạn dân khởi nghĩa bùng phát lửa lớn đã không còn?

không chỉ Liêu Đình Nhạn, giờ phút này xa ở Hà Hạ, vẫn làm một thợ săn bình thường, nam chủ Trần Uẩn trong nguyên tác, cũng phát ra nghi vấn giống nàng.

“Lũ lụt Mật Hà đã được trị rồi?” Trần Uẩn cắn răng, “cốt truyện nữ chủ lệch khỏi quỹ đạo còn chưa tính, hiện giờ thủy tai ở Mật Hà, cốt truyện quan trọng như vậy cũng không có, ta đây còn làm thế nào thuận lý thành chương mà khởi nghĩa?!”

Tác giả có lời muốn nói: A Kiều: rõ ràng cô ngọt như vậy, các người lại chỉ chú ý nam chính nguyên tác.

Editor: Chữ Tiêu đồng âm với chữ Kiều nên tác giả gọi bạn Tiêu là A Kiều, còn bạn Nhạn thỉnh thoảng gọi bạn ý là Tư Mã làm nũng (Kiều = làm nũng), nghe cũng quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Bệ hạ, nếu huyết mạch không kéo dài, quốc gia bất ổn a!

Nam chủ Trần Uẩn theo cốt truyện lúc đầu chỉ là thợ săn thanh bản, làm người trọng nghĩa thiện lương, sống một mình trong một căn nhà gỗ cách xa nhà khác trong thôn, ở chân núi bên cạnh rừng cây. Trong nguyên tác hấn và nữ chủ tương ngộ yêu nhau, sau đó nữ chủ dứt khoát kháng chỉ tư hôn tìm hấn, đã được hấn giấu ở căn nhà gỗ này, hai người đơn độc ở chung phát triển đến càng thêm lửa nóng, hơn nữa có tiếp xúc thân mật.

Theo cốt truyện phát triển, nguyên bản lúc này nam chủ hấn là đã cùng nữ chủ ở trong nhà gỗ tình chàng ý thiếp, nhưng mà giờ phút này Liêu Đình Nhạn đang ở trong cung tại Lạc Kinh mỗi ngày loát chó dữ, bởi vậy Trần Uẩn vẫn cứ một mình một chỗ.

Trong phòng bài trí đơn giản, Trần Uẩn một mình ngồi ở bên bàn, nhíu mi nhìn hư không trước mặt, trong giọng nói có nhàn nhạt bất mãn, “Lộ tuyến của nữ chủ lệch khỏi quỹ đạo, sau này ta còn có thể điều chỉnh, chờ đến khi khởi nghĩa đánh vào cung, lại đưa nàng đến bên ta bồi dưỡng tình cảm, chỉ cần kết cục vẫn ở bên nhau cùng với ta là được. Nhưng hiện giờ lũ lụt Mật Hà biến mất, đã không còn một số lượng lớn nạn dân, ta làm thế nào tụ tập được nhiều người khởi nghĩa như vậy?”

Những người khác không nhìn thấy, nhưng ở trong mắt Trần Uẩn, trước mặt hấn có một khối giao diện trôi nổi, phía trên thỉnh thoảng xuất hiện một đoạn văn tự.

—— “Đúng là bởi vì thế giới trước mắt phát sinh đi chệch không rõ, hệ thống mới có thể đánh thức ý thức của ngài. Việc điều chỉnh đúng cốt truyện cần ngài toàn quyền xử lý, suất diễn ngôn tình cùng với nữ chủ là cực kỳ quan trọng, làm nam chủ ngôn tình ưu tú hệ liệt JHX09, ngài hẳn là rất quen thuộc cốt truyện như thế, rất cuộc ngài cũng từng thích làm loại nam chủ giả thiết này, mức độ tương tự rất cao.”

Trần Uẩn cười lạnh, “Ta đương nhiên quen thuộc, nhưng nữ chủ này không biết vì sao thế nhưng lựa chọn vào cung, rõ ràng lúc trước ta còn chưa thức

tình ý thức, lần đó cứu nàng biểu hiện rất tốt, sau đó lại vào lúc nàng cùng người khác giằng co, nàng cũng cố ý che chở ta, hiển nhiên là khi đó cảm giác với ta không tệ. Nếu không phải về sau không biết thế nào tìm không thấy cơ hội tiếp xúc với nàng, không thể bồi dưỡng ra tình cảm, cũng sẽ không đột nhiên đi lệch cốt truyện, lưu lạc đến mức phải đánh thức ý thức của ta.”

“Thôi được, lộ tuyến nữ chủ này chỉ có thể về sau lại nói, ở chung nhiều một thời gian, ta cũng không tin nàng còn có thể không yêu ta, nữ nhân đều như vậy, thực dễ bị cảm động, hiện giờ quan trọng nhất vẫn là lộ tuyến sự nghiệp, lũ lụt nếu thật không còn, chỉ có thể chờ nạn hạn hán ôn dịch sang năm” hầnói đến chỗ này cười lạnh gồ gồ bàn, “Ta cũng không tin, nạn hạn hán và ôn dịch trong cốt truyện có thể đơn giản chéch đi như vậy!”

—— “Nhắc nhở, cốt truyện trước mắt chéch đi 42%, thỉnh liên tục điều chỉnh lại.”

“Nếu lần sau lại phát sinh loại đi chéch trọng đại này, phải lập tức báo động trước cho ta.”

—— “đã biết, chúc ngài thuận lợi.”

Trần Uẩn áp xuống bức bội, vung tay lên trước mặt, đứng lên sửa sang vạt áo, cầm lấy cung tiễn treo ven tường và sọt tre, mở cửa đi ra ngoài. Ra cửa, biểu tình của hần liền trở nên ôn hòa trong sáng, đẩy người chính khí, chọc đến một ít cô nương tuổi trẻ cùng với các tiểu tức phụ trong thôn đều lặng lẽ nhìn hần.

.....

Lũ lụt Mật Hà thật sự được giải quyết, kế tiếp cũng không nghe nói tình huống trở nên không tốt, tuy rằng vẫn cứ mưa to thật lâu, nhưng vị Đô Thủy sử già kia tựa hồ rất có kinh nghiệm, cũng thực ra sức trị thủy, bởi vậy hiện giờ địa phương và số người gặp tai họa cũng không phải rất nhiều, càng không xuất hiện cảnh tượng nạn dân bạo động gì đó.

Liêu Đình Nhạn trợn mắt há hốc mồm nhìn phát triển này, cả người đều lâm vào mê mạng.

Lũ lụt hình như thật sự không có, nạn hạn hán và ôn dịch sang năm thì sao? Nàng nghĩ nghĩ, ánh mắt liền nhìn không được nhìn về phía Tư Mã Tiêu. Chuyện tới bây giờ, nàng cũng không thể không tin, thủy tai kia chính là Tư Mã Tiêu phái người giải quyết.

hần lúc trước thật sự không nói mạnh miệng, Liêu Đình Nhạn lúc này mới hiểu, nguyên lai hoàng đế thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Suy nghĩ cẩn thận cái này, Liêu Đình Nhạn lại giận dữ, nếu có thể làm được, trong nguyên tác vì sao lại mặc kệ! Tim chết đây! Nếu lúc phát sinh tai nạn hần làm chút thi thổ, về sau quan tâm nạn dân, sau nữa khi phát sinh nạn hạn hán chết rất nhiều người mới phát sinh bạo động, không để binh sĩ tùy ý chém giết trấn áp, cũng sẽ không nháo đến cuối cùng khởi nghĩa khắp nơi.

Thời đại này, thiên địa quân thân sư, quân thậm chí xếp trước thân, quân quyền chỉ ở sau thiên địa, nếu không phải thật sự bị bức cho đến không còn đường sống, nhân dân ở tầng dưới cùng cũng sẽ không phản nộ mà khởi nghĩa. Đầu óc có bệnh, Tư Mã Tiêu quả thực chính là muốn mất nước.

Chờ một chút..... hần cũng không phải có ý mất nước đi?

Liêu Đình Nhạn có chút không xác định Tư Mã Tiêu bị bệnh có phải thật nghiêm trọng như vậy hay không.

Tư Mã Tiêu chú ý tới ánh mắt của nàng: “Thế nào? không phải đã nghe nói lũ lụt Mật Hà không còn việc gì sao, còn đang sầu lo?”

Liêu Đình Nhạn lúc này mới phản ứng lại chuyện này, Tư Mã Tiêu sờ dĩ riêng phái người đi xử lý lũ lụt Mật Hà, hình như là bởi vì nàng gần đây vì chuyện này lẫn lộn đến ngủ không ngon, nói cách khác, là vì nàng.

Nàng thế nhưng có chút thụ sủng nhược kinh?

Quay đầu không nhìn Tư Mã Tiêu, Liêu Đình Nhạn nhẹ giọng nói: “Nếu không có việc gì, thiếp đương nhiên sẽ không lo lắng nữa.”

“Vậy tốt rồi, nếu nàng không lo lắng, có phải nên giải thích với cô một chút vì sao nàng bởi vì một trận lũ lụt nho nhỏ mà lo lắng như thế?” Tư Mã Tiêu ôm ngực nhìn chăm chăm nàng.

Liêu Đình Nhạn trong lòng giật mình, rũ lông mi xuống giả vờ đáng thương, “Hà Hạ cũng có chi nhánh Mật Hà, thiếp vì hốt hoảng có một giấc mộng, mơ thấy lũ lụt không ngừng, bao phủ Hà Hạ, cho nên thập phần lo lắng, chỉ sợ bởi vì thiếp rời xa cố hương trong lòng nhớ nhà, lại nhớ mong phụ thân, mới có thể thất thổ như thế.”

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nàng một lúc, cũng không biết có tiếp thu câu trả lời này hay không, Liêu Đình Nhạn thấy hần về sau không hỏi lại, còn tưởng rằng mình đã lẫn lộn qua, ai biết đêm đó lúc ngủ, Tư Mã Tiêu nói với nàng ——

“Ta cho người đi Hà Hạ truyền chỉ, để phụ thân nàng lên Lạc Kinh một chuyến, hần dùng khoái mã tới đây, không bao lâu nàng có thể gặp hần.”

“A?!”

“không phải nàng nói nhớ cha nàng sao, nếu muốn gặp hần, vậy cho hần tới gặp nàng một lần.” Tư Mã Tiêu đương nhiên nói.

Liêu Đình Nhạn minh bạch, lời không thể nói bậy, bởi vì sẽ không biết nghe thấy rồi Tư Mã Tiêu rút cuộc lại làm cái gì.

“Vây..... Tạ ơn bệ hạ.” Còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể mong ước cha nàng thuận buồm xuôi gió, không cần bị lệnh truyền triệu đột nhiên này dọa đến.

Liêu sứ quân nhận được ý chỉ ngăn ngừa không đầu không đuôi kia, lệnh cho hần lên Lạc Kinh, trong lòng sinh ra vô số suy đoán không ổn. hần lo lắng sốt ruột nghĩ, cũng không nói vì sao triệu hần lên Lạc Kinh, chẳng lẽ là nữ nhi mình xảy ra chuyện sao? Chẳng lẽ nữ nhi đã chết, cho hần đi gặp mặt một lần cuối cùng?

Thiếu chút nữa tự mình nào bỏ ngược ra một hồi nước mắt cha già, Liêu sứ quân lập tức xử lý tốt công việc trong quận, chính mình xe nhẹ, giản lược nhanh chóng chạy tới Lạc Kinh.

không nói đến Liêu sứ quân ra roi thúc ngựa đi Lạc Kinh như thế nào, một ngày họ Liêu Đình Nhạn lại cùng Tư Mã Tiêu đi đại triều hội, kiến thức một lần nào nhiệt.

Nàng giống ngày thường lui tới ở bên Tư Mã Tiêu làm cầu phát ngọc, chợt nghe trong điện một vị đại thần nhắc tới vấn đề con nối dõi của hoàng đế.

“Bệ hạ, nếu không kéo dài huyết mạch, quốc gia không ổn!”

Liêu Đình Nhạn rõ ràng thấy Tư Mã Tiêu đuôi tay đi vuốt ve mộc châu trên cổ tay. Nàng ở chung cùng Tư Mã Tiêu mấy ngày nay, biết cái hành động nguy hiểm này của hần.

nói đến cũng kì quái, hậu cung của Tư Mã Tiêu nhiều mỹ nhân như vậy, lại không thấy một người mang thai sinh con, hơn nữa tiền triều hậu cung, đều chưa từng có ai ở trước mặt Tư Mã Tiêu nhắc tới con nối dõi —— đây vẫn là lần đầu tiên Liêu Đình Nhạn nghe thấy có người ở trước mặt Tư Mã Tiêu nói đến việc này.

Nàng nhảy bén phát hiện đề tài này tựa hồ có chút cảm kỳ, bởi vì tiếng nói này vang lên trên đại điện, lập tức trở nên vô cùng an tĩnh, giống như tất cả mọi người đang chờ Tư Mã Tiêu phản ứng, Liêu Đình Nhạn còn nhận thấy rất nhiều tầm mắt đại thần cô quái đặt trên người mình.

Đoạn thái phó đứng ở đầu tiên phía bên phải hình như cũng nhìn nàng một cái, nhưng thực mau lại dời tầm mắt đi.

Lặng im một lúc sau, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên nở nụ cười. hần thân thể nghiêng về phía trước, nói với đại thần kia: “Hậu cung của cô nhiều mỹ nhân như vậy, không ai có thể sinh hạ con nối dõi cho trẫm, xác thật là các nàng hầu hạ bất lực.”

Liêu Đình Nhạn vô ngữ, nhớ tới chính mình bị ôm ngủ ban đêm thế nào. Ha ha, mỹ nhân hầu hạ bất lực, là người con mẹ nó chính mình không được đi, hắc hủu đều không hắc hủu, sinh không ra hài tử còn có mặt mũi trách tiểu lão bà sao?

Tư Mã Tiêu gõ tay vịn, trên mặt mỉm cười, dường như tính tình tốt, hỏi đại thần kia: “Tả gián nghị cảm thấy trong cung mỹ nhân vì sao không thể vì cô kéo dài huyết mạch đây?”

Liêu Đình Nhạn nghe cũng khẩn trương, nàng nghĩ thầm, Tư Mã Tiêu sẽ không phải lại muốn giết tiểu lão bà đi?

Tả gián nghị kia so với nàng càng khẩn trương hơn, trán đổ mồ hôi nói: “Có lẽ bệ hạ hần là lại chọn lựa nữ tử vừa độ tuổi, thân gia trong sạch lại khỏe mạnh vào cung.....”

Tư Mã Tiêu đột nhiên hỏi hần: “Tả gián nghị trong nhà tựa hồ có nữ nhi?”

Tả gián nghị nghe lời này hoảng sợ, vội vàng trả lời: “Thần trong nhà xác thật có một nữ nhi, nhưng tiểu nữ sớm đã gả chồng sinh con.” hần là vì con trai của Đoạn thái phó ý bảo nhắc tới việc này ở trên triều hội, nhưng không đại biểu nguyện ý đưa nữ nhi vào cung cho vị bệ hạ này giết chơi, may mắn nữ nhi đã sớm thành thân, hần thoát mồ hôi ở trong lòng.

Nhưng mà Tư Mã Tiêu mắt lạnh nhìn hần, tiếng nói lãnh khốc: “Thành thân sinh con? Vừa lúc, nếu nữ nhi của Tả gián nghị có thể sinh, vậy cho nàng tiền cung đi, nói không chừng nàng có thể vì cô sinh hạ hài nhi..... Chẳng qua, nếu một năm sau nàng không thể sinh, cô liền ban chết cho nàng, Tả gián nghị cảm thấy thế nào?”

Tả gián nghị ngẩn ngơ, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, “Bệ hạ! Bệ hạ không thể a! Tiểu nữ đã gả làm vợ người, sao có thể vào cung, nàng còn gả cho con em gia tộc Đoạn thị!”

Tư Mã Tiêu biểu tình cô quái, nhìn về phía Đoạn thái phó, “Nguyên lai là gả cho con em Đoạn gia, vậy thái phó cảm thấy theo lời cô vừa rồi thì thế nào? nói như thế, mẫu hậu cô cũng là nữ nhi Đoạn gia, nếu đều là thân thích, nói vậy hần nguyện ý vì cô phân ưu đi.”

Đoạn thái phó chấp tay, thanh âm bình tĩnh, “Bệ hạ, mưu đoạt thân thể, chính là gièm pha.”

Tư Mã Tiêu cười to, “Gièm pha? Chẳng lẽ trên người cô gièm pha còn ít?”

Hai người này tuy nói là quan hệ ông ngoại và cháu ngoại, ở chung lại có chút vi diệu. Số ít người biết chút nội tình, nghe hoàng đế hình như có ý gì, đều nhớ lại tin đồn năm đó, sợ tới mức không dám thờ mặt.

Liêu Đình Nhạn ở một bên nhìn tình thế phát triển, biểu tình cũng có chút kỳ dị. Bởi vì việc này trong nguyên tác nàng đã thấy, là nữ chủ mới tiền cung,

nghe thấy hồi ức từ trong miệng cung nhân hầu hạ, nghe nói lúc trước một vị Tả gián nghị đại phu vì khuyên hôn quân nhanh chóng kéo dài con nối dõi, bị hôn quân cường triệu nữ nhi đã xuất giá vào cung. Nàng kia ngày ngày run sợ trong lòng, không bao lâu liền hương tiêu ngọc vẫn.

Trong nguyên tác nữ chủ nghe xong việc này, đương nhiên là đối với câu hoàng đế vừa sợ vừa hận lại càng chán ghét, mỗi ngày tưởng niệm tình lang, cho nên chờ sau khi nam chủ tới cứu nàng, nàng vì cảm động cũng liền quên mất mình lúc trước bởi vì nữ xứng nháo mâu thuẫn với hắn, thuận lý thành chương hòa hảo cùng nam chủ.

Sau đó hiện tại, bởi vì thời gian nàng tiến cung so với nữ chủ nguyên tác sớm hơn rất nhiều, cho nên trực tiếp gặp phải việc này.

Cảm giác thật kì quái. Người này, lấy mạng người rất khủng bố lãnh khốc, nhưng hắn ngày ngày cùng nàng ở bên nhau, mỗi đêm ôm nhau ngủ, luôn ra lệnh phòng ăn làm cho nàng rất nhiều món ngon, nhớ rõ ràng lời nàng nói, vì nàng hoàn thành không ít nguyện vọng thuận miệng nói ra. Hắn chưa bao giờ tức giận với nàng, cũng không thương tổn nàng, ở trong lòng nàng, Tư Mã Tiêu này hình như không giống Tư Mã Tiêu trong nguyên tác kia, nhưng hiện tại, hắn lại theo cốt truyện nguyên tác, chuẩn bị bức tử một nữ tử vô tội.

Liêu Đình Nhạn nói không rõ cảm giác của mình, nàng chỉ biết sinh mệnh nữ tử kia trong nguyên tác chính là một dòng ngân ngân thời, giống ngàn vạn những người chết vì lũ lụt ôn dịch cùng với hạn hán. Ở trong chuyện là bé nhỏ không đáng kể, là vai phụ còn không có tên, nhưng ở thế giới này, lại là người sống sờ sờ.

Nàng khả năng có chút xúc động, thế nhưng vào thời điểm này bỗng nhiên cầm tay Tư Mã Tiêu, nói một câu: “Bệ hạ, chẳng lẽ thiếp hầu hạ không tốt sao, loại nữ tử này bệ hạ cũng muốn cho nàng tiến cung?”

Tác giả có lời muốn nói: Quý Phi: Xem kỹ thuật diễn của ta!

A Kiều: A, tất cả đều sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đại thần: Ta cảm thấy Quý phi mang thai

Lời này vừa nói ra, dù là Tả gián nghị phía dưới đang đập đầu đến bang bang hay đại thần khác đang quan vọng, gồm cả Tư Mã Tiêu, tất cả đều nhìn về phía nàng.

không khí nhất thời ngưng trệ.

Tươi cười trên mặt Tư Mã Tiêu biến mất, hắn nhìn nàng, hồi lâu không nói, biểu tình có vẻ hơi đáng sợ. Liêu Đình Nhạn cũng không biết mình nghĩ thế nào, thế nhưng ở trước mắt bao người, lại nhờ tay áo yếm hộ, lạnh lẽo nhéo nhéo tay Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu giật giật ngón tay, nhẹ nhàng hít vào một hơi, cuối cùng nhũ mỳ ném xuống hai chữ “Thôi đi”, không nhắc lại chuyện đề nàng kia vào cung nữa, xem như tha cho con gái của Tả gián nghị một mạng. Nhưng tay hắn trong tay áo nhéo ngón tay Liêu Đình Nhạn vừa rồi đuổi tới vẫn luôn không buông ra.

Nữ tử xui xẻo kia đã không có việc gì, nhưng Liêu Đình Nhạn có việc. Hạ triều, Tư Mã Tiêu bắt lấy cổ tay nàng kéo đi, thực hung hãn hỏi nàng: “Có phải gần đây cô quá dung túng nàng hay không?”

Liêu Đình Nhạn tự tỉnh lại một chút: Đúng a, ta phiêu. Trước đây bảo vệ mạng chó của mình là quan trọng, bây giờ cũng dám quan đại ma vương.

Nàng hôm nay lớn mật, khả năng xác thật có quan hệ với thái độ đặc biệt của Tư Mã Tiêu đối với nàng. Thiên tính của nhân loại chính là được một tác lại muốn tiến một bước, tình huống hiện tại, cũng có thể nói nàng cậy sủng mà kiêu —— những biểu tình vi diệu đó của các đại thần, đại khái hiện tại đều nghĩ nàng như vậy.

Tư Mã Tiêu một đường kéo nàng trở lại Phù Dung Điện, ấn nàng ngồi lên giường, chuẩn bị phát hỏa ngay tại chỗ.

Liêu Đình Nhạn ngoan ngoãn ngồi, lấy ra ánh mắt vô tội nhất đời này của bản thân, kỳ thật trong lòng một chút cũng không sợ, thậm chí còn muốn ngủ bù. Thời tiết lạnh là sẽ muốn nằm ở trong chăn ngủ ngon, vừa rồi ở trên đại triều hội cũng thiếu chút nữa ngủ mất, bởi vì dưới lòng bàn chân đặt cái lò sưởi dẫm lên quá thoải mái, đặc biệt là nhìn đại thần phía dưới run run rẩy rẩy, mà mình lại có lò sưởi, cái loại cảm giác thoải mái này càng tăng gấp bội.

Tư Mã Tiêu đứng ở phía trước nàng, vươn một ngón tay kéo cằm nàng, “Quý Phi, gần đây lá gan của nàng dường như càng lúc càng lớn.”

Đúng vậy, huynh đệ, còn chính là người nuôi béo. Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, cảm thấy ngón tay hắn lạnh lẽo, không khỏi hỏi: “Bệ hạ có phải quá lạnh không? không bằng cho người lấy hai cái lò sưởi vào?”

Đây vẫn là lần đầu, lúc hắn bày ra bộ dáng muốn phát hỏa lại nghe thấy loại lời nói này. Tư Mã Tiêu trên mặt sừng sốt, theo bản năng nói:

“Ta không cảm thấy lạnh, muốn cái đó làm gì, không cần.” nói xong hần mới cảm thấy không đúng, trầm khuôn mặt kéo đề tài về, “Quý Phi, mới vừa rồi ở trên đại triều hội, ai cho nàng lá gan tùy tiện nói chen vào?”

Còn không phải ngại cho lá gan. Liễu Đình Nhạn dùng ra kỹ thuật diễn cả người, xoa xoa khóe mắt, u oán nói: “Bệ hạ, những lời đó thiếp nói đều phát ra từ nội tâm, thiếp xác thật không muốn lại nhìn thấy có nữ tử khác vào cung.” Tốt rồi, đúng là nhân thiết của một đồ phụ, rất xứng với nhân vật Quý Phi trong chuyện cung đấu.

Nhưng mà nàng nghiêm túc diễn như vậy, Tư Mã Tiêu lại không cho mặt mũi, hần giống như rất muốn cười, lại không bằng lòng dễ dàng buông tha nàng như vậy, chỉ có thể ghen lại, vì thế hỗn hợp thành một biểu tình kỳ quái, “nói chuyện từ tế, không cần cố ý chọc ta cười.” Tư Mã Tiêu vuốt ve cằm nàng một chút, bất mãn nói.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta mẹ nó cố ý chọc cười ở đâu, tôn trọng kỹ thuật diễn của ta một chút không được sao? Kỹ thuật diễn của ta đến tốt cùng buồn cười chỗ nào!

Nàng diễn không nổi nữa, duỗi tay cầm cái tay sờ cằm mình, cảm đều bị hần sờ lạnh. Tay nàng ảm áp mà mềm mại, lôi kéo tay Tư Mã Tiêu, “Bệ hạ, người ngồi đã, thiếp bảo Quế Diệp lấy chút đồ ăn và trà thu lệ tới.”

Tư Mã Tiêu trong miệng cự tuyệt: “Ta không ăn.” Thân thể lại thực tự nhiên bị Liễu Đình Nhạn lôi kéo ngồi xuống.

Liêu Đình Nhạn hơi hơi mỉm cười, “Thiếp muốn ăn.” Chủ yếu là khát nước, trời lạnh sướt ảm dễ khô cổ họng, nói chuyện thanh âm không dễ nghe. Thuận tiện cho Tư Mã Tiêu uống chút trà thu lệ giảm hỏa khí, hần thể này rõ ràng nhìn không ra tức giận còn một hai phải cùng nàng tức giận, thật là đủ một.

“Bệ hạ uống trà.” Liễu Đình Nhạn đưa trà thu lệ Quế Diệp dâng lên đến trước mặt Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu không duỗi tay nhận, mà ở trên tay nàng uống một ngụm, sau đó ghét bỏ nói: “Cái trà gì vậy, một chút hương vị cũng không có.”

Liêu Đình Nhạn đã quen tính tình hần cái gì cũng đều phải ghét bỏ, bây giờ là ghét bỏ không có hương vị, nếu hương vị nặng một chút hần lại nói cái hương vị này quá nặng, cho nên không thể nghe hần, hần chính là thích tìm phiền toái, hơn nữa đối với đồ vật đưa vào miệng đều mang theo loại không thích tự nhiên. Liễu Đình Nhạn cảm thấy hần thuần túy là bị chiều ra tật xấu này.

“Thiếp cảm thấy hương vị không tồi, bệ hạ lại uống một ngụm?”

Tư Mã Tiêu lại uống vào miệng, không thêm uống nữa, ôm eo nàng nằm lên giường, bảo cho nàng: “Lần tới không được như vậy nữa.”

“Vâng vâng, thiếp không dám.” Liễu Đình Nhạn lập tức nhận sai.

Bởi vì khẩu khí quá có lệ, Tư Mã Tiêu vận mặt nàng lại, ngữ khí có chút không cao hứng, “Nàng đừng nhìn đám lão già đó đáng thương, mỗi một người tâm nhãn đều nhiều hơn nàng. Nàng phải nhớ kỹ, người nhìn đáng thương không nhất định đáng thương thật, người nhìn cung kính không nhất định thật sự trung tâm. Ta mang nàng đi đại triều hội xem náo nhiệt, nhưng nàng không được tham dự vào những việc này, cũng không cần tin tưởng bất luận kẻ nào đứng ở đó, nếu không ngày nào đó chết thế nào cũng không biết.”

Liêu Đình Nhạn ngơ ngác gật đầu, trong lòng kinh ngạc, nàng cảm thấy Tư Mã Tiêu ở chỗ mình vốn chỉ số thông minh giảm xuống đến đất bằng đột nhiên lại phi thăng. Người ngu xuẩn không thể nói được lời những lời này, hần không phải nhân thiết là hôn quân dân dòn mắt nước sao, thế nào đột nhiên thanh tỉnh, còn có thể nói như vậy với nàng?

Kỳ thật có được thị giác của người đọc nguyên tác, Liễu Đình Nhạn ý nghĩa nào đó mà nói so với Tư Mã Tiêu càng rõ ràng hơn vận mệnh các đại thần trên điện. Thí dụ như Đồ quốc tướng hưng hần kia, quyền lực lại lớn, mỗi ngày ở trên triều đình hô mưa gọi gió hết ba hồ bốn. Dân gian truyền hần là ‘đại hoàng đế’, nói cách khác quyền lợi của hần có thể so với hoàng đế, hần ở trong triều bày ra dị kỷ kiểu ngạo ương ngang, nói muốn giết ai liền giết, hoàng đế trước nay cho hần tự do này, cũng không phản đối.

Như vậy Đồ quốc tướng một quyền thần bị rất nhiều đại thần trong triều ngầm lên án, mặc kệ từ phương diện nào đều như là gian thần, nhưng mà trong nguyên tác, lúc nam chủ dẫn dắt quân khởi nghĩa cùng với tư quân của Tần Nam Vương đánh tới, là Đồ quốc tướng mang binh lực chống lại quân khởi nghĩa, nam chủ dùng nhân số gấp đôi so với quân đội của hần, cũng chưa thể đột phá phòng vệ, đánh vài lần chiến dịch gian nan, bất quá cuối cùng vị Đồ quốc tướng này vẫn không thể ngăn cản được quang hoàn lóa mắt của nam chủ, cuối cùng vì thủ vệ đô thành, cùng hoàng đế chết trận sa trường.

Còn một vị khác là Đoạn thái phó, tuy rằng là ông ngoại nhà mẹ đẻ của hoàng đế Tư Mã Tiêu, mấy năm nay cũng vẫn luôn đại biểu Đoạn gia cùng các đại gia tộc kiên quyết ủng hộ Tư Mã Tiêu, có vẻ trung thành và tận tâm, nhưng khi bị nam chủ đẩy đến nguy cấp, cũng là hần trước hết thuyết phục toàn bộ đại quý tộc mở cửa thành, thả quân đội nam chủ vào Lạc Kinh, cũng nhanh chóng quy phục tân đế, sau đó được trọng dụng ở triều đại mới.

Liêu Đình Nhạn xem nguyên tác liền cảm thấy không thể lý giải, vì cái gì Đoạn thái phó đối đãi với cháu ngoại mình như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể phân tích hần là vì bảo hộ gia tộc muốn đời phồn vinh, làm ra quyết định chính xác nhất, rốt cuộc khi đó hoàng triều xác thật phong vũ phiêu diêu, lựa chọn một phía có hi vọng thắng lợi hơn không có gì đáng trách, tư tưởng của chính khách còn không phải là như vậy sao.

Còn có các đại thần khác, trong nguyên tác cũng không phải mỗi người đều hiện tên, Liễu Đình Nhạn còn nhớ rõ đều là những người đáng kể ở giai đoạn sau lưu lại trong triều đại mới của Trần Uẩn. Nhưng mà hai lão nhân ưu quốc ưu dân mỗi ngày thở ngắn than dài triều đình sắp xong rồi, hoàng đế sắp xong rồi, tới triều mới còn thăng quan, về sau vẫn như cũ sinh động ở tiền tuyến, mỗi khi phản đối Trần Uẩn độc sủng nữ chủ, yêu cầu hần mở rộng hậu cung sinh thêm hài tử.

Liêu Đình Nhạn hiểu rõ ràng mình không thông minh lắm, cho nên nguyên tắc của nàng chính là ít nói ngớ ngẩn, bớt quan nhân sự. Lần này, nàng xác thật xúc động một phen, đồng thời, nàng còn có chút tư tâm nhỏ, muốn biết Tư Mã Tiêu đối với mình bao dung nhẫn nại đến tột cùng tới cái dạng trình độ gì.

Hiện tại sự thật đã bày ở trước mắt, Tư Mã Tiêu này không chấp nhận được người nào ngỗ nghịch, ghét nhất người khác vi phạm ý tứ của mình, thật sự chịu đựng hành vi của nàng, một chút hậu quả nghiêm trọng cũng không có, thậm chí không cần hôn một chút trấn an, kéo kéo tay nhỏ đã giải quyết.

Nhìn Tư Mã Tiêu một bộ dáng lười nhác vô hại hiện đã nằm liệt bên cạnh, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy buồn rầu.

Nhìn xem, lúc trước còn nói mình không có khả năng thay đổi Tư Mã Tiêu, làm Quý Phi không cứu được người trong nước lửa, kết quả hiện tại thế nào, Tư Mã Tiêu quả thực cho nàng đãi ngộ là trung tâm thế giới, khiến cho nàng có loại ảo giác nói không chừng chính mình có thể thay đổi tai nạn vốn có, cứu càng nhiều người, cái gọi là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, đây không phải bức nàng đi làm chúa cứu thế sao?

Cũng quá làm người ta trọc đầu.

Liêu Đình Nhạn uống ly trà nóng bình tĩnh một chút, xốc chén mỏng lên, chui vào nằm ở bên người Tư Mã Tiêu. Thôi, hoàng đế không vội, Quý Phi gấp cái gì.

Thấy nàng nằm đến bên cạnh, Tư Mã Tiêu thập phần thuận tay ôm nàng, hai người ở trên giường ăn không ngồi rồi nhàn hạ qua thời gian.

Dù Liêu Đình Nhạn hay là Tư Mã Tiêu, đều đã rất quen thuộc loại ở chung này, người hầu hạ bên cạnh bọn họ cũng đều đã quen, loại thời điểm này sẽ không tới quấy rầy. Nghe nói trong cung có đồn đãi, Quý Phi độc chiếm hoàng đế lâu ngày, hai người mỗi ngày ở Phù Dung Điện pha trộn, ban ngày tuyên dương không biết tiết chế, còn có người lấy sắc mặt hai người làm chứng, nói Quý Phi sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên là trải qua dễ chịu, còn hoàng đế sắc mặt tái nhợt, đầy mắt ngầu ngầu có vết xanh đen, chính là biểu hiện thân thể lỗ lã.

Liêu Đình Nhạn không còn lời gì để nói, nàng sinh hoạt ở trong cung xác thật dễ chịu, ăn đồ ngon nhất, ngủ giường đất nhất, lát hoàng đế tảo bạo nhất, nhưng mà nói nàng làm hoàng đế mệt thật, vậy nàng cũng không dám gật bừa.

Hiện tại nàng đã khẳng định 80% Tư Mã Tiêu có chứng ngại về công năng tình dục, bằng không sẽ không mỗi ngày ôm nàng ngủ còn bình tĩnh như vậy. Quảng mất hân thâm, thuần túy chính là kết quả do nghỉ ngơi không tốt. Vì làm thời gian hân nghỉ ngơi càng sung túc, nàng không thể không liệu mình bởi theo, trừ buổi tối, ban ngày có thời gian liền lười kéo hân nằm trên giường, ngẫu nhiên có hai lần có thể làm hân ngủ nhiều trong chốc lát.

Tư Mã Tiêu một khi nghỉ ngơi đủ, tính tình sẽ tốt hơn một ít, còn rất hào phóng, bảo bối trong tư khó nàng muốn liền toàn bộ đưa cho nàng.

Liêu Đình Nhạn làm như vậy hậu quả chính là, trong ngoài cung nói nàng mê hoặc hoàng đế đến đầu óc choáng váng, lời đồn mỗi ngày tuyên dương ban ngày càng nhiều hơn, cùng với nàng béo lên. Phải biết rằng, Tư Mã Tiêu không phải mỗi lần đều có thể ngủ, nhưng mỗi lần nàng đều có thể, mỗi ngày ngủ lâu như vậy, lại còn có thể ăn, cứ như thế, đáng người nàng ở Hà Hạ mấy năm làm thế nào ăn cũng không béo, thể nhưng ở đây ngăn ngủ trong mấy tháng đã béo phì!

Quế Diệp có chút khó xử nâng cái váy nàng thích, nói: “Quý Phi, váy này của ngài thân váy quá chật, không bằng để tú nương theo vóc dáng một lần nữa làm lại một cái cho ngài.” Lúc đó, Liêu Đình Nhạn không dám tin tưởng nhéo bụng mình, khổ sở đến cơm trưa cũng không ăn.

Quế Diệp tới dò hỏi, nàng xua xua tay nói: “không ăn, không ăn.”

Từ đây về sau, nàng ăn ít hơn rất nhiều, một ngày bảy bữa điểm tâm nhỏ cũng không cần.

Quế Diệp hầu hạ nàng, nhìn nàng ăn uống giảm đi, lại phát hiện eo nàng thô lên, suy tư một lát, lộ ra biểu tình kinh hi, “Quý Phi, có phải ngài có mang hay không?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ha?”

Liêu Đình Nhạn: “Đừng nói bậy, ta chỉ béo lên mà thôi.”

Nhưng sự tình không dễ yên, vào mùa đông nàng mặc càng dày, đi lên đại triều hội hai lần, trong các đại thần cũng bắt đầu truyền ra Quý Phi có thai, bụng đã hơi hơi nhô lên.

Bị chọc vào vết sẹo Liêu Đình Nhạn giận dữ, đám đại thúc lão nhân này không thể đứng đắn lên triều sao, nhìn lung tung đến nàng làm gì, có cái gì mà nhìn!

Giận xong, Liêu Đình Nhạn vuốt bụng mình, cảm thấy phi thường ưu thương, thật sự không thể béo nữa, đã nháo ra loại hiểu lầm này.

PS: chỉ nam chính bị đá bay có hệ thống thôi (vẫn bị đá dù có hệ thống, mà cái hệ thống này cũng ba chấm lăm, sau này các nàng sẽ biết). Phần này là nữ chủ xuyên sách nên biết trước cốt truyện thôi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Huyết mạch của bộ hạ, thế nhưng là cảm ky. . .

“Nghe nói nàng mang thai?” Tư Mã Tiêu hỏi.

Người mẹ nó nghe ai nói ta mang thai, ta mang thai hay không, trong lòng người không tính toán được sao?! Nghe thấy Tư Mã Tiêu hỏi ra vấn đề này, Liễu Đình Nhạn thiếu chút nữa không khống chế được biểu tình dữ tợn.

Nàng cố cười nói: “Bộ hạ nói giỡn cùng thiếp đâu, thiếp sao có thể mang thai ha hả.”

Lại nói tiếp chính mình thế nhưng béo lên, việc này có phải có vẻ không khoa học hay không? Có nhân vật tuyệt thế mỹ nữ Mary Sue nào trong tiểu thuyết mà nói béo liền béo? không không không, lý trí phân tích, kỳ thật nàng cũng không phải là béo rất nhiều, chính là bởi vì lúc trước đáng người quá tốt, eo quá mảnh, cho nên vào thu, gần đây lại luôn đi theo Tư Mã Tiêu cùng nhau ngủ cả ngày, mới có thể đẩy ra bụng mỡ —— chờ đến sang năm mùa hè thời tiết nóng ăn không vào, đáng người tự nhiên sẽ khôi phục.

Nhất định là cái dạng này.

Lúc Liễu Đình Nhạn tự an ủi mình, Tư Mã Tiêu a một tiếng, nhìn nhìn bụng nàng, còn vươn tay sờ soạng, lại nhéo nhéo nói: “Khó trách lúc ôm nàng cảm giác mềm mại hơn rất nhiều, nguyên lai trên bụng thêm một vòng thịt.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tự mình an ủi thất bại, trái tim đóng băng rồi.

Tư Mã Tiêu: “Cũng khó trách, mỗi ngày nàng ăn nhiều như vậy, chưa từng gặp ai còn có thể ăn nhiều như nàng.”

Liêu Đình Nhạn thẹn quá thành giận, cầu hoàng đế này còn có thể nói chuyện hay không, không phải rất am hiểu xem ánh mắt người khác sao, thế nào bây giờ lại hoàn toàn nhìn không ra nàng sắp nhịn không nổi?! Hôn nữa đây là lỗi của ai? Người này cả ngày tự mình không thích ăn cái gì, lại thích xem người khác ăn, mỗi lần nhìn nàng ăn cái gì hần đều giống như những đại lão ở thế giới hiện đại phát lễ vật, không chỉ đưa cho nàng bảo bối, còn luôn làm phòng ăn biến đổi biện pháp làm các loại mùi vị điểm tâm ăn ngon, dường như nàng béo đến mức độ này, hần còn có mặt mũi trang bức ở đây!

Tư Mã Tiêu thấy rõ sắc mặt nàng, đột nhiên cười ra tiếng, duỗi tay muốn ôm nàng, nhưng làm bộ làm tịch bẻ lên một chút rồi buông ra, miệng nói: “thật béo, ôm không nổi a.”

một kích này đánh Liễu Đình Nhạn mất đi lý trí, giương nanh múa vuốt lao tới. Tư Mã Tiêu giang hai tay đón được nàng, cười ha ha, “không cần xúc động, Quý Phi yếu đuối mong manh ôn nhu như nước sao có thể hung hãn như vậy.”

Hung con bà nguoi! Liễu Đình Nhạn dồn khí đan điền chuẩn bị đè đứt eo hần.

Tư Mã Tiêu: “Thực sự có tức giận như vậy? Ta đây đưa nàng đi xem bảo bối, nàng thích cái gì đều đưa cho nàng.”

Cũng không phải toàn bộ nữ nhân đều sẽ bởi vì thu được lễ vật quý giá đến hù chết người mà từ bỏ tức giận, nhưng Liễu Đình Nhạn lại như thế.

Từ tư khổ hoàng đế lấy ra cái mảnh treo một trăm lẻ tám hạt trân châu, nghe nói là bảo vật tiền triều, từ trước là vật trân quý yêu thích nhất của Hoàng Thái Hậu. Liễu Đình Nhạn vô cùng cao hứng cho người thu thập tốt, chuẩn bị treo ở tấm điện của Phù Dung Điện.

“Nhưng mà, nàng vẫn luôn ngủ ở nội điện của ta, treo ở chỗ nàng nơi này, cũng không nhìn thấy.” Tư Mã Tiêu kiến nghị: “không bằng treo ở trước cửa điện làm rèm cửa.”

Liêu Đình Nhạn vừa nghe, cảm thấy rất có đạo lý, cho người treo ở trước cửa điện, ra vào đều có thể thấy được. Bởi vì thái độ của Tư Mã Tiêu đối với bảo vật này nọ đều thực tùy tiện, ném chơi nghe tiếng động, đập vào trong nước đánh cá, chọc đến thái độ của Liễu Đình Nhạn cũng tùy tiện theo, nhưng những cung nhân nữ hầu đó thì cẩn thận hơn nhiều, đến Quế Diệp cũng vậy, mỗi ngày xuyên qua mảnh trân châu kia đi ào điện đều rất cẩn thận.

Bởi vì Liễu Đình Nhạn là người có phân vị tối cao nhất trong hậu cung, theo lý mà nói, mọi việc hậu cung đều do nàng quản, nhưng bởi vì hậu cung của Tư Mã Tiêu phi thường hài hòa, căn bản không có việc gì cần nàng ra mặt, việc nhỏ còn lại đều có Nội Đình Tư xử lý, cho nên Liễu Đình Nhạn trước mắt duy nhất cần làm, chính là vào mỗi mùng một và mười lăm hàng tháng, tiếp nhận chư vị mỹ nhân các cung đến thỉnh an.

Nguyên bản mọi người thỉnh an đều ở bên ngoài điện, sau lại Liễu Đình Nhạn nhìn trời lạnh, liền cho các nàng tiến vào. một thời gian ngắn ngủi này, các vị mỹ nhân cũng vì tự mình chứng kiến đến mà hết thảy kinh tâm không thôi.

Cái lư hương kia, hình như là vật trân quý bài trí ở thiên các của Huyền Vũ điện tiền triều, nghe nói bên trong đốt hương sẽ có chứa một loại mùi thơm đặc thù; một khối da cừu tuyết trắng to như vậy không hề có tạp sắc, Quý Phi thế nhưng dùng để lót chân; trên cổ tay Quý Phi mang cái vòng ngọc điêu khắc hoa độc đáo, hình như là Tư Mã vương bốn đời trước vì Hoàng Hậu âu yếm, riêng sai người tạo hình, hao phí hơn một ngàn ngọc thạch trân quý

mới được một chiếc như vậy .....

Mà lần này, chúng mỹ nhân tới thình an, còn chưa vào cửa đã thấy cửa Phù Dung Điện treo mảnh trần châu. Đều là người có chút nhãn lực và kiến thức, mắt thấy mảnh trần châu này lai lịch bất phàm, trân quý vô cùng thế nhưng dùng để treo cửa điện, đều nhìn không được liú lười. một vị mỹ nhân sắc mặt khó coi sờ sờ châu thoa trên đầu mình kia, châu thoa này trân châu ónh nhuận rực rỡ, là đông châu đỉnh cấp khó tìm, nàng ngày xưa thường xuyên lấy ra khoe, mỗi ngày đều đeo, thật là bảo bối, mà hiện giờ nhìn thấy mỗi một viên trân châu trên mảnh trần châu này đều đẹp hơn viên trên đầu mình kia, Quý Phi lại lấy nó làm rèm cửa, nàng ta cảm giác mặt mình bị bóng một mảnh.

Qua vài tháng sống yên ổn, không ít mỹ nhân ngầm bắt đầu có tiểu tâm tư, mà nay mắt thấy Quý Phi được sủng ái như thế, Phù Dung Điện tất cả đều là đồ vật hiếm quý, các loại trân bảo bệ hạ đều để Quý Phi tùy tiện ném, các nàng cũng không khỏi đỏ mặt.

Ai nói các nàng sẽ không cơ hội được sủng ái đâu?

Nhân tâm vừa di động như vậy, Liễu Đình Nhạn liền phát hiện bên người mình xuất hiện rất nhiều mỹ nhân. Nàng ăn xong đi dạo tiêu thực trong hoa viên, lâm viên lớn như vậy, dĩ vãng đều không gặp ai, hiện tại nhiều lần đều có thể nhìn thấy nhóm các mỹ nhân e lệ ngượng ngùng ở chung quanh.

Dù là nàng, cũng cảm giác không thích hợp, hỏi Quế Diệp: “Chư vị mỹ nhân, có phải có ý tưởng gì hay không, ta thấy các nàng gần đây thực sinh động.”

Quế Diệp thần sắc nghiêm nghị, “Các nàng chỉ sợ là ghen ghét Quý Phi hiện giờ được bệ hạ sủng ái, Quý Phi cần phải cẩn thận các nàng tranh sủng!”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Kịch cung đấu rớt cuộc online? Nhưng phương thức các nàng tranh sủng có phải quá không giống bình thường hay không? Nếu nói muốn tranh sủng, vì cái gì lúc Tư Mã Tiêu bồi nàng dạo hoa viên lại không có một mỹ nhân nào xuất hiện, chỉ có lúc nàng mang theo mấy cung nhân ra đi dạo là có thể ngẫu nhiên gặp được rất nhiều mỹ nhân, hơn nữa các mỹ nhân này đó giống như đều đang cố ý lấy lòng nàng?

“Bệ hạ xây dựng ảnh hưởng rất nặng, thiếp không dám vọng tưởng ơn trạch của bệ hạ, chi nguyện có thể hầu hạ Quý Phi.....” Mỹ nhân hàm hàm súc súc mà thô lộ tâm ý, khi nói đến Tư Mã Tiêu thật đúng là tại chỗ run rẩy hai cái. không sai, quyen rũ hoàng đế Tư Mã Tiêu, các nàng không dám, rốt cuộc những người trước trải qua quá thâm thiết, hiện giờ mỹ nhân còn ở trong cung đều không thể quên thời kỳ hắc ám trước khi Liễu Quý Phi tiến cung. Cho nên đổi lại ý nghĩ, nếu không chiếm được bệ hạ sủng ái, có thể được đến Quý Phi sủng ái cũng như vậy, đồng dạng có thể tăng lên đãi ngộ và địa vị, còn không có sinh mệnh nguy hiểm lớn như vậy, được nhiều hơn!

Liêu Đình Nhạn: Nếu không nghe lầm các mỹ nhân này hình như là muốn ôm đùi ta?

Trải qua một ít thời gian quan sát, Liễu Đình Nhạn phát hiện các mỹ nhân đúng là tranh sủng, bất quá không phải tranh sủng ái của Tư Mã Tiêu, mà là của nàng. Mỗi người đều muốn ở chỗ nàng xuất đầu, lại không một ai dám ở trước mặt Tư Mã Tiêu tranh tiên, cho dù ngẫu nhiên gặp phải Tư Mã Tiêu ở đây, các mỹ nhân này đều thành thật sức ở một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Liêu Đình Nhạn không biết Tư Mã Tiêu lúc trước cụ thể đã làm cái gì, mới khiến các mỹ nhân sợ thành như vậy, làm cho xuất hiện trường hợp tranh sủng kỳ ba này, nàng chỉ biết chính mình gần đây được mỹ nhân vây quanh, lúc trở về nhìn thấy Tư Mã Tiêu còn có loại chột dạ nhàn nhạt. Cái gì vậy, xu hướng giới tính của nàng vẫn bình thường, nàng cũng không động đến các tiểu lão bà của Tư Mã Tiêu, dù những mỹ nhân đó thật sự có chút đáng yêu ôn nhu làm người ta động tâm, nàng cũng không có bất luận ý tưởng gì!

“Nàng gần đây luôn đi dạo ngự viên?” Tư Mã Tiêu hỏi nàng.

Liêu Đình Nhạn thành thật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng ngự viên quá lớn, hiện giờ còn chưa đi hết một nửa.”

“Ta còn nghe nói rất nhiều mỹ nhân thường xuyên ở trong vườn ‘ngẫu nhiên gặp được’ nàng?” Tư Mã Tiêu lại hỏi.

Liêu Đình Nhạn cười gượng: “A ha ha —— tựa hồ là vậy.”

Tư Mã Tiêu sách một tiếng, kéo nàng đến bên người, “không cần để ý tới các nàng ấy, nàng đừng tưởng nhìn các nàng nhu nhược liền cho rằng là thật sự nhu nhược, có thể ở hậu cung của ta sống đến bây giờ, không có nhân vật nào đơn giản, nếu nàng tin tưởng các nàng ấy, thì sẽ bị lợi dụng. Các nàng ấy am hiểu dùng bề ngoài lừa gạt người khác, am hiểu nói dối, nàng cái gì cũng không biết, cho nên tốt nhất rời xa các nàng ấy, miễn cho bị hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” hình tượng của ta ở trong lòng Tư Mã Tiêu chẳng lẽ là thiếu năng trí tuệ sao?

“Cái gì cũng không biết” là đề hình dung nàng? Cho dù xác thật nàng vào cung rồi chỉ bày ra năng lực ăn với ngủ cũng không thể xem thường nàng như vậy đi, tốt xấu gì ở thế giới cũ cũng đã trải qua tranh đấu chức quyền.

Còn có, lúc trước nói cho nàng các đại thần đều không phải thứ tốt, nàng ở trong triều không được nói chuyện, hiện tại lại cảnh cáo nàng rằng mỹ nhân hậu cung đều không phải thứ tốt, nàng ở hậu cung không được kết bạn, người này không phải có chứng vọng tưởng bị hại, cảm thấy toàn thể giới này, tất cả mọi người đều không thể tin được a, hay là nói, đây là bệnh chung của hoàng đế?

Tư Mã Tiêu nhìn nàng một lúc, như đánh từ bỏ ý niệm giáo dục nàng, nói: “Xem vẻ mặt nàng mờ mịt, nghĩ đến hẳn là nghe không hiểu, thôi nàng tùy ý đi, dù sao không thích ai thì nói cho cô, giết đi là được.”

Xem nhẹ câu nói phía sau của hắn, Liễu Đình Nhận bỗng nhiên phát hiện ở trong lòng hai người bọn họ, hình tượng đối phương phảng phất đều là thiếu năng trí tuệ.

Có những lời nói đó của Tư Mã Tiêu, lúc Liễu Đình Nhận lại ‘ngẫu nhiên gặp được’ mỹ nhân thì cảm giác liền có chút vi diệu, chỉ cảm thấy những mỹ nhân nhu nhược như cừu con đều là sói đội lột cừu.

“Quý Phi, ngài nhìn, tuyết rơi rồi!” nữ hầu Phù Dung Điện cười ngâm ngâm nâng một cành hồng mai vào điện, “Năm nay tuyết cực ít, đã bắt đầu mùa đông lâu như vậy mới có trận tuyết đầu tiên, bắt quả hồng mai thật ra nở sớm. Nó đi ngang qua mai viên, thấy hoa nở đẹp, liền cắt hai cành về.”

một nữ hầu khác nói: “Nghe nói hồng mai trong mai viên năm nay nở đẹp hơn bình thường, bắt quả hồng mai trong tuyết mới là đẹp nhất, cắt như vậy đặt trong điện lại có chút đơn điệu.”

Liêu Đình Nhận trái phải không có việc gì, nhìn hồng mai, vừa nghe hai nữ hầu nói thế, liền có hứng thú muốn đi xem hồng mai. Hai thị nữ nâng hoa lặng lẽ liếc nhau, cười hầu hạ nâng ra cửa.

Tuyết không lớn, chỉ có chút bông tuyết nhỏ vụn bay bay, Liễu Đình Nhận không ngồi liễn, thay đổi đôi giày da, bọc áo choàng dày, tay ôm lò nhỏ chuẩn bị đi. Quý Diệp như cũ đi theo bên nàng, còn có hai nữ hầu bưng hoa cùng một đội cung nhân, chuyên phụ trách bưng dù cho nàng.

Lúc này mai viên xác thật có rất nhiều hoa mai nở, chẳng qua bởi vì thời tiết rét lạnh, trừ các nàng hình như không có ai ở đây. trên mặt đất mới tích một tầng tuyết hơi mỏng, trên cành mai đã bao phủ một mảnh màu trắng trong suốt.

Liêu Đình Nhận ở trong mai viên lung lay một lúc, cảm thấy kỳ thật cũng không có gì đẹp, có ý muốn đi về. Vào thời điểm này, dư quang khước mắt bỗng nhiên liếc thấy một cái bóng trắng ở cách đó không xa chợt lóe lên. Quay đầu xem lại, chỉ nhìn thấy một con vật lông trắng chui vào rừng cây, trên mặt đất lưu lại mấy cái dấu chân.

“Đó là cái gì?” Liễu Đình Nhận tò mò hỏi.

“Tựa hồ là một con hồ ly trắng?” một vị nữ hầu nói.

“Hồ ly trắng?” Liễu Đình Nhận có hứng thú, dưới chân vừa chuyển mang theo vài người đi về bên kia, “đi xem.”

Các nàng xuyên qua mảnh rừng cây, nhìn thấy một hành lang dài cùng một tòa đình lục phương, đây là chỗ dùng để thưởng cảnh trong mai viên lúc vào đông, một bên xây tường và cửa sổ hoa, một bên khác lại mở ra. Liễu Đình Nhận nhìn thấy trên nền gạch có một hàng dấu chân hoa mai, liền đi tới. không thể tìm được con vật lông trắng kia, nhưng mà đi đến bên cửa sổ hoa, nàng lại nghe thấy bên kia truyền đến thanh âm hai người nói chuyện với nhau.

Nàng nhìn xuyên qua cửa sổ hoa, phát hiện ngoài cửa sổ dưới cây mai, có hai nữ hầu đưa lưng về phía nàng đang cắt cành mai, trong đó một người nói: “Nghe nói Quý Phi có thai, cũng không biết có phải là thật hay không, tỷ tỷ người nói đi?”

“Nếu là thật, thì cũng quá đáng thương, ai biết sẽ sinh ra cái dạng hài tử quái dị gì đây.” một nữ hầu lớn tuổi khác thở dài nói: “Rốt cuộc, huyết mạch của bệ hạ, chính là cấm kỵ.....”

Liêu Đình Nhận: Chờ một chút, tình tiết này chẳng lẽ không phải là tình tiết điển hình sắp xảy ra chuyện sao? Kế tiếp hai người này khẳng định sẽ bại lộ ra một cái bí mật lớn kinh thiên cho nàng nghe thấy.

Nghĩ vậy, Liễu Đình Nhận không chút do dự xoay người muốn đi.

Biết càng nhiều sẽ chết càng nhanh, còn không nhanh chạy đi!

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau báo động trước năng lượng cao.

Ta lặp lại một chút, A Kiều là bạo quân, là cầu hoàng đế, thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Định luật nghe thấy bí mật nhất định bị người ta phát hiện

Chỉ tiếc, động tác của Liễu Đình Nhận quá chậm, còn hai nữ hầu diễn kịch lại quá nhanh miệng, không chờ nàng đi ra ngoài hai bước, hai người kia cũng đã nói xong trọng điểm.

“Ai có thể nghĩ đến bệ hạ kỳ thật không phải do vị Đoạn Hoàng Hậu kia sinh ra đâu, sở dĩ ghi tạc dưới danh nghĩa Đoạn Hoàng Hậu, bắt quá là bởi vì mẹ đẻ của bệ hạ đặc thù thôi.”

“Đặc thù? đặc thù như thế nào?”

“Kỳ thật, mẹ đẻ của bệ hạ cũng không phải là mỹ nhân bất kì nào trong hậu cung của tiên đế, mà là vị Từ Ngọc công chúa điện hạ đã mất sớm kia.”

“Từ Ngọc công chúa điện hạ?! Đó không phải thân muội muội của tiên đế sao? Vậy bệ hạ, bệ hạ còn không phải là từ huynh muội loạn luân sinh ra?!”

A ——

Liêu Đình Nhạn đỡ lấy trán mắng một câu thô tục, ta thao, đúng là một bí mật thật lớn! Nghe được loại bí mật này khẳng định sẽ xảy ra chuyện, cho nên thừa dịp hiện giờ còn chưa xảy ra, nhanh mạng theo người chạy đi thôi!

Hạ quyết tâm vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Mã Tiêu mặt vô biểu tình đứng ở cách đó không xa, hiển nhiên đã nghe thấy mấy câu nói vừa rồi kia, bởi vì phía sau hắn những cung nhân đó đều giống như sắp bị hù chết.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Xuất hiện rồi, định luật sau lưng nói dài nói ngắn người khác nhất định sẽ bị chính chủ nghe thấy, còn có định luật nghe thấy bí mật tất nhiên bị người ta phát hiện! Cho nên, vì cái gì thời gian lại trùng hợp như vậy đây? Trần ngập một loại cảm giác giống như bị người khác an bài, có đúng không.

Cách một bức tường, hai nữ hầu còn đang nói tiếp, “Lúc trước Từ Ngọc công chúa điện hạ bị bệnh điên, ở trong Thuần Hoa điện cách mai viên này không xa, có một ngày chảy lớn, cả tòa cung điện gồm công chúa điện hạ và hơn mười cung nhân ở bên trong đều bị thiêu chết.”

“A?!”

“Về sau không lâu, lại xảy ra sự kiện Thái Cực Điện kia.”

Mất thấy biểu tình của Từ Mã Tiêu càng ngày càng khủng bố, Liêu Đình Nhạn quả thực muốn kêu hai nữ hầu diễn kịch kia câm miệng. Lúc này thật sự là sắp chết người, Liêu Đình Nhạn nhìn khuôn mặt đáng sợ của Từ Mã Tiêu, sau lưng lông tơ dựng thẳng.

Nàng lần đầu tiên ở trạng thái thanh tỉnh tận mắt nhìn thấy quá trình Từ Mã Tiêu phát bệnh, so với bất luận việc gì nàng từng gặp trước đây đều khủng bố hơn, hắn hai mắt lan tràn tơ máu, nhìn có vẻ kỳ quái mà đáng sợ, biểu tình của hắn cũng trở nên hung ác táo bạo, giống như áp lực thống khổ gì đó, không ngừng thờ hồn hên. Hắn bị hung hăng chọc giận, đáng vẻ đã không còn một tia vô hại khi đối mặt với nàng trước đây, hoàn toàn chỉ còn lửa giận và sát ý.

“đi.” Từ Mã Tiêu từ kẽ răng bài trừ ra một chữ này, gờ tay chỉ về cửa sổ hoa bên cạnh Liêu Đình Nhạn, “Kéo hai kẻ kia lại đây cho ta.”

Lời này vừa nói ra, hai hoạn quan phía sau hắn cúi đầu đi ra, bước nhanh qua hành lang dài, chuyển đến phía sau bắt được hai nữ hầu nói chuyện đó. Liêu Đình Nhạn chỉ nghe thấy hai tiếng kêu sợ hãi, hai nữ hầu hoảng sợ vạn phần đã bị kéo tới trước Từ Mã Tiêu.

Từ Mã Tiêu một chân dẫm lên ngón tay nữ hầu, thanh âm lãnh khốc, “Là ai sai các ngươi cố ý nói ra những lời này ở đây?”

Nữ hầu kêu lên đau đớn, “Bệ, bệ hạ, không có, không có ai a..... Nô..... Nô chỉ là, chỉ là nói bậy, a ——”

Từ Mã Tiêu đỏ con mắt, dưới chân nghiền một cái, một tiếng kêu kệt khiến người ta ê răng vang lên cùng một đợt tiếng kêu thảm thiết đã đổi giọng truyền vào lỗ tai mọi người ở đây.

Liêu Đình Nhạn nhắm mắt lại xoay đầu đi, nhưng tiếng kêu thảm thiết kia càng rõ ràng, đồng thời còn vang lên thanh âm lạnh lẽo của Từ Mã Tiêu, hắn nói: “Trong thời gian này, cô quá mức khoan dung, làm cầu đồ vật này đã quên chính mình rốt cuộc là ai. Dẫn đi hỏi rõ ràng, nếu không chịu nói, liền lột da, giống như trước đây, treo ở trước Thái Cực Điện.”

một trận tiếng vang rào rạt, hai người kia bị che miệng kéo xuống. Liêu Đình Nhạn chỉ nhìn thấy trên tuyết lưu lại một bãi máu đỏ tươi, Từ Mã Tiêu không liếc mắt nhìn nàng một cái, quay đầu đã đi rồi.

Trong rừng hoa mai khô phục an tĩnh, Liêu Đình Nhạn nhất thời không biết nên làm sao, lại nghe thấy Quế Diệp bên cạnh mang theo khóc âm nói: “Quý Phi, cứu mạng a, nô, nô không muốn chết!”

Liêu Đình Nhạn phát hiện nàng đầy mặt sợ hãi, trong mắt đều là nước mắt, không khỏi ngạc nhiên, “Làm sao vậy, bệ hạ cũng không có nói muốn giết người?”

Tuy nói vừa rồi nàng cũng bị Từ Mã Tiêu dọa sợ tới mức chưa hồi thần, nhưng nàng cũng không cảm nhận được loại sợ hãi cực đoan này của Quế Diệp.

Quế Diệp lắc đầu khóc ròng nói, “không phải, chúng ta đã nghe thấy những việc này, bệ hạ nhất định sẽ xử lý.”

Liêu Đình Nhạn lại nhìn về phía nữ hầu và cung nhân khác những người bồi nàng tới đây, bọn họ đều có vẻ mặt tuyệt vọng. Nàng nhìn thấy hai nữ hầu cố ý vô tình dẫn nàng tới đây, cũng cả người run rẩy, cực kỳ sợ hãi, nàng nhủ nhủ mi nói: “đi về trước đi.”

Mới vừa trở lại Phù Dung Điện, Liễu Đình Nhạn nhìn thấy một hoạn quan áo xanh mang theo một đội cung nhân đứng ở cửa đại điện chờ nàng.

“Quý Phi, nô phụng ý chỉ bệ hạ, tiến đến dẫn người.” Hoạn quan áo xanh tiến lên nói.

Liêu Đình Nhạn hỏi: “Bao gồm cả ta?”

Hoạn quan áo xanh vội cười làm lành, “Quý Phi ngài nói đùa, đương nhiên chỉ có cung nhân phía sau ngài, ngài yên tâm, đã tuyển một đám cung nhân mới tới hầu hạ, người mới này càng biết nghe lời, càng hợp tâm ý ngài.” hần cong eo, thái độ thập phần kính cẩn.

Liêu Đình Nhạn trầm mặc một lát, nghe thấy phía sau mọi người tuyệt vọng khóc nức nở, nàng nhéo nhéo ngón tay mình, chỉ vào hai vị nữ hầu nâng hoa, “Chỉ mang hai người này đi, những người khác ta muốn lưu lại.”

Hoạn quan áo xanh chần chờ nói: “Nhưng mà..... vẫn luôn như thế, kẻ không có quy củ.....”

Liêu Đình Nhạn: “Lưu lại bọn họ, ta sẽ tự mình nói với bệ hạ.”

Trong cung chưa bao giờ có ai cãi lại quyết định của Tư Mã Tiêu, nếu là những người khác, hoạn quan áo xanh cũng không cần nghĩ nhiều, trực tiếp không để ý tới mà mạnh mẽ mang người đi, nhưng Liễu Đình Nhạn lại khác, mấy ngày nay nàng ở chung với bệ hạ, bọn họ là người hầu hạ tất cả đều nhìn ở trong mắt, không chừng bệ hạ có thể khoan thứ vị Quý Phi này, đáp ứng yêu cầu của nàng, bởi vậy thập phần do dự.

Cuối cùng hoạn quan áo xanh cắn răng một cái, vẫn lựa chọn nghe theo Liễu Đình Nhạn phân phó, chỉ cho đội hoạn quan phía sau tới bắt hai nữ hầu cầm hoa kia mang đi.

Bọn họ vừa đi, bọn người Quê Diệp có cảm giác tìm được đường sống, lập tức quỳ xuống cảm kích nói: “Tạ ơn Quý Phi! Tạ ơn Quý Phi!”

Liêu Đình Nhạn xua xua tay, im lặng xuyên qua màn trăn châu đi vào trong điện. Màn trăn châu tách ra lại rơi xuống, va chạm phát ra tiếng lách cách nhỏ nhỏ.

Hoạn quan áo xanh trở lại Thái Cực Điện phục mệnh, lúc này trong hậu điện Thái Cực Điện một mảnh hỗn loạn, Tư Mã Tiêu ngồi ở trung ương, xoa tóc, đốt ngón tay tái nhợt dùng sức chống lên trán gân xanh bạo đột.

Nghe hoạn quan áo xanh đáp lời, Tư Mã Tiêu giương mắt, “A, cho nên người cũng chỉ mang theo hai người về?”

“Vâng.” Hoạn quan áo xanh khản trương trả lời, cũng không dám nhìn vào mắt hắn.

Tư Mã Tiêu kéo kéo khóe miệng, “Nếu Quý Phi không muốn, vậy quên đi.....”

Hoạn quan áo xanh nghe xong lời này, tim nhấc lên lúc này mới thả lỏng. Nhưng mà ngay sau đó, hánnghe thấy Tư Mã Tiêu nói: “Nhưng cô cảm thấy rất nhiều người cần phải chết, nếu những người đó tránh được một kiếp, người đáng chết do người chọn từ những người trước đây ra. Rốt cuộc, các người làm việc bất lợi, phải vì thế phụ trách.”

Hoạn quan áo xanh trắng mặt đi xuống rồi, Cao thái bảo đi đến. Nhìn thấy bộ dáng Tư Mã Tiêu, hần lộ ra chút thần sắc lo lắng, “Bệ hạ, có cần ăn chút được?”

“Ăn được..... Ăn được? Cái loại được ăn vào sẽ làm ta trở thành giống như người chết sao?” Tư Mã Tiêu đột nhiên bùng nổ, đá ngã xuống đất thứ duy nhất còn bày trên án ki cùng với giá đèn. Cao thái bảo tập mãi thành quen, lông mày cũng không động một chút, chỉ chờ hần phát tiết xong, một lần nữa ngồi trở lại, lúc sau mới tiếp tục nói: “Bệ hạ nếu không muốn ăn được, không bằng đi gặp Quý Phi?”

Tư Mã Tiêu thần sắc âm trầm, “không cần, nàng bị ta dọa rồi, để nàng bình tĩnh trong chốc lát.”

“Tra ra chưa, là ai cố ý tặng cho cô một cái ‘lẽ vật’ đặc biệt như vậy?”

Cao thái bảo: “Tuy rằng còn chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng không thể thoát được can hệ với Đoạn gia.”

“Ha ha, Đoạn gia.” Tư Mã Tiêu sắc mặt nhăn nhó, “cô đã đoán được là Đoạn gia, bọn họ còn nhớ vị tiên hoàng hậu đã chết đi nhiều năm kia của Đoạn gia bọn họ, cùng với vị hoàng tử không thể lớn lên đó, sao cam tâm nhìn thấy cô có con nối dõi..... Bọn họ là cố ý nhắc nhở cô, cũng cảnh cáo người duy nhất bên cạnh cô..... Ha, Đoạn gia.”

“cô thật sự nhìn bọn họ quá lâu rồi.” Tư Mã Tiêu đẩy mắt sát ý, không chút nào che giấu.

Cho dù nhìn hần lớn lên, Cao thái bảo cũng cảm thấy kinh hãi, cẩn trọng khuyên nhủ: “Bệ hạ, Đoạn thái phó một lòng vì gia tộc phồn vinh, cũng không giống như người sẽ làm ra loại việc xúc động này, hơn nữa việc này nơi chốn đều có sơ hở, không giống bút tích nhất quán của Đoạn thái phó.”

Tư Mã Tiêu nắm chặt một chấu trên cổ tay mình, “cô biết không phải hần, nhưng người Đoạn gia hần làm ra chuyện ngu xuẩn này, nếu không tìm ra người phụ trách, vậy để hần tới chịu trách nhiệm.”

hắn nói lời này, dùng sức xả một cái, dây mộc châu kia tức khắc đứt gãy, hạt châu ào ào lăn xuống tứ tán, bắn lung tung trên mặt đất.

“Đoạn gia phải có người chết.”

.....

Trong nhà chính Đoạn gia, Đoạn thái phó hung hăng tát một cái làm đura con thứ hai của hắn ngã xuống đất, “đồ hỗn trướng.”

Đoạn Tùng Phong từ trên mặt đất bò dậy, quỳ gối trước phụ thân, vẻ mặt vô vị.

Đoạn thái phó từ trước đến nay hi vọng không hiện ra sắc, thấy nhi tử như thế, tức giận lại áp lực không được, chất vấn: “Có phải nguoi làm hay không?”

“Phụ thân không phải đã biết rồi, còn muốn hỏi nhi tử làm gì.” Đoạn Tùng Phong trào phúng trả lời: “Nhi tử cũng không cảm thấy là đại sự khó lường gì, bất quá nhắc nhở một chút bề hạ của chúng ta, huyết mạch trên người hắn có bao nhiêu dơ bẩn.”

nói nói, vẻ mặt của hắn càng thêm căm giận, “Đura con từ loạn luân như vậy, chúng ta thể nhưng còn phải cúi đầu nghe theo hắn! Nếu không phải tiên đế nổi điên giết hết hoàng tử còn lại, chỉ dư lại cái đồ vật như vậy, ngôi vị hoàng đế này nói thế nào cũng không tới phiên hắn ngồi! Tiên đế, cái kẻ điên này! Hắn giết muội muội, giết hoàng tử thuộc về Đoạn gia chúng ta, là vì tiểu súc sinh này, hiện giờ tiểu súc sinh này đang đắc ý, hắn còn muốn kéo dài huyết mạch? Ta phi!”

Đoạn thái phó nhìn nhi tử điên điên khùng khùng, tức giận lại đá ra một cước. “Cái thứ được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! hoàng đế nhà Tư Mã đều là kẻ điên, hiện giờ vị bề hạ này, so với tiên đế còn điên hơn, đã biết, nguoi còn muốn đi treu chọc, là cảm thấy Đoạn gia chúng ta hiện giờ sống đến quá an ổn sao!”

Đoạn Tùng Phong ngồi dưới đất, một tay ấn ngực, không để bụng phụ thân phần nộ, “hắn có điên, cũng không phải ngốc, chẳng lẽ còn thật sẽ ra tay với Đoạn gia chúng ta, a, hắn dám sao, hắn cũng chỉ dám giết mấy cung nhân cho hả giận, tiểu súc sinh vô dụng kia. Ta chính là muốn nhìn hắn đoạn từ tuyệt tôn, không phải hắn sung hạnh một nữ nhân sao, ta thật ra muốn nhìn xem, biết bí mật của hắn, còn có nữ nhân nào dám sinh hạ hài tử cho hắn, hắn xứng đáng đoạn từ tuyệt tôn, ha ha ha ha!”

Lắc lắc đầu, Đoạn thái phó thất vọng nhìn đura con trai này, “Mấy năm nay thật sự con làm quá nhiều việc sai.”

Đoạn Tùng Phong dùng ánh mắt thất vọng y hệt nhìn phụ thân, “Ta không cảm thấy ta làm gì sai, ngược lại, phụ thân và đại ca mới làm sai, ta không thể lý giải, vì sao sau khi ở Tư Mã Ngu giết muội muội và hài tử của nàng rồi, các người còn có thể không có khúc mắc mà tiếp tục trung tâm với hắn, thậm chí hiện giờ còn muốn tiếp tục nâng đỡ một cái tạp chủng làm hoàng đế như vậy, nơi chốn chịu đựng, đây không phải quá buồn cười sao?!”

Đoạn thái phó chỉ nhìn hắn, bình tĩnh lắc đầu, “Tùng Nhi, con không thích hợp làm người Đoạn gia.” Dứt lời, hắn phát tay áo đi ra ngoài.

Ngoài cửa người trung niên râu dài đứng đó, thấy Đoạn thái phó đi ra, hắn nói: “Phụ thân không cần tức giận như thế, nhị đệ nhất quán tùy hứng làm bậy, bây giờ quan trọng nhất vẫn là giải quyết việc này như thế nào.”

Đoạn thái phó thần sắc lãnh đạm, “Còn có thể giải quyết thế nào, bên cạnh Tư Mã Tiêu có Cao thái bảo con chó trung thành và tận tâm đó, tra tòi cửa cũng là sớm hay muộn.”

“Vậy phụ thân ý tứ là?”

“Tùng Nhi thật sự quá làm ta thất vọng, mấy năm nay ta đã cho hắn vô số cơ hội, hắn vẫn đắm chìm trong cừu hận cá nhân, không thấy rõ hiện giờ thế cục hỗn loạn, lại để hắn xằng bậy nữa, sẽ có một ngày gặp phải phiền toái càng lớn hơn. Đoạn gia chúng ta không cần người như vậy tồn tại, hắn cũng nên vì chính mình ngu xuẩn mà phụ trách.”

“Nhi tử minh bạch.” Bỏ xe giữ soái, thế cục phải vậy.

Hai cha con đứng ở dưới hành lang, Đoạn thái phó gờ tay đón được một mảnh lá rụng, buồn bã nói: “Lạc Kinh gió lạnh thấu xương, không biết gió xuân phía nam có thể thổi đến không?”

Phía nam, Tần Nam Vương ngo ngoe rục rịch.

.....

Liêu Đình Nhạn đêm nay không đi tắm điện của Tư Mã Tiêu, nàng ngủ ở Phù Dung Điện của mình, chỗ Tư Mã Tiêu bên kia không có ai tới triệu nàng, tối nay trong cung an tĩnh đến quá mức bình thường.

Nửa đêm, Liêu Đình Nhạn bị gió và tiếng mưa rơi làm bừng tỉnh, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy một bóng người đen tuyền ngồi ở mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: A, không phải chỉ là làm nũng sao, nàng cũng biết

Nửa đêm mở mắt ra, phát hiện một hắc ảnh vô thanh vô tức ngồi ở mép giường, nếu là người bình thường khả năng đã kinh hô ra tiếng, nhưng Liễu Đình Nhận thì không, nàng bình tĩnh nằm ở đó, thậm chí còn bốt thời giờ nhìn cửa sổ bị gió thổi mở ra. không có nữ hầu tới đóng cửa sổ, bọn họ đại khái lúc này dù nghe thấy động tĩnh cũng không dám tới, cho nên cửa sổ bị thổi ra cứ mở rộng như vậy, không ngừng rót gió lạnh và mưa bụi vào trong điện.

Liêu Đình Nhận phản ứng lại hắc ảnh là ai, bởi vì cũng không phải lần đầu tiên nửa đêm nàng tỉnh lại phát hiện bên cạnh có người ngồi, trước đây lúc ngủ cùng Tư Mã Tiêu, ngẫu nhiên sẽ có tình huống như vậy, Tư Mã Tiêu không ngủ được, thường thường sẽ nửa đêm ngồi ở một bên nhìn chăm chăm nàng như vậy hoặc là chỉ phát ngốc.

Mấy lần thành thói quen.

Hai người trong bóng đêm nhìn nhau chốc lát, Liễu Đình Nhận gọi trước một tiếng bệ hạ.

Nàng mới ra tiếng, mép giường Tư Mã Tiêu bỗng nhiên duỗi tay về phía nàng. Ngón tay hắn vẫn lạnh lẽo như cũ, vuốt ve gương mặt nàng, cảm và cổ, ở trên cổ nàng non mịn bồi hồi trong chốc lát, cọ xát đến Liễu Đình Nhận cảm thấy có phải hắn muốn bóp chết mình không, ngón tay hắn mới tiếp tục đi xuống, đẩy đại lưng nàng ra.

Ở trong một mảnh trầm mặc, Liễu Đình Nhận chỉ cảm thấy xúc cảm lạnh băng dán lên da thịt mình, như là bông tuyết rơi xuống, hòa tan rồi thấm vào làn da, lạnh khắp toàn thân. Lại như là loài rắn mang đến lạnh lẽo, bởi vì cảm giác được nguy hiểm, thân thể theo bản năng run rẩy.

Liêu Đình Nhận không hé răng, cũng không nhúc nhích. Chấn gấm và quần áo phát ra tiếng cọ xát rất nhỏ, nàng nhìn thấy Tư Mã Tiêu cúi người lại, kéo áo ngủ của nàng, lộ ra tảng lớn da thịt.

Liêu Đình Nhận: “.....” Đây hình như sắp phải bắt đầu làm rồi, nhưng vì sao người này hô hấp cũng không loạn, bình tĩnh như thế, như chùy đá lạnh đập.

“Nàng không sợ?” Tư Mã Tiêu rút cuộc mở miệng nói câu đầu tiên.

Sợ nhưng thật ra không sợ lắm, ai bảo hắn luôn lặp lại mấy lần sắp ngủ nàng rồi không ngủ nàng, mỗi lần đều khăn trương, sợi dây thần kinh của nàng hiện tại đã thả lỏng, khăn trương không nổi, ngược lại có loại cảm giác người muốn ngủ thì ngủ đi, đỡ phải vẫn luôn treo tâm.

“Bệ hạ, trong chăn có cái lò sưởi tay nhỏ, trước làm ấm tay đi?”

Đúng, hiện tại duy nhất nàng không thể nhịn chính là người này tay lạnh muốn mệnh, sờ vào người thật sự rét cóng, bây giờ là mùa đông, tuyết bay đầy trời, bên ngoài còn đang mưa lạnh, gió lạnh vèo vèo rót vào trong phòng, hắn đẩy chăn ra, lật quần áo của nàng sờ tới sờ lui, động tác còn chậm như vậy, thật coi thân thể nàng ấm đến mức sẽ không sợ lạnh phải không?

Tư Mã Tiêu cười một tiếng, giơ tay lên, dán trên mặt nàng, “Tay của ta quá lạnh có phải không?”

À, nguyên lai đại gia ngài tự mình cũng biết a! Liễu Đình Nhận xịch xịch vào trong chăn, “Bằng không bệ hạ nằm trước?” Cầu người làm ấm tay rồi mới sờ loạn, da gà nổi lên cũng đều bị người sờ rụng!

Tư Mã Tiêu chỉ dừng một chút liếc lên giường, Liễu Đình Nhận ngủ được mùi máu tươi, cũng không biết có phải ảo giác hay không. Bất quá Tư Mã Tiêu cười áo ngoài tùy tay ném lên mặt đất rồi, mùi máu tươi như có như không liên theo đó tan đi. Liễu Đình Nhận không thèm nghĩ Tư Mã Tiêu đã làm cái gì mới khiến cho trên người toàn mùi máu, nàng nhân cơ hội này kéo lại một bên chăn vừa rồi bị Tư Mã Tiêu xốc lên, đắp lên trên người hai người. Nhờ Tư Mã Tiêu ở bên ngoài ngăn gió, rốt cuộc không lạnh như vậy nữa.

Đáng tiếc nhiệt khí trên chăn đã tan đi, Liễu Đình Nhận lặng lẽ dùng chân sờ soạng ở trong chăn chốc lát, móc ra cái lò sưởi tay nhét vào tay Tư Mã Tiêu: “Bệ hạ làm ấm tay.”

Tuy giọng nói của nàng ôn nhu mà ân cần, nhưng Tư Mã Tiêu có thể tưởng tượng ra biểu tình của nàng, “Có phải nàng ghét bỏ ta không?”

Liêu Đình Nhận: “..... Làm sao có.”

Tư Mã Tiêu nói: “Có phải ta đã nói với nàng, kỹ thuật diễn của nàng vô cùng thấp kém không?”

Liêu Đình Nhận: Cho nên nói hậu cung của người là phải dựa vào kỹ thuật diễn để thượng vị sao? Bởi vì ta quá tươi mát thoát tục không giống tiểu yêu tinh khác, không hề có kỹ thuật diễn, người mới vì ta xoay người đưa ta thăng cấp?!

Tư Mã Tiêu mềm nhẹ vuốt ve tóc nàng, ngữ khí cũng ôn nhu vô cùng: “Nàng xem, nàng vô dụng như vậy, khẳng định thực dễ bị lừa, những người khác ở bên tai nàng tùy tiện nói cái gì, nàng đều tin hết.”

nói chuyện thì nói, vì cái gì còn công kích lên bản thân nàng? Liễu Đình Nhạn ý vào Tư Mã Tiêu không nhìn thấy, trong bóng đêm điên cuồng trợn trắng mắt, trong miệng còn phải phối hợp với cái đồ bệnh hoạn này: “Đúng vậy, ha ha, thiếp không có thông minh như bệ hạ.”

Tay Tư Mã Tiêu bỗng nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực mình, ngữ khí vi diệu, “Nàng tin những thứ hôm nay nghe được sao?”

Liêu Đình Nhạn nhanh chóng lấy ra bảo mệnh đại pháp: “Ta cái gì cũng không nghe thấy, một chữ đều không tin!”

Tư Mã Tiêu niết từng ngón tay nàng, đặt bên môi mình, “A? Nhưng hai nữ hầu nói đều là thật.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Đây người mẹ nó để ta tiếp tục như thế nào?

Tư Mã Tiêu phảng phất cũng không muốn cho nàng tiếp nhận được ý tứ, đột nhiên không đầu không đuôi mở ra đề tài khác, “Quý Phi có nguyện ý vì cô sinh hạ hài tử hay không?”

Vì cái gì đột nhiên hỏi loại vấn đề người lớn này? Hơn nữa loại vấn đề này hỏi có ý nghĩa gì, nàng cũng không có gan chớ nói không muốn a. Liễu Đình Nhạn chỉ có thể lần thứ hai mất trọn trắng thẳng tắp nhìn đỉnh màn, dùng ngữ khí thành kính phảng phất như đối mặt với thần phụ trên điện hôn nhân nói: “Ta nguyện ý.”

Tư Mã Tiêu một giây chọc thủng, “Nàng đang gạt ta.”

Con mẹ nó sao lại phiền như vậy! Liễu Đình Nhạn cắn cắn quai hàm, bỗng nhiên duỗi tay sờ ngực Tư Mã Tiêu, kéo mở quần áo hần, đem tất cả việc hần vừa làm với nàng đều làm một lần —— một chữ chính là sờ.

Tư Mã Tiêu bắt lấy tay nàng, ngữ khí cổ quái: “Nàng làm cái gì?”

Liêu Đình Nhạn bị hần nắm chặt tay không thể nhúc nhích, thầm nghĩ người khản trương cái gì, Tư Mã Tiêu người cái chữ Tiêu này kỳ thật phải đọc là Kiều sao.

“Bệ hạ không phải không tin sao, thiếp chỉ là cho thấy quyết tâm của thiếp mà thôi.” Liễu Đình Nhạn vẻ mặt giả cười.

Tư Mã Tiêu trầm mặc trong chốc lát, “Thôi, ta tin nàng.”

Liêu Đình Nhạn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Cái gì, kỳ thật nàng thật sự không muốn sinh hài tử cho Tư Mã Tiêu, hoặc là nói nàng không muốn sinh hài tử cho bất kì kẻ nào ở thế giới này, nữ nhân sinh hài tử quả thực là đi qua quỷ môn quan, không thể so với thế giới cũ a, vừa không cẩn thận liền mất mạng, chuyện nguy hiểm như vậy vẫn là thôi đi. Hơn nữa, Tư Mã Tiêu có cái công năng này sao?

Nàng ngấm ngấm phía dưới chân, thân thể hai người kề vào nhau.

“Ta cả đời này sẽ không lưu lại huyết mạch.” Tư Mã Tiêu lúc này chậm rãi nói bên tai nàng.

Liêu Đình Nhạn hồi tưởng hôm nay nghe thấy cái bí mật lớn kia, kỳ thật bí mật này đối với nàng mà nói cũng không phải quá mức ấn tượng khắc sâu thế nào, cẩn thận nghĩ, ngược lại có loại cảm giác thì ra là thế, buổi chiều nàng một mình không có việc gì còn cân nhắc cốt truyện nguyên tác, phát hiện lúc trước những việc không rõ lắm đều có thể thông suốt. Ví dụ như Tư Mã Tiêu cái bệnh này, hiện tại nàng có thể khẳng định là do di truyền họ hàng gần gây ra, còn có Đoạn thái phó không chút do dự phản loạn đi theo địch, nếu Tư Mã Tiêu đã không phải là Đoạn Hoàng Hậu sinh ra, vừa nghe lại càng hợp lý.

Có lẽ đã nhận ra nàng không chuyên tâm, Tư Mã Tiêu néo néo gáy nàng, niết đến Liễu Đình Nhạn vội co rút đầu lại. Nàng gợn tay ra sau sờ soạng một chút, sờ đến tay Tư Mã Tiêu, bỗng nhiên ngăn người, “Bệ hạ chuối vòng tay sao lại không còn?”

Tư Mã Tiêu không nghĩ nàng sẽ chú ý tới chi tiết này, trong bóng đêm híp mắt nhìn chằm chằm nàng chốc lát mới trả lời: “không cẩn thận kéo đứt..... Nàng biết cái vòng tay này là gì sao?”

Liêu Đình Nhạn: “Đại khái là đồ vật có ý nghĩa sâu nặng đối với bệ hạ?” Nếu không vì sao mỗi lần cảm xúc dao động hần cũng sẽ chỉ muốn sờ cái vòng tay đó.

Tư Mã Tiêu cười to, “Đó là đồ vật của mẫu thân thân sinh ta. Nàng nghe rồi đó, bà ta dùng một cây đuốc thiêu chính mình cùng cả tòa cung điện, chỉ dư lại thứ này.”

Đây vốn nên là câu trả lời làm người ra cảm thấy thương tiếc, lại bởi vì trong giọng nói Tư Mã Tiêu đầy quái dị cùng trào phúng, làm người ta cảm thấy không ổn.

“Ta thật chán ghét nữ nhân điên đó.” Tư Mã Tiêu ngừng tiếng cười, thanh âm mơ hồ nói: “Ta chán ghét bà ấy, cũng chán ghét phụ thân ta, Tư Mã thị xưa nay sinh ra nhiều kẻ điên, Tư Mã Ngu phụ thân thân sinh ta càng điên đến lợi hại, hần bức điên mẫu thân của ta, sinh hạ ta, hai huynh muội này lại chế tạo ra một kẻ điên khác.”

“Ta nói cho nàng một bí mật.” Tư Mã Tiêu bỗng nhiên hưng phấn lên, giống như nhớ tới cái gì cao hứng.

Liêu Đình Nhạn thật sự không muốn nghe, nhưng Tư Mã Tiêu rõ ràng đột nhiên nổi bùng dục vọng muốn nói hết, không chấp nhận được

nàng không nghe, nàng chỉ có thể sống không còn gì lý thú mà nghe bí văn của hoàng thất đó.

Tư Mã Tiêu giống như thì thầm ở bên tai nàng: “Khi ta còn nhỏ, nữ nhân kia luôn muốn giết ta, bởi vì ta là chứng cứ bà ta loạn luân, cho nên bà ta dứt độc dược cho ta, nhưng mà ta không chết, Cao Mịch đã cứu ta, đã cứu ta rất nhiều lần. Sau lại, Tư Mã Ngu đưa ta cách xa nữ nhân kia, sau đó không lâu nữ nhân kia liền chết. ....”

“Năm ấy Tư Mã Ngu nổi điên, trong một đêm giết chết Đoạn Hoàng Hậu, còn có nhi tử của Đoạn Hoàng Hậu cùng hai hoàng tử khác, chỉ có ta không chết, tất cả mọi người cho rằng Tư Mã Ngu là vì lót đường cho ta, là vì bảo hộ ta, nhưng bọn hắn đều sai rồi, lúc trước Tư Mã Ngu nổi điên người đầu tiên hắn muốn giết chính là ta, nhưng ta chạy thoát, ta vận khí tốt trốn thoát, còn lật đổ nền, đốt Thái Cực Điện.”

“Bọn họ cho rằng Thái Cực Điện là Tư Mã Ngu giết nhiều người như vậy rồi tự thiêu, ha ha ha, kỳ thật là ta đốt.” Tư Mã Tiêu hết sức vui sướng, giống như đây là một việc đặc biệt buồn cười.

Nhưng mà chỉ mấy hơi qua đi, tiếng cười đột nhiên im bật, Liễu Đình Nhạn đã bị hắn lúc dọa lúc rống làm cho rút gân, nằm bệt ở đó chờ xem hắn lại muốn xài hình thức nổi điên nào.

“Bí mật này ta chỉ nói cho nàng, trừ ta cũng chỉ có nàng biết.” Tư Mã Tiêu thân thân mật mật ôm nàng, một tay nâng gương mặt nàng “hiện tại nàng đã biết bí mật của ta.”

Liêu Đình Nhạn bị ngữ khí của hắn làm cho lông tơ dựng thẳng, nhìn không được hỏi: “Bệ hạ muốn giết ta sao?”

Tư Mã Tiêu nghi vấn một tiếng, “Sao nàng nghĩ như vậy?”

Liêu Đình Nhạn: Nếu không muốn giết ta vì sao giống như biến thái muốn nói diệt khẩu!

Nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi, Tư Mã Tiêu đêm nay bệnh quá lợi hại, nàng có điểm gánh không nổi, chủ yếu là gánh không được buồn ngủ. Liễu Đình Nhạn có chút bất chấp tất cả, ngáp một cái hỏi: “Bệ hạ người buồn ngủ sao?”

Tư Mã Tiêu: “Ta không ngủ. .... Nàng còn ngủ được?”

Liêu Đình Nhạn: “Ngủ được.” Đồng hồ sinh học của nàng rất mạnh.

Tư Mã Tiêu cảm nhận được cảm giác không còn lời gì để nói, đã biết nhiều bí mật như vậy, nàng liền phản ứng thế này? Quá bình đạm rồi, cũng không bị dọa khóc, hắn cảm thấy không phải rất cao hứng, một lát sau lại cảm thấy có điểm cao hứng.

hắn nhìn không được ôm Liễu Đình Nhạn hôn một cái, “Nàng không giống những người khác, ta thích nàng cái dạng này.”

Liêu Đình Nhạn: Ha ha, cảm ơn a, ai bảo ta là nữ chủ đâu, đương nhiên không giống.

“Cho nên nàng phải luôn bồi ta, nếu ngày nào đó nàng không muốn ở bên ta, ta sẽ giết nàng.” Đồ biến thái này vừa thân mật vuốt ve mặt nàng vừa ngọt ngào ngào ngào nói như vậy.

Liêu Đình Nhạn vừa nghe, đã yên tâm, ý tứ này còn không phải là chỉ cần vẫn luôn bồi hắn là sẽ không có việc gì, đơn giản. Nàng không có việc gì cũng không muốn rời đi a, kỳ thật sinh hoạt trong cung nàng còn rất vừa lòng.

“Vâng, bệ hạ, thiếp tuyệt sẽ không rời đi.” Nàng không chút do dự vỗ ngực bảo đảm.

Tư Mã Tiêu: “.....” Vậy cũng chưa dọa đến nàng sao.

hắn có chút vi diệu không cam lòng, “Nàng có phải thật sự một chút cũng không sợ ta hay không? Từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người đều sợ ta.”

Liêu Đình Nhạn: Người là tiểu hài tử sao! Đây là cái phương thức làm nũng khác loại gì!

Nàng ôm lấy cổ Tư Mã Tiêu, lao lên hôn vài cái, “Bệ hạ, thiếp muốn ngủ, chúng ta ngày mai lại nói được không?”

A, còn không phải là làm nũng sao, nàng cũng biết.

Phát hiện Tư Mã Tiêu thật sự không nói nữa, Liễu Đình Nhạn sùng sốt, nghĩ thầm nguyên lai thổi gió bên gối dùng được như vậy sao, nàng nhớ tới một việc, lại cầm tay hắn thật chặt, thử thăm dò: “Bệ hạ, những cung nhân bên thiếp đó, có thể tha các nàng một mạng hay không?”

Tư Mã Tiêu cúi đầu vào trong cổ nàng, tùy ý mà a một tiếng, “Vậy tha các nàng một mạng đi.”

So với nàng tưởng tượng còn đơn giản hơn? Liễu Đình Nhạn thầm nghĩ, cổ hắn không lừa ta, từ xưa hôn quân đều chịu không nổi gió bên gối. Nàng lại vuốt tóc Tư Mã Tiêu hai cái, “Bệ hạ, cửa sổ bị gió thổi mở ra, trong phòng quá lạnh, đóng cửa sổ được không?”

hắn đứng dậy tự mình đi đóng cửa sổ.

Liêu Đình Nhạn: “..... Oa a.”

Tác giả có lời muốn nói: Tuy rằng nhìn qua là ban đêm hài hòa, nhưng kỳ thật có rất nhiều lúc nếu lựa chọn trả lời không đúng liền sẽ phát sinh sự tình không ổn có nguy hiểm cao.

Quý Phi của chúng ta, hoàn mỹ né tránh, lại thành công lê lét qua một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Lãnh diệp phiêu dật rải đầy mặt ta

Liêu sứ quân phong trần mệt mỏi chạy tới thành Lạc Kinh, một ngày này đến nơi vừa lúc tuyết rơi. Thấy tường thành cao lớn của Lạc Kinh gần trong gang tấc, Liêu sứ quân cũng không có ý tứ dừng lại tạm lánh gió tuyết, vẫn mang theo người hầu cưỡi ngựa chạy như điên, chuẩn bị một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, trong vòng hôm nay đuổi tới nơi. Hơn mười con ngựa giống như gió xoáy, gào thét xẹt qua quan đạo, đập tuyết đọng trên đường thành một mảnh lầy lội.

Tới phụ cận tường thành, Liêu sứ quân đầu tiên dừng ngựa, xoay người nhảy xuống, hắn vừa mới chuẩn bị lấy ra công văn biểu lộ thân phận, liền có một hoạn quan áo lam mang theo người đi lên đón, cười ngậm ngậm hỏi: “Chính là Liêu sứ quân?”

Liêu sứ quân kinh ngạc, trầm ổn gật đầu nói: “Đúng vậy, không biết hoạn quan là.....?”

Xác nhận thân phận, hoạn quan tươi cười càng thêm ấm áp, thái độ thận trọng, hành lễ nói: “Nô hầu hạ bên cạnh bệ hạ, biết được mấy ngày gần đây Liêu sứ quân sẽ đến kinh, nô đã chờ đợi ở đây mấy ngày, rốt cục là chờ được Liêu sứ quân. Hà Hạ cách Lạc Kinh khá xa, Liêu sứ quân một đường tới đây thật là vất vả, nơi này gió lớn, Liêu sứ quân thỉnh đi bên này, tôi xe ngựa uống ly trà nóng nghỉ chân một chút, sau đó liền cùng nô tiến cung thôi.”

Liêu sứ quân được dẫn dắt vào trong thành Lạc Kinh, vệ binh thủ vệ đến công văn vào thành của bọn họ cũng chưa xem đã cho đi. Tuy rằng hoạn quan trước mặt tươi cười dễ thân, thái độ ôn hòa, nhưng Liêu sứ quân trong lòng vẫn nghi ngờ thật mạnh, cho tới bây giờ hắn còn không biết bệ hạ triệu mình nhập Lạc Kinh đến tột cùng là vì cái gì, vốn định tới Lạc Kinh sẽ tìm bạn cũ trong kinh hỏi thăm một vài, ai ngờ vừa đến đã gặp gỡ hoạn quan này, lập tức dẫn hắn vào cung.

Bức thiết như thế, đến tột cùng là vì sao?

Liêu sứ quân càng nghĩ càng là lo lắng, không khỏi lặng lẽ dò hỏi hoạn quan, hoạn quan kia chỉ cười: “Tâm tư của Bệ hạ, nô làm sao biết được, bất quá Liêu sứ quân cứ yên tâm, theo nô xem, không phải là chuyện xấu. Hiện giờ trong cung Quý Phi được thánh sủng, nói không chừng chỉ là tưởng niệm ngài, bệ hạ mới có thể triệu ngài đến.”

Liêu sứ quân: không quá khả năng chỉ là bởi vì loại việc nhỏ này, khẳng định còn có nguyên nhân khác càng quan trọng!

Nữ nhi của hắn, chính hắn biết, trong xương cốt kỳ thật rất lười, nữ tử thế gia cần phải học tài nghệ, những thứ cần học năng có thể toàn bộ buông bỏ, không muốn mất sức đi làm cái gì, trừ lớn lên đẹp ra, thật sự không có ưu điểm gì đáng giá nhắc tới. Hắn nghe nói mỹ nhân trong cung không chỉ có dung mạo giáo hảo, còn có tâm cơ thâm trầm, lại có một hoàng đế hung tàn ham mê giết người, nghĩ như thế nào nữ nhi hiện tại đều là ở trong nước sôi lửa bỏng, người khác truyền cái gì Liêu Quý Phi được thánh sủng, hắn trong lòng là một nửa không tin một nửa lo lắng, còn không biết nữ nhi trong thời gian này gặp bao nhiêu tội, muốn ở trong cung sống yên, sợ là phải trở nên hoàn toàn thay đổi.

Càng nghĩ, Liêu sứ quân càng chưa xốt khó nhin. Cũng không biết vừa đi thế này, sẽ nhìn thấy một nữ nhi tiêu tụy như thế nào.

trên đường đi đến cung thành, đi ngang qua Đoạn trạch. Liêu sứ quân kinh ngạc phát hiện trước cổng lớn treo đèn lồng trắng, nếu là người bình thường qua đời, trong đại gia tộc như Đoạn gia, đó là đèn lồng trắng cũng không tư cách treo, nói vậy nhân vật qua đời tất nhiên là có thân phận.

“không biết trong phủ Đoạn lão thái phó, là người phương nào qua đời?”

Hoạn quan đứng lúc bày ra biểu tình thương xót tiếc nuối, “Là nhị tử của Đoạn thái phó, mấy ngày trước đây bị bệnh cấp tính qua đời, Đoạn thái phó tuổi này người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thương tâm bệnh không dậy nổi, đã ở nhà tĩnh dưỡng, sự vụ trong triều đều vô tâm trông nom.”

Liêu sứ quân cùng vị Đoạn lão thái phó này cũng không quen biết, Đoạn gia đại gia tộc nhiều thế hệ ở Lạc Kinh, không giống Liêu gia chỉ là gia tộc Hà Hạ bên kia, trên cơ bản không có lui tới —— chủ yếu là người ta chứng mất bọn họ. Cho nên Liêu sứ quân cũng chỉ cảm thán theo một câu, chưa từng để ý nhiều.

Vào cung, thay đổi là vị hoạn quan áo tím tiến đến chiêu đãi, nhìn qua thân phận càng cao hơn, nhưng thái độ càng thêm thân thiện.

“Liêu sứ quân đã tới, Quý Phi ngóng trông ngài, hỏi rất nhiều lần! Chúng ta bây giờ liền đi gặp Quý Phi.”

Liêu sứ quân chân chờ, “Ta có cần đi bái kiến bệ hạ trước?”

Hoạn quan cười tủm tỉm nói: “không cần, bệ hạ phân phó, ngài nếu đã đến, chi đi trước gặp Quý Phi cũng được.”

Tuy rằng như vậy có chút không hợp lễ nghi, nhưng nếu hoàng đế nói như thế, Liêu sứ quân cũng chỉ có thể theo lời đi gặp nữ nhi trước. Hắn trong lòng xác thật nhớ mong vô cùng, tâm thần không yên đi theo hoạn quan về phía trước, cũng chưa quá chú ý hoạn quan dẫn mình tới nơi nào, chờ đến hoạn quan kia dừng bước chân lại, đứng ở một chỗ cửa điện chấp tay với hắn, Liêu sứ quân mới phản ứng lại, nhìn cửa điện kia.

“Đây..... Đây tựa hồ là nội điện bệ hạ vẫn ở?” Liêu sứ quân nghi hoặc, không phải nữ nhi muốn gặp hắn sao, sao không mang hắn đi chỗ Quý Phi ở, ngược lại tới nội điện nơi bệ hạ nghỉ ngơi?

Hoạn quan tiếp tục cười giải thích: “Liêu sứ quân không cần hoài nghi, Quý Phi đó ở trong điện chờ ngài.”

Hỏi nhiều vô ích, Liêu sứ quân nhấc chân đi vào trong điện, nhìn thấy nữ hầu cung nhân theo thứ tự hành lễ, dẫn hắn tới trước giường.

Liêu sứ quân: “.....”

Liêu Đình Nhạn hơn nửa thân mình nằm liệt trên giường, cơ hồ chôn ở trong đệm lông cáo, dưới chân nhét một cái lò sưởi bộ dáng kỳ quái, trên người còn có chăn gấm mềm nhẹ, tư thế rất là tùy tiện không kềm chế được, phi thường không ra thể thống gì. Nếu không phải trên bàn nhỏ bên cạnh còn bày các loại mứt ăn vặt, sắc mặt nữ nhi cũng thật sự quá tốt, Liêu sứ quân đã phải cho rằng tư thế này của nàng là tê liệt, cho nên nằm ở kia dậy không nổi.

Bất quá, hắn đồng thời nhớ tới lời đồn nào đó, đôi mắt nhìn đến bụng nhỏ của nữ nhi, tâm tình phức tạp hỏi nàng, “Quý Phi chính là có thai?” Cho nên mới là một bộ dáng dường thế này.

Liêu Đình Nhạn vốn dĩ nằm liệt sắp ngủ, nghe nói phụ thân đi vào, lúc này mới có tinh thần, từ trên giường ngồi dậy, còn chưa hỏi han từ tế tình hình gần đây, đã bị phụ thân nện vào đầu một câu như vậy, tức khắc trầm mặc.

Lời đồn này sao càng truyền càng rộng, rốt cuộc còn có ai tới quản hay không!

“Khụ, phụ thân không cần tin lời đồn bên ngoài, nữ nhi vẫn chưa mang thai.” Liêu Đình Nhạn nghiêm nghị bác bỏ, sau đó cho người chuyển đơn nhỏ lót đệm mềm đến, “Phụ thân ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Phụ thân thời gian này có tốt không? một đường tới đây hắn là vất vả, nhìn còn gầy đi.” Liêu Đình Nhạn vẫn thực quan tâm Liêu sứ quân làm phụ thân mình mấy năm, không ngừng hỏi han.

Liêu sứ quân nhất nhất đáp lại, cũng muốn hỏi nàng vài câu, nhưng nhìn gương mặt nàng rõ ràng ăn nhiều béo lên, hắn lại cảm thấy không mở miệng được. nói chung, hắn nên nói một câu “Con cũng gầy” linh tinh. Ở trên đường hắn vẫn luôn tưởng tượng cảnh gặp mặt nữ nhi, hai cha con chúng ta nói những lời chua xót này, nhưng hiện tại nhìn thấy người thật, hắn vô pháp che lương tâm nói ra.

hắn không thể không thừa nhận, nữ nhi khả năng thật sự sống không tồi, bởi vì nhiều năm như vậy hắn cũng không nuôi béo được nữ nhi, vào cung còn không đến một năm, toàn bộ đều béo đến mất thường có thể thấy được.

“Phụ thân có muốn ăn mứt này hay không? Khá ngon, lần trước phía nam tiến cống, cho người làm ra.”

Liêu Đình Nhạn mở miệng, nữ hầu ở một bên làm bình hoa liền tiến lên đưa mứt cho Liêu sứ quân, nhìn một hàng thức ăn trong tầm tay, Liêu sứ quân thật sự đau đầu: “Quý Phi, ngày thường cũng đãi khách như thế này?”

Liêu Đình Nhạn nghe ra không tán đồng trong giọng nói của phụ thân, nghi hoặc hỏi hắn: “Phụ thân không thích ăn mứt?” rõ ràng năm rồi vào đông hắn thích nhất ăn mứt này nọ.

Liêu sứ quân: Căn bản không phải là chuyện mứt!

hắn lo lắng nhìn nữ nhi: “Lúc con ở trong nhà còn tốt xấu biết chút quy củ, sao bây giờ vào cung ngược lại không đúng mực, ta tuy là phụ thân con, nhưng hiện giờ thân phận bất đồng, con cũng không nên nằm liệt trên giường nói chuyện như thế, chẳng phải là ảnh hưởng uy nghi?”

Đúng vậy, trước kia nữ nhi ở nhà tuy rằng cũng lười, nhưng tốt xấu biết ngồi dậy ăn, lúc gặp khách cũng sẽ ngồi ngay ngắn, hiện tại tốt rồi, ngày mùa đông nằm ở trên giường ăn, đây chính là nội điện của hoàng đế! Hoàng đế tùy thời sẽ tiến vào, nếu nhìn thấy nàng cái bộ dáng không quy củ này, không thích nàng thì làm sao bây giờ!

Lão phụ thân râu thúy ruột.

Liêu Đình Nhạn nhất thời còn không phát hiện hành vi của mình có gì không đúng, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, thầm mắng một tiếng tổn thọ. Nàng là thật không chú ý, trong thời gian này đại bộ phận nàng đều thoải mái dễ chịu nằm liệt chỗ này, Tư Mã Tiêu cũng thường cùng nàng nằm liệt với nhau, căn bản không ai dám nói nàng một câu không đúng, nàng đã thành thói quen. Hơn nữa nàng cũng không cần đãi khách, phải biết rằng hiện tại trên cơ bản chính là nàng ở trong nội điện của Tư Mã Tiên, ai không muốn sống dám đến chỗ nàng làm khách, nơi này hoàn toàn trở thành địa bàn của nàng, đương nhiên là muốn thế nào liền như thế ấy.

Tư Mã Tiêu người này thật là, dễ dàng dạy hư người ta. Liêu Đình Nhạn không có áp lực tâm lý mà khiển trách Tư Mã làm nũng một trận, người lại vẫn như cũ nằm liệt trên giường không nhúc nhích, “Phụ thân yên tâm, bệ hạ tự mình mở miệng cho phép con như thế.”

Lời này vừa ra, Liễu sứ quân dù có bao nhiêu không tán đồng cũng đều chỉ có thể nuốt vào. Hắn còn có thể làm sao bây giờ đây, cũng không thể khiến trách hoàng đế đi. Nữ nhi hiện giờ là Quý Phi, hắn cũng không thể vì chuyện này nói thêm cái gì.

Lão phụ thân mặc danh có loại nữ nhi tìm được chỗ dựa, chính mình không quản được nàng, chỉ có thể bị thương nhìn nàng vô pháp vô thiên.

Liêu Đình Nhạn sờ sờ cái mũi, cảm thấy phụ thân khẳng định lại ở trong lòng bức bức cái gì, nàng nhìn ra hắn lo lắng, mọi hết cỏi lòng mà an ủi, “Phụ thân người không cần lo lắng cho con, người xem hiện tại con sống rất tốt, bệ hạ rất sủng ái con.”

Trải qua sự kiện đại bí mật lần trước, dù Liễu Đình Nhạn hay là Tư Mã Tiêu, ở chung đều càng thả lỏng, thí dụ như Liễu Đình Nhạn hiện giờ cái dạng lười nhác này, lúc trước nàng ít nhất sẽ không ở trên giường Tư Mã Tiêu ăn cái gì. Đều là bởi vì Tư Mã Tiêu không hề có điểm mấu chốt mà thiên y bách thuận, sắp dưỡng phế nàng rồi.

Liêu sứ quân nghe nữ nhi nói lời này, cũng không cảm thấy yên tâm, ngược lại hắn càng thêm lo lắng. Trong lòng nghĩ đến những mỹ nhân họa quốc tiền triều, nói là họa thủy, kỳ thật đều là nữ tử đáng thương, may mắn được quân vương sủng ái thôi, nhưng một khi xảy ra chuyện, các nàng liền thành ngọn nguồn của hết thảy bị kịch, bị người ta thóa mạ, cứ như thể mất nước đều đơn giản từ một nữ tử nhỏ nhoi đó.

Hắn thật sự không muốn nữ nhi cũng rơi vào một cái kết cục như vậy. Nếu có thể, hắn tình nguyện nữ nhi chỉ là một mỹ nhân bình thường ở hậu cung, ngày tháng bình đạm an ổn.

Hoàng đế Tư Mã Tiêu tính tình thay đổi thất thường, hôm nay sủng ái bất quá là mới mẻ nhất thời, có thể duy trì bao lâu, về sau nếu bệ hạ không sủng ái nữ nhi, nữ nhi phải tự xử thế nào.

Liêu Đình Nhạn: Cha lại đang nào bỏ cái gì, lòng mày nhăn đến độ muốn rơi ra.

“Cha, người thật sự không cần quá mức lo lắng, cứ thoải mái sống của người. .... Mấy năm nay người bận việc chính vụ, cũng không thêm mấy thiếp thị, hiện giờ nữ nhi đã có nơi quy túc không cần người lo lắng, phụ thân sao không tục cưới, cũng sinh thêm đệ đệ muội muội thừa hoan dưới gối. Hay là phụ thân chưa gặp gỡ nữ tử vừa lòng?” Liễu Đình Nhạn thử thăm dò hỏi.

Nàng vừa nói lời này ra, ngoài màn truyện tới thanh âm của Tư Mã Tiêu, hắn mang theo hai hoạn quan từ trước điện đi tới, vì nghe thấy Liễu Đình Nhạn nói, mới thuận miệng nói tiếp: “Hà Hạ nếu không có ai vừa lòng, không bằng đến Lạc Kinh chọn mấy mỹ nhân mang về, hậu cung của cô cũng có mấy người có diện mạo, không biết Liễu sứ quân nhìn vào mắt hay không.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ngươi nghiêm túc?!! thật muốn để tiểu lão bà của ngươi làm mẹ kế của ta?

Liêu sứ quân: “.....” Vị bệ hạ này thật sự như đồn đại ..... hành sự không kèm chế được.

Làm hoàng đế có thể nổi điên, nhưng làm thần tử không thể cùng điên, Liễu sứ quân đầy mặt nghiêm túc, đứng lên hành lễ, “Thần Liễu Tấn Xuất, bái kiến bệ hạ, thần không dám.”

Liêu Đình Nhạn cũng hô tiếng bệ hạ, nàng vốn dĩ chuẩn bị giống trước đây nằm liệt bất động, nhưng tiếp thu ánh mắt cha già, nàng vẫn là chậm rì rì chuẩn bị bỏ dậy hành lễ. Còn chưa dựng thẳng eo, Tư Mã Tiêu đã bước tới bên giường, một tay ấn nàng trở về.

“Bên ngoài lạnh như vậy, dậy làm gì, nằm xuống đi.”

Liêu Đình Nhạn thuận thế liền nằm xuống, lại thuận tiện từ phía dưới chân móc ra lò sưởi tay cho Tư Mã Tiêu, còn kéo một góc chăn ý tứ là đắp lên chân cho hắn.

Tư Mã Tiêu cầm lấy lò sưởi tay nhìn về phía Liễu sứ quân, có chút bất mãn nói: “Ngươi cũng không thể khi dễ Quý Phi của cô.”

Liêu sứ quân:???

Đó hình như là nữ nhi của hắn không sai đi? Hắn cũng không có làm cái gì thất lễ?

Tư Mã Tiêu thấy hắn đầy mặt khiếp sợ, không biết mình sai ở nơi nào, nhướng mày nhìn gần hắn: “Ngươi mới vừa rồi không phải bức nàng dậy sao, ai cho ngươi miễn cưỡng nàng.” Là vừa rồi Liễu Đình Nhạn cùng với Liễu sứ quân kia ánh mắt một đi một về, còn có động tác của Liễu Đình Nhạn đứng dậy chuẩn bị hành lễ, Tư Mã Tiêu liền đoán được Liễu sứ quân vào trước lúc hắn tới khẳng định đã nói cái gì, đơn giản là quy củ linh tính, Tư Mã Tiêu không cần đầu óc cũng có thể nghĩ được, những người này thật là giống nhau thích xen vào việc người khác.

Liêu Đình Nhạn ở phía sau dùng ngón tay chọc lưng Tư Mã Tiêu.

Tổ tông a! Kia chính là cha ta! Ngươi coi mỗi người đều giống ngươi là mặt hàng hổ cha sao!

Tác giả có lời muốn nói: Có hoàng đế làm con rể là cái thử nghiệm gì?

—— Cảm ơn, là cảm giác muốn một cái tát đánh chết hồn Trương gia lại không dám động thủ, ai bảo hắn là Thiên Vương lão tử đâu, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Không nói dối gạt người, ta có chứng sợ độ cao

Liêu sứ quân ở Lạc Kinh mấy hôm, Tư Mã Tiêu đặc biệt cho phép hắn mỗi ngày tiến cung, còn có thể ở trong cung dùng bữa cùng Liêu Đình Nhạn. Mấy ngày tiếp theo, Liêu sứ quân cảm thấy Tư Mã Tiêu không giống với Tư Mã Tiêu hắn vẫn nghĩ trước kia —— trước đây hắn từng tới Lạc Kinh, cũng ở triều hội gặp qua Tư Mã Tiêu, nhưng nhìn xa xa còn cúi đầu, căn bản không thấy rõ mặt, càng không tự thể nghiệm tính cách như thế nào.

Trong mấy ngày này, hắn phát hiện, bạo quân trong lời đồn tàn nhẫn độc ác, giết người như ma, đối xử với nữ nhi của mình thật là muôn vàn yêu thương, tất cả khoan dung. Liêu sứ quân hết sức trợn mắt há mồm, thậm chí hoài nghi nữ nhi có phải cho bề hạ ăn mê hồn dược gì hay không.

Đồ ăn đồ dùng của nữ nhi, ban đầu Liêu sứ quân không chú ý, sau đó ngày nọ tham gia yến hội, phát hiện trong yến hội, sứ giả ngoại bang tiến cống cái ly quốc bảo, quay đầu liền đến chỗ nữ nhi, bị nàng dùng đũa đụng sữa bò, không cẩn thận rơi xuống đất cũng không muốn xoay người nhặt lên, đến nhìn thêm một lần còn không có, lúc này hắn mới chú ý đến bài trí chung quanh, sau đó kinh ngạc phát giác cơ hồ toàn bộ bài trí trong điện đều là trọng bảo, nếu ở chỗ này phóng một ngọn lửa, có thể thiêu hủy toàn bộ một nửa bảo bối trong kho.

Những bảo bối này không phải hắn nên giấu ở trong bảo khố sao, vì cái gì trực tiếp bày ra cho nữ nhi tùy tiện dùng?!

Liêu sứ quân nhìn nữ nhi tuy rằng mập lên một chút, nhưng như cũ mỹ lệ động lòng người, thậm chí khuôn mặt càng trắng nõn, cảm thấy Tư Mã Tiêu có thể là đầu óc hỏng rồi, điểm này thật ra giống như đúc trong lời đồn.

Mất thấy thân cha lại lộ ra cái loại phiền muộn vì điều này với mình, Liêu Đình Nhạn không thể không buông dưa bạc, xoa xoa miệng nói với hắn: “Cha yên tâm, con còn chưa béo thành heo đầu, chờ sang năm thời tiết nóng, con tuyệt đối có thể gầy lại.” Cha nàng mấy ngày nay mỗi lần nhìn nàng đều giống như muốn thờ dài, nàng hiểu, cho dù ai dưỡng nữ nhi xinh đẹp trong nhà, gả cho người rồi bị dưỡng từ cái trắng nhỏ thành củ cải trắng to cũng sẽ không cao hứng.

Bất quá, kỳ thật thay đổi ý nghĩ, béo cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất về sau vạn nhất Tư Mã Tiêu mất nước, còn nàng biến thành mập mập nhìn không rõ mặt, sẽ không bị người ta gọi là hồng nhan họa thủy, những lão nhân đó cũng sẽ không phe phẩy đầu cảm thán Tư Mã Tiêu vì sắc đẹp làm quốc, chỉ biết nhìn thẳng vào nguyên nhân mất nước đại bộ phận là bởi vì Tư Mã Tiêu quá tìm đường chết.

Căn bản không phải vấn đề béo hay không béo a! Nhìn nữ nhi không hề có tự giác, Liêu sứ quân thờ dài, lời nói thâm thía, “Đình Nhạn, cha thực nhanh phải về Hà Hạ, con nhớ kỹ, hường phú quý không cần rõ, ngày nào đó nghèo túng cũng đừng thần thương, mặc kệ thế nào, cố gắng còn sống sót mới quan trọng nhất.....”

Cha ruột trong mắt chỉ thiếu không viết ra mấy chữ ‘yêu đương với hoàng đế không có kết cục tốt, nữ nhi con phải không màng hơn thua, ngàn vạn bảo trọng’, Liêu Đình Nhạn bật cười, nàng lựa chọn đến bên Tư Mã Tiêu, chính là vì làm cho mình và người cha này sống tốt, không phải tới nói chuyện yêu đương với Tư Mã Tiêu. Tư Mã Tiêu loại người này, có thể yêu hay không thật đúng là không nhất định, đối tốt với nàng như vậy, cũng không nhất định là bởi vì yêu.

Dù sao nàng không muốn lo lắng nhiều loại vấn đề này, nàng chỉ nghĩ ở thế giới này sống cho tốt, tốt nhất có thể luôn giống như bây giờ, vạn sự vô ưu còn có đại lão che chở, sung sướng thoải mái. Thử hỏi sinh hoạt như vậy ai không muốn đâu?

Liêu sứ quân tiếp tục bức bức lẩm bẩm: “Còn có, Lạc Kinh không ai có thể chăm sóc con, chính con cần thông minh hơn, nhiều thêm tâm nhãn.....”

Liêu Đình Nhạn: “Cha, trong cung không thiếu người thông minh, mỗi người tâm nhãn đều rất nhiều, con như vậy rất tốt.” Rốt cuộc Tư Mã Tiêu chính miệng thừa nhận hắn thích loại nữ hài ngốc nghếch, thường thường vô kỷ, không hề tâm cơ, ngây thơ đáng yêu a. Nếu đủ ngốc là có thể được Tư Mã Tiêu yêu thích, Liêu Đình Nhạn minh bạch vì sao nguyên tác Tư Mã Tiêu cũng đặt nguyên nữ chủ ở bên người lâu như vậy.

Lại chờ một chút, đây chẳng phải là mặt khác xác minh sự thật bi thảm là hóa ra so với nữ chủ nguyên tác, chỉ số thông minh của nàng cũng không chênh lệch lắm? Hơn nữa đãi ngộ của nàng so với nữ chủ nguyên tác cao hơn vài cấp bậc, chẳng lẽ đại biểu cho chỉ số thông minh của nàng cũng thấp hơn vài cấp bậc so với nguyên nữ chủ?!

..... bạo quân mất ngủ này, vẫn nên mất nước đi.

không bao lâu, Liêu sứ quân lên đường về Hà Hạ, Liêu Đình Nhạn đặc biệt đi tiễn. Mặc áo choàng ở gió lạnh xa xa nhìn ngựa xe đi lhuât, Liêu Đình Nhạn thở ra một hơi, chà xát tay.

Bên cạnh Tư Mã Tiêu kéo tay nàng, tay hắn cũng không ấm áp hơn bao nhiêu so với băng tuyết vào đông, Liêu Đình Nhạn run run một chút, nhưng không buông ra, ngược lại tự nhiên trở tay cầm tay hắn, “Bề hạ, chúng ta trở về đi.”

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chú biểu tình của nàng, “Nếu nàng không bỏ được, ta hạ chỉ để cha nàng tới Lạc Kinh làm quan là được, muốn cho hắn chức

quan gì?”

Liêu Đình Nhạn lắc đầu, “không được, cha ở Hà Hạ hơn nửa đời, tâm huyết cơ hồ đều ở đó, dọn đi nơi nào cũng khó quen, vẫn là để ông ấy sống yên ổn ở Hà Hạ dưỡng lão đi.”

Tư Mã Tiêu lại nói: “Nhà nàng cũng không có thân cận thân thích gì, bằng không cho bọn họ đến Lạc Kinh làm quan.”

Tôi, chuẩn bị làm hôn quân, sung hạnh nỷ nhân nhất định phải cho người liên quan trong nhà nàng thăng chức, cái gọi là một người dắt đạo gà chó lên trời, quan hệ cạp vấy từ xưa đến nay chính là chuẩn mực của cổ đại cung đình.

Liêu Đình Nhạn bĩu môi, thực không để bụng, “Thôi bỏ đi, tuy nói là thân thích, nhưng năm đó bởi vì việc mẫu thân ta mà nháo đến không thoải mái, nhà ta cùng những nhà đó cũng không lui tới thế nào, không có thân thích giao hảo gì.”

Tư Mã Tiêu không có đất dụng võ, cảm thấy Quý Phi giống giống rùa đen làm người ta không có chỗ hạ miệng.

“Vậy nàng còn muốn cái gì sao?” Tư Mã Tiêu nhìn chằm chằm nàng.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tư Mã Tiêu tính cách này, hận thì muốn cho chết, thương thì muốn cho sống, thật là mỗi thời mỗi khắc đều bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi ngày không cho nàng chút đồ vật liền không thoải mái, khiến cho nàng hiện tại đều sắp coi tiền tài là cặn bã, thậm chí nhìn thấy một tảng hoàng kim lớn, đều sẽ ghét bỏ quá chói mắt, đây là kiểu thể nghiệm xa xỉ gì.

Phát hiện Liêu Đình Nhạn không thích những bảo vật đồ như trước kia, Tư Mã Tiêu lại cân nhắc đến đồ vật khác.

Có một ngày, Tư Mã Tiêu rất có hứng thú tới hỏi, “Xây cho nàng cái sân thượng, thế nào?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Sân thượng?” Sân thượng gì, cái loại sân thượng ngày nào đó luẩn quẩn trong lòng từ trên đó nhảy xuống phỉ hoại bản thân, thỏa thỏa có thể ngã thành một bãi bùn sao?

Tư Mã Tiêu cười nói: “một tòa đài cao trăm thước, xây ở trong cung thành, đi lên trên có thể nhìn khắp phong cảnh đô thành, như thế nào, nàng không phải thích thưởng cảnh sao.”

Liêu Đình Nhạn: Mẹ nó muốn chết muốn chết, cốt truyện này thật quen tai, không phải Trích Tinh đài sao! Giống như thật sự không thể không biến thành Đất Kỷ rồi!

“không dỗi gạt bệ hạ.” Liêu Đình Nhạn xoa xoa ngực, thần sắc nghiêm túc bịa chuyện: “Kỳ thật thiếp vừa lên chỗ cao sẽ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tứ chi vô lực, ghé tởm muốn nôn, càng cao càng thờ không nổi. Tật xấu này, một vị y giả ở Hà Hạ nói là ‘bệnh sợ độ cao’, cho nên sân thượng thiếp chỉ sợ vô phúc tiêu thụ.”

Tư Mã Tiêu nghe nàng nói, cảm giác không thú vị, xua xua tay: “Vậy thì thôi, nếu nàng không thể cùng ta thưởng cảnh, xây thiên đài cũng vô dụng.”

hắn quay đầu trở lại trước điện, nhìn thấy một hoạn quan nịnh nọt tiến đến đón, không chút suy nghĩ, chỉ hắn nói: “kéo hắn ra ngoài giết.”

Hoạn quan kia nghe vậy, tươi cười biến thành sợ hãi, “Bệ hạ! Bệ hạ vì sao a ——” miệng lập tức bị người che lại, lại phát không ra thanh âm.

Tư Mã Tiêu ngồi vào trước án, tùy tay nhảm chán lật các công văn đại thần trình lên. hắn không ngại có người giấu tâm tư tư xúi giục mình làm chuyện gì, nếu vừa lúc là chuyện hắn muốn làm, vậy làm thôi, nhưng nếu hắn không muốn làm như vậy, người đưa ra kiến nghị này, sẽ phải chết.

Thi thể treo trước Thái Cực Điện lại đổi mới.

Năm đó tuổi nhỏ, tân đế Tư Mã Tiêu muốn đem thi thể cùng hạ nhân bị lột da treo ở trước Thái Cực Điện, rước lấy triều thần phê bình, chúng đại thần đồng đặc hùng hồn trách cứ tân đế tuổi nhỏ bạo ngược, kết quả là ngày đó trước Thái Cực Điện treo lên một loạt thi thể mới, máu tươi đầm đìa, nhiễm đỏ thêm ngọc. Sau đó nếu còn có tiếng phản đối, thi thể treo lên lại nhiều thêm mấy cỗ.

Các triều thần tiến đến tham gia triều hội, từ một chỗ khác ở quảng trường Thái Cực, là có thể nhìn thấy thi thể trên cột giống như rẻ rách lác lác ở trong gió, đi đến tiền điện, càng có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng liệt, chúng đại thần đều im như ve sâu mùa đông, trong lòng sợ hãi, đợi đi vào trong điện, nhìn thấy bệ hạ ngồi ở trên đầu đầy mặt trẻ con lại không dấu nổi tới tấp, cũng không dám bởi vì hăntuổi nhỏ mà coi khinh có lẽ với hắn nữa.

Cho tới bây giờ, hoàng đế tuổi nhỏ lớn lên, các đại thần cũng đã quen ngoài Thái Cực Điện thỉnh thoảng phiêu đảng mùi máu tươi cùng với thi thể treo lên cao cao.

“Thời gian trước chưa thấy bệ hạ giết người treo xác, còn nói hắn quay đầu lại là bò, hiện giờ xem ra, lại là tính xấu không đổi.”

“Cũng không phải sao, lúc trước còn có người nói bệ hạ được Quý Phi, tâm tính cũng thay đổi theo, ta sớm nói, bất quá một nữ tử thôi, sao có thể nắm tâm tính bệ hạ, hiện giờ không phải ứng nghiệm sao.”

“Các ngươi đừng nói nữa, cũng muốn treo ở trên thành sao!”

Thần tử nói chuyện nhìn lẫn nhau một cái, đều ở trong mắt đối phương thấy được sợ hãi, lập tức ngậm miệng.

Lại nói Liêu sứ quân bên này, vô duyên vô cớ bị triệu tới Lạc Kinh, chuyện gì cũng chưa làm, chỉ bởi nữ nhi mấy ngày, sau đó liền mang theo một xe ngựa đồ vật được bệ hạ ban thưởng trở về Hà Hạ, bởi vì ban thưởng đó, khi Liêu sứ quân trở về tốc độ liền chậm vài phần.

Hà Hạ ở cảnh nội Canh Châu, từ Lạc Kinh về Hà Hạ, có một con đường giáp giới với Nghiêu Châu, mà Nghiêu Châu này, chính là đất phong của Tần Nam Vương. Liêu sứ quân một đường chuyển lên quan đạo này, vừa lúc gặp gỡ một đội kỵ binh thần sắc tức sát, những người này trên giáp trụ đều có gia huy của Tần Nam Vương. Thấy bọn họ đi vội, Liêu sứ quân chủ động nhường ra quan đạo, miễn cho trong rối ren đụng phải người.

Nhưng bọn họ lui sang một bên, đội người kia ngược lại dừng ở gần chỗ bọn họ. Võ giả cầm đầu là một đại hán mặt đen, hán ghim ngựa tiến lên, ngữ khí cũng không tốt, chỉ vào xe ngựa bọn họ hỏi: “Bên trong là người nào?”

Người hầu đuổi ngựa nói: “Là chủ nhân nhà ta, chủ nhân nhà ta là Liêu sứ quân Hà Hạ, từ Lạc Kinh trở về.”

Liêu sứ quân ngồi ngay ngắn trong xe, hoàn toàn xóc màn xe lên, nhú mồm nhìn về phía kỵ binh cầm đầu kia, “Chư vị có gì chỉ giáo?”

Nghe hán cho thấy thân phận, đại hán mặt đen thu liễm biểu tình trên mặt, xuống ngựa hành lễ, “không biết là Liêu sứ quân, thật sự thất lễ! Thuộc hạ là Tần Dung tham tướng ở Tần Nam Vương phủ, phụng mệnh đuổi bắt một ..... kẻ trộm cùng hung cực ác lên lời ở đây, vì chuyện quá khẩn cấp mạo phạm Liêu sứ quân, còn thỉnh Liêu sứ quân thứ tội!”

Hai bên nhân mã đi qua nhau, Liêu sứ quân nhìn bóng dáng đội người này đi xa, không tự giác nhú nhú mi. Cái dạng kẻ trộm gì, phải đến phiên tư binh Tần Nam Vương tới đuổi bắt? Huống chi tham tướng Tần Dung kia, nghe nói còn là một cấp dưới đắc dụng bên Tần Nam Vương, tới bắt một kẻ trộm, chẳng phải là quá mức đại tài tiểu dụng?

Ngựa xe lại đi phía trước được một đoạn đường, gặp gỡ một xe lừa đỗ ở ven đường, trên xe chất mấy bó da lông, còn có chút rom rạ nước bùn, đồ chần gió, đắp lên cao cao, một nam thanh niên đang ở bên cạnh uống nước nghỉ ngơi.

Liêu sứ quân nhìn ra bên ngoài, gặp người này, cảm thấy có chút quen mắt, nô bộc theo xe vừa lúc nhận thức thanh niên này, vội giải thích với Liêu sứ quân: “Năm trước nữ lang ở trên sơn đạo gặp phải sơn phi, đó là vị Trần lang quân này cứu giúp, mới có thể chạy thoát.”

Vừa nói như thế, Liêu sứ quân liền nghĩ ra. Cho người dừng xe lại, hán vẫy tay với thanh niên đang nghỉ hoặc nhìn lại, “Trần lang quân.”

Nguyên lai thanh niên đánh xe lừa đúng là Trần Uẩn.

—— cũng chính là nam chủ nguyên tác.

Trần Uẩn đi tới, dáng người đĩnh đạc, cho dù thấy đại nhân vật cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, chấp tay nói: “không biết Liêu sứ quân gọi ta có chuyện gì?”

Liêu sứ quân khó được lộ ra ý cười, “Nguyên lai người nhận được ta.”

Trần Uẩn ngữ khí chân thành: “Bá tánh Hà Hạ, ai không biết Liêu sứ quân.”

Liêu sứ quân thấy hán đối mặt với mình thái độ bình thường, không chút nào nịnh nọt, biểu tình càng hào phóng sơ lãng, không khỏi thương thức, nhắc nhở hán: “Xem ra người muốn đi hướng Nghiêu Châu, mới vừa rồi ta gặp gỡ một đội kỵ binh, nghe nói đang bắt giữ một kẻ trộm cùng hung cực ác, người một người độc thân lên đường, cần phải cẩn thận.”

Trần Uẩn trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, “Đa tạ sứ quân nhắc nhở, ta đương nhiên cẩn thận!”

hán nói xong câu đó, tựa hồ lại có chút do dự, hỏi: “Nghe nói sứ quân thời gian trước đi Lạc Kinh, hiện giờ chính là mới từ Lạc Kinh trở về?”

.....

Đoàn xe của Liêu sứ quân một lần nữa khởi hành rời đi, Trần Uẩn đứng tại chỗ nhìn đội ngũ đi xa trong bụi mù cuồn cuộn, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này, đồng rom rạ phía sau xe lừa bỗng nhiên toát ra cái đầu, một nữ tử giọng kiêu tiểu hừ nói: “Người đã đi rồi còn si nhìn cái gì, đó chính là phụ thân của người trong lòng chàng?”

Tác giả có lời muốn nói: Hỏi ta A Kiều có thích Quý Phi hay không, ta sẽ nói là thích, nếu hỏi hán yêu Quý Phi không, ta sẽ đáp trước mắt còn chưa yêu.

Muốn yêu đương như thế nào đây? Phải nhờ nam chủ nguyên tác của chúng ta tới giúp một chút công sức, vất vả cho hán.

—— bằng không muốn nam chủ nguyên tác này làm gì, lên sân khấu dù sao cũng phải có tác dụng đúng không.

Nam chủ nguyên tác, trong chuyện đảm đương kỹ thuật diễn.

PS: Các nàng ủng hộ nhiệt tình, truyện sẽ ra nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Thật là một hiện trường liêm cầu cỡ lớn

một nữ lang dung mạo tiểu lệ từ rom rạ chui ra, bộ dáng xoa tay thực không cao hứng. Nàng nhìn thần sắc Trần Uẩn, khinh thường nói: “Ta còn cho là ai, bất quá là một sứ quân nho nhỏ thôi, sứ quân Hà Hạ loại địa phương nhỏ này, có thể dạy ra cái dạng nữ nhi gì, khiến chàng canh cánh trong lòng như vậy. Còn nói cái gì Hà Hạ đệ nhất mỹ nhân, ta thấy chỉ thường thôi.”

Trần Uẩn mặc kệ nàng ta nói thế nào, chỉ không hé răng.

Nữ lang kia thấy thế, càng thêm tức giận. Nàng là Tần Vô Hạ, nữ nhi duy nhất của Tần Nam Vương, từ nhỏ được sủng ái mà lớn lên, kim tôn ngọc quý, còn chưa bao giờ bị người ta làm lơ như thế, nhưng nàng nhìn Trần Uẩn khuôn mặt tuấn lãng chính khí, lại không có cách nào thật sự phát hỏa với hắn, chỉ cảm thấy nghẹn một bụng tức giận, hậm hừ nói: “Mới vừa rồi chàng muốn nghe tin tức của người trong lòng? Vì sao sắp đến bên miệng lại không hỏi?”

Trần Uẩn thở dài một tiếng, ánh mắt có chút cô đơn, “Ta chẳng qua là một bình dân, hiện giờ Liễu nữ lang đã là Quý Phi, ta hà tất hỏi nhiều này nọ, miễn cho quá nhiều liên lụy, còn không duyên cớ bởi bản thân danh nàng.”

Tần Vô Hạ thấy bộ dáng hẩn cầu mà không được, vừa đỏ lại hận, tức đến mặt đỏ lên, hận không thể lập tức trông thấy Liễu Đình Nhạn kia, sống mái cùng nàng mấy lần.

Trước đó mấy ngày bởi vì nàng bất mãn phụ thân làm chủ tuyển hôn phu cho nàng, dưới sự giận dữ lén chạy ra ngoài, nửa đường còn ném xuống mấy hộ vệ, định trốn đi để cho phụ thân hốt hoảng lo lắng, không bức bách nàng gả chồng. Ai ngờ, nàng lung tung mang theo hai nữ nô mới nửa ngày đã lạc đường, không khéo còn gặp đạo tặc cướp đường, mấy đạo tặc kia giết hai nữ nô, đoạt tiền tài trên người các nàng, còn ý đồ gây rối Tần Vô Hạ, hết sức nguy cấp, là Trần Uẩn trùng hợp đi ngang qua cứu nàng một mạng.

Từ đó về sau, Tần Vô Hạ liền quần lên Trần Uẩn, nói dối mình là một nữ lang nhà phú quý, bị người bắt cóc, nhờ hắn đưa mình một đoạn đường.

Trần Uẩn này vào lúc Tần Vô Hạ bất lực khủng hoảng nhất từ trên trời giáng xuống giải cứu nàng, lại sinh ra một bộ tướng mạo tốt, hành sự lỗi lạc, Tần Vô Hạ tuổi này, đối với việc nam nữ khát khao nhất, làm sao không động tâm. Nhưng nàng kiêu căng ngạo mạn, dù trong lòng đối với Trần Uẩn có tâm tư tiểu nữ nhi, lại khinh thường hẩn thân phận bình dân, kết quả ở chung tiếp, người nam nhân này không chỉ không hề có ý tứ với nàng, lại còn có người trong lòng cầu mà không được, lúc này Tần Vô Hạ ngược lại càng ngày càng đề ý.

Qua nhiều ngày Tần Vô Hạ truy vấn, Trần Uẩn ‘bắt đắc dĩ’ nói cho nàng chuyện mình và Liễu Đình Nhạn quen biết.

“Nàng ta cũng được chàng cứu?” Tần Vô Hạ nhìn không được nghĩ, có phải Trần Uẩn cũng giống như lúc trước đối đãi với mình, ôn nhu như vậy mà đối đãi với Liễu Đình Nhạn hay không. Lúc nàng được Trần Uẩn cứu, còn quần áo bất chỉnh, người nam nhân này lại không xem nhiều một lần, thực nhanh chóng thay nàng phủ thêm áo, còn an ủi nàng đang kinh hồn không thôi. Chỉ cần nghĩ không phải chỉ mình được đãi ngộ như thế, Tần Vô Hạ liền cảm thấy không cam lòng.

“Nếu chàng có ân cứu mạng mà nàng ta lại vẫn như cũ bỏ chàng mà đi, chọn hoàng đế Tư Mã Tiêu bạo ngược đó, có thể thấy được đó căn bản là một nữ nhân ái mộ hư vinh, không đáng để chàng chung tình như vậy!”

Trần Uẩn lần đầu đối với nàng phát hỏa, sắc mặt trầm xuống nói: “Ta cùng với Liễu nữ lang gặp nhau bất quá vài lần, huống chi ta lại chỉ là bình dân, nàng chương mắt cũng bình thường, ta đối với nàng chỉ là một bên tình nguyện, nàng lựa chọn vào cung là bởi vì hoàng đế tuyển triệu, nàng tuyệt không phải người ái mộ hư vinh, người chó có chủi bởi nàng!”

Cũng bởi vì lần này kiến thức được Trần Uẩn phát hỏa, Tần Vô Hạ mới càng thêm căm thù Liễu Đình Nhạn. Nàng cùng với Trần Uẩn ở chung, luôn làm khó dễ hắn, cố ý lấn lộn, Trần Uẩn cũng không phát hỏa, chỉ yên lặng thỏa mãn yêu cầu của nàng, để nàng phát cáu, nhưng không nghĩ tới chỉ tùy tiện nói Liễu Đình Nhạn kia một câu, nam nhân tính tình tốt này liền phát hỏa, Tần Vô Hạ dưới uy khuất càng thêm không cam lòng, dần dần thấy Trần Uẩn thâm tình như thế, lại nhìn không được khuynh tâm, nghĩ nếu người nam nhân này gặp gỡ mình trước, có lẽ cũng sẽ ái mộ mình như ái mộ Liễu Đình Nhạn vậy.

Tần Vô Hạ: Mỗi ngày đều càng chán ghét Liễu Đình Nhạn!

“Nghỉ ngơi xong, giờ nên tiếp tục lên đường.” Trần Uẩn âm thầm quan sát biểu tình của Tần Vô Hạ, thập phần vừa lòng.

hắn ngồi ở trên xe lừa, lấy ra giao diện hệ thống, nhìn giá trị đi lệch phía trên thả ra một ngum khẩu khí. Vì hắn tính kế, tuyển nữ xứng Tần Vô Hạ bên này cuối cùng không đi chềch.

Tính chuẩn thời gian đi cứu người, lại làm bộ không biết thân phận của nàng, đơn độc cùng nàng ở chung. Tần Vô Hạ loại nữ nhân này, hẳn thật sự hiểu biết, muốn cho nàng chân chính yêu mình, phải treo nàng trước, làm nàng cầu mà không được. Cho nên hắn dựa vào nguyên tắc, cho chính mình nhân thiết là kẻ si tình.

Tần Vô Hạ khẳng định chịu không nổi nam nhân mình tâm động lại canh cánh trong lòng một nữ nhân khác, mà nàng cứ để ý như vậy, hơn nữa có hấn ở bên cạnh cố ý vô tình kích thích, Tần Vô Hạ chỉ càng ngày càng hăm sâu vào đoạn cảm tình này, sau đó không hề nghi ngờ sẽ giống như nguyên tác, nhào lên phải gả cho hấn, hơn nữa thập phần chán ghét nữ chính. Kể đó, hấn cưới con gái duy nhất của Tần Nam Vương, có thể thuận lý thành chương tiếp quản tư quân của Tần Nam Vương, về sau còn có thể làm Tần Vô Hạ cống hiến hỗ trợ cho hấn và nữ chủ.

hấn chính là đã sớm nghĩ kỹ rồi, trong tay Tần Nam Vương có người có tiền, chỉ khuyết thiếu cơ hội, chờ lúc nạn hạn hấn ôn dịch bùng nổ..... lộ tuyến nguyên tác có thể toàn bộ nắn thẳng, tóm lại, mặc kệ là lộ tuyến nữ chủ kia mặc danh chéch đi, hay là quốc gia này, đều sẽ thuộc về nam chủ, cũng chính là thuộc về hấn.

Trần Uẩn tính toán thuận lợi, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Dù cho nữ chủ bây giờ không ở bên hấn, mà ở bên nam xứng thì thế nào, theo giá trị đang chéch đi này tính ra, nữ chủ căn bản là chưa động tâm với người khác, hấn còn có thời gian nắn cho thẳng.

Duy nhất làm hấn khó chịu chính là, nữ chủ vốn nên thuộc về hấn, hiện tại nói không chừng đã bị nam xứng ngủ. Trần Uẩn nghĩ vậy, trong ánh mắt tràn đầy ghét bỏ.

“Này! Trần Uẩn! Chẳng lại nói với ta về người trong lòng của chàng a.” Tần Vô Hạ ở phía sau hấn kêu lên.

Trần Uẩn cũng không quay đầu lại, nhìn phương xa phảng phất lâm vào hồi ức, ngữ khí chán chờ, mang theo một chút ngượng ngùng: “Kỳ thật ta cũng không biết nói cái gì, ta chỉ biết Liễu nữ lang nàng tâm địa thiện lương, lại thập phần thiện giải nhân ý.....”

Hình tượng một thiếu nam tương tư đơn phương được suy diễn đến rất sống động.

Tần Vô Hạ đối diện người thanh niên chính trực này không hề hoài nghi, nghe hấn khen người trong lòng, bực bội thảm máng Liễu Đình Nhạn. không phải nói hoàng đế thích giết người sao, hy vọng nàng ta bị hoàng đế kia giết sớm một chút, miễn cho Trần Uẩn còn vẫn luôn nhớ nhung!

Liêu Đình Nhạn đột nhiên hắt xì.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “Khụ, bệ hạ, thiếp lau lau cho người.”

“không cần.” Tư Mã Tiêu bất lấy tay nàng sờ lên mặt mình, thò lại gần sờ sờ gương mặt nàng, “Gần đây sao nàng thường xuyên hắt xì, có phải không thoải mái hay không?”

hấn quay đầu gọi người: “Gọi mấy y giả lại đây khám cho Quý Phi.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình không có việc gì, nhưng y giả lại tới khám, nói nàng xác thật có bệnh trạng phong hàn rất nhỏ. Hà Hạ mùa đông không lạnh như Lạc Kinh, Liễu Đình Nhạn lần đầu tiên trải qua mùa đông Lạc Kinh, không quen cũng là bình thường.

Hơn nữa năm nay mùa đông phá lệ rét lạnh.

Liên tiếp nửa tháng, Liễu Đình Nhạn đều chỉ có thể ở trong nội điện của Tư Mã Tiêu dưỡng bệnh, ngẫu nhiên muốn ra ngoài đi một chút, phát hiện hai bên hành lang dài đều bị treo rèm vải kín mít, đơn giản là y giả nói nàng không thể trúng gió.

Đây cũng quá khoa trương. Liễu Đình Nhạn đi ra cửa điện không đến ba trăm mét liền quay đầu trở về, nàng thật sợ mình nói muốn đi dạo ngự viên, nhóm người này có thể đem hơn nửa cung đình này vây kín đến không kể hồ.

Bất quá nàng biết cũng không thể trách cung nhân nữ hầu khẩn trương, đều là bởi vì Tư Mã Tiêu. Nghĩ đến Tư Mã Tiêu ngày đó hù dọa y giả và cung nhân, Liễu Đình Nhạn rút rút khóe miệng, đây là cái loại cốt truyện câu huyết hoàng đế bá đạo yêu ta.

Nàng ở hậu cung dưỡng bệnh nửa tháng, không đi theo Tư Mã Tiêu lên đại triều hội, cũng không biết trên đại triều hội, trung thư lệnh dâng sớ báo mấy châu này mùa đông khô hạn không có tuyết, sợ năm sau sẽ có nạn hạn hấn. Đáng tiếc việc này cũng không ai để ý, Đô tướng quốc cùng Đoạn thái phó không đối phó, hai phe phái vẫn cứ vì bộ lạc quan ngoại làm ra một hồi chiến sự mà tranh luận không thôi.

Tư Mã Tiêu ở trên đầu nghe đến nôn nóng phiền muộn, trực tiếp đá ngã án ki trước mặt, làm sách lựa cuốn cầm rơi đầy đất, chứng đại thần lúc này mới an tĩnh lại.

Bọn họ an tĩnh, Tư Mã Tiêu cũng không kiên nhẫn nghe xong, trực tiếp đi ra ngoài, không ai dám cản, chứng đại thần nhìn nhau cười khô, trở về đem các loại sớ viết muốn dâng báo viết lại trình lên. Dù sao phía trên có quốc tướng, thái phó, thái bảo ba hòn núi lớn, hoàng đế xác thật không cần làm gì.

không đến một lát, Cao thái bảo mang theo người tới.

“Bệ hạ.”

hấn mỗi lần tới đây, nhất định chính là có chuyện quan trọng, Tư Mã Tiêu xoa xoa trán hỏi: “Có cái gì muốn báo?”

Cao thái bảo: “Người phía dưới tới bẩm, nói ngày gần đây Tần Nam Vương có dấu hiệu điều động binh mã.”

Tư Mã Tiêu không thể nào để ý hỏi: “À, điều động bao nhiêu nhân mã?”

Cao thái bảo: “không nhiều lắm, chỉ là một đội kỵ binh, nhưng mà thân tín của hần tự mình dẫn dắt, vẫn luôn ở địa hạt bên cạnh bồi hời, không biết bọn họ rốt cuộc có tính toán gì không.”

Tư Mã Tiêu cười nhạo, “Ngươi sợ cái gì, lão đồng tây kia giờ cũng không có can đảm tạo phản.”

Cao thái bảo khuyên nhủ: “Bệ hạ, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Tư Mã Tiêu vẫy vẫy tay, Cao thái bảo lại hồi bẩm vài chuyện khác. Tư Mã Tiêu sau khi nghe xong nhất nhất, “Đều là một ít việc, chính ngươi tùy ý xử trí là được.”

Cửa ải cuối năm thôi triều, cùng năm rồi giống nhau các nơi ăn tiệc, Liêu Đình Nhạn trốn được mấy tháng nhân rồi cũng rốt cuộc không thể lại mỗi ngày nằm liệt hưởng thụ, thường phải đi theo Tư Mã Tiêu cùng nhau tham gia yến hội, mở tiệc chiêu đãi đại thần và quý tộc. Còn có mấy cái yến nhỏ, đều mời hoàng thân quốc thích, coi như gia yến. Tư Mã gia hiện giờ cũng không nhiều người lắm, đặc biệt là huyết thống gần Tư Mã Tiêu, cơ hồ là đã điều tàn, chỉ có một vài chi quan hệ khá xa coi như đông hơn.

Liêu Đình Nhạn khó được ra ngoài gặp người, hiện giờ tất cả mọi người đều biết bệ hạ đem vị Quý Phi này nâng trong lòng bàn tay, thấy nàng đều a dua nịnh hót, dù loại thủ đoạn bội đỗ, thật sự làm Liêu Đình Nhạn mở rộng tầm mắt.

—— thật là một cái hiện trường liêm cầu thật lớn.

Chờ đến hậu cung khai yến hội, nàng mới phát hiện, luận về khen người, vẫn không ai có thể so sánh với nhóm mỹ nhân hậu cung của Tư Mã Tiêu. Các vị mỹ nhân tuy rằng cũng liêm cầu, nhưng liêm hàm súc hơn nhiều, mỹ nhân giả thiết thanh lãnh, giả thiết ôn nhu, giả thiết ngay thẳng, mỗi loại hình mỹ nhân khác nhau đều có liêm cầu đại pháp của từng người, đối lập lúc trước những người đó thô ráp muốn miệng một lời khen, đàn mỹ nhân này thủ đoạn không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Dù Tư Mã Tiêu từng dặn dò không thể xem thường nhóm mỹ nhân sói đội lột cừu, nhưng được nhiều mỹ nhân lớn nhỏ vây quanh bất động thanh sắc khen ngợi như vậy, Liêu Đình Nhạn vẫn là tâm tình thoải mái.

Cho nên nói Tư Mã Tiêu lúc trước rốt cuộc khó lấy lòng thế nào, mỹ nhân cao cấp như vậy cũng chưa thể bắt được hần. Ngược lại là nàng, trên cơ bản cũng chưa từng khen Tư Mã Tiêu, bởi vậy rút ra kết luận: Tư Mã Tiêu căn bản không thích người khác khen hần. Quả nhiên đủ biến thái.

Thấy Liêu Đình Nhạn được người ta khen một lần đã cao hứng như thế, Tư Mã Tiêu sờ sờ cằm, hỏi nàng: “Nàng thích mỹ nhân?”

“Nếu thích, sang năm tuyển thêm mỹ nhân tiến cung, tùy nàng tuyển, thích ai chọn người đấy.” Tư Mã Tiêu hào phóng xua tay.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Cái quý gì! Ngươi muốn trong hậu cung của mình cho Quý Phi của ngươi mở hậu cung sao? Ngươi thanh tỉnh một chút!

Từ từ, hay đây là phép thử?

Đúng thật là không phát hiện mỗi khi Quý Phi bình an sống như cầu, đột nhiên lại nào bỏ quá nhiều, như chim nhỏ nép vào người, rúc trong lòng Tư Mã Tiêu, “Thôi, thấp có bệ hạ là đủ rồi.”

Tư Mã Tiêu: “Phụt.” hần buông tay để ở trên môi, tùy tay ôm Liêu Đình Nhạn, bỗng nhiên phát hiện một chuyện, “Gần đây ngực nàng lớn lên?”

Đúng rồi, nữ hài tử hơn mười tuổi ngực lớn lên có cái gì không đúng sao? Đây là mỹ nhân hậu cung nào đó dâng lên cách hay làm to ngực, quả nhiên hữu dụng! Liêu Đình Nhạn nhìn ngực mình vui sướng rạo rức, nữ hài tử ngực không lớn đương nhiên đều hy vọng có thể thể nghiệm một chút cảm giác ngực lớn!

Tư Mã Tiêu nhìn ngực nàng trong chốc lát, đột nhiên nói: “Ta cảm thấy lúc ngực nàng không lớn tương đối đẹp.”

Liêu Đình Nhạn khịt mũi coi thường, a, nam nhân. Đó là bởi vì ngươi còn chưa thử sờ lên, thử rồi ngươi sẽ biết “thật thơm”.

Tư Mã Tiêu nghiêm trang: “Thịt này lớn lên ở trên eo tương đối tốt, ôm càng thoải mái hơn.”

Người này thâm mỹ sao lại thế, cực đoan như vậy sao? Liêu Đình Nhạn nhìn ngực cùng eo mình, lộ ra biểu tình một lời khó nói hết.

Tác giả có lời muốn nói: kênh nam chủ nguyên tác cùng nữ xứng bên kia, và kênh nữ chủ cùng Tư Mã Tiêu bên này, phảng phất là hai chuyện xưa hoàn toàn bất đồng, không khí khác biệt.

Trần Uẩn (hùng tâm bùng bùng): Thiên hạ cùng mỹ nhân đều là của ta!

Tư Mã Tiêu (cá mẫn nằm liệt): Quý Phi, ngực nàng sao lại to lên thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Quý phi: Đường cong cứu quốc

Cuối năm qua đi, ngày xuân buồn xuống, thời tiết phá lệ tốt, ngày ngày trời đều trong sáng, không ít các quý tộc Lạc Kinh mời nhau ra cửa đập thanh, thưởng thức cảnh xuân tươi đẹp.

Nhưng mà có người vui mừng có người lo lắng, trong triều quan viên quản việc đồng áng nhìn ngày lại ngày ánh mặt trời chiếu khắp nơi, đều sắp sàu bạc tóc. Năm ngoái vào đông tuyết ít, tới giờ lại còn không mưa, còn như vậy tiếp, năm nay hoa màu đều không dễ trồng. Nông dân càng sầu lo, mỗi người nhìn trời, trên mặt đều là sầu khổ.

thật vất vả mưa một lần, không tới nửa ngày đã tạnh, thái dương xuất hiện làm nước nhanh chóng bốc hơi, đất rộng lại hoàn toàn khô ráo.

“Năm nay..... Sợ là năm nhiều thiên tai a.....”

Các nơi bắt đầu xuất hiện dấu vết khô hạn, trên triều đình rút cuộc cũng bắt đầu chú ý, nhưng mà phương pháp ứng đối hữu hiệu lại rất ít. Mỗi cách mấy năm, sẽ có một năm bị thiên tai như vậy, đại tai tiểu khó không ngừng, chung quy vẫn là các bá tánh bình thường chịu khổ.

Liêu Đình Nhạn thân ở trung tâm quyền lợi tối cao của thời đại này, bên mình hoa đoàn cảm thốc, một mảnh yên vui phồn hoa, dân gian khó khăn cách nàng rất xa rất xa, nếu nàng cũng giống những người khác vạn sự không biết, vậy nàng có thể cùng các mỹ nhân hậu cung này cười nói yến yến, cho dù có phiền não, cũng chỉ là phiền não tòa cung thành này có thể chứa đủ bằng không. Nhưng nàng cố tình không phải, nàng biết nạn hạn hán sẽ đến, còn biết nếu nạn hạn hán này không được xử lý tốt, sẽ chết rất nhiều người, như vậy về sau tuyệt đối sẽ giống nguyên tác, liên tục bùng nổ ôn dịch.

Vì thế Tư Mã Tiêu phát hiện, ngày xuân ánh nắng hết sức tươi sáng, Quý Phi của mình lại mặc danh lo lắng lên.

Tới đầu hạ, thịt lúc trước sinh ra trên người nàng đều hết, đã gầy lại —— chỉ có ngực không gầy.

Tư Mã Tiêu chịu không nổi, vẻ mặt táo bạo ở trong triều phát một trận hỏa, trở về nhéo cảm Liễu Đình Nhạn hỏi: “Đến tốt cùng nàng đang lo lắng cái gì?”

Liêu Đình Nhạn nói thực ra: “Lo lắng khô hạn.” Cũng là lo lắng mất nước.

Tư Mã Tiêu: “Cho nên ta hỏi nàng vì cái gì lo lắng khô hạn?” Kia rõ ràng không có gì quan hệ với nàng. Tư Mã Tiêu cũng không thể hiểu được loại lo lắng này, bởi vì đối với hán mà nói, thiên hạ này là của hán, cũng giống như các bảo vật đặt trong nội kho, chỉ để xem cũng không có tác dụng gì. hán từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ để ý xem trăm họ thế nào, hoặc là nói, chưa bao giờ để ý những người khác như thế nào, những thứ đó cùng hán có quan hệ gì đâu?

Liêu Đình Nhạn người này làm hán cảm thấy thích, hán liền muốn nhìn thấy Liễu Đình Nhạn vô ưu vô lự biếng nhác mà sống ở bên người mình, tốt nhất giống như lúc trước. Nhưng mà nàng bây giờ, lại vì việc khô hạn vớ vẩn mà lo lắng đến tận đây, không khỏi làm hán nghĩ đến chuyện lũ lụt phát sinh lúc trước.

Nàng ưu quốc ưu dân? Tư Mã Tiêu nhảy bén mà cảm thấy không phải như thế, nàng bình thường lui tới đều thực lười nhác, chỉ có riêng chuyện này mới khẩn trương như thế, tựa hồ giấu diếm cái gì. Đây mới là điểm chân chính làm Tư Mã Tiêu cảm thấy không vui.

Có định thăm ép hỏi vài câu, nhưng Liễu Đình Nhạn lại không giống những người khác bị hán dọa một cái thì cái gì cũng nói. Tư Mã Tiêu muốn phát hỏa với nàng, cố tình nàng thờ sang làm nũng, lại ôm lại hôn, Tư Mã Tiêu liền..... liền phát không ra hỏa.

Kết quả càng ngày càng tức giận.

“không được gầy nữa.” Tư Mã Tiêu ra lệnh.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Đây cũng không phải chính nàng có thể không chế được, thu đông béo lên, xuân hạ tự nhiên liền gầy, nàng đã nói rồi chờ mùa hè tới sẽ gầy, không riêng gì lo lắng khô hạn, cũng có nguyên nhân từ thời tiết.

Nước mưa thừa thốt, năm nay mấy châu đều có tình hình hạn hán, công văn cấp báo một phong tiếp một phong. Bởi vì Liễu Đình Nhạn sầu lo đến gầy đi, Tư Mã Tiêu không tự giác liền để ý, tốt xấu là phí thời gian xem, lại phân phó xuống quan viên các nơi làm thủy lợi. Thấy hán hoàng đế này đột nhiên để bụng, bọn quan viên phía dưới hai mặt nhìn nhau, cũng trên làm dưới theo, đồng dạng quan tâm đến việc này.

So với nguyên tác, tình huống hiện tại tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà theo thời tiết càng ngày càng nóng, thời gian khô hạn càng ngày càng dài, đồng ruộng thật vất vả gieo hoa màu bởi vì không đủ nước tưới mà chết rất nhiều, cho dù mọi người trong nhà nhà cả ngày gánh nước tưới, thức khuya dậy sớm tỉ mỉ chăm sóc, cũng không thắng nổi thái dương cực nóng trên trời.

Khu vực quanh Lạc Kinh còn tạm, địa phương tình huống nghiêm trọng nhất, sau khi nhập hạ, đã là đất cằn ngàn dặm, mảng lớn đồng ruộng rạn nứt, cỏ dại đều không mọc nổi.

“Bệ hạ, tình hình tai nạn nghiêm trọng ở Đồ Châu, cần mau chóng nghĩ cách ứng đối, thần thỉnh bệ hạ mở kho lương, cứu tế nạn dân!” Lý Tư không biểu tình nghiêm nghị trầm trọng, bước ra khỏi hàng khom người.

Tư Mã Tiêu không nói gì, Đồ tướng quốc liền nhăn mày lại, quả quyết cự tuyệt: “không thể! Kho lúa Tế Địa chính là vì chuẩn bị cho chiến sự, sao có thể dễ dàng dùng cho việc thế này, vạn nhất ngoại tộc ở quan ngoại nhân cơ hội xâm chiếm, lương thảo cho đại quân lấy đâu ra!”

Lý Tư không giận dữ nói: “Chẳng lẽ mạng người một châu không thể quan trọng hơn chiến tranh còn chưa thấy bóng dáng! hiện giờ Đồ Châu lương thực không đủ, quan mua lương thực đã không thể ứng phó, nhiều nơi thậm chí đã xuất hiện việc đói con cho nhau ăn .....

Đồ tướng quốc cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua chết vài người thôi, Lý Tư không hà tất khản trương như thế, ta xem khô hạn cũng không kéo dài được bao lâu, không cần dùng đến kho lúa Tế Địa.”

hắn dứt lời chấp tay với Tư Mã Tiêu phía trên, lớn tiếng nói: “Bệ hạ nghĩ thế nào?”

Tư Mã Tiêu từ trước đến nay mọi chuyện theo hắn, rất ít phản bác hắn nói, chúng đại thần sớm thành quen, hiện giờ thấy trên mặt Đồ tướng quốc tất cả đều là chắc chắn, Lý Tư không và đám đại thần nóng lòng vì bá tánh Đồ Châu, đều nhìn không được trong lòng trầm xuống, Lý Tư không càng có chút tuyệt vọng mà kêu một tiếng bệ hạ.

Tư Mã Tiêu trầm mặt, lặng im một lát, mở miệng nói: “Mở kho lúa Tế Địa, nơi tình hình tai nạn nghiêm trọng, di chuyển bá tánh, chờ tai nạn kết thúc, lại cho bọn họ trở về nguyên quán.”

không nghĩ tới hắn sẽ quyết định như thế, Lý Tư không tức khắc trước mắt sáng ngời, lập tức quỳ xuống nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Đồ tướng quốc biểu tình cứng đờ, tiến lên một bước, “Bệ hạ cân nhắc, kho lúa Tế Địa là .....

“Đồ tướng quốc.” Tư Mã Tiêu ngắt lời hắn, mặt vô biểu tình, một đôi mắt lại lạnh lại độc, “cô nói mở kho.”

Đồ quốc tướng gò má run rẩy một chút, đen mặt đứng trở về, lại không nói một câu.

Tư Mã Tiêu lại chỉ Đoạn thái phó, từ năm trước con thứ hai qua đời, hắn ở trong triều biểu hiện đến càng thêm khiêm tốn, cơ hồ mặc kệ mọi việc. Lúc này Tư Mã Tiêu gọi hắn ra, nói: “Mọi việc cứu tế, cần thái phó cùng giải quyết.”

Các đại quý tộc nhân số đông đảo, ở vài châu phủ đều có dòng nhánh của gia tộc, nếu muốn ổn định tình huống, không có gì thuận tiện hơn những gia tộc đã cắm rễ ở bản địa lâu năm, Tư Mã Tiêu ý tứ là lệnh Đoạn thái phó đi đâu không chế tình hình tai nạn các nơi, cũng có ý bảo các đại gia tộc cứu tế.

Đoạn thái phó nâng mí mắt lên nhìn vị bệ hạ này một cái, ngay sau đó đáp vâng. hắn lúc này giống Đồ tướng quốc, đối với Tư Mã Tiêu thái độ khác thường, cảm thấy thập phần kỳ quái.

—— một hồi lâu trước đây, cơ hồ là Cao thái bảo ra mặt xử trí, chúng đại thần đều cho rằng Đồ Thủy sứ giả Thảm Thạch kia được phong làm tứ phẩm, là bởi vì cầu đến Cao thái bảo, mới được bệ hạ tha ra, lại đi xử lý lũ lụt đoạt công chuộc tội, không ai biết là Tư Mã Tiêu phân phó. Cho nên lúc này, đối với hành vi đột nhiên của Tư Mã Tiêu, toàn bộ đại thần đều không khỏi nghĩ nhiều một chút.

Bệ hạ nhiều năm không để ý tới chính sự, vì sao đột nhiên thay đổi thái độ, hắn là thật sự bởi vì tình hình tai nạn, hay là .....

Nhớ tới bệ hạ trước mặt mọi người phủ quyết Đồ quốc tướng, tất cả đều cảm thấy, chỉ sợ việc này không đơn giản. Bệ hạ lúc nào quan đến trăm họ khó khăn, hiện giờ việc này chỉ sợ xử lý khô hạn là giả, chịu không được Đồ quốc tướng mới là thật.

Đến Đồ quốc tướng tự mình cũng nghĩ như thế.

Hạ triều, Đồ quốc tướng trở lại phủ, liền gọi các vị môn khách tâm phúc thương thảo việc này.

“hắn bây giờ trưởng thành, sợ là không chấp nhận được ta.” Đồ quốc tướng thần sắc phức tạp, có vài phần phẫn hận, lại có chút buồn bã. Năm đó tiên đế đem ấu đế phó thác cho hắn, hắn cũng từng toàn tâm toàn ý nâng đỡ ấu đế, nhưng mà người không phải bàn thạch, sao có thể vĩnh viễn bất biến. hăntuy không có tâm tư mưu phản, nhưng chung quy bởi vì nhiều năm tay cầm quyền cao, sinh chút tâm tư khác, cũng làm chút mưu việc tư.

Nhiều năm như vậy, dù Tư Mã Tiêu bạo ngược thành tính, nhưng chưa bao giờ phản đối hắn bất luận quyết định gì, thời gian lâu rồi, Đồ quốc tướng liền cảm thấy như thế là đương nhiên, hôm nay đột nhiên bị phản bác, trong lòng hắn kinh giận, lại có một tia sợ hãi nói không rõ.

Chẳng lẽ, bệ hạ thật sự chuẩn bị xử lý mình sao? Lúc trước rõ ràng hắn ta không có gì khác thường, lại làm thế nào sinh loại tâm tư này?

một vị mưu khách nghe hắn nghi hoặc, chớp mắt nói: “Bệ hạ xác thật hành sự có thay đổi, quốc tướng không ngại cẩn thận ngẫm lại, có phải từ khi vị Liêu Quý Phi kia tiến cung, bệ hạ liền có chút bất đồng hay không?”

Đồ quốc tướng: “Ngươi nói, bệ hạ bị một nữ nhân mê hoặc?”

“Từ xưa hồng nhan họa thủy, bệ hạ sợ là bị người có tâm thâm ngoi quan hệ với quốc tướng.”

Đồ quốc tướng thần sắc âm tình bất định, hừ một tiếng, lại nghĩ tới một sự kiện khác, “Tư Mã Tiêu khẳng khái muốn mở kho lúa Tế Địa, việc bên kia

rất có khả năng sẽ bị phát hiện, hiện giờ chỉ có thể tìm mấy người chịu tội thay, giải quyết việc này trước.”

“Trương quốc yên tâm, nhất định làm thỏa đáng việc này!”

.....

Đoạn gia, Đoạn thái phó cùng với đại nhị từ ngồi một chỗ uống trà, có cấp dưới đi đến ngoài cửa cầu kiến.

“Như thế nào, biết bề hạ vì sao khác thường như thế?” Đoạn thái phó hỏi.

Người kia quỳ gối phía dưới, thanh âm thường thường, không ngẩng đầu, “Căn cứ thám tử trong cung hồi báo, bề hạ sở dĩ chú ý nạn hạn hán là bởi vì Liễu Quý Phi. Nghe nói Liễu Quý Phi biết được tình hình tai nạn, buồn bực không vui, bề hạ không đành lòng thấy nàng như thế, mới có thể vì an ủi Quý Phi nhúng tay vào việc này.”

Đoạn thái phó: “.....”

hắn uống một ngụm trà, buông ra nói: “Còn tưởng rằng hắn chỉ là dưỡng cái đồ chơi tìm vui, chưa từng nghĩ hiện giờ hắn thế nhưng thành kẻ si tình, vì một mỹ nhân? Ta thật sự là không thể tin được. Từng Tuyết, con cảm thấy như thế nào?”

Đại nhị tử của Đoạn thái phó tên là Đoạn Tùng Tuyết, lúc này hắn nghe phụ thân hỏi chuyện, khuôn mặt bình tĩnh, “Tur Mã thị ra nhiều kẻ điên, kẻ si tình lại cũng không ít. Mặc kệ việc này thật hay giả, chúng ta cứ nhìn đã, hiện giờ nên lo lắng nồn nóng cũng không phải là chúng ta.”

“Bất quá, trong cung vị Liễu Quý Phi kia thật là có thủ đoạn, có thể bức cho vị bề hạ này của chúng ta nhẫn nại tính tình làm ra việc thế này, không thể khinh thường.”

Liêu Quý Phi ‘không thể khinh thường’ đó không hề biết Tur Mã Tiêu lại làm cái gì, nàng bây giờ đang ôm chần đầu choáng váng não sưng đau. Bởi vì tới mùa hè, nàng sợ nóng, cho nên trong cung điện dùng băng rất sớm, làm Quý Phi muốn cái gì có cái đó, băng đương nhiên có đủ, Liễu Đình Nhạn không có ký mà ở trong điện đặt không ít bồn băng. Hành vi không có tiết chế như vậy làm ra hậu quả chính là, nàng sinh bệnh cảm lạnh.

Đúng mùa hè, thế nhưng lại bị phong hàn, so với lần bị mùa đông trước còn nghiêm trọng hơn.

Liêu Đình Nhạn thống khổ uống thuốc đắng, nhìn không được nghĩ, vì cái gì mình và Tur Mã Tiêu cùng nhau ngủ, kết quả chỉ có một mình nàng bị bệnh, Tur Mã Tiêu còn khỏe mạnh? Theo lý thân thể của nàng so với Tur Mã Tiêu phải tốt hơn rất nhiều, cái này không đúng a.

Uống xong thuốc, ngâm chút mát, Liễu Đình Nhạn lại nằm về trên giường, dùng chăn gấm bọc chính mình lại.

Lần sau không thể bởi vì tham mát mẻ mà dùng nhiều băng như vậy, chuyện gì đều thế, tham nhiều không có kết cục tốt.

Ngủ đến mơ mơ màng màng, Liễu Đình Nhạn cảm giác có người ngồi ở bên cạnh, tay lạnh cầm cầm chạm đến trán của nàng. một lát sau, người nọ thu tay đi ra ngoài.

Liêu Đình Nhạn giật mình một cái, tỉnh táo lại, nghe thấy gian ngoài có người đang nói chuyện.

“hiện giờ mỗi người đều đang suy đoán nguyên nhân bề hạ xử lý tình hình hạn hán, nô lúc trước cũng khó hiểu, giờ mới biết, nguyên lai là bởi vì Quý Phi.” Cao thái bảo thanh âm mang cười.

Tur Mã Tiêu thanh âm không phải rất cao hứng, “Nàng vì chút việc này mà bệnh thành như vậy..... Hừ, thật là phiền toái.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” không phải, nàng thật không phải bởi vì lo lắng khô hạn, lo lắng đến sinh bệnh, mà là bởi vì dùng băng quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Có ta ở đây, cái gì nàng cũng không cần lo lắng

“Lần khô hạn này, đất phong Nghiêu Châu của Tần Nam Vương cũng có một bộ phận chịu ảnh hưởng.” Cao thái bảo nói tin tức cho Tur Mã Tiêu, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Còn một chuyện, Tần Nam Vương không lâu trước đây, chiều té cho nữ nhi duy nhất, người này xuất thân bình dân, thường thường vô kỷ.”

“A?” Tur Mã Tiêu suy nghĩ một lát nói: “Tần Nam Vương thập phần sủng ái nữ nhi duy nhất của hắn, phỏng chừng là nữ nhi kia một hai đòi gả, nếu không lấy Tần Nam Vương tâm cao khí ngạo, sợ là sẽ không thích chiều một nữ tử như vậy.”

Cao thái bảo gật đầu: “Bệ hạ nói không sai, nữ nhi của Tần Nam Vương lúc trước rời nhà trốn đi, sau khi trở về liền âm ỉ phải gả cho nam tử kia, Tần Nam Vương không lay chuyển được tính tình nàng ta, đành phải đáp ứng việc này. Nam tử kia hiện giờ đã nhảy từ bình dân trở thành nữ tể của Tần Nam Vương, thật sự là một bước lên trời, người Nghiêu Châu đều đang hâm mộ hân vận khí tốt.”

Tư Mã Tiêu cổ quái cười, “Vận may? Ta thấy chưa chắc. Tần Nam Vương đa mưu túc trí, dễ dàng cho một bình dân cưới bảo bối nữ nhi của mình như thế, chỉ sợ người nọ cũng làm cho hắn rất là thương thức, người có thể làm lão đồng tây đó thương thức, sẽ là nhân vật đơn giản?”

“Bệ hạ vừa nói như vậy, nô cũng cảm thấy người này không đơn giản.” Cao thái bảo khẽ cười nói: “Nam tử đó tên là Trần Uẩn, nghe nói là một thợ săn bình thường ở Hà Hạ, cũng không có gì hiếm lạ.”

Bang ——

Nội điện truyền đến tiếng chung trà rơi xuống đất, Tư Mã Tiêu vừa định nói chuyện, nghe thế liền đứng lên đi vào nội điện, đối mặt nhìn Liễu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn kéo chăn gấm, mắt nhìn cái ly vỡ vụn trên mặt đất. Nàng vừa rồi bị Tư Mã Tiêu đánh thức, nghe thấy hắn đang nói chuyện cùng Cao thái bảo, đàm luận chính là Tần Nam Vương cùng với nữ xúng Tần Vô Hạ, nàng tò mò đứng dậy thò đầu ra, muốn nghe rõ ràng hơn một chút. Kết quả nghe được hai chữ Trần Uẩn quen thuộc, nàng ngạc nhiên làm động tác quá lớn liền không cẩn thận quăng đổ một cái ly bên giường.

Trần Uẩn nam chủ nguyên tác này, Liễu Đình Nhạn thật lâu không nhớ tới nữa, nàng cho rằng mình lệch khỏi quỹ đạo lộ tuyến của nữ chính nguyên tác, vận mệnh của Trần Uẩn cũng sẽ thay đổi theo, không nghĩ tới, hắn hiện tại thế nhưng vẫn là đi lên lộ tuyến không sai biệt lắm với nguyên tác.

Trong nguyên tác, nam chủ và nữ chủ đã sớm ở cùng một chỗ, còn lặng lẽ bái thiên địa làm vợ chồng, sau đó Trần Uẩn muốn cho người trong lòng cuộc sống càng tốt càng giàu có, nghĩ cách lúc vào đông chở da thú đi Nghiêu Châu bán, trên đường vô tình cứu Tần Vô Hạ con gái duy nhất của Tần Nam Vương, từ đây quyền sách kia liền bắt đầu một đường ngược tìm ngược phôi. Chủ yếu cốt truyện chính là Tần Vô Hạ nhớ thương Trần Uẩn, không thuận theo không buông tha; nam chủ yếu sâu sắc nữ chủ, có tình vận mệnh trên người; nữ chủ bởi vì nữ xúng cùng các loại vai phụ cản trở, không ngừng hiểu lầm nam chủ, hai người hiểu lầm nhau ..... ngược tới ngược đi, ngược chết ngược sống.

Nhưng Liễu Đình Nhạn nhớ rõ, ở thời điểm này, trong nguyên tác Trần Uẩn vẫn cứ không chịu tiếp thu Tần Vô Hạ, hắn là vì ôn dịch bùng nổ, mọi người khởi nghĩa rồi, vì bảo hộ những người khác, mới bắt đắc dĩ cưới Tần Vô Hạ để được đến Tần gia hỗ trợ cùng giúp đỡ.

Khi Trần Uẩn và nữ chủ bái thiên địa, bởi vì nữ chủ tư bốn cần bảo mật thân phận, cho nên trừ hai người họ ra, ở bên ngoài căn bản không có ai chứng kiến, nam chủ và Tần Vô Hạ thành thân trong mắt mọi người mới là danh chính ngôn thuận. Mà nữ chủ bởi vì người yêu muốn cưới nữ nhân khác, thương tâm lựa chọn rời khỏi nam chủ, đúng ngay lúc này, nàng một mình rồi đi bị nam xúng Tư Mã Tiêu trong nguyên tác gặp được, mang về cung.

Kết quả hiện giờ, ở dưới tình huống nàng nữ chủ này không xuất hiện, Trần Uẩn cưới Tần Vô Hạ trước. Liễu Đình Nhạn thầm nghĩ như vậy cũng tốt, nếu hai vị này đi tới cùng nhau, vậy sẽ không có chuyện tình tay ba cầu huyết theo nguyên tác, chúc bọn họ tương thân tương ái đến vĩnh viễn.

Liêu Đình Nhạn trằm chằm ho khan hai tiếng.

Tư Mã Tiêu đi đến bên nàng, nâng đầu nàng lên, nhìn nhìn mặt nàng ửng đỏ.

“Nghe thấy chúng ta nói chuyện?”

“Ừ.”

Tư Mã Tiêu đột nhiên hỏi: “Có phải nàng biết Trần Uẩn đó hay không?”

Liêu Đình Nhạn: “.....!” Từ từ, một chữ ta cũng chưa nói làm sao mà ngươi biết được?

Thấy nàng thần sắc này, sắc mặt Tư Mã Tiêu trầm xuống, “Quả nhiên quen biết, xem nàng phản ứng lớn như vậy, chỉ sợ còn không chỉ là quen biết bình thường.”

Nếu không phải vô số lần ở trong lòng có ý mắng hắn, hắn cũng chưa phản ứng, Liễu Đình Nhạn còn sắp cảm thấy gia hỏa này kỳ thật biết thuật đọc tâm

Liêu Đình Nhạn thẳng thắn xin tha, lập tức lôi kéo tay Tư Mã Tiêu giải thích: “Ta xác thật biết hắn, ta nhớ rõ cùng từng nói với người, lần trước gặp son phi được cứu, ân nhân đã cứu ta chính là Trần Uẩn.”

Tư Mã Tiêu ngồi ở mép giường, cười lạnh một tiếng.

Liêu Đình Nhạn coi như không nghe thấy, theo thực tế nói: “Trừ lần đó, về sau chúng ta lại gặp gỡ thêm hai lần, một lần là ta mang theo gia phả đi dâng hương, trú mưa trong núi gặp được, một lần là mang theo nữ nô du hồ trong lúc vô tình gặp được, tổng cộng ta chỉ nói với hắn một câu!”

Tư Mã Tiêu vung tay lên, “Giải thích rõ ràng như vậy làm gì, chẳng lẽ cô sẽ hiểu làm sao.”

Liêu Đình Nhạn: Ngươi đã xưng ‘ cô ’ còn cố tình chống đỡ cái gì a! Biểu tình khủng bố rõ là đáng về phát hiện bạn gái có bạn trai cũ, không giải thích rõ ràng sẽ chết người đi!

Quần vòng sợi tóc trước ngực Liêu Đình Nhận, Tư Mã Tiêu dùng ngữ khí tùy tiện hỏi nàng: “Nàng cảm thấy Trần Uẩn này thế nào, hẳn là cái dạng người gì?”

Dây dưa không hết, người với hẳn lại không có giao thoa, loại tiết mục không hiểu sao lại cảm thấy hứng thú với hẳn là mệnh trung chủ định sao? Liêu Đình Nhận chửi thầm, một lát sau cho Tư Mã Tiêu một đáp án: “hắn là người tốt.”

Từ vài lần gần gũi hai người ở chung xem ra xác thật là người tốt. Nguyên tác nam chủ giai đoạn trước chính là người tốt a, bằng không hẳn sao có thể một lần lại một lần cứu cô nương.

Tư Mã Tiêu: “Còn gì nữa, nàng cảm thấy hẳn bên ngoài thế nào, tính cách thế nào?”

Liêu Đình Nhận trong hoảng hốt có loại cảm giác vi diệu, bản thân làm bạn trai, bị bạn gái tính toán chỉ li về bạn gái tiền nhiệm, nàng nhất định là bệnh quá nặng. Lại ho khan ra tiếng, Liêu Đình Nhận cơ trí trả lời: “Lớn lên thế nào ta không nhớ rõ, rốt cuộc chỉ gặp vài lần, tính cách gì đó, không có thâm giao, ta cũng không dễ phán đoán.”

Nàng nói xong, thấy Tư Mã Tiêu gợn tay sờ bên gáy nàng.

Vuốt ve một chút, kéo nàng đến hôn hôn.

Liêu Đình Nhận: “.....” Chờ đấy, lão nương liền truyền bệnh cho người!

“Nàng nghỉ ngơi đi.” Tư Mã Tiêu xoa xoa khoe môi, buông nàng ra, đứng lên đi ra ngoài, nhất phái bình thường, nhìn không ra tâm tình thế nào.

Liêu Đình Nhận bang một cái ngả về trên giường.

.....

Trong Lạc Kinh không biết từ khi nào bắt đầu phát ra lời đồn đãi sôi nổi.

“Người biết không? Nghe nói lần này đại kê hạn, chính là bởi vì bệ hạ tàn bạo, lại tin sùng yêu phi, ngày ngày ở trong cung giết người tìm vui, cho nên trời cao mới có thể giáng xuống trừng phạt, khiến trách bệ hạ bạo ngược!” Lời đồn cùng loại truyền đến mưa mưa gió gió, lại không tìm thấy ngọn nguồn.

Lời đồn đãi từ trước đến nay khó ngăn chặn nhất, về sau, cơ hồ đều khiến trách hoàng đế tàn bạo, còn nói Quý Phi hồng nhan họa thủy.

Việc này thực mau truyền tới tai Tư Mã Tiêu, hẳn triệu Tác Kỵ tướng quân thủ vệ cung thành tới, cười lạnh phân phó, “Người truyền lời, giết.”

Tác Kỵ tướng quân trán đổ mồ hôi, gian nan nói: “Bệ hạ, lời đồn đãi hỗn loạn, những người từng nói thật sự là quá nhiều, cái gọi là pháp không trách chúng.....”

Tư Mã Tiêu tựa lưng vào ghế ngồi, ngữ khí lãnh khốc: “Vậy lập tức phái người đóng giữ ở mỗi giao lộ trong thành, chỉ cần nghe thấy có người tụ tập truyền ngôn, liền ngay tại chỗ xử tử kẻ có thanh âm lớn nhất, cô muốn ở trên đường phố chính lập cột cờ bách ngữ, treo thi thể những người này lên, cho chúng biết kết cục của phê bình thiên tử.”

Tác Kỵ tướng quân cả kinh không dám nói lời nào, việc này thật sự là nháo đến quá lớn, lúc trước Lạc Kinh cũng ngầm có người ở truyền ra bệ hạ là bạo quân, nhưng không diễn truyền như bây giờ, chọc đến bệ hạ giận dữ. Hắn trong lòng biết lần này trong Lạc Kinh xác thật phải có một hồi tình phong huyết vũ, thành thật lui ra rồi lập tức điểm binh tướng, tuần tra các nơi.

Hành vi này ngay từ đầu khiến cho không ít người phẫn nộ mắng to, càng chứng thực lời đồn đãi, nhưng mà theo từng cột thi thể treo lên, người dám ra tiếng càng ngày càng ít, dù người nào đó có tâm tung ra lời đồn đãi, cũng không dám trắng trợn táo bạo kích động nhân tâm khắp nơi.

Vẫn có một bộ phận nhỏ người dũng mãnh không sợ chết, bốn phía tuyên dương, “Sợ cái gì, pháp không trách chúng, trong thành Lạc Kinh trăm vạn dân cư, bệ hạ chẳng lẽ còn có thể giết hết nhiều người như vậy?”

Trong cung ngồi ở trên vị trí tối cao, Tư Mã Tiêu nói cùng một câu, “Lạc Kinh trăm vạn bá tánh, giết không hết.”

“Bất quá mới chỉ có trăm người bị giết, nếu vẫn có người vọng nghị thiên tử, truyền việc hậu cung, liền dựng một thêm một trăm cột, một ngàn cột, cô cũng muốn nhìn một chút, là trên cột treo đầy người trước hay là lời đồn đãi ngừng lại trước.”

Thực chứng minh, dưới trấn áp huyết tinh như vậy, lời đồn đãi lưng lẩy lúc trước thực nhanh bình ổn, nhìn góc đường treo thi thể, không ai còn dám truyền những lời đồn đó, Lạc Kinh lâm vào một loại bình tĩnh quý dị.

So với Lạc Kinh tương đối bình tĩnh, các châu phủ khác lời đồn đãi cũng như mọc cánh, truyền lưu nhanh chóng khắp nơi, đặc biệt là địa phương gặp tai họa chịu nhiều ảnh hưởng, tiếng bất mãn bắt đầu dâng lên.

Lần đầu tiên nghe được tin tức có nạn dân bạo động, Liêu Đình Nhận sửng sốt thật lâu. Nàng nghĩ không rõ, rõ ràng đã không giống nguyên tác, so sánh với nguyên tác kia thậm chí nhìn thật ghê người, hiện tại bởi vì triều đình coi trọng, Tư Mã Tiêu sai người kịp thời xử lý, tình hình tai nạn các nơi đều có giảm bớt, vì cái gì vẫn có bạo động? Có phải tiếp theo còn sẽ có sự kiện khởi nghĩa không?

Tư Mã Tiêu ôm nàng, thấy nàng ngơ ngác, liền hỏi: “Thế nào, lại lo lắng nạn dân bạo động?”

Liêu Đình Nhạn hoàn hồn, nhìn hắn, chần chờ hỏi: “Vì sao nạn dân phát sinh bạo động? Bệ hạ không phải đã cho người xử lý tốt tình hình tai nạn sao?”

Tư Mã Tiêu cào cào cằm nàng, “Sao nàng ngu ngốc như vậy?”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

“Từ xưa đến nay, thiên tai đều sẽ có người chết, phàm là chết nhiều người, mọi người sẽ khủng hoảng, mà một khi nhiều người khủng hoảng, thì sẽ phát sinh bạo động, đây là việc thực bình thường.” Tư Mã Tiêu nói.

không giống, ở thời đại của nàng thì không. Liêu Đình Nhạn lần đầu tiên rõ ràng minh bạch thời đại của mình và thời đại này có bao nhiêu bất đồng, quan niệm bất đồng, hệ thống chính trị bất đồng, tạo thành nhân dân bất đồng.

Cho dù đi vào nơi này chín năm, Liêu Đình Nhạn vẫn hoàn toàn không quen với thế giới này coi khinh mạng người, nghiêm ngặt về giai cấp, ở chỗ này mọi người đối với việc thượng cấp xử tử hạ cấp, chủ nhân xử tử nô lệ, thậm chí cha mẹ giết chết con cái, đều cảm thấy đương nhiên, ngẫu nhiên có người khiển trách, lại đều thừa nhận thế này phù hợp quy củ.

“Nếu phát sinh bạo động, bệ hạ sẽ phái binh trấn áp sao?” Liêu Đình Nhạn đột nhiên hỏi.

Tư Mã Tiêu không chút nghĩ ngợi, “Đây là đương nhiên.” hắn ngừng lại, biểu tình không rõ, “Nàng muốn ta không thương tổn những bạo dân bạo động đó?”

Liêu Đình Nhạn trầm mặc một lát, lắc lắc đầu: “Ta sẽ không ngăn cản bệ hạ làm bất kì việc gì.”

Nàng sợ hãi bởi vì mình mà có gì đó thay đổi, nàng cũng không thể xác định, nếu thỉnh cầu Tư Mã Tiêu thay đổi cách làm, thì kết quả là tốt hay xấu, vạn nhất là kết cục tệ hơn, nàng sẽ chịu không nổi.

nói đến cùng, nàng không hiểu những vai chính xuyên qua trong tiểu thuyết và phim ảnh lấy đầu ra quyết đoán lớn như vậy, từ một người bình thường xuyên qua thành nhân vật lợi hại thì dám tùy tiện quyết định vận mệnh và sinh tử của vô số người? Bọn họ đều không sợ sao? Nàng chính là hoảng hốt a!

Thấy nàng cuộn tròn ở trong lòng ngực mình buồn bã ỉu xiu, Tư Mã Tiêu ôm nàng thấp giọng nói: “Nàng đang khổ sở cái gì? Vì những người không quen biết đó mà nàng khổ sở sao?”

Liêu Đình Nhạn cuộn trong lòng ngực hắn không nói lời nào, Tư Mã Tiêu liền vuốt tóc nàng, sâu kín nói: “Tự cổ chí kim đều như thế, mưa thuận gió hoà, bá tánh sẽ sống yên ổn. Mà một khi phát sinh tai nạn, bọn họ sẽ muốn đổi địch gì đó, làm thế để phát tiết sợ hãi. Ta là thiên tử, thần dân của ta có thể thần phục ta, cũng có thể đảo mắt phản nghịch, đạo lý này từ nhỏ ta đã hiểu rõ, chỉ cần ta yếu thế, sẽ bị kéo từ trên trời xuống đất sâu. Ngồi ở vị trí này, bên cạnh đều là chiến trường, loại chuyện này rất phổ biến, nhàm chán vô cùng.”

“Nàng xem những lời đồn đãi này, nàng ngu ngốc như vậy, khẳng định không biết sau lưng có bao nhiêu người đang thúc đẩy, lại ngầm có bao nhiêu người đang ngo ngoe rục rịch.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ta không hiểu.”

Tư Mã Tiêu: “Ta biết nàng không hiểu, nhưng có ta ở đây, cái gì nàng cũng không cần lo lắng, an tâm mà ở bên ta.”

Tác giả có lời muốn nói: trên thế giới không có người tốt và người xấu tuyệt đối, cũng không có kẻ mạnh và kẻ yếu tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đều là Quý phi dạy thật tốt a

Trần Uẩn đi vào trong thư phòng của Tần Nam Vương, thấy trên mặt hắn mang cười, ánh mắt nhìn mình cũng thực vừa lòng, liền đoán được là việc đã thành.

“Phụ thân.” Trần Uẩn cười nói.

Tần Nam Vương gật gù đầu, cầm lấy một phong thư trong tầm tay đưa cho Trần Uẩn, “Con đã đến rồi, nhìn xem, Lạc Kinh gọi thư. Quả thực như lời của con, vị kia đã đồng ý, có hắn tương trợ, đại sự của chúng ta có hi vọng.”

Trần Uẩn cười theo, cung kính tiếp nhận thư, mở ra nhìn kỹ. Tần Nam Vương mấy ngày nay, nhìn người con rể này là càng xem càng thuận mắt, người này tài trí hơn người, quan trọng nhất chính là hắn có dã tâm có đảm lược, về điểm này mà nói, so với bản thân mình còn càng ưu tú hơn. Tần Nam Vương biết tính cách của mình, thường dễ dàng bần khoản quá nhiều, không có quả quyết như người trẻ tuổi này.

Thời gian này, mắt thấy Trần Uẩn làm những thủ hạ của mình nhìn với con mắt khác, Tần Nam Vương cũng đúng lúc bỏ ra chút quyền lợi cho hắn. Hắn chỉ có Tần Vô Hạ một nữ nhi như vậy, ngày sau hắn đờo, nữ nhi còn phải để cho Trần Uẩn chăm sóc, có lẽ chờ bọn họ tính toán đại sự thành công, thiên hạ này đều thuộc về Tần gia hắn, mà tương lai trừ hắn ra, có thể ngồi trên cái vị trí, chỉ có thể là hài tử do nữ nhi sinh ra.

Tần Nam Vương dấu tình quang trong mắt, lại khen ngợi: “Ít nhiều nhờ con cho người truyền ra lời đồn đãi, lại phái người châm ngòi nạn dân khắp nơi, hiện giờ chỉ chờ tình huống càng thêm nghiêm trọng, chúng ta liền có thể dựa thế khởi sự.”

Trần Uẩn cười cười, thờ dài một tiếng: “Nhưng hoàng đế Tư Mã Tiêu tàn bạo, chỉ sợ những nạn dân đó nháo sự cũng phải ném chút khổ sở, đến lúc đó chúng ta cần sớm phái người tương trợ mới được. Còn nữa người chúng ta an bài trong Lạc Kinh, bị hoàng đế giết không ít, thật sự đáng tiếc. Bởi vì một chút lời đồn đãi liên tùy ý giết người như thế, nếu không lật đổ bạo quân này, chắc chắn có càng nhiều bá tánh vô tội phải chịu khổ.”

Tần Nam Vương không để bụng, “Vậy thì có gì, bất quá chết vài người mà thôi, lại phái người khác đi ản núp là được.” Lời tuy như thế, nhưng trong lòng hắn đối với tính cách của Trần Uẩn lại rất vừa lòng, chính là tính cách như vậy ngày sau mới không có khả năng vong ân phụ nghĩa.

Trần Uẩn rời khỏi chỗ Tần Nam Vương, trở lại viện của mình, nhận được một phong thư khác. Phía trên viết cũng là tin tức từ Lạc Kinh, bất quá tương đối hỗn loạn, ánh mắt Trần Uẩn cuối cùng dừng lại ở chỗ cuối thư, viết Liêu Quý Phi được hoàng đế Tư Mã Tiêu sủng ái, ngày gần đây đang chuẩn bị cùng đi Cửu Hoa hành cung ra ngoài tránh nóng.

Ngày mùa hè Lạc Kinh thời tiết nóng bức, mùa hè này phá lệ quái dị, dường như so với năm trước càng nóng hơn vài phần, Liêu Đình Nhạn sợ nóng nhất, từ lần trước dùng quá nhiều băng làm cho sinh bệnh, bệnh khỏi rồi nàng lại không dám tùy tâm sở dục dùng băng, nhưng thật sự quá nóng.

Ban đêm, Liêu Đình Nhạn ngủ đến mơ mơ màng màng luôn tiến đến bên người Tư Mã Tiêu, muốn ôm hắn ngủ, ai bảo nhiệt độ cơ thể Tư Mã Tiêu thích hợp. Nhưng chỉ ôm trong chốc lát nàng cảm thấy nóng, lại đẩy Tư Mã Tiêu ra lăn vào phía trong giường, như thế cả đêm lăn lộn tới lăn lộn đi, Tư Mã Tiêu quả thực sắp bị nàng làm chết, ngủ không tốt hỏa khí cũng lớn hơn bình thường rất nhiều.

Vì tất cả mọi người đều tốt, Tư Mã Tiêu thực nhanh quyết định mang Quý Phi đi Cửu Hoa hành cung tránh nóng. Mùa hè vừa rồi Tư Mã Tiêu cũng đi Cửu Hoa hành cung ở một thời gian, nhưng chưa từng mang theo mỹ nhân hậu cung đi cùng, năm nay vẫn là một lần đầu, lúc này trong ngoài cung càng thêm hiểu biết Liêu Quý Phi trong truyền thuyết được thánh sủng đến mức độ nào.

Biết được Tư Mã Tiêu mang Liêu Quý Phi đi Cửu Hoa hành cung tránh nóng, trong cung các mỹ nhân khác tâm tình đều thực phức tạp, năm rồi các nàng ước gì Tư Mã Tiêu nhanh đi tránh nóng, lưu lại các nàng ở lại cung đình Lạc Kinh tốt xấu quá mấy ngày sống yên ổn, không cần mỗi ngày lo lắng đầu sẽ bị rơi, da sẽ bị lột. Nhưng năm nay, Tư Mã Tiêu riêng mang theo Liêu Quý Phi đi cùng, thật giống như lại một lần làm cho các nàng rõ ràng ý thức được, các nàng nhiều người như vậy cũng không thể làm gì mà bị kẻ tới sau làm được, trong lòng sao có thể thoải mái. Không thoải mái nhất chính là, đối với tình huống này các nàng còn không hề có cách nào.

Mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, Liêu Đình Nhạn là người vui mừng nhất. Hành cung tránh nóng a..... Nàng lúc ở thời đại kia xem phim truyền hình có nhắc tới hành cung tránh nóng, hình nhau đều xây ở trong núi, hoàn cảnh thanh u, rất là mát mẻ.

Ở Lạc Kinh lâu như vậy, nàng cũng không sai biệt lắm có chút chán ngấy, vừa vặn đi hành cung giải sầu, kiến thức một chút người cổ đại có tiền có quyền vào mùa hè sinh hoạt như thế nào.

Xe ngựa chạy mấy ngày, rốt cuộc tới Cửu hoa cung. Nơi đây quả nhiên là phong thủy bảo địa, mới xuống xe ngựa, Liêu Đình Nhạn liền cảm giác một trận gió núi tươi mát thổi vào mặt, mang theo hơi thở vô cùng sạch sẽ thoải mái thanh tân, chung quanh cỏ cây tươi tốt, thanh sơn liên miên, làm cho nhiệt độ không khí giảm đáng kể, Liêu Đình Nhạn lập tức cảm thấy một trận buồn ngủ nẩy lên, nhin không được nheo nheo mắt.

Lần này đi ra ngoài, trừ hoàng đế và Quý Phi, còn có rất nhiều cung nhân hầu hạ cùng hộ vệ bảo hộ, bọn họ đều từng nghe lời đồn đãi về Liêu Quý Phi, bên ngoài hiện đều truyền ra nàng có mỹ mạo thiên tiên, mới mê hoặc Tư Mã Tiêu thần hồn điên đảo. Nhưng người chân chính gặp được Liêu Đình Nhạn cực ít, mọi người trong lòng đều tò mò về nàng, lần này đi ra ngoài Cửu hoa cung, mới có cơ hội chính mắt nhìn thấy tuyệt thế mỹ nhân trong lời đồn kia.

Liêu Đình Nhạn được đỡ xuống xe ngựa, say mê với gió mát núi xanh ở Cửu hoa cung, trên mặt không che đầy bất cứ thứ gì, băng cơ ngọc nhan, thanh triệt thông minh sắc xảo, một thân áo lụa màu nhạt theo gió bay tán loạn, thật sự giống như tiên tử trong mây, khiến người ta kinh diễm.

Người xem há hốc mồm không phải ít, chờ đến Liêu Đình Nhạn vào trong Cửu hoa cung, rất nhiều người mới hồi phục tinh thần lại, thầm nghĩ trong lòng nếu ta là hoàng đế, ta cũng thích mỹ nhân thiên tiên như vậy.

Nếu Liêu Đình Nhạn biết được những người này suy nghĩ cái gì, nàng sẽ chỉ làm mấy cái xem thường. Đã từng, nàng cũng cho rằng Tư Mã Tiêu nhân thiết là hôn quân háo sắc, nhưng hiện tại nàng đã minh bạch, hôn quân thì có, háo sắc là còn chờ thương thảo, rốt cuộc người này thật sự thẩm mỹ khiến người ta không chịu nổi, công năng tình dục cũng làm người ta hoài nghi.

Ở hành cung tránh nóng ngày thứ nhất, Tư Mã Tiêu cuối cùng không còn nửa đêm bị Quý Phi mình đẩy tỉnh, Quý Phi lại khôi phục giấc ngủ ngon dĩ vãng, có thể ngủ say đến hùng đông. Tư Mã Tiêu nửa đêm phát thần kinh, niết mặt cắn tay mà lăn lộn cũng không thể đánh thức nàng. Liêu Đình Nhạn buổi sáng dậy, phát hiện nhóm nữ hầu nhìn mình ánh mắt có điểm kỳ quái, soi soi gương, lúc này mới phát hiện trên má mình có dấu răng, không hề nghi ngờ là Tư Mã Tiêu làm ra chuyện tốt.

“.....” Lợi hại, không rõ cần như thế nào, thế nhưng cũng không cần tính nài.

Tư Mã Tiêu cảm thấy nàng mới lợi hại nhất, cần mặt nàng như vậy nàng cũng không tỉnh, nếu không phải thấy nàng còn hô hấp, đều phải cho rằng nàng tắt thở rồi. Tư Mã Tiêu nghĩ trăm lần cũng không ra, lúc trước vừa mới bắt đầu ngủ cùng hắn, Liễu Đình Nhạn vừa đẩy liền tỉnh, hiện giờ cần nàng còn không tỉnh, nàng là thật không có tâm cảnh giác với hắn hay thuần túy là lười?

Liêu Đình Nhạn ngủ ngon, ăn uống cũng tốt lên theo, hơn nữa ở hành cung tránh nóng món ăn sơn trân thôn quê mới mẻ, không cần thận liên ăn nhiều hơn. Nhìn nhìn lại hành cung còn có ao tắm rửa có thể làm bể bơi, tắm xong rồi còn có nữ hầu chuyên môn mát xa, thật là sung sướng, Tư Mã Tiêu cũng chưa hưởng thụ được như nàng.

Tư Mã Tiêu còn ở trong một góc nào đó của hành cung gặp mặt thám. Cao thái bảo tọa trấn Lạc Kinh, có tin tức gì đều sẽ phái hoạn quan phía dưới tới hội báo.

“Hồi bẩm bệ hạ, lần trước bệ hạ sai người đi điều tra chuyện kho lúa Tế Địa, hiện giờ đã điều tra rõ. Lương trữ trong kho lúa Tế Địa, mấy năm trước đã bắt đầu bị Đô quốc tướng sai người tự mình lấy đi mua bán, hiện giờ bên trong lương thảo mười phần chỉ còn hai ba, lúc trước bệ hạ ra lệnh mở Tế Địa, Đô quốc tướng ngầm từ Độ Viên vận chuyển hơn phân nửa lương thực bù vào.....”

Độ Viên trữ lương thảo so với kho Tế Địa còn quan trọng hơn, Tư Mã Tiêu lúc trước sợ đi không động đến kho Độ Viên mà mở kho Tế Địa, chính là bởi vì nguyên nhân này, lúc trước Đô quốc tướng nhất định không chịu mở kho Tế Địa, hắn đã có hoài nghi, hiện giờ chứng thực, Tư Mã Tiêu thật sự một chút cũng không ngoài ý muốn.

trên mặt hắn nhìn không ra bao nhiêu tức giận, thậm chí có vẻ quá mức vô vị.

“một khi đã như vậy, tìm cơ hội cho người tố giác kho Độ Viên tồn lương bị giảm bớt, quan viên quản lý trông giữ kho lúa hai nơi đều xử trí, còn Đô quốc tướng, tùy hắn đi.” Tư Mã Tiêu nhẹ cảm nhẹ buông, không có ý tứ động đến Đô quốc tướng.

Hoạn quan hồi bẩm tuy có khó hiểu, nhưng trăm triệu không dám tìm hiểu ý tưởng của bệ hạ, bái hán một bái rồi lui về phía sau đi ra ngoài.

Tư Mã Tiêu đứng dậy đi tìm Liễu Đình Nhạn, đi ra điện, còn chưa nói gì, gặp gỡ cung nhân liền chủ động quỳ gối hành lễ, tiếp theo nói cho hán Quý Phi ở chỗ nào, cũng không cần hắn hỏi.

một đường đều như thế này, giống như các cung nhân đều khẳng định hắn đi loạn tại đây chính là đang tìm Quý Phi.

Nhận thấy điểm này, Tư Mã Tiêu bước chân ngừng lại, thế nhưng cảm thấy có vẻ không được tự nhiên. Từ khi nào bắt đầu biến thành như vậy?

hắn chưa nghĩ kỹ, đã nghe thấy tiếng Liễu Đình Nhạn cười. Nàng thường xuyên cười, nhìn thấy đồ vật yêu thích cao hứng mà cười, bởi vì thực thoải mái thích ý cũng cười, tuy rằng không cao hứng nhưng muốn làm bộ cao hứng lại giả cười, vân vân, cười ra tiếng nhẹ nhàng sung sướng giống như vậy nhưng thật ra rất ít.

Tư Mã Tiêu nghĩ, dừng bước chân lại, đứng ở nơi xa nhìn.

Liêu Đình Nhạn được mấy nữ hầu vây quanh, đang đứng ngoài một mảnh ruộng dưa. Đại khái đó là cung nhân trong hành cung tự trồng, ở một góc ngự viên, dây leo bò đầy đất mặt thậm chí kéo dài đến bờ tường, bò lên trên nóc nhà, trên mặt đất kết mười mấy quả dưa xanh mướt, Liễu Đình Nhạn xoay người lại gõ dưa hấu, mấy nữ hầu ở một bên nhắc làn váy và tóc dài cho nàng. Nàng tựa hồ mới vừa tắm gội xong không lâu, tóc dài còn chưa búi lên, buông xõa ở sau người.

Liêu Đình Nhạn rất có hứng thú, nhất nhất gõ từng quả dưa, cuối cùng lựa chọn một quả, các nữ hầu nhìn quả dưa, sôi nổi khích lệ Quý Phi tuệ nhãn như đước, quả này khẳng định là ngọt nhất.

Hái quả dưa xuống, Liễu Đình Nhạn còn muốn tự mình ôm, nhóm nữ hầu vội lau sạch sẽ bụi đất bám ở bên ngoài quả dưa rồi lại giao cho nàng.

Cung nhân chờ ở một bên kia, mặc một thân chế phục màu xanh lá của hoạn quan hành cung, hắn thấp giọng nói gì đó, lại chỉ chỉ một góc trên nóc cung điện. Liễu Đình Nhạn sau khi nghe xong, ôm dưa lùi lại, dẫm lên một cục đá nhìn lên nóc nhà, trên mặt lộ ra tươi cười.

Tư Mã Tiêu nghe thấy nàng nói: “trên nóc nhà quả nhiên cũng mọc lên hai quả dưa, còn không nhỏ đâu, hái một quả xuống nhìn xem?”

Nàng vừa nói như vậy, có cung nhân đi tới, bắc thang hái dưa hấu, lại đưa đến tay nàng.

Tư Mã Tiêu xem xong, cũng không đi qua, trực tiếp xoay người về trong điện nằm. Cửa sổ mở rộng, bên ngoài gió núi thổi vào, Tư Mã Tiêu nằm không bao lâu, nhắm mắt lại nghe thấy tiếng bước chân liên tiếp. Trước khi tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, hắn mở to mắt liếc nhìn một cái, quả nhiên nhìn thấy Liễu Đình Nhạn ôm hai quả dưa hấu.

“Bệ hạ, thiếp mới vừa hái dưa, bệ hạ muốn ném thử hương vị sao?”

Tư Mã Tiêu ngồi dậy, giơ tay đẩy đẩy hai quả dưa đặt ở trước mắt, “Trong hành cung này còn trồng dưa hấu?”

Liêu Đình Nhạn cười trả lời, “Là một cung nhân trong hành cung tự trồng!” Tiếp theo liền đem chuyện thú vị trên nóc nhà cũng có dưa nói một lần.

Dưa cắt ra, Tư Mã Tiêu khó được chủ động ăn nhiều hai miếng, không giống ngày thường ăn một chút cũng giống như nuốt độc được. hấn nguyên ý từ tể ăn cái gì, Liễu Đình Nhạn thể nhưng cảm thấy có chút cao hứng, nàng phản ứng trong chốc lát, cảm thấy đây giống hùng hải tử không thích ăn com, một ngày nọ chủ động ăn, người khác nhìn cũng thấy vui mừng.

Hầu hạ Tư Mã Tiêu nhiều năm, trong lòng Cẩn Đức cũng có chút vui mừng, trong khoảng thời gian này tới nay, bệ hạ cho dù ăn ngủ đều tốt hơn trước kia, đều là Quý Phi dạy ra a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Trời có mây gió bất trắc

Ở Cửu Hoa hành cung ngày tháng trôi qua cực kỳ tiêu dao, Liễu Đình Nhạn lúc trước bởi vì hai quả dưa ban thưởng hậu hĩnh cho cung nhân trông dưa, làm cho toàn bộ các cung nhân ở hành cung đều hao hết tâm tư lấy lòng nàng, hy vọng chính mình cũng có thể may mắn nhận được ban thưởng phong phú.

Trong núi tóm lại là so với trong cung càng làm người ta thả lỏng, đồ vật thú vị cũng càng nhiều, các cung nhân hôm nay bắt được con chim nhỏ xinh đẹp, ngày mai đưa lên con nai con, hao hết tâm tư bày trò cho nàng. Liễu Đình Nhạn chính mình chơi không đủ, còn phải chia sẻ cho Tư Mã Tiêu một chút, hấn có thích hay không Liễu Đình Nhạn nhìn không ra, nhưng có thể phát hiện ít nhất hấn không chán ghét.

Từ khi tới Cửu Hoa hành cung, ngược lại đại bộ phận thời gian Tư Mã Tiêu đều nằm liệt ở đó nghỉ ngơi, Liễu Đình Nhạn hằng hải chạy khắp nơi quanh hành cung.

Hành cung trong núi ban đêm yên lặng, mở cửa sổ ra, dù không cần bồn băng cũng cảm thấy mát mẻ. Bọn họ ngủ trên giường lót chiếu trúc ngọc, lạnh băng rất là thoải mái. Liễu Đình Nhạn tắm gội xong liền rũ tóc nằm ở trên giường, trong tầm tay bày các loại trái cây ướp lạnh, Tư Mã Tiêu ở bên nàng, dùng tay chậm rãi vuốt chải mái tóc dài cho nàng —— đây là yêu thích gần đây hấn mới thêm vào.

Thường thường Liễu Đình Nhạn cứ như vậy mơ hồ mà ngủ mất, buổi sáng tỉnh lại phát hiện Tư Mã Tiêu ngủ còn chưa tỉnh. Liên tiếp vài sáng sớm tỉnh lại phát hiện Tư Mã Tiêu còn đang ngủ, Liễu Đình Nhạn cảm thấy không thích hợp, phải biết rằng từ trước đến giờ trên cơ bản nàng đều ngủ sớm dậy muộn hơn Tư Mã Tiêu, buổi sáng tỉnh lại phát hiện hấn còn đang ngủ, loại tình huống này cực ít.

Nàng suy đoán, có thể là vào mùa này thân thể Tư Mã Tiêu có cái gì đó dị thường. Nghĩ lại nghe nói hấn từ trước tới nơi này tránh nóng không mang theo bất kì mỹ nhân nào, cũng có thể phỏng đoán hấn xác thật có chỗ không bình thường. Nhưng Tư Mã Tiêu không nói, nàng coi như không biết thôi.

Đáng giá cao hứng chính là, mấy ngày này Tư Mã Tiêu tính tình tốt rất nhiều, ít nhất không còn động bất động muốn giết người.

Phát hiện điểm này, Liễu Đình Nhạn trong lòng cũng nhẹ nhàng rất nhiều, hơn nữa ở Cửu Hoa hành cung vô câu vô thúc, nàng quả thực thành con ngựa hoang thoát cương, còn có thể làm ra chuyện leo cây hái quả không phù hợp thân phận Quý Phi. Tư Mã Tiêu chưa bao giờ quản nàng làm cái gì, trừ Tư Mã Tiêu, địa vị tối cao nơi này chính là Liễu Đình Nhạn, bởi vậy, Liễu Đình Nhạn dứt khoát cao hứng như thế nào thì làm tới như thế đấy.

Nàng đang ở một dòng suối trong núi gần hành cung bắt cá, lặn vẫy và tay áo đều ướt đầm, mới dưới sự trợ giúp của một đám cung nhân nữ hầu bắt được một con cá nhỏ.

Cuối cùng con cá nhỏ này tiến cống lên cho Tư Mã Tiêu, để hấn ăn.

Cẩn Đức vẫn là lần đầu nhìn thấy mỹ nhân hậu cung như vậy, lặng lẽ báo cáo cho Tư Mã Tiêu, “Bệ hạ, mấy ngày này, Quý Phi ngày ngày ở chỗ nước cạn bên kia nghịch nước, có phải là có chút.....”

Tư Mã Tiêu dựa ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, vẫy vẫy tay, “Cứ để nàng cao hứng, phái nhiều người bảo vệ.”

Cẩn Đức cũng chỉ nói một câu này, rốt cuộc không dám nhiều lời.

Nhưng mà, từ xưa đến nay vẫn có câu nói là vui quá hóa buồn.

Tháng ngày vui sướng tùy tính không được mấy hôm liền xảy ra chuyện. một ngày này, Liễu Đình Nhạn giống mấy ngày trước đây ở chỗ nước cạn chỗ nghịch nước hóng mát, bên cạnh còn có mười mấy cung nhân hầu hạ, chỗ xa hơn là một đội hộ vệ bao vây mảnh rừng cây này, biến cố liền đột nhiên xảy ra.

một đám thích khách che mặt vượt qua phòng tuyến hộ vệ, vọt tới các nàng bên này, sợ tới mức chúng cung nhân run bần bật chạy trốn tứ tán. Có hai cung nhân túm Liễu Đình Nhạn chạy vào trong rừng, muốn né tránh những thích khách đó. Bởi vì trường hợp quá mức hỗn loạn, mọi người chạy thực nhanh. Liễu Đình Nhạn căn bản không nghĩ sẽ có thích khách tới ám sát mình.

Chư vị, nói đạo lý một chút, chẳng lẽ không phải ám sát hoàng đế mới là bình thường sao?

Hoàng hốt không chọn đường chạy một lát, càng chạy càng hẻo lánh, Liễu Đình Nhận bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nằng dừng lại, nhìn về phía hai cung nhân thần sắc khẩn trương. “Các người muốn mang ta đi nơi nào?”

một cung nhân nắm chặt nằng, sức lực lớn mười phần, “Quý Phi, nô chỉ mang ngài trốn những thích khách đó a.”

Liêu Đình Nhận nhìn nhìn chung quanh, muốn lời tay ra, “Vậy các người vì sao càng chạy càng xa Cửu Hoa hành cung?”

Hai cung nhân liếc nhau, một người đôi tay nắm chặt Liễu Đình Nhận, một người liền tới che nằng miệng. Liễu Đình Nhận thấy không đúng, giãy giụa cắn tay cung nhân một cái, nhân lúc đối phương ăn đau hô to ra tiếng. Trong rừng cây có thanh âm lá cây cọ sát truyền đến, sột sột soạt soạt, mấy người ăn mặc như thích khách xuất hiện ở cách đó không xa. Cung nhân lại lần nữa che miệng Liễu Đình Nhận, ở bên tai nằng thấp giọng uy hiếp nói: “Quý Phi có thể nghĩ kỹ, những thích khách đó là muốn giết Quý Phi, chúng ta tạm thời lại có thể bảo đảm Quý Phi an toàn, Quý Phi cũng không nên không biết tốt xấu!”

Liêu Đình Nhận: Muốn nôn, các người thể nhưng còn không phải một đám sao?

Nằng vốn dĩ cho rằng có hai đám người muốn gây bất lợi cho mình cũng đã đủ kỳ quái, ai biết hai cung nhân kia bắt cóc nằng chạy ra khỏi rừng cây, lại gặp phải mai phục, hai cung nhân đột nhiên không kịp phòng ngừa bị hai mũi tên bắn lên đâm thủng ngực, lập tức ngã xuống đất bỏ mình. Liễu Đình Nhận cũng trúng một mũi tên, bất quá nằng hơi may mắn hơn, mũi tên không đâm vào nơi yếu hại, chỉ đâm lên cánh tay, nhưng mà vẫn đau đến trước mắt nằng tối sầm té ngã xuống đất.

Mấy hán tử ăn mặc mười phần thô lỗ từ rừng cây nhảy ra. Liễu Đình Nhận vừa mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua, còn không kịp chạy, đã bị một hán tử thô tráng nhanh chóng xông tới bắt được. Đại hán kia kéo cánh tay nằng, túm đau đến mức nằng lại ứa ra một trận mồ hôi lạnh. thật là con mẹ nó, sao lại đau như vậy, còn mũi tên này hẳn không phải là không sạch sẽ đi, vạ nhất bị nhiễm trùng, ở thời đại này thật sự sẽ chết người!

“Hắc, mấy anh em chúng ta vận khí cũng thật tốt, nhặt được đồ tốt như vậy, di chuyển quanh đây đã lâu không có cơ hội, không thể tưởng tượng được hôm nay có người giúp chúng ta một phen, đưa người đến trước mặt.” Hán tử cạc cạc cười to, cẩn thận đánh giá Liễu Đình Nhận đang sắc mặt tái nhợt, nhả mồm hút khí.

“Xem nữ lang này lớn lên xinh đẹp như vậy, khẳng định chính là Liễu Quý Phi kia, người đẹp còn từng ngủ với hoàng đế, cứ như vậy giết đi không phải quá đáng tiếc sao, không bằng chúng ta mang nằng đi, để anh em chúng ta ngủ mấy lần, ngủ đủ rồi lại giết cũng được a.”

Mấy hán tử khác đều có chút ý động, nhìn về phía hán tử khô gầy cầm đầu kia, hán tử cầm đầu lại lắc đầu, dứt khoát nói: “không được, không cần cảnh mẹ đẻ cảnh con, nhanh động thủ, cắt đầu nằng đi giao hàng, nhanh chóng lấy thù lao tới tay mới là chính sự.”

Hán tử túm chặt Liễu Đình Nhận kia còn có chút không cam lòng, kêu một tiếng đại ca.

Nhưng đúng lúc này, thích khách che mặt lúc trước đã đuổi tới đây, hai bên vừa đối mặt, liền không nói hai lời động chân tay tới.

Liêu Đình Nhận:..... Cho nên nói các người cũng không phải một đám, rốt cuộc có bao nhiêu người muốn lấy mạng chó của ta?! Mẹ nó cánh tay đau quá!

Hơn nữa nói thật, nếu hai bên đều muốn giết nằng, vì cái gì không cùng nhau giết, còn muốn trước đánh một trận rồi quyết định do ai động thủ, vậy cũng quá sa điều đi. Liễu Đình Nhận ở dưới tình huống nguy cơ tứ phía, sinh mệnh nguy ngập, vẫn không nhận được nội tâm mãnh liệt vô ngữ. Loại đãi ngộ bị người đoạt tới cướp đi, giết tới giết lui, quả nhiên không bồi nhọ thân phận nữ chính.

Nếu sớm biết ban ngày ban mặt ở gần hành cung chơi bắt cá còn gặp thích khách, nằng liền thành thật ở hành cung cùng Tư Mã Tiêu ngủ ngon!

Liêu Đình Nhận trong lòng mắng to, bị hán tử kia túm lấy vừa đánh vừa lui.

“Lão tam, trước mang nữ nhân này đi, hội họp ở chỗ cũ!”

Hán tử bắt Liễu Đình Nhận kia lớn tiếng đáp ứng, kéo nằng chui vào đám cây cối. Đám huynh đệ thích khách đuổi tới đây không nhiều lắm, nhất thời bị mấy hán tử này ngăn cản, vô pháp đuổi theo. Mà Liễu Đình Nhận bên này bị người túm lấy chặt trốn, da thịt đều bị gai nhọn trong rừng đâm bị thương, miệng vết thương trên cánh tay càng không ngừng đổ máu, nhiễm đỏ nửa bên xiêm y của nằng.

Bên này núi rừng rậm rạp, mọc rất nhiều loại cây. Nhưng đại hán kia tựa hồ rất quen thuộc địa hình, nhìn dáng vẻ ở chỗ này đi lại rất nhiều lần, cơ hồ là kéo Liễu Đình Nhận đối tới đối lui, trong chốc lát chui ra khỏi rừng cây, đi tới một sơn đạo hẻo lánh.

Liêu Đình Nhận thân thể này vốn chính là tiểu thư quý tộc, tiến cung rồi lại bị Tư Mã Tiêu dưỡng đến tứ chi không cần, một chuyến này mang theo vết thương chạy xuống, suýt nữa hôn mê đi, mới vừa dừng lại liền té ngã trên đất, trước mắt biến thành màu đen.

thật sự không được a, an nhàn khiến người ta sa đoạ, thân thể không rèn luyện chạy trốn cũng chưa có sức lực và thể lực. Bất quá vị huynh đệ này đầu óc thật không thành vấn đề sao? nói tốt là giết nằng, sao lại không trực tiếp chém đầu nằng, còn phải lo lắng cố sức mang theo nằng một người bị thương cùng nhau chạy?

Chờ ngẩng đầu nhìn lên đại huynh đệ đầy mặt cười dâm, Liễu Đình Nhận minh bạch, à, thấy sắc này lòng tham

nói câu nói thật, xem hấn gương mặt này, nàng tình nguyện lựa chọn ngũ Tử Mã Tiêu.

“Quý Phi mỹ nhân, ngoan ngoãn cùng đại gia ta đi, nếu nàng chịu hầu hạ ta một chuyến, lúc gia giết nàng sẽ động thủ nhanh nhẹn, miễn cho nàng thêm một lần chịu tội.” Hán tử hắc hắc cười, phỏng chừng nếu không phải nơi này còn không an toàn, hắn liền chuẩn bị trực tiếp làm.

Liêu Đình Nhạn trong lòng phát hoảng, trên mặt lại không có biểu tình gì, càng là một chữ cũng không nói.

Cổ lên, tin tưởng quân ta có thể qua được! nói chung loại tiết mục này nhất định có thể từ tuyệt địa phùng sinh..... Ngao, tóm lại Tử Mã Tiêu cứu mạng a, người nhanh chạy tới cứu ta! Lại muốn nữa ta thật sắp chết rồi!

Lúc Liêu Đình Nhạn thành tâm thành ý kêu gọi, một người như kỳ tích từ trên trời giáng xuống. Bất quá không phải Tử Mã Tiêu, mà là Trần Uẩn.

Trần · nam chủ nguyên tác · chuyên nghiệp cứu cô nương gặp nạn · Uẩn.

“Liêu nữ lang nàng không sao chứ?” Trần Uẩn không biết vì sao đất ngựa xuất hiện tại đây trên sơn đạo hoang vắng, một phen xử lý đại hán kia, liền đuổi tay đỡ lấy Liêu Đình Nhạn.

“Người.....” Liêu Đình Nhạn chỉ học ra một chữ, cả người trước mắt đã mơ hồ một mảnh.

Trần Uẩn ôm lấy nàng, đầy mặt lo lắng: “Ta là Trần Uẩn, không biết Liêu nữ lang còn có nhận ra ta không, chúng ta từ trước đã gặp. Nữ lang bị thương, bất quá không cần lo lắng, ta liền mang nữ lang đi tìm đại phu trị liệu.”

Liêu Đình Nhạn đến hấn nói cũng chưa nghe xong liền hôn mê bất tỉnh.

.....

Tử Mã Tiêu ngồi ở phía trên, trên mặt biểu tình lãnh lệ, nghe chấp kim tướng quân hỏi báo tin tức, “Khắp núi rừng đều đã điều tra một lần, vẫn là không tìm được nơi Quý Phi rơi xuống, chỉ tìm được thi thể hai cung nhân, mấy cỗ thi thể hán tử giang hồ lùm cỏ, còn có mấy cỗ thi thể thích khách.....”

Nhận thấy bệ hạ hơi thờ dòn dập, chấp kim tướng quân đến đầu cũng không dám ngẩng lên, từ hôm qua Quý Phi mất tích, đến hôm nay, đã có không biết bao nhiêu người bị liên lụy vứt bỏ tính mạng, vị phụ trách hộ vệ Quý Phi kia, bởi vì thủ vệ bất lợi, làm kẻ gian nhân cơ hội bắt Quý Phi, đã sớm bị xử trí. Còn những cung nhân nhân loạn chạy trốn bị bắt về, thích khách bị bắt lấy, một ngày nay phía trước thiên điện đã vang lên các loại tiếng kêu thảm thiết, làm người nghe sồn tóc gáy, hấn thật sợ bây giờ bệ hạ lại phát tác một hồi, trực tiếp cũng ban chết cho hấn.

Cũng may Tử Mã Tiêu chỉ lạnh lùng phản phó câu: “Tiếp tục tìm.”

Chấp kim tướng quân đi xuống, hoạn quan vội vàng tiến vào, trình công văn lên, “Bệ hạ, đã có người nhận tội, bốn cung nhân bị thu mua, có người muốn bọn họ nhân cơ hội bắt Quý Phi đi.”

“Những thích khách đó đâu?”

Hoạn quan đầu càng thấp: “Mấy thích khách còn chưa có ai nhận tội.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Nhắc nhở, kịch bản đi chếch!

Cao thái bảo vốn có chuyện quan trọng hồi bẩm, chạy tới Cửu Hoa hành cung, không ngờ trên đường liền nghe thấy tin tức Cửu Hoa hành cung bên kia truyền đến, Quý Phi bị ám sát mất tích, bệ hạ nổi trận lôi đình. hấn lập tức không dám trì hoãn, ra roi thúc ngựa ngày đêm kiêm trình, rốt cuộc dùng tốc độ nhanh nhất tìm đến hành cung.

hấn đến lúc đó, đã là sau khi Quý Phi mất tích đã sắp ba ngày. Người người trong hành cung đều nom nớp lo sợ, mặt như màu đất, Cao thái bảo đi qua trung đình, người được một cỗ mùi huyết tinh từ thiên điện truyền đến, hấn nhìn thoáng qua bên kia, thấy cửa thiên điện đầy một mảnh huyết sắc.

đi vào hậu điện, thấy quanh thân Tử Mã Tiêu một mảnh hỗn độn, trán và cổ đều có gân xanh bạo khởi, hai mắt càng dày đặc tơ máu, Cao thái bảo biết hấn ta nhận định là giận cực kì, mới có thể phát bệnh vào lúc này.

hấn lo lắng nói: “Bệ hạ, có phải là không uống thuốc?”

Tử Mã Tiêu dùng sức ấn huyết Thái Dương, “Hôm qua đã dùng.”

Cao thái bảo lấp bắp kinh hãi, nếu hôm qua đã dùng, vì sao hôm nay vẫn có tình trạng như thế? hán nghĩ lại nghĩ, hiểu được, chỉ đành cẩn thận khuyên nhủ: “Bệ hạ, vạn không thể lại phát giận thương thân, Quý Phi chắc chắn bình an không có việc gì, đợi triệu tập quân đội tới đây, dù có lật ngọn núi này, cũng sẽ tìm Quý Phi về.”

Tư Mã Tiêu nói, “Sợ là nàng đã không ở chỗ này.”

hán nhìn về phía bộ áo ngoài nhiễm huyết bên chân kia, trong mắt càng thêm vài phần lệ khí, giờ tay túm lấy ném lên bàn, “Sáng nay tìm được ở dưới vách núi, ngày ấy mất tích nàng mặc cái áo ngoài này.”

trên quần áo có vết xé rách, rõ ràng có thể thấy được là bị trúng tên, có lẽ còn bị thương không nhẹ, máu tươi cơ hồ ướt sũng xiêm y, dù không chết, chỉ sợ cũng đi nửa cái mạng.

Nhìn vết máu chói mắt trên quần áo, thần sắc Tư Mã Tiêu càng làm cho người ta sợ hãi thêm, loại cảm giác giận cực kì lại nhìn mà áp bách không phát này khiến người khác cảm thấy hít thở không thông. Cao thái bảo cũng kinh tâm, thầm nghĩ Liệu Quý Phi thể nhưng có thể làm bệ hạ động dung như thế, thật sự là quá sức vượt qua hán đánh giá lúc trước.

Vì giết thời gian, sủng ái vài phần cũng thôi, hiện giờ xem ra, lại có vài phần ý tứ “Trân trọng”.

Cao thái bảo thái độ càng thêm thận trọng, “Vậy bệ hạ đã điều tra rõ trong đó có ai ở động tay chân hay chưa?”

Tư Mã Tiêu không nói, ném cho hán mấy phần khẩu cung, Cao thái bảo tỉnh tề xem qua, phát hiện việc ngày ấy, lại là mấy bên đồng thời động thủ, dưới cơ duyên xảo hợp mới làm sự tình biến thành như thế. Thích khách che mặt nhân số nhiều nhất, lại từng được huấn luyện, mục đích là giết người.

Có mấy cung nhân khác là bị sai sử giám thị hoàng đế và Quý Phi, bọn họ mấy người vốn không có ý muốn giết Quý Phi ý, nhưng ngày ấy thấy thích khách ám sát, cơ hội khó được, liền muốn thừa loạn bắt cóc mang Quý Phi đi. Cuối cùng có hai người mang theo Quý Phi chạy trốn vào núi rừng, thì thể đã tìm được, còn lại mấy người bị bắt về khảo vấn, lại không hỏi ra được kẻ chủ mưu phía sau màn.

Cuối cùng là hơn mười lăm tử bụi cỏ kia, bọn họ là loại bỏ mạng lên lời các nơi làm ác, đồng dạng được thuê giết người, nhưng những người này ở trong rừng cây canh chừng một thời gian cũng không tìm được cơ hội, cuối cùng bởi vì gặp gỡ thích khách che mặt nhân số đông đảo, cơ hồ bị diệt sạch, chỉ còn một hai người đào tẩu. Nghe nói Quý Phi bị một người trong đó mang đi.

Cao thái bảo xem xong, suy tư nói: “Những thích khách che mặt đó đã được huấn luyện, hơn nữa chịu hình cũng tuyệt không mở miệng nói ra chủ mưu, sợ là tử sĩ được nuôi dưỡng.”

“Còn mấy cung nhân kia, có thể an bài nhân tuyến bên cạnh bệ hạ, cũng không phải người thường có thể làm được. Đến nỗi đứng sau những đạo tặc bụi cỏ đó, bút tích lại thập phần thô sơ, như là trùng hợp mới bị bọn họ đắc thủ.”

Tư Mã Tiêu lạnh nhạt nói: “Thích khách, cung nhân đều không cần tra.”

Cao thái bảo thấy hán biểu tình tối tăm, hơi thở trầm trọng, đoán được hán hẳn là trong lòng đã hiểu rõ hai đám người này.

“đi tra những kẻ bỏ mạng đó, dù bọn họ còn có bao nhiêu người, đều tìm ra cho cô, cô muốn đập bọn họ thành thịt nát.”

Cao thái bảo thầm nghĩ, nếu lúc này Quý Phi thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ lại phải chết không ít người. hán nhớ đến ước nguyện ban đầu lúc tới Cửu Hoa hành cung, vội vàng nói tiếp: “Bệ hạ, nô tui lần này còn có một chuyện.”

“nói.”

“Đồ Châu có nạn dân khởi nghĩa, hiện giờ đã thành thế lực không nhỏ, bọn họ lớn mạnh quá nhanh, sau lưng hẳn là có người nâng đỡ. Bệ hạ xem, nên phái binh trấn áp hay không?”

Tư Mã Tiêu buông tay chống trán, đột nhiên cười lạnh một tiếng, “không, mấy cái nạn dân hạ tiện mà thôi, không làm được gì, thực nhanh sẽ biến thành năm bè bảy mảng, đi, lệnh cho Đồ quốc tướng chinh quân, cô muốn tấn công Tần Nam Vương.”

Cao thái bảo lại bị hán làm hoảng sợ, “Bệ hạ, Tần Nam Vương nhiều thế hệ trấn thủ Nghiêu Châu, nếu không có nguyên do mà khởi binh, hán sợ là sẽ dứt khoát làm phản. ....”

Tư Mã Tiêu ngược lại cười ha ha lên, “cô là hôn quân, hôn quân giết người đương nhiên không cần lý do. Lão đồng tây không yên phận kia, phản hay không phản đều phải chết.”

Cao thái bảo thấy hán đang ở trạng thái phát bệnh cuồng, hiểu rõ việc này không thể cứu vãn, liền theo ý chỉ hành sự. Nhưng hán xem trên ý chỉ giao cho Đồ quốc tướng mang binh, nhìn không được nghĩ, bệ hạ lần này, rốt cuộc là nhắm vào Tần Nam Vương hay là Đồ quốc tướng? Bệ hạ có phải hoài nghi chuyện Quý Phi bị ám sát có quan hệ cùng Đồ quốc tướng, lại dự đoán được việc Đồ Châu là Tần Nam Vương quấy phá, cho nên mới nhìn không nổi hai người này?

Nhưng mà bệ hạ thật sự không sợ Đồ quốc tướng bị ép nóng này, dứt khoát cùng Tần Nam Vương thành một giuộc sao, hay là nói, chính bệ hạ đang ép hai người này tạo phản? Cao thái bảo càng nghĩ càng sâu, cơ hồ không rõ bệ hạ muốn làm cái gì, mảy mảy nhìn không được gắt gao nhãn lại. nói đến cùng, bệ

hạ lần này, vẫn là quá mức xúc động, xem ra là bệnh tình quá nặng, làm cho hắn không có cách nào tự khống chế.

đi qua một tòa cung điện, nghe thấy bên trong truyền đến từng đợt tiếng khóc gào, Cao thái bảo dừng lại, hỏi hoạn quan thủ vệ, “Chỗ này đang nhốt loại người nào?”

Thủ vệ hoạn quan vội đáp: “Hồi thái bảo, là mấy cung nhân nữ hầu hầu hạ bên người Quý Phi.”

Cao thái bảo hơi giương mi, “Những người này bệ hạ thể nhưng không trực tiếp xử tử?”

Hoạn quan nói: “Mấy người này đều hầu hạ Quý Phi một thời gian, ngày thường rất được Quý Phi yêu thích, ngày ấy cũng không đi theo bên cạnh Quý Phi, cho nên bệ hạ nói tạm thời nhốt bọn họ lại, chờ Quý Phi trở về cũng có thể tiếp tục hầu hạ.”

Nếu Quý Phi cũng không về, những người này chỉ sợ phải hy sinh theo cùng những kẻ mưu đồ việc này.

Hết thủy tinh phong huyết vũ, Liễu Đình Nhận đều không hề biết. Từ ngày ấy nàng ở son đạo gặp được Trần Uẩn rồi té xỉu, vẫn luôn chưa từng tỉnh lại. trên vai trướng tên đã được xử lý tốt, thay đổi quần áo, được an trí trong một thùng xe ngựa, bên cạnh có vú già hầu hạ, mỗi ngày đút cho nàng chút thuốc và nước canh.

Liêu Đình Nhận mơ mơ màng màng thanh tỉnh một lát, nhưng mà nàng vừa tỉnh, vú già kia lập tức đút nước cho nàng, chẳng được bao lâu, Liễu Đình Nhận lại cảm thấy đầu mình choáng váng, chịu không nổi lần nữa ngủ tiếp.

Xe ngựa vẫn luôn đi về hướng Nghiêu Châu, bởi vì nhìn bề ngoài chỉ là chiếc xe ngựa bình thường, cũng không gây ra bao nhiêu chú ý, chờ Liễu Đình Nhận rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, nàng phát hiện xe ngựa đã sắp đến chỗ giáp giới Canh Châu và Nghiêu Châu. Nàng sinh sống ở Hà Hạ thuộc Canh Châu đã nhiều năm, hơn nữa lúc trước nàng lên Lạc Kinh từng đi qua con đường này, đương nhiên là có ấn tượng.

Cho nên đã xảy ra cái gì? Vì sao nàng một lần hôn mê hình như đã thật lâu? Cả người cứng đờ không nói, sợ hãi và cánh tay đều đau, khả năng bởi vì ngủ lâu, đầu óc còn không quá thanh tỉnh, hôn mê hôn mê, phản ứng một hồi lâu nàng mới biết rõ rằng tình cảnh hiện tại của mình.

Tiếp theo nàng liền phun trào. Nam chủ nguyên tác cứu nàng rồi không nộp nàng lên hoàng đế, ngược lại trộm đưa nàng về nhà? Đây là cái thao tác gì?

Chiều cổ Liễu Đình Nhận đã một thời gian, vú già xốc mình xe ngựa lên, thấy nàng tỉnh, lộ ra cái tươi cười không quá tự nhiên, bụng nước tới, “Nữ lang tỉnh a, uống miếng nước trước đi.”

Liêu Đình Nhận không tiếp. thật sự, nàng chỉ không hiểu chính trị, không rõ loại loanh quanh lòng vòng lục đục với nhau, nhưng cũng không phải ngốc từ, tâm thường thức và cảnh giác vẫn phải có, lần này đã mạo danh hôn mê lâu như vậy, có thể tin được người chiều cổ mình không cho mình ăn bậy thuốc? Nàng cảm thấy phương diện này khẳng định là có âm mưu.

Đỡ cánh tay bò dậy dựa ngồi ở trên vách xe ngựa, Liễu Đình Nhận nhìn chăm chăm vú già kia, “Trần Uẩn có ở đây không? Ta muốn gặp hắn.”

nói lời này xong, thấy vú già không lộ ra biểu tình gì kỳ quái, Liễu Đình Nhận liền biết mình đoán không sai, quả nhiên là Trần Uẩn đưa nàng tới nơi này. Dù là ai cũng không thể là Tư Mã Tiêu, bởi vì xe ngựa này quá cứng quá đơn sơ, lại đau đầu.

Vú già nhìn qua cũng không phải người cơ linh gì, chỉ ra sức khuyên Liễu Đình Nhận uống nước, làm đến rõ ràng như vậy, càng khiến người ta hoài nghi.

Thấy Liễu Đình Nhận chết sống không uống, vú già cũng không có biện pháp, chỉ đành đi ra ngoài, chẳng bao lâu, Liễu Đình Nhận gặp được Trần Uẩn.

Vị nam chủ nguyên tác này như cũ là vẻ mặt phong độ cùng chính khí, nhìn nàng lộ ra tươi cười vui sướng chân thành tha thiết, “Liêu nữ lang, nàng thật sự tỉnh rồi, mấy ngày nay nàng bị thương quá nặng, vẫn luôn hôn mê, thật sự làm ta lo lắng.”

Liêu Đình Nhận cẩn thận đánh giá hắn, không biết vì cái gì, cảm thấy vị nam chủ nguyên tác này có vẻ diệu bất đồng với nam chủ từng gặp lúc trước kia. Nàng nhớ tới trên son đạo gặp lại Trần Uẩn, hắn dứt khoát lưu loát giết chết hắn từ kia, so với lần đầu tiên gặp mặt cứu nàng, chỉ đánh hôn mê son phi, người này xác thật đã thay đổi.

Có vẻ giống phần giữa trong nguyên tác, nam chủ sát phạt quyết đoán. Nhưng hết thủy này liên quan quái gì đến nàng? Nghĩ thế nào nàng cũng không nên ở đây a!

“Khụ khụ, huynh hân là biết được thân phận của ta, sao lại đưa ta tới nơi này?” Lúc Liễu Đình Nhận hỏi ra vấn đề này, trong lòng đã có suy đoán.

Trần Uẩn thở dài một tiếng, nói: “Đương kim Hoàng đế bệ hạ tàn bạo vô đức, hiện giờ trời cao cảnh báo giáng xuống trừng phạt, bá tánh thuận theo thiên mệnh dương cờ khởi nghĩa, Tần Nam Vương cũng nguyện ý trợ giúp các bá tánh lật đổ bạo quân, đến một ngày nhất hô bá ứng, quân khởi nghĩa đánh lên Lạc Kinh, nói vậy bạo quân sắp mất nước. Liêu nữ lang lúc trước chính là bị cưỡng bức vào cung, hiện giờ cũng không nên bị liên lụy bởi bạo quân, ta..... ta cũng không đành lòng nhìn thấy nữ lang chịu trắc trở này, bởi vậy mới mạo muội đưa nữ lang về.”

Liêu Đình Nhận: “.....” Nam chủ nguyên tác này thật sự không thích hợp, ánh mắt và nói năng đều nhão nhão dính dính.

Trần Uẩn chờ Liễu Đình Nhận phản ứng, lại phát hiện nàng căn bản không có phản ứng gì. Nếu nàng giống như hắn dự đoán vẫn chán ghét Tư Mã Tiêu, nghe thấy lời này hẳn là vì thoát đi ma trảo mà cao hứng mới đúng, ngược lại nếu nàng thích Tư Mã Tiêu, nghe xong lời này cũng không nên bình tĩnh như thế.

Liêu Đình Nhạn ngẩng khí vững vàng: “hiện giờ huynh muốn đưa ta về Hà Hạ?”

Trần Uẩn sững sốt, cười nói: “Đương nhiên không, rốt cuộc hiện tại Tư Mã Tiêu còn chưa bị lật đổ, nếu nữ lang về Hà Hạ, hẳn thật sự phải người tới tìm, chỉ sợ nữ lang và Liêu sứ quân đều sẽ xảy ra chuyện, rốt cuộc hẳn vốn tàn bạo, có chuyện gì không làm được. Suy nghĩ cho nữ lang, vẫn nên trước theo ta đi. Nghiêu Châu dàn xếp tốt, giấu kín một thời gian rồi chậm rãi đợi ngày sau. Nữ lang yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc nữ lang.”

Liêu Đình Nhạn nhìn không được nhớ tới cốt truyện nguyên tác, đoạn thời gian này trong nguyên tác không sai biệt lắm hình như là nữ chủ bởi vì nam chủ muốn cưới Tần Vô Hạ, lựa chọn rồi đi, kết quả là bị nam xứng mang vào cung, hiện tại tốt rồi, ngược lại, nữ chủ vốn ở bên nam xứng lại bị đưa về bên nam chủ.

Trần Uẩn tính toán, mình vừa vẫn có thể nhân mấy ngày nay từ từ cùng nữ chính bồi dưỡng cảm tình, chỉ là một nữ tử, còn không phải dễ như trở bàn tay. Đúng lúc này, trước mặt hắn bỗng nhiên hiện ra một tấm bảng, bên trên xoát ra một hàng chữ nhắc nhở cốt truyện chệch đi.

—— “Nhắc nhở, Tư Mã Tiêu chủ động tấn công Tần Nam Vương, cốt truyện chệch đi.”

Tư Mã Tiêu này thật sự đầu óc có bệnh, hiện tại thời cơ còn không thành thực, nói thế nào hắn đánh liền đánh! thật vất vả đã đem cốt truyện lớn nhỏ bẻ trở về rồi chờ thuận thế phát triển tiếp, Trần Uẩn ở trong lòng mắng to Tư Mã Tiêu.

Chỉ lo nằng chừ người, Trần Uẩn không phát hiện Liêu Đình Nhạn có thất thố trong nháy mắt.

Liêu Đình Nhạn: Mẹ nó! trước mặt nam chủ nguyên tác đột nhiên xuất hiện khối giao diện kia là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cử Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Liêu Đình Nhạn: Ta, Quý phi, đánh trước

Sau khi phát hiện Tư Mã Tiêu không có yêu cầu về chỉ số thông minh, Liêu Đình Nhạn liền cố ý tự mình thả bay một chút, không nghĩ nhiều như trước kia, nhưng đây chỉ là một loại trí tuệ sinh tồn, cũng không đại biểu năng thật sự biến thành nhược trí. Thân là một người bình thường, năng lại không như nữ chủ nguyên tác có loại BUFF yêu đương rồi trở thành thiếu năng trí tuệ, phát hiện trước mặt nam chủ nguyên tác hiện ra một khối giao diện thần kỳ, năng dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được gia hỏa này không đúng.

Rất có khả năng là nhân sĩ mang hệ thống xuyên qua! Liêu Đình Nhạn ôm ngực yên lặng quay đầu, để tránh bị nam chủ nguyên tác phát hiện biểu tình không đúng. Năng, chỉ số thông minh vẫn còn, nhưng kỹ thuật diễn không có.

Nhưng mà Liêu Đình Nhạn cũng không rõ ràng, vị nam chủ nguyên tác đang kiềm nén lửa giận, cũng không hẳn là nhân sĩ xuyên qua, hẳn là nhân cách ý thức chân thật của nam chủ hệ liệt, bởi vì cốt truyện chệch đi mới bị hệ thống đánh thức, đang thập phần khó chịu mà tu chỉnh cốt truyện, ý đồ khống chế thiên hạ và em gái thuộc về mình.

Trần Uẩn cũng không biết Liêu Đình Nhạn có thể thấy giao diện của mình, trên mặt hắn không lộ ra chút nào khác thường, vẫn cứ vẻ mặt chính khí sang sáng tươi cười, nói với Liêu Đình Nhạn: “Ta biết cách làm này quá đường đột, nhưng thỉnh nữ lang tin tưởng, ta tuyệt đối không có ác ý.” thật là một đường thẳng thắn.

Liêu Đình Nhạn nghiêng đầu, biểu tình lãnh lãnh đậm đậm, giống như một đóa bạch liên kiêu ngạo —— đối với nhân vật bất đồng cần bày ra hình tượng bất đồng, năng trước kia vài lần nhìn thấy nam chủ chính là cái giọng này, tóm lại không thể bị hắn nhìn ra mình không phải nữ chủ nguyên tác, nếu không ngại biết gia hỏa này sẽ làm gì.

Còn có, huynh đệ, lúc người liêu muội có thể tắt giao diện trước đi đã, đối với khối giao diện lơ lửng che khuất nửa khuôn mặt huynh, ta rất khó không lộ ra thần sắc khác thường.

Liêu Đình Nhạn nhìn vách tường xe ngựa không nói lời nào, bốc lên phiền não lại vô ngữ.

Mà ở trong mắt Trần Uẩn, bệnh mỹ nhân cảnh đẹp ý vui vừa nhỏ yếu đáng thương lại bất lực. Đối diện với loại trạng thái đột phát như vậy, năng một nữ lang quý tộc không trải qua bao nhiêu mưa gió, giờ phút này trong lòng khẳng định bàng hoàng lại mê mang, không sai, hẳn muốn chính là loại tình huống như thế, lúc này càng dễ dàng thừa cơ xông vào cướp lấy phượng tâm của nữ chủ, kinh nghiệm cho phép hắn tuyên bố, đối phó loại nữ chủ này trăm phát trăm trúng.

Lộ ra một ánh mắt nhất định phải được, Trần Uẩn ôn nhu ghé vào gần hơn, trìu mến nói: “Năng đã rời khỏi bạo quân, về sau có thể làm chuyện mình muốn làm, không cần sống những ngày tháng thời thời khắc khắc lo lắng hãi hùng nữa

Liêu Đình Nhạn: Mẹ nó..... nói đến cái này liền bốc hỏa, thật vất vả học xong thủ pháp lột chó dữ, bây giờ đã vượt qua thời điểm nguy hiểm nhất, vui sướng mà đi lên đỉnh cao nhân sinh, sống những ngày lành, còn không hưởng thụ đủ đã trực tiếp bị gia hỏa này làm cho thất bại!

Nếu ban đầu còn chưa lên Lạc Kinh, lúc ấy có người nói với nàng muốn giết chết bạo quân để nàng tự do, nàng nhất định sẽ cảm động may mắn, nhưng hiện giờ, thật ngược ngùng, nàng chỉ muốn đánh người.

Trần Uẩn còn đang bày ra mị lực, ôn nhu an ủi, nhưng thấy Liễu Đình Nhạn mãi không phản ứng, hắc cũng cảm thấy có chút khó làm. Chẳng lẽ sai mất cốt truyện bởi dưỡng cảm tình ban đầu rồi liềm kém nhiều như vậy? Tâm tư hần liền xoay chuyển, quyết định vẫn không cần vội, trước mang người theo bên mình, cảm tình thôi, luôn có thể bồi dưỡng. Nếu không được, liền chờ lúc đại sự thành, hần làm hoàng đế lại đưa nàng tiến cung, tóm lại nữ chính cần phải yêu hần nam chính này.

Chờ Trần Uẩn dong dài lẳng nhặng một hồi rồi đi, Liễu Đình Nhạn sửa lại khuôn mặt vô biểu tình vừa rồi, che lại cánh tay bị thương ở trên vách xe ngựa nhẹ nhàng đụng đầu một cái —— một nửa là đau, một nửa là phát tiết khiếp sợ đáy lòng.

Trần Uẩn này, rốt cuộc có địa vị gì a! Từ giao diện kia và thái độ hần biểu hiện ra ngoài, hần chẳng lẽ là muốn sửa đúng cốt truyện, cũng chính là muốn nàng và hần yêu đương, đi theo đường xưa trong nguyên tác sao? Nếu tất cả mọi người đều xuyên qua, vì sao Trần Uẩn có cái hệ thống hư hư thực thực, còn nàng cũng là vai chính lại không có, đây không phải là kỳ thị giới tính a? Còn có cái giao diện kia, nàng không cần thận nhìn thấy chữ trên đó nói cốt truyện chệch đi, Từ Mã làm nũng đột nhiên muốn đánh Tần Nam Vương?

Cốt truyện này thật là lệch đến không giới hạn, trong nguyên tác chính là khởi nghĩa khắp nơi, quân khởi nghĩa gom thành một khối cùng Tần Nam Vương đánh tới Lạc Kinh, Từ Mã Tiêu vẫn còn ở trong cung làm theo ý mình, trừ phái binh trấn áp bạo dân, làm cho dân oán càng thêm sôi trào ra, hần chính là ngại phiền toái không chủ động đánh ai. Mỗi lần cảm thấy Từ Mã Tiêu biến thành Từ Mã Kiều, hần lại sẽ làm ra chút chuyện làm nàng nhận thấy bạo quân chính là bạo quân, tùy hứng chính là tùy hứng.

Liêu Đình Nhạn thờ dài, Từ Mã Tiêu rốt cuộc muốn làm cái gì, hần làm như vậy sẽ không khiến cho mất nước đi, còn nữa, hành vi của hần đây hần không phải là vì nàng..... đi?

.....

“Bệ hạ, Đô quốc tướng dẫn quân chờ phân phó, lương thảo cũng đã chuẩn bị.” Cao thái bảo nhìn Từ Mã Tiêu thần sắc âm trầm, chần chờ một lát rồi nói: “hiện giờ tra ra mấy đám người bắt cóc Quý Phi không có quan hệ cùng Tần Nam Vương bên kia, bệ hạ vẫn khẳng khẳng muốn tấn công Tần Nam Vương sao?”

Từ Mã Tiêu một câu vô nghĩa đều không có, lạnh lạnh mà nói một chữ: “Đánh.”

thật không quan hệ? Vậy cũng chưa chắc.

Mấy ngày này, bọn họ đã về cung đình Lạc Kinh, mấy đám người đã bị bắt đều bị đưa vào phòng chuyên môn thẩm vấn. không thể so với thiên điện đơn sơ của Cửu Hoa hành cung kia, ở phòng thẩm vấn của cung đình Lạc Kinh, do mấy hoạn thần tâm phúc của hoàng đế cầm giữ, thủ đoạn bên trong cũng không bình thường, cho dù là thích khách che mặt mạnh miệng nhất, cũng lục tục có người chống đỡ không được mà cung khai, càng đừng nói mấy cung nhân với đại hán bụi cỏ bắt được về sau.

Trong đó ra ngoài dự đoán của Từ Mã Tiêu, ở sau lưng thuê đám ác tặc bụi cỏ, thân phận cố chủ của bọn họ là người Từ gia. Từ gia cũng là vọng tộc trăm năm, ở trong quý tộc Lạc Kinh tuy rằng địa vị kém Đoàn gia, nhưng cũng không thể khinh thường. Người Từ gia thuê mướn hung phạm kia, nữ nhi duy nhất ở hậu cung của Từ Mã Tiêu, lúc trước phân vị là tiếp dư, sau lại vì Quý Phi hiền cách hay làm to ngực được khen thưởng, mới tấn chức đứng đầu cửu tần.

Biết được tin tức này, Từ Mã Tiêu mắt cũng không nhắm, trực tiếp lệnh cho người bắt lại Từ tần cùng với phụ thân nàng, đưa vào phòng thẩm vấn. Hai người tuy rằng có lá gan làm loại việc này, xương cốt lại không đủ cứng, không được một lát liền khai hết.

nói đến cùng, chính là bởi vì một từ —— ghen ghét. Từ tần ở hậu cung của Từ Mã Tiêu, là một người tồn tại lâu nhất, bởi vậy nàng thường xuyên cảm thấy mình đặc thù, mà cái ý tưởng này sau khi Liễu Đình Nhạn tiến cung đã hoàn toàn rách nát, Liễu Đình Nhạn làm cho nàng ta thấy được, cái gì mới thật sự là đặc thù.

Ban đầu, Từ tần cũng không dám có tâm tư gì không tốt, cho dù là bởi vì mệnh thân châu hiếm lạ của Liễu Đình Nhạn hạ thấp cây toa thân châu bảo bối nhất của nàng, khiến cho nàng bị người khác ngầm cười nhạo, nàng cũng chỉ ở sau lưng phát tiết một chút không cam lòng mà thôi. Sau lại nàng còn rất có tâm cơ quay đầu đi nịnh bợ Liễu Đình Nhạn, kết quả Liễu Đình Nhạn vừa quay sang dùng cách hay làm to ngực nàng dâng lên, dường ra đáng người tốt như vậy, lại mê hoặc bệ hạ đến càn sung hạnh, Từ tần thật là cắn răng một lần.

Nghe được bệ hạ muốn mang Quý Phi đi Cửu Hoa hành cung tránh nóng, Từ tần đột nhiên bắt đầu sinh ra một ý niệm. Cửu Hoa hành cung không thể phòng thủ nghiêm như cung đình Lạc Kinh, vạn nhất Quý Phi ở hành cung xảy ra chuyện? Cái này ý niệm vốn chợt lóe lên, nàng lại như điên cuồng, cả ngày nhìn không được suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy ngo ngoe rục rịch, cuối cùng ghen ghét và đã tâm tích góp hồi lâu đã bùng nổ, liên hệ với phụ thân yêu thương mình, thuê một đám ác tặc tội ác chồng chất, tiến đến mai phục ngoài Cửu Hoa hành cung, tìm cơ hội giết Liễu Đình Nhạn.

Làm xong việc này rồi, đầu óc Từ tần hơi thanh tỉnh một chút, nàng biết mình bố trí việc này rất có thể sẽ thất bại, rốt cuộc những binh lính bảo hộ Cửu Hoa hành cung không phải là mười mấy người giang hồ bụi cỏ có thể đối phó, nhưng trong lòng nàng vẫn còn một chút mong đợi —— hiện giờ trời xui đất khiến làm nàng đặt thành mong muốn, nhưng mà tính mạng nàng bao gồm tính mạng người nhà nàng, đều phải chôn vùi dưới suy nghĩ sai lầm này.

Trừ một đám người này, mấy cung nhân phản bội kia địa vị cũng hơi phức tạp. Bọn họ là nhân tuyển Đoàn gia xếp vào trong cung, nhưng không phải từ gia chủ Đoàn gia, mà là con thứ hai Đoàn Tùng Phong của Đoàn thái phó, chính là đứa con bị cha anh mình coi như đồ bỏ đi, Đoàn Tùng Phong ‘nhiệm

bệnh bỏ mình '. hẩn bí mật an bài cung nhân, những người Đoạn gia khác cũng không biết được, cho nên sau khi Đoạn Tùng Phong vội vã từ vong, những người này cũng không dám làm chuyện gì.

Hai người cung nhân trong lúc hỗn loạn mang Liêu Đình Nhạn đi, xong việc lại chết dưới cung tiền, đătùng cùng Liêu Đình Nhạn nghe thấy thân thể bí mật của Tư Mã Tiêu, là Liêu Đình Nhạn có lòng trắc ẩn cứu bọn họ, nếu không phải như thế, sớm từ lúc trước, bọn họ đã bị Tư Mã Tiêu trực tiếp xử tử. Hai người này vốn cũng là người Đoạn Tùng Phong an bài, nhưng hành vi này hiển nhiên là sau lưng có khác người chủ mưu, bởi vì đều đã từ vong, không có cách nào làm cho bọn họ mở miệng nhận tội, Tư Mã Tiêu quyết đoán ghi tạc việc này lên đầu Đoạn gia.

Đến nỗi dám thích khách che mặt kia, người chủ sự không khác Tư Mã Tiêu sở liệu, đúng là Đồ quốc tướng.

Nghe thấy tin tức xác thực này, Cao thái bảo hiểu rõ, lần này tấn công Tần Nam Vương, bệ hạ căn bản không phải ra tay với Tần Nam Vương, hẩn là ra tay với Đồ quốc tướng.

Dù Đồ quốc tướng lần này xuất chinh kết quả thắng hay thua, hẩn đều chỉ có một đường chết.

Thờ dài một tiếng, Cao thái bảo quay đầu nhìn phía đài cao nguy nga của Thái Cực Điện.

Cần phải nhanh chóng tìm Liêu Quý Phi về, bằng không bệ hạ lại cứ thế không hề có kỵ mà giết người tiếp, tình huống so với trước đây còn nghiêm trọng hơn, hẩn không thể không thừa nhận, lúc Liêu Quý Phi ở đây bệ hạ càng giống người bình thường.

Chỉ hy vọng Quý Phi hiện tại còn bình an không có việc gì.

Liêu Đình Nhạn tuy rằng bình an, nhưng cũng không quá tốt. Trần Uẩn an trí nàng ở thành Nghiêu Châu, bên trong một tòa tiểu viện có tường cao, chỉ có một vú già sức lực rất lớn chiều cổ nàng, nói là chiều cổ không bằng nói là giám thị càng thỏa đáng hơn.

Chỗ ở từ cung điện rộng rãi đổi thành tiểu viện hẹp hòi, một đồng lớn cung nhân nữ hầu tiền hô hậu ứng cũng không có, đài ngọc muốn ăn cái gì chơi cái gì tùy tiện chọn cũng không có, trong nhất thời thật đúng là không quen. Trần Uẩn cái gốc bức này sợ là coi nàng thành cá chậu chim lồng, vậy cũng thôi, lồng sắt này cũng quá nhỏ, so sánh với đài ngọc bên chỗ Tư Mã Tiêu kia khác đến mức nào, có đối lập rồi Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy mình thật tưởng niệm Tư Mã Tiêu.

Trần Uẩn giấu nàng ở chỗ này rồi, cách hai ngày sẽ tới gặp nàng, mang một ít đồ chơi thú vị hoặc là trang sức trân quý cho nàng. Liêu Đình Nhạn tỏ vẻ, từng thấy nội kho của Tư Mã Tiêu, mấy thứ này thật sự quá bình thường, ánh mắt nàng đã nhanh chóng nâng cao, không phải nàng trước kia.

Trần Uẩn hành động thờ ơ lạnh nhạt, Liêu Đình Nhạn phán đoán nam chủ nguyên tác có thân phận không rõ này, là điển hình của chủ nghĩa đại nam nhân, đối với nàng là 'cá chậu chim lồng' đây, thái độ của hẩn không thể nói không tốt, nhưng Liêu Đình Nhạn có thể cảm thấy là có lệ. tham chiếu với thái độ Tư Mã Tiêu, hiển nhiên, vị huyênh đệ này quan tâm nhất là nghiệp lớn tạo phản, nữ nhân chỉ là tiện thể, Liêu Đình Nhạn lý giải, đại nam chủ mà. Thời đại này, nam nhân giống Tư Mã Tiêu như vậy mới là hiếm thấy.

Kỳ quái, Liêu Đình Nhạn phát hiện, từ khi rời khỏi Tư Mã Tiêu, chính nàng ngược lại vẫn luôn nghĩ tới hẩn, thậm chí cảm thấy hẩn là một lão bản thật sự không tồi. Điều do đài ngọc làm Quý Phi quá tốt, viên đạn bọc đường hoàn toàn ăn mòn nàng.

thật sâu cảm thấy không thể ngồi chờ chết như vậy, một ngày Liêu Đình Nhạn thừa dịp kia vú già bị tiêu chảy, dọn ghế chuẩn bị bò tường. Kết quả bức tường thật sự quá cao, nhìn xuống một cái, phỏng chừng nhảy xuống cũng bị ngã gãy chân, nàng chỉ có thể ghé vào trên tường không cam lòng mà tìm kiếm cơ hội.

Có thể là vì phòng ngừa nàng chạy trốn, tòa tiểu viện này ở nơi thấp phần heo lạnh, hẻm nhỏ bên ngoài cả buổi cũng không ai đi qua, lúc Liêu Đình Nhạn chờ đến sắp không còn kiên nhẫn, nàng nhìn thấy một người qua đường.

"A, vị lang quân này! Người có thể giúp ta một việc hay không? Ta là Liêu Quý Phi, hiện giờ bị kẻ xấu bắt cóc, chỉ cần người cứu ta ra ngoài, ta liền ban thưởng cho người trăm vạn hoàng kim, còn đề cử người làm quan. ...."

Còn chưa nói xong, lang quân kia liền mang theo vẻ mặt 'lớn lên đẹp như vậy, đáng tiếc đầu óc có vấn đề', biểu tình phức tạp mà rời đi, căn bản không để ý nàng.

Liêu Đình Nhạn:..... Mẹ nó, lúc này hồi tưởng một chút lời mình nói vừa rồi, có loại cảm giác quen thuộc nhàn nhạt, nghe vào sao lại giống như là lời nói dối nhọc trí?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Cảm ơn người lộ kịch bản?

Liêu Đình Nhạn ngồi ở trong viện, nghĩ lại hành vi vừa rồi, cảm thấy có thể là đầu óc mình bị chập mạch, cái gì mà Quý Phi, bịa ra thân phận bình

thường, nói mình bị kẻ xấu bắt cóc, muốn chạy trốn ra ngoài, nhờ người ta hỗ trợ kê cây thang thì tốt rồi, xong việc cho mấy lượng bạc đáp tạ tại chỗ. Sai là sai ở chỗ nàng không nên nói thật ra, quả nhiên trên thế giới này chân lý thứ nhất chính là, lúc nói thật người khác vĩnh viễn sẽ không tin.

Vú già đen mặt dọn đồng bàn ghế xuống, lại đen mặt đi đến bên Liêu Đình Nhạn, tức giận nói: “không thể tưởng tượng được sức lực của nữ lang còn rất lớn, dọn nhiều đồ vật như vậy cũng không mệt, nó khuyên ngài đừng nghĩ đến chạy trốn nữa, ngài ở chỗ này người không quen đất không thân, dù có chạy ra, không có chứng nhận thân phận, ngay cả tòa thành gần nhất cũng không thể vào được, nếu một mình đi đến nơi hoang dã, gặp mấy sơn phi ác tặc thì không có gì tốt, lúc này sơn phi rất nhiều, vừa không cẩn thận, mạng nhỏ này của ngài đã có thể không còn.”

Liêu Đình Nhạn: Bác gái có việc gì sao? Làm cho rõ ràng, các người là bọn bắt cóc, ta là người bị hại a. không chạy chẳng phải là có vẻ ta thực tiêu cực?

Vú già này là Trần Uẩn đưa đến sau khi Liêu Đình Nhạn vào viện ở, luôn trông chừng nàng thật chặt chẽ, đến đại phu tới đổi thuốc cho nàng, cũng nhìn chăm chăm toàn bộ quá trình, không để nàng và đại phu nói nhiều một câu. hiện giờ ý đồ chạy trốn bị phát hiện, nàng thấy bác gái này trông chừng mình càng khắt khe hơn.

Thất sách.

Nhưng mà Liêu Đình Nhạn cũng không phải dễ dàng nhận thua như vậy, nàng yên lặng chờ đợi thời cơ, chuẩn bị tốt lộ phí và trang phục, quan sát thói quen của phụ nhân này, sau đó vào ngày nọ, nhân lúc bà ta đang ngủ gà ngủ gật liền đánh choáng—— về việc đánh người này Liêu Đình Nhạn không có kinh nghiệm, đánh xong rồi cầm cây gỗ, khấn tụng xem xét bác gái còn thở hay không.

Đánh nhẹ thì không choáng, đánh nặng lại sợ trực tiếp đánh chết, nàng chính là châm chước lực đạo một hồi lâu. không biết trong những tác phẩm văn học đó, nhân vật làm như thế nào khẳng định mức độ là đánh choáng mà không đánh chết.

Dù sao cũng là lần đầu tiên tự mình động thủ đánh người, vẫn hơi nhẹ. Liêu Đình Nhạn cúi đầu xem xét, vú già rên rỉ mở mắt ra, dùng tay túm lấy nàng, Liêu Đình Nhạn không chút do dự lại đánh một cái, lúc này người ta rốt cuộc hôn mê bất tỉnh.

Móc ra dây thừng đã sớm chuẩn bị tốt, trói vú già lại, thất nút mai rùa, một đầu trói lên cây cột.

Làm xong việc này, nàng hưng hăng thở hổn hển một hơi, lại dề dề chỗ cánh tay bị thương. Tiếp theo không lãng phí thời gian, lấy trang phục ra, đội mũ có rèm, từ trong ngực vú già lục soát ra chìa khóa đại môn, mở cửa đại môn, thần sắc như thường đi ra ngoài.

Nàng đã tính thời gian, Trần Uẩn hôm nay hẳn là sẽ không tới nơi này, hôm nay người đưa đồ ăn đưa củi đã tới từ buổi sáng, buổi chiều sẽ không ai tới, cho nên nàng hẳn là có đủ thời gian.

Tựa như vú già kia nói, nàng không có cách nào một mình rời khỏi tòa thành này, thời đại này không thể so với hiện đại, cho dù ở hiện đại một cô gái đơn độc ra cửa còn khó tránh khỏi gặp nguy hiểm, huống chi là thời đại này, nàng bây giờ tương đương với một người không có giấy chứng minh, không có hộ khẩu, cửa thành đều ra không được. Bởi vậy Liêu Đình Nhạn trái lo phải nghĩ, cảm thấy hiện tại đường ra duy nhất chính là, đi phù thú sử.

Tuy rằng là đất phong của Tần Nam Vương, nhưng cũng vẫn có người của triều đình, đây là đương nhiên, bề ngoài hay là ngấm ngầm, hoàng đế dù sao cũng phải an bài nhân tuyến ở bên cạnh vương gia khác họ. Lúc ở bên Tư Mã Tiêu, hần và Cao thái bảo nói đến Tần Nam Vương, cũng không tránh nàng, cho nên Liêu Đình Nhạn nhớ rõ thứ sử Nghiêu Châu này hẳn là người của Tư Mã Tiêu. Nàng cũng chỉ nhớ rõ một người này.

Tìm người qua đường hỏi phương hướng phù thú sử, Liêu Đình Nhạn thuận lợi tìm được tòa phủ đệ có đại môn đóng chặt.

Sau đó, nàng không nghĩ tới chính là, mình vừa cho thấy thân phận đã lập tức bị bắt.

Nguyên lai thứ sử này đã không phải thứ sử cũ, thứ sử tiền nhiệm sau khi Hoàng đế bệ hạ tuyên bố muốn đánh Tần Nam Vương, đã bị Tần Nam Vương xử lý ngay. Liêu Đình Nhạn không nghĩ tới Tần Nam Vương này tay chân nhanh nhẹn như vậy, Nghiêu Châu và Lạc Kinh cách xa, tin tức truyền đến nhanh thế sao? Còn Tần Nam Vương sao cũng không gãy giữa một chút, theo lý thuyết lúc này hẳn làm thần tử hẳn là nên nhanh chóng dâng tấu chương, bày tỏ mình trung thành và tận tâm, không có ý đồ tạo phản, thỉnh hoàng đế cân nhắc dĩ hòa vi quý, không cần đánh đánh giết giết, sao vương gia này lại trực tiếp bắt đầu tiến vào giai đoạn tạo phản, đây cũng quá cơ trí.

nói ngắn lại, Liêu Đình Nhạn xúi quẩy rơi vào tay địch. Vị tân nhiệm thứ sử này là trực hệ của Tần Nam Vương, hậu quả chính là không đến nửa ngày, Liêu Đình Nhạn chờ được đến Tần Vô Hạ, con gái của Tần Nam Vương.

Nữ xứng nguyên tác a.

“Người chính là Liêu Đình Nhạn? Người nữ nhân như vậy, trừ một khuôn mặt, còn có cái gì có thể làm Trần lang ta nhớ mãi không quên?” Tần Vô Hạ từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, hung hăng hừ một tiếng biểu đạt mình chán ghét và khinh thường.

Liêu Đình Nhạn vừa thấy phản ứng của đại tiểu thư này liền minh bạch, vị này xem ra vẫn cứ đi lên lộ tuyến nguyên tác, coi nàng là tình địch. Oan uổng a, nàng và nữ chủ nguyên tác không giống nhau, nàng đối với Trần Uẩn không có một chút cảm tình!

Các người yêu đương có dám không cần liên lụy đến người qua đường vô tội hay không?

Tần Vô Hạ nhìn tình địch, khuôn mặt nhỏ kia thăm đạm lại không dấu lệ sắc, một thân khí độ dù gặp nạn vẫn có vẻ thanh cao ngạo nghễ, còn có ngực lớn, tức đến muốn đánh người. Tiến lên một tay đẩy ngã Liêu Đình Nhạn lên mặt đất, chỉ vào nàng mắng to: “không biết xấu hổ, theo Tư Mã Tiêu bạo

quân kia, giờ lại tới câu dẫn Trần lang nhà ta, ta vẫn nói Trần lang gần đây vì cái gì luôn bận rộn, hóa ra đều là đi gặp người đồ tiểu tiện nhân này, kim ốc tàng kiều? Được a, tiện phụ, hôm nay thế nào ta cũng phải từ từ thu thập người!”

Liêu Đình Nhạn trong lòng mắng ra tiếng, nhìn bộ dáng Tần Vô Hạ đậm chân, nghĩ thầm quả nhiên yêu đương làm thấp chí số thông minh, nhìn xem em gái này lớn lên kiều tiểu khả nhân, đầu óc lại sắp bị Trần Uẩn ăn luôn.

Lại tưởng tượng trong nguyên tác, em gái này coi trọng Trần Uẩn, dùng gia thế bức bách Trần Uẩn cưới mình, sau đó một đường theo vào trong cung, cùng nữ chủ hai người tranh tới tranh đi, vì nam chủ sinh hài tử, cuối cùng bị nam chủ dùng xong vứt bỏ, trước khi chết còn phải nhìn nam chủ và nữ chủ HE, thật có điểm muốn đồng tình với cô ta.

Phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ, đáng tiếc Tần Vô Hạ nhìn qua hoàn toàn không muốn nghe nàng giảng đạo lý.

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, bùm mặt khóc thút thít: “Người chính là quận chúa sao? Thỉnh người đưa ta về bên bệ hạ, tuy rằng những người khác đều cảm thấy bệ hạ tàn bạo, nhưng ta thật tình yêu hắn, ta không thể rời khỏi hắn, thỉnh quận chúa phát thiện tâm, để ta trở về, nghe nói Tần Nam Vương và bệ hạ có chút hiểu lầm, chỉ cần ta trở về, chắc chắn ta sẽ hỗ trợ khuyên giải bệ hạ!”

A, đương nhiên là giả.

không biết là trong thời gian này kỹ thuật diễn của nàng có tiến bộ, hay là em gái Tần Vô Hạ thật sự đã bị tình yêu làm ngu đầu óc, thế nhưng bán tín bán nghi, sau khi nghe xong, còn tin chuyện ma quỷ của nàng.

“Người có ánh mắt gì? Thế nhưng yêu Tư Mã Tiêu cái loại tiểu bạch kiếm này?” Tần Vô Hạ khinh thường.

Liêu Đình Nhạn: Ánh mắt cô càng thật càng kém cỏi. .... đột nhiên lại có tin tưởng với chỉ số thông minh của mình.

“Người không cần nói như vậy, bệ hạ đối với ta thực tốt, chúng ta, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt.” Liêu Đình Nhạn lau nước mắt. Thế nào, đại tiểu thư, cô yên tâm đi, ta cũng sẽ không đoạt Trần Uẩn với cô! Nam nhân này so với nam chủ nguyên tác không có gì khác, tùy tiện một người như cô muốn ngủ thì ngủ.

Liêu Đình Nhạn không nghĩ tới mạch nào Tần Vô Hạ lại sẽ thanh kỳ như thế, nghe xong nàng nói, Tần Vô Hạ không yên tâm, ngược lại càng thêm tức giận, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trần Uẩn đối với người rể tình thâm sâu, tâm tâm niệm niệm đều là người, còn riêng mang theo người trở về, nam nhân ta thích như vậy, người thế nhưng còn chướng mắt?!”

Liêu Đình Nhạn: không phải, người chị em, nếu ta không thích Trần Uẩn, cô hẳn là phải khắp chốn mừng vui vì tình địch không tranh với cô, ngược lại sao cô càng tức giận, là cái thao tác gì?

Tần Vô Hạ: “Mặc kệ người đối Trần lang có tâm tư đó hay không, nhưng Trần lang đối với người có tình, người nhất định phải chết!”

“Các người hai người, đi, bóp chết nàng cho ta!” Tần Vô Hạ tùy tay chỉ hai nô bộc. Phía sau nàng đi theo hơn hai mươi nô bộc, giờ phút này một người hầu đứng ở phía sau âm thầm lộ ra thần sắc nôn nóng, bất động thanh sắc lui ra ngoài.

không thể giảng đạo lý, một đường không thông liền đi một đường khác. Liêu Đình Nhạn mắt thấy Tần Vô Hạ ý chí của kiên định muốn giết chết mình, liền lau mặt cao quý lãnh diễm nói: “Người nếu thật sự giết ta, bị Tư Mã Tiêu biết, người sẽ bị chết thực thảm, toàn bộ Tần Nam Vương phủ đều sẽ bị chết thực thảm. Cho nên, giết ta hay không, khuyên người vẫn không nên quyết định khinh suất.”

Hồ thẹn, cái giác ngộ này nàng vẫn phải có. không chút khoa trương mà nói, vạn nhất nàng thật sự chết tại đây, Tư Mã Tiêu cử binh san bằng Nghiêu Châu, hoàn toàn có khả năng.

Tần Vô Hạ bị nàng chặn một chút, bộ ngực đều tức đến không ngừng phập phồng.

“Quận chúa không bằng hỏi Tần Nam Vương rồi lại nói?” Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, Tần Nam Vương loại người này, khẳng định sẽ không dễ dàng giết nàng, rốt cuộc còn giá trị lợi dụng.

Tần Vô Hạ gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thét chói tai: “Người còn dám uy hiếp ta! Ta bây giờ phải cho người chết! Dù sao Tư Mã Tiêu sớm hay muộn đều sẽ mất nước, ta sợ hắn sao!”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Sao lại thế này, cảm giác nữ xứng so với trong nguyên tác càng thêm thiếu năng trí tuệ, trong nguyên tác ít nhất còn có một tí xú ản nhãn, hiện tại hoàn toàn chính là kiều căng tùy hứng nâng cao thêm một bước, quả nhiên là hậu quả từ không bị suy sụp mãi giữa.

“Các người còn đang đợi cái gì, nhanh lên!” Tần Vô Hạ đá hai người hầu một cái.

Hai người hầu không có cách nào, chỉ có thể cọt cọt tới cọt cọt lui tới gần Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: không thành vấn đề, có thể chịu được! Bình thường thời điểm cuối cùng khẳng định có người tới cứu!

Nàng bị buộc đến góc tường, tránh cũng không thể tránh, đúng lúc này, có một bóng người bước vào, quát: “Dừng tay!”

Là Trần Uẩn. không hổ là nam chủ nguyên tác, lúc nào cứu người cũng là chuyện của hắn.

Liêu Đình Nhạn thở một hơi, nhìn một đôi oán ngẫu đương trường cãi nhau. Cuối cùng vẫn là Trần Uẩn cò cao hơn một nước, đỡ Tần Vô Hạ đi ra, hai người ra ngoài nói chuyện.

“Vô Hạ, ta đưa nàng ấy trở về cũng không phải là là bởi vì trong lòng ta đối với nàng ấy..... Chỉ là vì phụ thân có thể đạt thành mong muốn. hiện giờ không thể giết, nàng ta có tác dụng khác.”

“Có tác dụng gì? Ta xem chàng chính là lấy cớ, rõ ràng chàng còn nhớ nàng ta, cho nên lấy công mưu tư!”

“Cũng không phải, không rành, nàng hẳn là biết, đại quân tới gần Nghiêu Châu, hiện giờ tình thế không thể lạc quan, phụ thân chuẩn bị thiết kế giết chết Tư Mã Tiêu, đến lúc đó quân tâm tán loạn, chúng ta có thể nhân cơ hội đoạt được thắng lợi. Vì giết chết Tư Mã Tiêu, Liêu nữ lang ấy không thể thiếu.” Trần Uẩn nói đến chỗ này thấp giọng: “không phải nghe nói Tư Mã Tiêu kia thập phần sùng ái nàng ta sao, có thể dùng nàng ta làm mồi dụ, dẫn Tư Mã Tiêu tới đây.”

Tần Vô Hạ hoài nghi nhìn hắn: “Chàng nói đều là thật?”

Trần Uẩn thở dài một hơi: “Ta vốn không muốn dùng loại biện pháp không sáng rọi này, nhưng phụ thân kiên trì, vì nghiệp lớn, cũng chỉ có thể như thế.”

Tần Vô Hạ không tình nguyện, “một khi đã như vậy, ta tạm thời bỏ qua cho nàng ta. Nhưng chàng không được đi gặp nàng ta nữa! Nhốt nàng ta vào Tần Nam Vương phủ, ta sẽ tự mình phái người trông!”

Nhìn Tần Vô Hạ rời đi, ánh mắt Trần Uẩn lộ ra vài phần chán ghét. Nếu không phải còn muốn mượn dùng thế lực Tần Nam Vương, nữ nhân kiêu căng lại không nghe lời như vậy, hẳn đã sớm không thể nhịn.

Thôi đi, còn không bao lâu. Người đã mượn sức một nửa, thực nhanh hắn có thể làm Tần Nam Vương ‘tử vong ngoài ý muốn’, đến lúc đó thuận theo tự nhiên tiếp nhận hết thầy quyền thế, lại chờ Tư Mã Tiêu chết, kết cục còn không phải giống như cũ.

Chỉnh sửa quần áo, Trần Uẩn đi vào phòng trong, ngồi đối diện ở trên ghế, uống trà, an ủi Liêu Đình Nhạn lộ ra cười khổ: “Làm nàng bị sợ hãi, không ngờ quan hệ của chúng ta bị hiểu lầm, vừa rồi nàng ấy mới có thể vô lễ đối với nàng, bất quá ta đã giải thích rõ ràng. Ta cảm thấy đại khái là nàng đang hiểu lầm cái gì, mới có thể tự mình chạy ra, nếu nàng không thích ở chỗ này, thì vào Tần Nam Vương phủ đi, trong vương phủ rộng hơn, hẳn là nàng sẽ thích.”

Vì thế Liêu Đình Nhạn bị chuyển dời đến Tần Nam Vương phủ, Tần Vô Hạ giống nam chủ Trần Uẩn cẩn trọng mà đi lên lộ tuyến nguyên tác, đối với nàng cảm thù phi thường, một ngày ba bữa tới nhục mạ. Liêu Đình Nhạn bình tâm tĩnh khí, cho nàng ta mắng.

Cái gọi là cãi nhau, cũng không phải lớn giọng hơn là thắng, phải xem cuối cùng ai càng tức giận, ai càng phát nổ mới là thua. Tần Vô Hạ mỗi khi tới cãi nhau, mắng đến miệng khô lưỡi khô, lại thấy Liêu Đình Nhạn có tai như ốc, bộ dáng bình tĩnh, đều phải làm nàng tức đến thất khiếu bốc khói.

Rốt cuộc có một ngày, Tần Vô Hạ chịu đựng không nổi Liêu Đình Nhạn cái bức dạng kia, buông lời hung ác nói: “Người không phải yêu bệ hạ của ngươi sao, không bao lâu nữa hắn sẽ tới, đến lúc đó hắn rơi vào bẫy, là có thể cùng con mồi là ngươi làm một đôi uyên ương chết!”

Bẫy, mồi? Hai chữ cơ hồ có thể bỏ ra toàn bộ âm mưu —— cốt truyện yêu ghét! Còn là cốt truyện không có trong nguyên tác.

“Thế nào, ngày chết không xa, ngươi còn có gì muốn nói sao?” Tần Vô Hạ dáo dạt đắc ý, nghĩ đến kết cục của tình địch liền cảm thấy cuối cùng ra được ngum ác khí.

Liêu Đình Nhạn:..... Cảm ơn ngươi làm lộ kịch bản?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Không nhanh mang nàng về, khả năng eo sắp gãy đến không còn gì

Đô tướng quốc suất lĩnh đại quân cùng với quân đội của Tần Nam Vương nhiều năm ngâm bồi dưỡng, giăng co ở một vùng quê ngoài thành Nghiêu Châu, hai bên tuy rằng từng có hai chiến dịch quy mô nhỏ, lại đều thương vong không lớn, tựa hồ đang thử cái gì. Từ binh lực mà nói, Tần Nam Vương không thể so với đại quân triều đình, nhưng Tần Nam Vương tọa ững thành Nghiêu Châu nhiều năm, xây dựng thành lũy tường cao, hiện giờ thành Nghiêu Châu là một tòa thành dễ thủ khó công.

Nếu cứ co đầu rút cổ trong thành, đại quân triều đình cũng không có cách nào, dù cường công, chỉ sợ cũng sẽ từ thương thảm trọng. Đô tướng quốc thử rồi, chỉ đành lui giữ đóng quân.

Đô tướng quốc cũng không phải là toàn tâm toàn ý muốn vì hoàng đế phụng hiến sinh mệnh, hấn nhìn ra được tử lộ trước mặt, đầu chịu cứ như vậy ngoan ngoãn đi xuống, khó tránh khỏi động chút tâm tư khác.

Mà Tần Nam Vương bên này, hấn đương nhiên cũng nghĩ tốt nhất có thể xúi giục Đô tướng quốc, hai bên kết minh, đối với tình huống của mình càng có lợi, hơn nữa Trần Uẩn nhiều mặt hiểm kế, Tần Nam Vương càng có khuynh hướng mượn sức Đô tướng quốc. Hai bên người có tâm tư ta có ý, ngầm ngầm lặng lẽ tiếp xúc.

Hoàng đế xa giá nghỉ thức ngay lúc này đi tới, vào nơi đóng quân của đại quân triều đình, được Đô tướng quốc cung cung kính kính mời vào.

Thực nhanh, bên trong thành Nghiêu Châu, Tần Nam Vương và Trần Uẩn cũng biết tin tức này. Tần Nam Vương những ngày gần đây không biết vì sao thân thể không tốt, ở trên giường nằm hai ngày, càng ngày càng không có tinh thần, nghe thấy tin tức này mới thoáng phấn chấn, nói với Trần Uẩn: “Con đoán quả nhiên không sai, Tư Mã tiêu nhi kia thật sự là vì một nữ nhân mà không tiếc tự mình tới đây phạm hiểm.”

Trần Uẩn dáng vẻ đường đường, ngồi quý ở bên giường bệnh của Tần Nam Vương, nghiêm nghị nói: “Tư Mã Tiêu cũng không nhất định tới đây vì Liêu Quý Phi, Tư Mã Tiêu người này thân là đế vương, không chấp nhận được người bác mặt mũi của hấn, giẫm đạp tôn nghiêm của hấn, bị chúng ta đưa tin kích thích, muốn tự mình tới đốc xức công thành, cũng là bình thường.”

Tuy rằng trong lòng có suy đoán Tư Mã Tiêu hơn phân nửa chính là vì Liêu Đình Nhạn mà tới, nhưng hấn làm nam chính thế giới này, sao có thể thừa nhận loại việc như vậy, tính tế nghĩ đến không phải cho mình đội nón xanh sao. Nữ chủ đương nhiên chỉ có thể cùng hấn nam chủ này ở bên nhau, cũng chỉ có thể yêu hấn, đây là thiên kinh địa nghĩa, nam xứng Tư Mã Tiêu cái gì, ngại mất hấn sẽ phải chết.

Tần Nam Vương hiển nhiên cũng rất đắc ý, “Tư Mã tiêu nhi cuồng vọng tự đại, còn tưởng rằng bản thân có mấy chục vạn đại quân bảo hộ, lại không biết ‘thân tử trung tâm’ bên cạnh đã làm phản, để xem hấn còn có thể cản trở mấy ngày!”

“Con lại đi liên hệ với Đô tướng quốc, xác định kế hoạch của chúng ta vạn vô nhất thất!”

Trần Uẩn được Tần Nam Vương chỉ thị, thành thật đáp vâng. Vừa lúc gặp người hầu đưa chén thuốc tới, Trần Uẩn không ở lâu, cáo từ lui ra, mắt nhìn thẳng đi qua người hầu kia.

Mới đi ra khỏi chỗ Tần Nam Vương, Trần Uẩn đã bị Tần Vô Hạ quán lên.

“Gần đây sao chàng càng ngày càng bận, cũng không có thời gian bồi ta nói chuyện, phụ thân nhiều thuộc hạ như vậy, chàng có việc gọi bọn họ đi làm còn không được sao, chàng bận việc như vậy làm cái gì.” Tần Vô Hạ rất là bất mãn.

Trần Uẩn chỉ đành kiên nhẫn giải thích vài câu, “Ta bảo đảm, hết thấy thực nhanh sẽ kết thúc.” hấn duỗi tay xoa xoa gương mặt Tần Vô Hạ, ánh mắt như có như không mà xẹt qua tâm điện Tần Nam Vương, thật sự rất nhanh, hết thấy đều đã an bài tốt, chỉ chờ mọi người đi vào, hấn liền có thể thu hết dây trong tay, một lưới bắt hết những nhân vật chương mắt đó, tiếp nhận giang sơn thuộc về hấn.

Thấy Trần Uẩn vội vàng đi rồi, Tần Vô Hạ bực mình, lại nghĩ đến tin tức vừa rồi từ trong miệng Trần Uẩn, lập tức đắc ý mà chạy đến viện giam giữ Liêu Đình Nhạn, hưng phấn bưng bưng, “Tư Mã Tiêu đã đến Nghiêu Châu, ngày chết của các ngươi cũng càng ngày càng gần!”

Thế nhưng tới thật. Liêu Đình Nhạn bày ra vẻ mặt cao quý lãnh diễm chọc người tức giận bỏ đi rồi, biểu tình lập tức suy sụp xuống, nhắm mi nhìn không trung phía ngoài cửa sổ, nhấp chặt môi.

Tuy rằng mỗi lần gặp nguy hiểm, nàng đều sẽ nghĩ mình là nữ chính, nhất định có thể qua được, nhưng chẳng qua chính là tự mình an ủi thôi, nàng so với bất kỳ ai càng hiểu rõ ràng, đây cũng không phải một chuyện xửa, đối với nàng mà nói, đây là thế giới hiện thực, sẽ phát sinh rất nhiều biến cố, nàng cũng không phải đặc thù, tử vong cũng chỉ là nháy mắt. Đối với nàng là như thế, đối với những người khác cũng là như thế.

..... Cho nên Tư Mã Tiêu rốt cuộc có thể mạo hiểm tới cứu nàng hay không?

Tư Mã Tiêu xác thật tới Nghiêu Châu, nhưng lúc này hấn lại không ở trong doanh địa nơi đại quân đóng.

Lúc Đô tướng quốc mời ‘bệ hạ’ từ tử Lạc Kinh vào trong trướng, xác thật có tính toán không tốt, nhưng hấn thực nhanh phát hiện ‘bệ hạ’ có chút không thích hợp, nhìn không được đến gần rồi cẩn thận đánh giá, lập tức phát hiện trên mặt người này mất tự nhiên, như bị thứ gì bôi thành dạng này, ánh mắt và động tác của hấn ta cũng không có loại lệ khí chân chính của bệ hạ.

Đây không phải Tư Mã Tiêu! Mất thấy Đô tướng quốc biến sắc, người đi theo bên cạnh ‘bệ hạ’, Cao thái bảo, tiến lên một bước, đi đến trước ‘bệ hạ’, khẽ cười với hấn.

“Đô tướng quốc.”

“Cao thái bảo, người đây là có ý tứ gì?”

“Bệ hạ vốn tự mình đến, nhưng mà không biết vì sao lại bị bệnh, không kiên nhẫn lặn lội đường xa, muốn lưu tại Lạc Kinh, bởi vậy chỉ có thể ra hạ sách này, lệnh cho người thay thế. Thuận tiện, việc nơi này cũng càng thích hợp một vị bệ hạ giả mạo phối hợp, không phải sao?” Cao thái bảo ý vị thâm trường nói.

Đô tướng quốc nheo nheo mắt, hấn nghe ra thâm ý trong lời Cao thái bảo nói, không chút nghĩ ngợi liền thốt phũ phàng: “Ta cũng không biết .....”

hắn nói đến đây, thấy Cao thái bảo nâng ra một cái tráp, đưa lên, “Tướng quốc cũng không cần vội phủ nhận, không ngại nhìn xem lễ vật bệ hạ ủy lạo người.”

Đô tướng quốc trong lòng có dự cảm bất hảo, vỗ tay đoạt tráp mở ra xem, thấy bên trong là một ít trang sức, ngọc khóa, các vật đeo trên người. Hắn đương nhiên nhận ra được, đó đều là đồ vật từ trên người của người nhà mình, có của lão thê và mấy hài tử, còn có khóa trường mệnh tôn tử sinh ra đã đeo.

Đô tướng quốc liền đỏ mắt, một đôi mắt hung ác trừng Cao thái bảo. Cao thái bảo lại lù lù bất động, thậm chí trên mặt như cũ mang theo ý cười, nói: “Tướng quốc tuy rằng trước khi rời khỏi Lạc Kinh đã lặng lẽ dàn xếp cho người nhà, nhưng bệ hạ lo lắng những người đó chiếu cố không chu toàn, cho nên đã sớm đưa bọn họ đến một nơi an toàn để bảo vệ, chỉ chờ tin tức quốc tướng đánh thắng trận truyền tới lại trở về.”

“Người.....” Đô tướng quốc làm thế nào cũng không nghĩ đến, chính mình cho rằng an bài vạn vô nhất thất, thế nhưng bị Tư Mã Tiêu phát hiện.

Cao thái bảo thấy hắn kinh giật hoảng sợ, chậm lại ngừng khí, “Tướng quốc đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, bệ hạ đương nhiên sẽ không phụ tướng quốc, rốt cuộc tướng quốc cũng nhìn bệ hạ từ nhỏ lớn lên.”

Đô tướng quốc gương mặt vặn vẹo một trận, ánh mắt giãy giụa nhìn những cái hộp đó, rốt cuộc chậm rãi lộ ra đòi sắc, cúi đầu nói: “Thần, tuân mệnh bệ hạ.”

Cao thái bảo không chút nào ngoài ý muốn. Đô tướng quốc người này, tuy rằng có dã tâm lại nhẫn tâm, đối phó với đối thủ tàn bạo độc ác, tham nhiều tiền tài cũng không thỏa mãn, nhưng lại thấp phân coi trọng người nhà. Hắn cùng lão thê cảm tình cực tốt, đối với con cái cũng cực kì quan tâm. Lúc trước, đúng là bởi vì điểm này, tiên đế mới dám yên tâm để hắn làm quốc tướng, bệ hạ và tiên đế tính cách hoàn toàn bất đồng, trong xương cốt lại có điều tương đồng, hắn đồng dạng là bởi vì điểm này, mới mặc kệ Đô tướng quốc mấy năm nay ở trong triều hô mưa gọi gió.

không phải sợ hắn, mà là cảm thấy không cần thiết động đến hắn. Thứ nhất Đô tướng quốc dùng được, trong triều cần một người như vậy, thứ hai cũng là hắn không chân chính làm ra việc khiến bệ hạ tức giận, mới có thể sống đến bây giờ. Hiện giờ hắn muốn phệ chủ, Tư Mã Tiêu đương nhiên không giữ hắn được. Bọn họ đều rất rõ ràng, lần này, Tư Mã Tiêu muốn chính là mệnh của Đô tướng quốc, mặc kệ trận này thắng hay thua, mệnh của Đô tướng quốc đều phải lưu lại nơi này, đổi lấy cả gia đình an toàn.

“Quốc tướng cần biết, bệ hạ cũng là để lại mặt mũi cho người, với quốc tướng mà nói, ít nhất còn có thể được một cái danh trung quân ái quốc, về sau người nhà cũng không bị liên lụy.”

.....

Đô tướng quốc từ lầu hoàng đế đi ra, bước chân trầm trọng, chỗ sâu trong đôi mắt mang theo phần nộ sợ hãi thật sâu, còn có không thể không nhận mệnh. Nghe thấy thuộc hạ báo Tần Nam Vương bên kia lại lặng lẽ cho người tới, thần sắc hắn đây lệ khí, nhớ tới mới vừa rồi Cao thái bảo nói, cắn răng một cái: “Như lúc trước đưa vào trong trướng ta.”

Đối mặt với sứ giả của Tần Nam Vương, Đô tướng quốc không lộ ra chút khác thường nào, đồng ý kế hoạch hắn chuyển đạt. “Tư Mã Tiêu xác thật ở trong trướng, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ cho hắn chịu chết, nói cho Vương gia nhà người, không cần quên lời hắn nói, phối hợp cho tốt.”

Chờ người hầu lặng lẽ rời đi, Đô tướng quốc sai người gọi nhi tử của mình tới, đây là nhi tử duy nhất theo hắn tới chiến trường. Trận chiến sự này qua đi, chính hắn sợ là không còn mạng trở về, chỉ có thể nhân lúc này còn thời gian, trước dặn dò tốt hậu sự. Hắn mấy năm nay xác thật bị biểu hiện của Tư Mã Tiêu làm mờ mắt, còn tưởng rằng hắn ta chỉ là người tầm thường, tính tình thô bạo, không nghĩ tới, thật là chó cắn người không kêu. Hiện giờ hắn chỉ hy vọng, mình làm theo lời Tư Mã Tiêu phân phó, hắn ta có thể theo lời buông tha người nhà mình.

không nói đến lúc này tâm tư mọi người như thế nào, Tư Mã Tiêu bức cho Đô tướng quốc tự nguyện chịu chết kia, giờ phút này đang ngồi ở trong một chiếc xe ngựa bề ngoài bình thường, mang theo mấy chục hộ vệ, giả dạng thành đệ tử tiểu gia tộc bình thường, tạm thời nghỉ ở một khách điểm ngoài thành Nghiêu Châu.

Thành Nghiêu Châu bởi vì chiến sự khẩn trương, kiểm tra đặc biệt nghiêm khắc với người vào thành, mang theo hộ vệ ngồi xe ngựa, tất cả đều là gương mặt mới, không có khả năng trà trộn vào, bất quá, lại không ngại có người ra khỏi thành đưa tin tức.

một người phụ nhân ra khỏi Tần Nam Vương phủ một đường ra khỏi thành đi vào khách điểm, nàng cách bình phong quý xuống, ngừng khí có chút nói lắp bắp, bái kiến quý nhân, chờ đối phương hỏi chuyện. Nàng tuy là quân cờ bị xếp vào Tần Nam Vương phủ, nhưng thân phận thấp kém, ở vương phủ cũng không làm được đại sự gì, chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể tự mình bái kiến quý nhân, khẩn trương đến mức hô hấp đều sắp ngừng lại.

Nghe sau bình phong có người hỏi: “Nàng thế nào, vết thương tốt chưa?”

Phụ nhân biết hắn hỏi là ai, vội đáp: “Quý, Quý Phi hiện giờ ở trong vương phủ, có đại phu trị liệu cho nàng, chỉ cánh tay lúc trước cơ hồ bị, bị đâm thủng, không dễ tốt lên như vậy, hiện giờ vẫn không thể dùng sức, thường thường sẽ cảm thấy đau đớn.”

“Gây sao?”

Phụ nhân đáp một lời, thấy vị chủ tử thô bạo trong truyền thuyết kia cũng không phải muốn đánh muốn giết thế nào, hơi nhẹ nhàng hơn chút, nói năng cũng càng cẩn thận: “Quý Phi bởi vì mất máu quá nhiều, mấy ngày nay sắc mặt vẫn luôn không tốt, nô cũng không thể thường xuyên đi qua, trộm xem vài lần, thấy Quý Phi biểu tình buồn bực, trên mặt không có vui mừng, tựa hồ là có chút gầy ốm.”

“Trong Vương phủ tất cả mọi người đều biết, quận chúa có địch ý với Quý Phi, thường xuyên đi khó xử Quý Phi. ....” Phụ nhân thành thành thật thật, nói ra hết thấy mình biết.

Sau khi nói xong, thấy sau bình phong không có một tia động tĩnh, nàng đã bị người an bài ra ngoài, lại thấy một vị hoạn quan trang điểm làm người hầu bình thường, lặn dò nàng: “Ngươi phải cẩn thận trông chừng Quý Phi, một khi có động tĩnh liền truyền tin tức ra, lập tức sắp rối loạn, vô luận thế nào đều phải bảo vệ Quý Phi.”

Phụ nhân liên tục đáp vâng, lại không để ai chú ý mà trở lại vương phủ.

Người sau bình phong là Tư Mã Tiêu, hẩn nhắm mắt xoa giữa trán, không nói lời nào, Cẩn Đức đi vào thấy bộ dáng hẩn, sờ không chuẩn hẩn suy nghĩ cái gì, chỉ có thể đứng ở một bên, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, đã cho người trở về, Quý Phi trước mắt không lo đến tính mạng, bệ hạ cuối cùng có thể yên tâm”

Tư Mã Tiêu ngược mắt liếc hẩn một cái, khiến cổ Cẩn Đức co rụt lại.

“nói cho Cao thái bảo, bảo tướng quốc động tác nhanh lên.” Tư Mã Tiêu không kiên nhẫn nói.

Còn không nhanh mang người về, khả năng eo sắp gãy đến không còn.

không đến mấy ngày, Trần Uẩn kiến nghị Tần Nam Vương trước đưa nữ quyến vương phủ đến nơi an toàn, miễn cho lo lắng về sau. Tần Nam Vương thân thể tốt hơn chút, đang an bài thuộc hạ phòng thủ, dù có hiệp nghị ở phía trước, nhưng nói đến cùng cũng cần đề phòng đối phương lâm trận thay đổi, nghe lời Trần Uẩn, hẩn suy tư một lát liền đáp ứng.

Tần Vô Hạ lại không chịu đi, Trần Uẩn khuyên nửa ngày, Tần Vô Hạ mới hỏi hẩn, “Liêu Đình Nhạn kia chàng chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Trần Uẩn nói: “Nàng ta đương nhiên không thể đi, phụ thân đã quyết định trời nàng ta ra trước trận.”

Tần Vô Hạ hoài nghi nhìn hẩn: “Chàng nhẫn tâm?”

Trần Uẩn lộ ra biểu tình đau thương, giống như che dấu nhìn về chỗ nàng, nhưng lại hiên ngang lẫm liệt nói: “Hiện giờ tình thế thay đổi trong nháy mắt, ta sao có thể vì bản thân mà không màng đại cục.”

Tần Vô Hạ: “Vậy được rồi, trước khi khai chiến ta sẽ đi!”

Liêu Đình Nhạn thực nhanh lại bị về mặt Tần Vô Hạ lộ ra kịch bản, biết được kết cục mình sắp bị trời lên đầu tường. Cho nên đây rốt cuộc là cái cốt truyện cầu huyết ngược văn thời xưa gì, còn là loại tư hồng treo họa thủy này, nữ chính xuất hiện trước trận hai quân, nếu không thể một lần bàn luận cao kiến ngăn cản chiến tranh, vậy chỉ có thể thể mỹ mà nhảy xuống tường thành.

Lần này nàng đã đoán sai, trước khi nàng bị trời lên tường thành, có người tiến vào tiểu viện, muốn bí mật hộ tống nàng rời đi, lưu lại một thể thân giả. Phái người làm việc này không phải người khác, đúng là Trần Uẩn. hẩn đương nhiên không thể để nữ chính cứ như vậy mà chết, vì thế nghĩ ra một chiêu đổi trắng thay đen này.

Liêu Đình Nhạn bị người đưa ra khỏi Tần Nam Vương phủ, mới từ thông đạo bí mật ra khỏi thành, còn chưa đi xa, đã bị Tần Vô Hạ chờ ở phụ cận ngăn cản lại. Vốn nên sớm một ngày rời đi, Tần Vô Hạ chờ ở nơi này, chính là đoán được Trần Uẩn khả năng không thành thật, riêng ở đây bắt người, quả nhiên bị nàng bắt được rồi. Làm nữ xứng, chỉ số thông minh một khắc này toàn bộ tràn đầy, đây đại khái chính là nữ nhân đặc biệt có thuộc tính tinh thám đối với nam nhân của mình.

Tần Vô Hạ tức giận, Liêu Đình Nhạn càng tức giận, thời gian này nàng vẫn luôn bị người ta chuyển đến chuyển đi cũng đã rất có ý kiến, đều sắp biến thái trong trầm mặc, vì cái gì nàng còn một hai phải đi vào loại cốt truyện cảm tình gút mắt, nguyên phối bắt gian tiểu tam? rõ ràng nàng đã bay ra khỏi nguyên cốt truyện, hai vợ chồng này còn muốn kéo nàng trở về diễn tiếp, nghe Tần Vô Hạ đang mắng tiện phụ tiện phụ, nàng thật sự muốn lấp kín cái miệng này rồi đá nàng ta xuống xe ngựa.

Tần Vô Hạ không tiếng động lặn xuống xe ngựa.

Liêu Đình Nhạn: ..... Ta hình như chỉ đang nghĩ trong lòng, còn chưa có động thủ đi?

Cách đó không xa trong rừng cây hiện ra một chiếc xe ngựa, từ cang xe nhảy xuống một người cầm cung tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 28: Không có khả năng, sao hẩn lại xuất hiện ở

đây!

Cửa ra mật đạo ở ngoài thành, lúc trước Tần Vô Hạ chính là nắp ở một bên chặn Liêu Đình Nhạn, bọn họ hoàn toàn không phát hiện cách đó không xa trong rừng cây còn ẩn giấu một nhóm người khác. Càng không nghĩ tới vừa đối mặt, bên kia liền có người cầm cung tiễn đột nhiên bắn một mũi tên, trúng vào người Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ ngã xuống vô cùng đột nhiên, cơ hồ tất cả mọi người không ai có thể phản ứng kịp. Nhưng một đội người từ rừng cây nhỏ ra lại phản ứng rất nhanh, Tần Vô Hạ trúng mũi tên ngã xuống xe ngựa, đồng thời có mấy chục hộ vệ mặc áo xám nhanh chóng chạy tới chỗ nhóm người Liêu Đình Nhạn bên này, trong tay đều giờ đao chói lọi.

Nhóm người này, mỗi người đều sắc mặt nghiêm nghị lạnh lẽo, đã qua huấn luyện, chạy trong chớp mắt cơ hồ đã tới gần.

“Bảo hộ quận chúa!” nhóm nô bộc người hầu của Tần Vô Hạ phục hồi lại tinh thần, kinh hô ầm ĩ. Bên cạnh Tần Vô Hạ cũng có mấy chục người, nhưng một nửa là nô bộc tay không tấc sắt, bởi vì Tần Vô Hạ kiều quý, chết sống phải mang nhiều người hầu hạ như vậy, hiện giờ những người này không mấy ai còn có thể bảo trì trấn tĩnh, run run rẩy rẩy nâng Tần Vô Hạ ngã trên mặt đất lên, phát hiện mũi tên kia bắn thủng cánh tay, lúc nâng từ trên xe ngựa ngã xuống mũi tên bị nghiêng đi, kéo ra một miệng vết thương thật lớn, máu tươi ào ạt chảy ra ngoài.

Liêu Đình Nhạn bên này cũng chỉ có vài người, chủ yếu là để chế trụ nàng, không cho nàng chạy loạn, đều là Trần Uẩn sai phái, hiện giờ gặp địch nhân không rõ thân phận, cũng đã loạn thành một đoàn.

Mọi người đối mặt với những người áo xám tràn đầy khí thế sắc bén xông tới đều thực hoảng hốt, duy chỉ Liêu Đình Nhạn, hai mắt sáng trưng nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa có mấy hộ vệ áo xám che chở kia.

Người cầm cung tiễn lúc trước đứng ở trên cang xe ngựa đã nhảy xuống, đứng một bên, màn xe được một đôi tái nhợt tay vén lên, tiếp theo lộ ra một khuôn mặt quen thuộc với Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn nhìn người nọ xuất hiện, theo bản năng mà cười một cái, chính nàng cũng không phát giác, ngay sau đó liền cảm thấy vành mắt nóng lên, có điểm muốn khóc —— giống như là ở bên ngoài bị người ta khi dễ sau đó nhìn thấy cha mình bỗng nhiên xuất hiện liền cảm thấy an tâm

hắn con mẹ nó thế nhưng thật đúng là tới rồi a! thật sự là hôn quân cũng không ra bài theo kịch bản đúng không?

Tư Mã Tiêu vén màn đi ra, cách đám người nhìn về phía Liêu Đình Nhạn. Liêu Đình Nhạn rõ ràng nhìn thấy ánh mắt hắn dừng một chút ở trên ngực mình, lại dừng một chút ở trên eo, rồi nhũ nhũ mảy.

A, nam nhân. Nam nhân này căn bản không quan tâm nàng sống chết, chỉ quan tâm trên eo nàng còn thịt hay không, rõ ràng ban đầu nhìn thấy nàng, đôi mắt đều nhìn thẳng, hiện tại thế nào, quả nhiên là nhìn nhiều nhìn phát ghét. Liêu Đình Nhạn vuốt eo nhỏ của mình, cảm giác cảm động trong lòng tan mất một nửa.

“Các ngươi là a!” hộ vệ của Tần Vô Hạ cảnh giác nhìn những người áo xám đang vây lại đây.

Các hộ vệ áo xám căn bản không vô nghĩa, ánh đao lạnh lùng trong tay, rõ ràng chính là ý tứ giết người diệt khẩu. Các hộ vệ bên Tần Vô Hạ cũng không dễ đuổi đi như vậy, vừa đánh vừa lui, gào thét hô người nhanh đỡ quận chúa lên xe ngựa trốn trước.

Nếu bọn họ ngoan ngoãn lập tức chạy trốn, nói không chừng còn có một con đường sống, đáng tiếc Tần Vô Hạ lúc này vẫn không quên Liêu Đình Nhạn, nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng đau đớn hô to một tiếng: “Trước hết giết Liêu Đình Nhạn cho ta, hôm nay tuyệt không thể buông tha nàng ta!”

Hai bên triển đấu đều có sừng lại trong nháy mắt. Các hộ vệ của Tần Vô Hạ biết quận chúa luôn luôn được nuông chiều, tùy hứng không màng đại cục, nhưng bọn họ không nghĩ tới, đến lúc này quận chúa còn muốn tiếp tục tùy hứng. Bọn họ những hộ vệ này chỉ muốn che chở Tần Vô Hạ chạy trốn cũng đã đủ cố hết sức, hiện tại còn phải phân người đi đối phó ba người chỗ Liêu Đình Nhạn bên kia. Xui xẻo nhất chính là, ba người kia còn là người của hôn phu quận chúa, đây là sống chết trước mắt còn không quên đấu tranh nội bộ, thật cũng quá làm người ta nén giận.

Nhưng mà có cách nào đâu, bọn họ chính là hộ vệ tinh anh được Tần Nam Vương phủ bồi dưỡng ra, phải quên mình phục vụ chủ nhân, chủ nhân nói cái gì chính là cái đó.

Bên kia nhóm người áo xám biểu tình lãnh tức nghe thấy tiếng Tần Vô Hạ kêu, còn cảm giác phía sau lưng âm phong từng trận, da đầu tê dại. Đây không phải tìm chết sao, bệ hạ vì chuyện Quý Phi lăn lộn chết mất bao nhiêu người, bây giờ người đang ở đối diện. Ở trước mặt bệ hạ muốn giết Quý Phi, sợ là phải chết thành một đồng.

Liêu Đình Nhạn đột nhiên trở thành trung tâm trận chiến, người của Tần Vô Hạ một bên ngăn cản hộ vệ áo xám, một bên phân ra mấy người giết về phía Liêu Đình Nhạn, mà đám hộ vệ áo xám thấy thế liền cảm thấy nếu như bị bệ hạ nhìn thấy Quý Phi bị thương ngay trước mắt, các huynh đệ chi sự đều có việc, nháy mắt bộc phát ra dục vọng cầu sinh làm cho bọn họ xuống tay càng thêm hung ác, thực nhanh có một nửa đám người phá tan phòng tuyến hộ vệ của Tần Vô Hạ, chui vào trong đám nô bộc đang kinh hoàng. Đối với những người này, các hộ vệ căn bản không có thời gian quản, trực tiếp lướt qua họ nhào về phía Liêu Đình Nhạn.

Thế cục biến hóa quá nhanh, làm người ta trở tay không kịp, ba người canh giữ bên Liêu Đình Nhạn sao có thể nghĩ đến sẽ phát sinh loại việc này, bọn họ chỉ có ba người, còn không thể đối phó nổi một phía a, một bên rõ ràng là quân đội bạn nhưng bây giờ sắc mặt hung ác muốn tới giết người, một bên nhìn qua là địch nhân nhưng đồng dạng sắc mặt hung ác hình như muốn tới đoạt người, thế này làm cho bọn họ không biết phải làm như thế nào?

Chung quy là người của Tần Vô Hạ gần hơn, đến càng nhanh, ba lượng hai hạ ý vào số đông chém chết hai người, còn lại một người túm chặt Liêu Đình Nhạn chạy đi. Vị huynh đệ này thật sự chuyên nghiệp, dưới tình huống này vẫn còn giữ giữa hấp hối.

Hộ vệ của Tần Vô Hạ còn đang đuổi theo, nhóm người áo xám đã đuổi kịp, lại vung tay chém giết. Chỉ khoảng nửa khắc, nam nhân kéo Liêu Đình Nhạn đã cưỡng chế lùi nàng chạy ra xa vài bước, đúng lúc này, hai mũi tên một trước một sau bay tới, một mũi bắn vào cánh tay người đang kéo Liêu Đình Nhạn, một mũi bắn vào ngực hắn.

Nam nhân té sấp về phía trước, đồng thời nhẹ buông tay, Liêu Đình Nhạn cũng bị lùi theo lao đảo một cái ngã gục trên mặt đất.

Hai hộ vệ áo xám lúc này giờ đao dính máu chạy tới, vây quanh nàng, đề phòng ngừa còn gì nguy hiểm, lại không một ai dám ra tay nâng nàng dậy, chỉ có một người yên lặng nhắc chân đá thi thể nam nhân bên cạnh nàng ra xa một chút.

Liêu Đình Nhạn sắc mặt trắng bệch, nàng mất máu quá nhiều còn chưa điều dưỡng tốt, vết thương trên cánh tay chưa lành, vừa rồi lại lăn lộn, miệng vết thương tựa hồ đã nứt ra. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện thể cục đã nghiêng về một phía, Tần Vô Hạ cùng tòi tở đã bị khống chế, hộ vệ còn mấy người đang giữ giữa hấp hối, các hộ vệ áo xám đang ở tiền hành thu thập cuối cùng.

Tư Mã Tiêu đi tới chỗ nàng.

Hắn không hề cố kỵ dẫm lên mặt đất đầy máu, vượt qua thi thể vẫn còn ẩm ướt ở giữa đường, làm như không thấy cuộc chém giết còn chưa kết thúc. Nhưng thật ra nhóm người áo xám thấy chủ tử tới, nhanh chóng nhường đường cho hắn, thuận tiện kéo thi thể chôn ở phía trước hắn, nhường ra một con đường rộng rãi.

Liêu Đình Nhạn không thể không thừa nhận, trường hợp này thật sự quá trang bức. Đã lâu không thấy, còn có điểm không quen.

Tư Mã Tiêu đi đến trước mặt nàng, vươn một bàn tay, “Tới.”

Tay hắn vẫn cứ lạnh như trước, Liêu Đình Nhạn bị hắn kéo lên, nước mắt không biết thế nào ào ào rớt xuống, giờ tay liền ôm lên, oa oa khóc lớn.

Lúc trước bị bắn thủng cánh tay, đau đến muốn thẳng thiên nàng cũng không khóc, sau đó có đau nàng cũng cắn răng chịu đựng, gặp nguy hiểm liền cường bách mình cố gắng bình tĩnh một chút. Đến thời khắc này, sắp trần ai lạc định, nhìn thấy Tư Mã Tiêu câu hoàng đế này, nàng mới thế nào cũng không nhịn được nước mắt.

“Tay ta đau quá!” Liêu Đình Nhạn vừa khóc vừa hàm hàm hồ hồ nói.

Tư Mã Tiêu ghét nhất người khác ầm ĩ, nghe bên tai có tiếng khóc ô ô oa oa, hắn liền đau đầu, không chỉ đau đầu, trong thân thể hình như những chỗ khác cũng đồng loạt đau lên, làm hắn bức bối, muốn giết người.

Kéo Liêu Đình Nhạn ra, quả nhiên thấy trên cánh tay nàng thấm ra vết máu tối màu. Lại nhìn mặt nàng, đôi môi luôn hồng nhuận đã mất màu sắc, hai má càng không còn đỏ ửng, đôi mắt thật ra lại đỏ, còn treo nước mắt, nhìn thật là đáng thương cực kỳ.

“Lần sau còn mò cá không?”

Bởi vì mò cá bị bắt cóc, Liêu Đình Nhạn: “..... không mò nữa.”

Tư Mã Tiêu vỗ về bên gáy nàng, “Sai rồi, lần sau vẫn mò, trở về cho người đào ao cá ở tắm điện để nàng mò.”

Liêu Đình Nhạn: một thời gian không gặp, thao tác càng thêm da trâu, đào ao cá trong tắm điện, người thật sự không cảm thấy tanh sao?

Nàng liếc mắt nhìn Tư Mã Tiêu một cái, gục bả vai xuống, “Kỳ thật ta có nghĩ đến chạy trốn, nhưng mà không thể thành công.”

Tư Mã Tiêu: “Nàng chỉ là người thường, ta cũng không trông cậy vào nàng lẻ loi một mình làm ra chuyện gì, còn sống là được.”

Tuy rằng ngữ khí hắn bình đạm, nhưng Liêu Đình Nhạn nghe lại muốn khóc. Người thường cái gì đều làm không nổi, đây cũng quá chân thật, nhưng có đôi khi loại bình thường chính này là tội, nhờ yếu chính là tội. Nàng gặp lại người này, trong lòng cũng có một ít mặt lo lắng khác như vậy, nhưng nàng còn chưa nói ra, Tư Mã Tiêu đã nói còn sống là được.

Chung quanh có rất nhiều người nhìn, lý trí trở về, Liêu Đình Nhạn nghẹn nước mắt lại.

Còn các hộ vệ áo xám chung quanh, bản mặt nghiêm túc, khỏe mắt đều bay đến phía bệ hạ và Quý Phi bên kia. Nguyên lai trong lời đồn bệ hạ ở trước mặt Quý Phi thực dễ nói chuyện là thật sự! thật sự! Quả thực không thể tin được đây là bệ hạ đáng sợ của bọn họ!

Xa phu thực nhanh đánh xe ngựa tới, Tư Mã Tiêu một tay đỡ Liêu Đình Nhạn lên xe, chính mình cũng đi lên theo. Hộ vệ áo xám nhanh chóng giải quyết hết toàn bộ hộ vệ của Tần Vô Hạ, tiến đến dò hỏi xử trí Tần Vô Hạ như thế nào. Rốt cuộc cũng là con gái duy nhất của Tần Nam Vương, nói không chừng còn chỗ hữu dụng.

Liêu Đình Nhạn xuyên qua màn hình còn chưa buông thấy Tần Vô Hạ được người hầu đỡ, nàng ta đứng không vững, nhìn chăm chăm Tư Mã Tiêu, đầy mặt biểu tình gấp quỵ, hẳn là đã nhận ra thân phận của hắn.

“không có khả năng, sao hán có thể sẽ xuất hiện ở chỗ này!” Tần Vô Hạ lẩm bẩm tự nói, chỉ có hai người hầu đồ nàng nghe thấy.

Tư Mã Tiêu nhìn cũng không nhìn Tần Vô Hạ, vẫy vẫy tay.

hán làm tư thế này, tất cả mọi người đều hiểu, hộ vệ áo xám lĩnh mệnh đi, Tần Vô Hạ lúc này mới ý thức được mình sắp bị giết, hồn nhiên quên mất vừa rồi nàng kêu gào muốn giết người khác thì kiểu ngao thế nào, hoảng sợ không thôi hô ra tiếng, “không được, các người sao có thể giết ta, ta chính là nữ nhi duy nhất của Tần Nam Vương, các người nếu đụng đến ta, cha ta.....”

Xe ngựa buông mình xuống, nhìn không thấy cảnh tượng bên ngoài. thanh âm của Tần Vô Hạ đột nhiên im bật, nhóm người hầu phát ra tiếng kêu sợ hãi. Theo xe ngựa chậm rãi di động, ném một mảnh huyết tinh kia lại phía sau.

Liêu Đình Nhạn ngồi trên đệm mềm, cả người thả lỏng dựa vào ngực Tư Mã Tiêu, Tư Mã Tiêu giờ tay kéo cổ áo nàng ra, xem xét miệng vết thương trên cánh tay. Quả nhiên là vừa kết vảy không lâu lại bị xé rách, máu tươi còn đang tràn ra, không có quần áo ngăn cản, máu đỏ tươi liền theo da thịt tuyết trắng uốn lượn chảy xuống.

Liêu Đình Nhạn tựa như một con cá chết, bị Tư Mã Tiêu kéo quần áo, cũng không nghĩ đến che ngực. Nàng tỏ vẻ che cái gì mà che, dù sao Tư Mã Tiêu cũng không có hứng thú tính dục, không cần làm loại chuyện phí công này, hơn nữa nàng thả lỏng rồi thật sự rất mệt.

Tư Mã Tiêu liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng sắp nằm liệt xuống, một tay ôm lấy eo đỡ thẳng nàng lên, một bàn tay chạm lên miệng vết thương, vờn hai ngón tay chấm chấm máu chảy ra.

Giống như muốn nhìn máu nàng chảy ra cùng có cái gì khác những người khác vậy, Tư Mã Tiêu nhìn máu trên hai ngón tay trong chốc lát, tiếp theo nâng cánh tay Liêu Đình Nhạn lên, dùng môi dán vào.

Liêu Đình Nhạn lúc này nằm liệt không nổi nữa, giống như một con cá mới từ trong nước vớt ra ném lên bờ, toàn bộ thân thể đều giật giật.

không phải, người liếm miệng vết thương làm gì, ở chung lâu như vậy cũng không phát hiện người kỳ thật là kẻ uống máu nha! Liêu Đình Nhạn như gặp quỷ nhìn chằm chằm Tư Mã Tiêu, cuộn cánh tay về. Cái gì vậy, dù chỉ liếm, nói thật cũng rất đau.

Tư Mã Tiêu tùy ý kéo cánh tay nàng, ngẩng đầu lên ấn đầu nàng hôn xuống.

Bị buông ra rồi, Liêu Đình Nhạn nhìn môi hán bị máu nhiễm đỏ, cảm thấy mình có thể là cùng một tạo hình. Mùi máu tươi trong miệng làm người ta có vẻ chịu không nổi.

Liêu Đình Nhạn: Phi phi.

“Đây chính là máu của nàng.” Tư Mã Tiêu vận mặt nàng lại, nhìn kỹ sắc mặt nàng, nhìn môi nàng đỏ tươi từ từ nói.

Chính là máu của ta, ta cũng không muốn uống, người này có tật xấu gì, trong khoảng thời gian hai người tách ra đã lặng lẽ biến thái? Liêu Đình Nhạn quay đầu tìm nước trà bên trong xe, Tư Mã Tiêu lấy ấm trà ra, uống nước xong, súc miệng xong, mới nói: “Ta cũng cảm thấy hương vị không tốt.”

Liêu Đình Nhạn: Hương vị không tốt người còn lẫn lộn ta? Người này sao lại vẫn thiếu đánh như vậy.

Nàng quần áo hỗn độn, tóc cũng có chút loạn, trên mặt trên vai còn dính vết máu, hơn nữa cái biểu tình này càng đáng thương. Tư Mã Tiêu cảm ấm trà nghiêng đầu nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ cười lên, “Sao lại đáng thương như thế này, thật sự chịu ủy khuất.”

Liêu Đình Nhạn: Cảm ơn người thông cảm, đưa ấm trà cho ta đi.

Tư Mã Tiêu đưa ấm trà cho nàng.

Liêu Đình Nhạn: Ta hình như chưa ra tiếng, kỹ năng đọc ánh mắt của Tư Mã Tiêu có phải lại thăng cấp không?

Nàng súc miệng, đưa ấm trà không lại, Tư Mã Tiêu kéo nàng cùng với ấm trà, ôm vào trong ngực, giống như trước, theo thói quen vuốt đầu tóc hỗn độn của nàng, trong giọng nói thể nhưng mang theo ôn nhu trấn an rõ ràng, “Chảy nhiều máu như vậy, cô sẽ làm những kẻ khi dễ nàng đều phải trả lại gấp mấy lần.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Động tác vừa rồi của nàng có ý gì?

Đây là một trận chiến sự hỗn loạn, hai bên đều mang ý xấu, cho dù ngoài mặt nhìn qua là cùng trận doanh, nhưng tâm tư khác nhau, liền tạo thành kết

quả càng thêm hỗn loạn.

Nguyên bản Đô tướng quốc lâm trận phản loạn, phối hợp với Tần Nam Vương cùng nhau giết chết Tư Mã Tiêu, nhưng không nghĩ tới, thế cục chuyển biến bất ngờ, Tần Nam Vương một bên thương vong thảm trọng, bản thân Tần Nam Vương cũng bị trọng thương.

Bọn họ nhận được tin tình báo là giả, kẻ gọi là bệ hạ bị bọn họ giết chết kia, căn bản không phải Tư Mã Tiêu, chính là hàng giả để dẫn bọn họ đi chịu chết. Mà Tần Nam Vương bị thương, ngoại trừ kẻ sách của Đô tướng quốc, còn có Trần Uẩn ở sau lưng quạt gió thêm cùi.

Trần Uẩn nghĩ, Tần Nam Vương cũng đúng lúc đáng chết, nếu nắm chắc thời cơ từ vong này, càng có thể kích thích phủ binh Nghiêu Châu báo thù cho chủ—— lúc này tướng sĩ nô bộc phần lớn ngu trung, cũng chỉ có thể ngu trung.

Diệt Tư Mã Tiêu, giết Tần Nam Vương, bắt Đô tướng quốc, Trần Uẩn nghĩ kỹ kẻ sách một cục đá hạ ba con chim, lại không ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, vẫn cứ ra ngoài ý muốn. Tần Nam Vương trọng thương hấp hối, còn tính là phù hợp với hán thiết tướng, nhưng Tư Mã Tiêu là giả, thế này làm cho hán trở tay không kịp. Càng làm hán cảm thấy ngạc nhiên chính là Đô tướng quốc, vì để Tần Nam Vương tin tưởng, hán làm một màn diễn, cũng trọng thương giống Tần Nam Vương, cuối cùng lại ở phía sau chuẩn bị giết ngược lại hán.

Đúng vậy, trận chiến dịch này là trai cò đánh nhau, Trần Uẩn ngầm có một đám quân khởi nghĩa được hán lôi kéo hỗ trợ nạn dân, nguyên ý vì hán ra sức. Nguyên bản trai cò đánh nhau rồi, hai bên nguyên khí đại thương, hán sớm chuẩn bị tốt quân khởi nghĩa có thể ở phía sau quân triều đình, đánh bọn họ một lần trở tay không kịp.

Kết quả Đô tướng quốc cùng với Tần Nam Vương trận này xác thật máu chảy thành sông, nhưng quân khởi nghĩa Trần Uẩn an bài ở phía sau không thể nhân dịp xông vào, con trai Đô tướng quốc mang binh canh giữ ở phía sau, cùng quân khởi nghĩa đánh một trận, bởi vì sớm có đoán trước, trận này bọn họ đánh thật xinh đẹp, lấy ít thắng nhiều, quân khởi nghĩa còn không làm nên trò trống gì đã bị đánh đến tơi bời.

Trận này vốn phải là chiến dịch cuối cùng phát sinh ở phụ cận Lạc Kinh, bởi vì một đường cốt truyện chệch đi mà sửa lại là ở ngoài thành Nghiêu Châu, rồi cuộc từng giọt từng giọt chồng lên, tạo thành một kết quả hoàn toàn bất đồng.

Trần Uẩn vô cùng không hài lòng, càng làm cho hán không hài lòng còn ở phía sau, hệ thống nhắc nhở cốt truyện lần thứ hai chệch đi quá lớn, nữ xứng quan trọng Tần Vô Hạ đã chết, chết sớm khoảng hai mươi năm.

Trần Uẩn thu binh về thành, đóng cửa thành không ra, lúc không ai nhìn thấy, biểu tình trên mặt hung hăng run rẩy lên.

Đến tốt cùng sao lại thế này? hán phái người điều tra, liền phát hiện ngoài bí đạo thi thể bị người ta dọn ra, còn từ trong rừng cây bắt được một hán tử nhỏ gầy run bần bật, người này có chút cơ linh, là Trần Uẩn vì phòng ngừa ngoài ý muốn, an bài ở ngoài thành tiếp ứng nữ chính Liễu Đình Nhạn, mang nàng đi nơi mới an trí tạm thời. sự tình chính là trùng hợp như vậy, hán tử nhỏ gầy này trốn ở trong rừng cây, chính mắt thấy cảnh tượng Tư Mã Tiêu mang người đi, lại một hơi giết người diệt khẩu, sợ tới mức thiếu chút nữa không đái trong quần.

Còn may những người áo xám quay lại vội vàng, không thể chú ý tới hán là nhân vật nhỏ trốn ở trong rừng cây, nếu không chỉ sợ hán cũng không trốn nổi cái chết.

Trần Uẩn đem người tìm được hỏi tỉ mỉ, hơn nữa những thi thể đó bày ở trước mắt, còn có gì không rõ ràng nữa. Tư Mã Tiêu xác thật đã tới, lại ném chiến sự sang một bên, tự mình đến đón nữ nhân rồi đi, quả thật là việc một hôn quân không màng đại cục có thể làm ra.

Còn Tần Nam Vương, nhìn thấy thi thể Tần Vô Hạ kia cơ hồ đã chảy khô máu, hô to một tiếng nữ nhi a, ngay sau đó thở hắt ra một hơi, kéo thân mình trọng thương trực tiếp cứ như vậy tắt thở. Trần Uẩn lại tốn một phen thủ đoạn để thượng vị, đồng thời sai người lặng lẽ đi tìm tung tích của Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu lúc này tới Nghiêu Châu, là mình tu sạn đạo ám độ trần thương, vì không để người phát hiện, chỉ ngầm dẫn theo mấy chục người tùy thân. Trần Uẩn suy đoán hán ta sẽ không đi tìm Đô tướng quốc, Đô tướng quốc lâm trận thay đổi khẳng định là vì có nhược điểm ở trong tay Tư Mã Tiêu, nhưng Tư Mã Tiêu sẽ không bởi vậy mà yên tâm, cho nên Trần Uẩn dám khẳng định, hán ta một đường dấu điểm hành tích, tuyệt không để người của Đô tướng quốc biết được.

Trần Uẩn thật muện khen hán ta một tiếng lá gan lớn.

Nếu Tư Mã Tiêu bên cạnh chỉ có chừng này này người, vậy chẳng phải là thời cơ diệt trừ tốt nhất sao? Cơ hội đưa tới cửa tới, sao có thể bỏ qua, trên chiến trường tuy không thể giết hán ta, nhưng hiện tại cũng không quá chậm.

Trần Uẩn hiện giờ đã không nghĩ đến cốt truyện phải như thế nào, chỉ muốn sớm một chút giết Tư Mã Tiêu cái biến số này, chính là bởi vì hán ta mới tràn ra nhiều khúc chiết như vậy. Tư Mã Tiêu không chết, hán rất khó thực hiện kết cục nguyên bản.

Cùng lúc đó, nơi triều đình đóng quân, Đô tướng quốc cũng trọng thương không trị nổi, nuốt xuống mộ thoi cuối cùng. Con hán quỳ gối trước giường, hai mắt đỏ bừng đập đầu với hán. Cao thái bảo thì ở một bên, nói tiếng nén bi thương.

Hiện giờ đại tướng đã chết, con trai Đô tướng quốc lại không có năng lực lớn như cha mình, vì phòng ngừa hán không áp chế được mà sinh ra nhiều loạn, Cao thái bảo chỉ có thể lưu lại nơi này trông coi.

trên thực tế, ngay cả hán cũng không biết, bệ hạ đã nói sẽ ở Hà Hạ chờ đợi tin tức Nghiêu Châu, kỳ thật lặng lẽ vào Nghiêu Châu.

Tư Mã Tiêu bạo quân này, Thiên Vương lão tử còn không quản được, đang nghỉ ngơi ở một khách điểm, bởi vì Quý Phi cần băng bó vết thương, còn

phải uống thuốc.

Băng bó xong vết thương, Liêu Đình Nhạn nằm trên giường ngủ, bởi vì miệng vết thương trên cánh tay tới gần bả vai, áo không kéo lên, đến ngực cũng hở một tầng lớn, Liêu Đình Nhạn ngủ say, không hề phát hiện, Tư Mã Tiêu bên cạnh nhàm chán, đang nhìn chăm chăm ngực nàng.

Hình như thực mềm, Tư Mã Tiêu gờ tay nhéo hai cái. Giống đậu hủ, niết lên cũng kì quái, quá mềm. Hắn nhàm chán lại nhéo hai lần.

Liêu Đình Nhạn mấy ngày nay quá mệt mỏi, cũng không thể nghỉ ngơi tốt, lúc này vừa thả lỏng, ngủ đến cơ hồ như chết ngất, cũng không phát hiện Tư Mã Tiêu đang làm cái gì. Kết quả tỉnh lại, liền nhìn thấy một bàn tay chộp lên ngực mình, ngực còn có chút đau.

không đúng, người vốn không có cảm giác với ngực ta, sao lại ở đây sờ loạn cái gì! Liêu Đình Nhạn thấy Tư Mã Tiêu không cảm thấy thẹn thùng mà thu hồi tay, bộ dáng không hề bực, yên lặng kéo kéo cổ áo.

Cần Đức bung thuốc vào, đưa đến trước mặt Liêu Đình Nhạn. một mùi cay đắng xông thẳng vào chóp mũi, Liêu Đình Nhạn đã quen cay đắng, nàng cũng không phải trẻ con bởi vì đắng sẽ không chịu uống thuốc, sinh bệnh uống thuốc là thường thức. Nàng bung chén thuốc lên hít một hơi, vừa mới chuẩn bị uống, Tư Mã Tiêu liền cầm lấy, uống một ngụm.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Cần Đức: “.....”

Gia hỏa này lại làm cái thao tác gì?!

Tư Mã Tiêu buông thuốc, ghét bỏ nói: “Cái hương vị gì, khó uống như vậy, đừng uống.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tổ tông, đây là ta uống, lại không phải để người uống, người ngại đắng cái gì.

Tư Mã Tiêu: “Chờ về cung, cho mấy người kia lấy được làm thành thuốc viên cho nàng, nuốt là được, không cần uống loại đồ vật khó uống này.”

Nhìn hắn một chút cũng không giống nói đùa, cho nên, hắn nghiêm túc? Chuẩn bị trên đường đi sẽ không cho nàng người bị thương này uống thuốc? Liêu Đình Nhạn trong nhất thời cảm xúc phức tạp, không biết Tư Mã Tiêu rốt cuộc là muốn hại nàng hay là đau lòng nàng, hoặc là lại phát bệnh rút não.

Chờ Tư Mã Tiêu ở trong phòng nghỉ ngơi, Liêu Đình Nhạn ra khỏi phòng, Cần Đức ở phòng bếp bên kia chờ nàng, thấy nàng tới, bung cho nàng chén thuốc, nhỏ giọng hoảng hốt: “Quý Phi mau uống thuốc, vết thương nhất định sẽ sớm đỡ hơn, là bệ hạ đau lòng, bất quá ngàn vạn đừng để bệ hạ phát hiện, bằng không lại mất cái mạng nhỏ của nô.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình thật thảm, vì cái gì còn phải lén lút uống thuốc, cũng không phải loại thuốc gì kỳ quái.

Uống xong thuốc, súc miệng, làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh trở về phòng, ai ngờ mới vừa tới gần giường, Tư Mã Tiêu liền liếc nhìn nàng một cái, “Uống thuốc.”

Người mũi chó sao!

“Nàng muốn uống thì uống, lén lút làm gì, chẳng lẽ cô sẽ ngăn nàng uống sao.” Tư Mã Tiêu rất không cao hứng.

Người nói lời này cũng không chốt dạ sao? Vừa rồi gia hỏa kia trực tiếp ném chén thuốc của ta ra ngoài cửa sổ, nói quá đáng không cần uống, còn không phải người? Liêu Đình Nhạn ở trong lòng ha hả cười một cái, tự nói cho mình, lão bản nói đều đúng, làm trái lão bản là không có kết cục tốt. Vì thế nàng giả cười, “Bệ hạ nói rất đúng.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Hơn nửa đêm, Liêu Đình Nhạn bị Tư Mã Tiêu đánh thức, thể nhưng có loại cảm giác ôn lại ấm áp hôm qua—— nếu Tư Mã Tiêu không phải vừa dậy đã niết ngực nàng, Liêu Đình Nhạn có lẽ sẽ cảm thấy càng đáng hồi ức.

Nửa đêm túm người tỉnh dậy là để niết ngực, đại móng heo này là ngứa chân sao. Liêu Đình Nhạn bắt lấy tay hắn, nhìn động tác của hắn giống như niết khí cầu, vô ngữ một lát, kéo tay hắn xuống eo, “Bệ hạ, hay là sờ eo đi.” Niết ngực nàng ngủ không được.

Tư Mã Tiêu sờ sờ eo nàng, bụng nhỏ cũng chưa nhéo tới, rất bất mãn mà ý bảo nàng nhìn, “Thịt cũng không có, nàng bảo ta sờ cái gì?”

Vậy người sờ ngực cũng đừng chỉ sờ một bên a, sẽ ngực lớn ngực nhỏ, vấn đề này thực nghiêm trọng người biết không?! Liêu Đình Nhạn hít sâu một hơi.

“trên mặt một chút thịt cũng không có.” Tư Mã Tiêu tiếp tục cầu nhàu.

Liêu Đình Nhạn: Người có việc sao? Mặt trái xoan siêu tuyệt đẹp như vậy, thiên hạ này không ai có cảm gầy hơn ta!

“Bệ hạ có phải ghét bỏ thiếp gần đây tiêu tụy, mỵ mạo không còn như trước hay không.” Liêu Đình Nhạn kiêu kiêu nhược nhược làm nũng.

Tư Mã Kiều làm nũng đã quen, không ăn nàng làm nũng, trả về cho nàng là cười ằm lên.

Liêu Đình Nhạ: Ta đã biết sẽ như vậy, bắt quá tốt xấu chọc cười người trước, không biết đồ cao hứng rồi có thể thả cho ta đi ngủ hay không.

Tư Mã Tiêu cười xong bỗng nói với nàng: “Lúc ta quen biết nàng, chỉ cảm thấy nàng lớn lên không tồi, rất là đẹp, nhưng mặt mũi rớt cuộc trông như thế nào thì vẫn nhớ không quá rõ ràng, mãi đến sau này mới chậm rãi quen mắt.”

Liêu Đình Nhạ: Gì, mặt manh?

Tư Mã Tiêu chậm rãi: “Rớt cuộc ta nhìn quá nhiều mỹ nhân, không chuyên tâm, thật sự rất khó nhớ kỹ mỗi người trông như thế nào.”

Liêu Đình Nhạ bỗng nhiên nhớ đến cung yến, mỗi lần Tư Mã Tiêu muốn làm gì, gọi mỹ nhân phía dưới đáp lời, phần lớn dùng màu sắc quần áo tới tỏ vẻ là nói với ai, lúc ấy nàng còn tưởng rằng Tư Mã Tiêu ở quá xa, mắt cận thị thấy không phân rõ những người màu sắc rực rỡ đó là ai, nguyên lai không phải mắt cận thị, là trí nhớ không được. Phải biết rằng, đến nàng đều có thể nhận ra hơn nửa mỹ nhân trong hậu cung.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, đợi trong chốc lát, “Sao nàng không phản ứng?”

Liêu Đình Nhạ sờ không được đầu óc, phản ứng cái gì, người lại muốn cái phản ứng gì? Cho bệnh nhân một đường sống không được sao? Cho Quý Phi thịnh thế sủng ái của người một lần nghỉ ngơi không được sao? Người mất công như vậy, từ thật xa chạy tới cứu ta chính là vì để nửa đêm phiến chết ta sao?

Liêu Đình Nhạ thở ra, đột nhiên xóc chấn, lên lộ vai ngọc nằm thẳng trên giường, mở tay chân ra, dọn xong tư thế, “Bệ hạ, đến đây đi.”

Tư Mã Tiêu phản ứng là đẩy đẩy eo nàng —— “Nàng chiếm nhiều chỗ như vậy ta ngủ ở đâu?”

Còn ngủ cái rắm a, ta xem đời này người đều không thể ngủ rồi.

Liêu Đình Nhạ yên lặng lẩn vào trong giường, nhường ra cho hắn một chỗ. Nghi ngơi chưa đến chốc lát, lúc nàng buồn ngủ càng nhiều lại đột nhiên bị Tư Mã Tiêu kéo tỉnh.

Tư Mã Tiêu biểu tình thực cổ quái hỏi nàng, “Vừa rồi động tác của nàng là có ý tứ gì?”

Động tác gì có ý tứ gì? Liêu Đình Nhạ chưa phản ứng lại.

Tư Mã Tiêu tiếp tục thần sắc vi diệu, “Là đang cầu hoan?”

..... Tô tổng người thật sự phản ứng quá chậm, chờ người phản ứng lại, không chỉ có rau kim châm lạnh, đến hoàng hoa khuê nữ cũng lạnh rồi.

Tư Mã Tiêu đánh giá: “Lá gan nàng thật không nhỏ.”

Liêu Đình Nhạ: A ha, đây là lá gan lớn, người là thần tiên chuyển thế, phạm nhân không có can đảm ngủ người hay là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Lao ra

Tư Mã Tiêu nhớ được rất sớm, vào lúc hài tử bình thường còn không hiểu rõ thế giới chung quanh, hắc cũng đã có thể từ thái độ cùng với giọng nói của người xung quanh hiểu được tin tức mình muốn biết. Khi đó, hắn còn ở trong điện Thuần Hoa cùng mẫu thân Từ Ngọc công chúa. Thuần Hoa điện lạnh lẽo to như vậy, mọi cung nhân hầu hạ đều giống như cái bóng.

Trong điện có cột cao lớn, trên mặt đất phủ kín thảm mềm, treo màn che phiêu đăng, trong lò thời khắc đều thiêu đốt một loại hương có thể làm người ta mơ màng sắp ngủ. Đây là một tòa lồng giam trong hoàng cung hoa lệ, nhốt một nữ nhân đã bị làm cho phát điên, còn có Tư Mã Tiêu cái sản phẩm hồng này. Đối với thân phận của hắn, mọi người kiêng kỵ thật sâu, nhưng Tư Mã Tiêu biết, mẫu thân mình là nữ nhân điên điên khùng khùng kia, Từ Ngọc công chúa, còn phụ thân là chủ nhân tòa cung cấm này, Hoàng đế bệ hạ, hắn cũng biết hai người này là thân huynh muội.

Hắn từng gặp cung nhân ở sau lưng khe khẽ nói nhỏ, đều nói bệ hạ và công chúa hoang đường như thế nào, đứa con bất luân là bất tường dơ bẩn như thế nào, ngày sau nhất định không được chết từ tế. Hắc cảm thấy tức giận, vì thế cho người bắt hai cung nhân nói chuyện đó, tự tay dùng để đèn đúc hình hoa điều, cắm vào mắt và miệng hai người, máu bắn đầy người đầy tay.

Khi đó hắn còn nhỏ như vậy, tính tình bạo ngược cũng đã sơ hiện manh mối. Phát hiện giết người rồi, đau đầu bởi vì tức giận lại giảm bớt rất nhiều, Tư Mã Tiêu liền thích cảm giác này. Người chọc hắn tức giận nên chết, dù sao chết cũng không có việc gì, cung nhân mới cuộn cuộn không ngừng.

không có ai nói cho hắn đúng sai, dạy hắn đạo lý, từ khi sinh ra hắn nhìn thấy chính là lồng giam và kẻ điên. Mẫu thân Từ Ngọc công chúa lúc điên cũng không nhận ra hắn, làm như không thấy hắn, lúc ngẫu nhiên thanh tỉnh, sẽ dùng ánh mắt chán ghét cùng sợ hãi nhìn hắn, làm hắn nói: “không hổ là hài tử của hắn, người cũng là kẻ điên, kẻ điên nhỏ!”

“Về sau trưởng thành, người chính là tai họa, tai họa!” Nàng nói rồi lại điên lên, ý đồ dứt độc được cho hắn, độc chết hắn, nửa đêm đi vào mép giường muốn dùng gối đầu chèn chết hắn. Nhưng hắn cũng không chết, bởi vì hắn thông minh, biết tránh nữ nhân điên này như thế nào, hơn nữa Cao Mịch phát hiện rồi thời thời khắc khắc nhìn hắn, ngăn cản hành vi của nữ nhân kia.

Cao Mịch khi đó còn không phải Cao thái bảo, hắn nhìn Từ Ngọc công chúa lớn lên, vẫn luôn muốn xoa dịu quan hệ mẫu tử bọn họ, toàn bộ Thuận Hoa điện chỉ có Cao Mịch đối tốt với hắn, nhưng hắn ta cũng vẫn luôn ôm hắn, không ngừng nói: “Điện hạ từ trước không phải thế, nàng thiện lương lại ôn nhu, nhất định sẽ đối với người thực tốt, hiện tại nàng như vậy, chỉ là vì sinh bệnh, chờ nàng hết bệnh rồi nàng sẽ rất thương yêu người, người là thân sinh nhi tử của nàng, nàng nhất định sẽ thích người.”

Tư Mã Tiêu cũng không tin lời này, chính hắn có mắt để nhìn, có đầu óc để nghĩ, nữ nhân hắn gọi là mẫu thân, vừa sợ hắn lại hận hắn, một chút cũng không thích hắn, bởi vì hắn và phụ thân hắn càng ngày càng giống nhau.

Tất cả mọi người nói hắn càng ngày càng giống bệ hạ, nhưng Tư Mã Tiêu không thích nghe thấy lời này, đối với phụ thân hắn đồng dạng tràn ngập chán ghét, so với kẻ điên, hắn càng muốn gọi người kia là cầm thú.

Cầm thú ngẫu nhiên sẽ đến Thuận Hoa điện, sau đó nữ nhân điên kia sẽ bị hắn kéo vào trong điện, phát ra tiếng kêu ô ô. Tư Mã Tiêu khi đó mới chỉ vài tuổi, nhưng hắn đã tận mắt nhìn thấy loại chuyện này rất nhiều lần. Hắn an vị ở bên cửa điện nhìn, nam nhân và nữ nhân xé rách bên nhau, phát ra tiếng cười cùng với khóc kêu. Hắn cảm thấy hết thấy trước mắt nhìn thấy mặc danh làm người ta ghê tởm, hắn nhớ mình ở ngoài điện Thuận Hoa thấy hai con chó chạy ra khỏi ổ chó, những súc sinh đó cũng làm giống như vậy.

Sau đó rất nhiều năm, hắn chỉ cần nhớ tới hình ảnh hai người kia vặn vẹo thân hình, đều sẽ có loại cảm giác ghê tởm khác chế không được. Chờ đến lúc hắn lớn lên, làm hoàng đế, hắn cũng có được vô số mỹ nhân, những mỹ nhân đó đều có dung nhan và thân thể mỹ lệ, sẽ phát ra thanh âm mỉa mai hoặc mềm mại, đó đều làm hắn nhớ tới nữ nhân điên đã chết ở trong lửa lớn, theo bản năng cảm thấy đau đầu sắp nứt.

“Giết, kéo xuống giết.” Chờ lấy lại tinh thần, hắn nhìn thấy người hầu kéo thi thể ra ngoài, trên mặt đất lưu lại một vết máu đỏ kéo dài.

một người lại một người mỹ nhân đi vào trước mặt hắn, khuôn mặt đều đồng dạng tinh xảo làm người ta hoa mắt, nhưng thứ toát ra trong những ánh mắt đó lại không giống nhau. Có người trong ánh mắt là dã tâm, dù giả vờ ôn nhu hoặc lãnh đạm, khát vọng đối với quyền thế, đối với hắn đều phản chiếu rõ ràng. Hắn ở trong mắt các nàng, dường như trở thành bậc thang, bậc thang đi đến đỉnh quyền lợi.

Có mỹ nhân, trong mắt chỉ là sợ hãi và nhút nhát, hắn có thể từ trong mắt các nàng nhìn thấy sợ hãi đối với tử vong, đối với những người này mà nói, hắn là ma quỷ giết người. Người như vậy hắn thấy nhiều nhất, về sau hắn thậm chí lười giết loại này, bởi vì thật sự nhàm chán.

Còn có một ít mỹ nhân, trong mắt mang theo càng phức tạp, tồn tại hận ý hay là tính kế hoặc là chán ghét cùng với lấy lòng. Mỗi một loại, đều làm hắn nhìn không cao hứng.

Cung thành lớn như vậy, trong mắt mọi người đều che giấu một tầng khói mù, như là u ám phía trên cung thành không tan đi, làm người ta không thở nổi, tâm tình bức bối.

đi Hà Hạ là một lần ngoài ý muốn, thấy vị Liễu mỹ nhân mỹ danh truyền xa kia cũng chỉ là tâm huyết dâng trào. Nhưng nhìn thấy ánh mắt nàng, lần đầu tiên Tư Mã Tiêu thấy được một đôi mắt bất đồng. Cặp mắt kia chỉ có sáng sủa —— chỉ là không biết có thể trong sáng bao lâu.

Nàng là mỹ nhân không quá bình thường, ít nhất, Tư Mã Tiêu chưa bao giờ gặp nữ nhân nào lười như vậy.

Lúc hắn dấu điểm thân phận cố ý nhắc tới ‘ Tư Mã Tiêu ’, trong mắt Liễu Đình Nhạn không có sợ hãi, xác thực mà nói, cảm xúc đó hắn là một chút phiền chán cùng một chút tò mò. Giống bầu trời sáng sủa xuất hiện một mảnh mây trắng, nhưng chỉ cần cho nàng một chén băng, đám mây đó lập tức bị gió thổi tan.

Cũng không biết vào cung, nàng có thể trở nên giống những mỹ nhân không thú vị kia, làm hắn phiền chán hay không.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa biết thân phận hắn ngày đó, Tư Mã Tiêu cho rằng có thể ở trong mắt nàng nhìn thấy sợ hãi kinh hoàng, kết quả hắn phát hiện trong mắt nàng có ngạc nhiên nghi hoặc, trừ cái đó ra, nàng rất bình tĩnh, còn có thể ngay trước mặt hắn phát ngốc.

Nàng không giống những người khác, không có ‘ tâm tiến tới ’ của những mỹ nhân đó, tùy tiện cho cái gì đều có thể vui vẻ. Trừ ăn và ngủ, hình như cũng không theo đuổi gì khác, ở bên hắn thế nhưng còn có thể ngủ được.

Khả năng là thường xuyên ở trong lòng nghĩ xấu hắn, hơi dọa một chút cái liền sẽ co lại, giả vờ ôn thuận, nhưng kỹ thuật diễn lại không tốt, cả người có loại ngốc nghếch thiên chân không tự biết. Nhưng muốn nói nàng ngốc, nàng lại không phải ngốc thật, ít nhất rất nhiều việc nghĩ đến thông thấu, cũng không rối rắm.

Tư Mã Tiêu chưa từng gặp được người nào làm hắn cảm thấy thoải mái như vậy. Nằm ở bên nàng, nhìn nàng gặm trái cây, nhìn nàng ngủ thanh thản ổn định, đều mặc danh làm hắn cảm thấy bình tĩnh.

hắn thích người này, liền muốn cho nàng càng nhiều thứ, làm cho nàng không cần thay đổi mà lưu lại bên mình. Tư Mã Tiêu chưa từng cẩn thận nghĩ tới

tâm tình này đến tột cùng là cái gì, chỉ cần nàng không thay đổi, hấn vẫn luôn thích như vậy là được rồi.

Mà khi nàng bị bắt đi, sinh tử không rõ, Tư Mã Tiêu mới phát hiện, mình thế nhưng ở trong phần nộ vô biên cảm thấy một chút sợ hãi. hấn chưa bao giờ sợ hãi bất kì kẻ nào bất kì chuyện gì, lại vào một khắc kia, sợ nàng thật sự đã chết.

Gặp lại nàng, nàng vẫn cứ không thay đổi. Trong mắt không có khói mù, dù trời mưa, hay là trời nắng. Ôm người vào trong ngực, Tư Mã Tiêu mới cảm thấy trong thời gian này ân ân đau đầu chậm rãi thả lỏng xuống, nàng so với hấn thả lỏng còn nhanh hơn, chớp mắt liền nằm liệt.

Liêu Đình Nhạn nằm ở trên giường kéo quần áo nói đến nói đi, Tư Mã Tiêu căn bản không phản ứng lại đến tột cùng nàng có ý tứ gì, rốt cuộc lúc làm động tác này đẩy mắt nàng viết rõ ràng thật phiền toái, chỉ muốn ngủ, căn bản là không phải một ánh mắt cầu hoan. Tư Mã Tiêu từng nhìn rất nhiều ánh mắt mang theo câu dẫn nị hoặc, ánh mắt này, một chút cảm giác câu dẫn người cũng không có, ai biết nàng biểu đạt ý tứ gì.

Nằm xuống rồi, Tư Mã Tiêu mới đột nhiên phản ứng đây, không nhìn đôi mắt, từ động tác đại khái có thể coi như câu dẫn tiêu chuẩn. hấn tức khắc tâm tình phức tạp, đẩy tình nàng dò hỏi, được đến một cái trả lời khẳng định không tiếng động mà.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Tư Mã Tiêu hồi tưởng năm đó mình làm thế nào với những cung nữ mỹ nhân muốn bỏ giường hiến thân, chuẩn bị hù dọa Liêu Đình Nhạn, nói cho nàng kỳ thật tâm diện của hấn từng chết rất nhiều người, nhưng cúi đầu nhìn, phát hiện không chờ được hấn tiếp tục nói chuyện, Liêu Đình Nhạn đã lần thứ hai ngủ rồi.

Tư Mã Tiêu, “..... Lá gan không nhỏ.”

hấn là hoàng đế, tùy vào nàng nói muốn ngủ liền ngủ, không cần ngủ liền không ngủ sao?

Liêu Đình Nhạn không nghe thấy, chỉ cảm thấy buổi sáng dậy ngực có chút đau. Tư Mã Tiêu hỏi nàng: “Nàng mệt như vậy sao, đêm qua cởi quần áo của nàng cũng không tỉnh.”

Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được, “Bệ hạ buổi tối không ngủ được, cởi quần áo của ta làm cái gì?”

Hỏi xong rồi nàng mới phát hiện không đúng, cúi đầu nhìn trên người, “Quần áo của ta không phải vẫn mặc từ tể sao, không bị cởi ra a.”

Tư Mã Tiêu: “Ai bảo nàng vẫn luôn kêu ‘đau đau đau’, ai cởi tiếp được.”

Liêu Đình Nhạn: tại sao ta cũng không có ấn tượng? Cánh tay đau cởi quần áo chính là không thuận tiện.

không đúng, vấn đề lớn nhất hiện tại không phải cánh tay có thương tích, cởi quần áo không thuận tiện, mà là Tư Mã Tiêu muốn cởi quần áo của nàng làm gì? Nàng thử mấy lần, hấn không phải lãnh cảm hoặc là công năng tình dục có chương ngại sao, đột nhiên phát tao làm cái gì?

Tuy rằng Liêu Đình Nhạn muốn làm rõ ràng, nhưng Cẩn Đức đến hỏi báo tin tức làm nàng không còn tâm tư tiếp tục tìm tòi nghiên cứu.

“Bệ hạ, phụ cận xuất hiện người của Tần Nam Vương phủ, ở phạm vi rộng truy tìm tung tích chúng ta, hiện giờ chúng ta còn chưa ra khỏi phạm vi Nghiêu Châu, một khi bị phát hiện hành tích liền nguy hiểm”

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy Tư Mã Tiêu biểu tình nháy mắt tối tăm xuống, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng vô hại vừa rồi lúc mang chút bất mãn nói chuyện với nàng, hấn nói: “Kết thúc không quét sạch sẽ.”

Nhóm người hầu áo xám lập tức toàn bộ quỳ xuống.

Tư Mã Tiêu đứng lên, “Đối phương phản ứng thật nhanh, đi chuẩn bị một chút, bỏ lại xe ngựa, cưỡi ngựa đi con đường khác lúc trước cô định ra.”

Mọi người đáp vâng, sôi nổi lui ra. Tư Mã Tiêu quay đầu kéo Liêu Đình Nhạn tới, sửa sửa vạt áo cho nàng, ngữ khí bình tĩnh tùy ý, “Ta mang nàng cưỡi ngựa, đừng sợ.”

một đám người cưỡi ngựa, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều. Nhưng mà Trần Uẩn có thể làm nam chủ nguyên tác, cũng không phải nhân vật đơn giản, hai ngày sau, vẫn tìm được tung tích bọn họ, hấn phái ra trăm người tới bao vây Tư Mã Tiêu cùng mấy chục hộ vệ, chờ Tư Mã Tiêu từ vòng vây chạy ra, bên cạnh chỉ còn hơn hai mươi người.

Trần Uẩn đuổi sát không bỏ, thậm chí tự mình mang người đuổi theo.

Mất thấy thị vệ áo xám bên cạnh càng ngày càng ít, Tư Mã Tiêu lập tức giơ tay rút ra trường kiếm, Liêu Đình Nhạn chỉ có thể ngồi ở trước người hấn, nhấp môi nhìn cảnh tượng máu tươi vẩy ra trước mắt.

Trần Uẩn nâng mũi tên muốn bắn, nhưng bận tâm vạn nhất ngộ sát nữ chính, chỉ đành ném cung tiễn xuống, đồng thời rút kiếm xông thẳng về Tư Mã Tiêu, trong chớp mắt hai con ngựa tới gần.

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, Liêu Đình Nhạn cái gì cũng không thấy rõ, vào lúc xóc nảy, nàng chỉ cảm thấy có một khắc trời đất quay cuồng, sau đó chung quanh có người lộn xộn kêu lên “Bệ hạ!” “Chủ tử!”

Có người ngã xuống ngựa. Liêu Đình Nhận cái gì cũng không nghĩ, theo bản năng túm lấy quần áo người phía sau, sau đó mới phát hiện, rơi xuống ngựa không phải Tư Mã Tiêu, là Trần Uẩn.

Trần Uẩn sắc mặt ngạc nhiên ngã trên mặt đất tránh khỏi vó ngựa, bên môi tràn ra huyết sắc, trên ngực một mũi tên cắm vào thật sâu. không giống cung tiễn bình thường, cái này tựa hồ là một loại mũi tên bỏ túi được đặc chế, Liêu Đình Nhận chưa kịp phản ứng lại, Trần Uẩn trúng tên như thế nào, cũng không thấy ai bắn ra mũi tên nhỏ này, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn Tư Mã Tiêu, lại cảm giác thấy có chất lỏng dính ở trên tay mình.

Tư Mã Tiêu chỗ ngực cũng bị máu tươi ướt sũng một mảnh. Trong chớp nhoáng, Liêu Đình Nhận nhớ tới vừa rồi Tư Mã Tiêu đột nhiên nghiêng người một cái, ấn nàng sang một bên.

Tư Mã Tiêu mặt vô biểu tình, ôm nàng chặt hơn, “Lao ra đi.”

Hộ vệ áo xám còn sống bên cạnh chỉ còn lại mấy người thôi, phần lớn còn có thương tích, nghe lời này của Tư Mã Tiêu, mấy người thừa dịp Trần Uẩn té ngựa, mọi người kinh hoàng, dùng mệnh vì Tư Mã Tiêu giết ra một con đường sống.

Tư Mã Tiêu cười hắc hắc, lông đen nhánh mượt mà giống như sa tanh, nó hí vang một tiếng, bỏ lại truy binh chưa kịp phản ứng, nhanh chóng nhảy vào rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Liêu Đình Nhận: Đây là, ta lại thăng cấp?

Núi rừng cỏ cây um tùm, nhánh cây rậm rạp, hai người ngồi trên lưng ngựa không thể không cúi đầu thấp xuống, cơ hồ cúi rạp người. Hắc mã không cần chủ nhân thúc giục, dường như biết đường, ra sức lao về phía trước ở trong rừng.

Liêu Đình Nhận cảm giác thấy xót này, phía sau Tư Mã Tiêu áp lên người mình, hô hấp hơi hơi trầm trọng. Đồng thời, nàng phát hiện chất lỏng ướt át thấm lên vai mình, ẩm ướt dính dính, có một mùi tanh, đó là máu từ miệng vết thương hở trên người Tư Mã Tiêu.

Cảm giác sợ hãi trong nội tâm càng ngày càng cường liệt. Liêu Đình Nhận nhìn không được nghĩ, có phải Tư Mã Tiêu sắp chết hay không? Bọn họ có thể chạy được hay không? Phía sau có phải còn truy binh hay không?

Hắc mã bỗng nhiên lao ra khỏi núi rừng, trước mắt thoáng chốc trống trải, Liêu Đình Nhận phát hiện đây là một đường nhỏ có người đi qua. Hắc mã không dọc theo tiểu đạo đi lên quan đạo, mà lại tiếp tục chui vào một mảnh núi rừng, chạy vội một hồi mới vượt qua một con sông nhỏ, đi vào một chỗ thượng du, dừng lại ở nơi có cỏ dại cao quá đầu gối.

Từ trên ngựa xuống, Liêu Đình Nhận phát hiện trên người Tư Mã Tiêu một thân quần áo nhiễm máu, có chút ghê người. hần chống trường kiếm, ngồi xuống dựa vào một thân cây, nửa khép mắt, khuôn mặt so với ngày trước có vẻ càng thêm trắng bệch.

“Chàng thế nào?” Liêu Đình Nhận quỳ gối trước người hắn, giơ tay cởi vạt áo hắn. Tư Mã Tiêu không có phản ứng, chỉ rừ mắt nhìn nàng như vậy, không biết suy nghĩ cái gì.

Liêu Đình Nhận cởi bỏ áo ngoài cho hắn, ở trên cánh tay của hắn phát hiện cột một cái ống dài.

“Đây là.....?”

Tư Mã Tiêu tháo đồ vật kia, ném sang một bên, “Giấu một loại tụ tiễn, chỉ có thể bắn một mũi tên, nhưng uy lực thật lớn.”

Liêu Đình Nhận bỗng nhiên hiểu được, một mũi tên trên ngực Trần Uẩn khi đó, chính là Tư Mã Tiêu bắn! Cái vị trí kia, tình tế nghĩ lại, hình như rất gần vị trí trái tim.

Thấy nàng vẻ mặt ngạc nhiên, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên cười, thế nhưng còn cười đến rất cao hứng. hần nói: “hần muốn giết ta, còn dám truyền tin khiêu khích ta, ta đương nhiên phải giết hần, trên mũi tên còn có đồ vật khác, hần hần là phải chết không thể nghi ngờ!”

Liêu Đình Nhận trầm nghĩ, kẻ điên này không phải là có ý đi? Trần Uẩn muốn dùng nàng làm mồi dụ địch thâm nhập, Tư Mã Tiêu cũng dùng chiêu này, cố ý lấy thân phạm hiểm, lấy thể yếu đưa người tới lại nhân lúc chưa kịp chuẩn bị mà động thủ, những người khác khả năng không làm được, nhưng Tư Mã Tiêu nhất định làm được, bằng không vì sao hần thuận thực như vậy?

Vừa nghĩ, Liêu Đình Nhận kéo xiêm y Tư Mã Tiêu ra, nhìn thấy miệng vết thương thật dài. Là bị kiếm đâm lên ngực vẽ ra, cơ hồ gọt mất một miếng thịt to, nhìn đã thấy đau, Liêu Đình Nhận nhìn đến da đầu tê dại, chân tay luống cuống với miệng vết thương máu chảy đầm đìa, Tư Mã Tiêu lại còn cười được.

Mặc kệ hán nổi điên lúc này, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên bắt đầu cởi quần áo của mình. Miệng vết thương trên cánh tay nàng còn bỏ thuốc, hiện tại không có cách nào, trước lấy ra khăn cấp dùng cho Tư Mã Tiêu đã.

Nàng lo tự mình gỡ rồi lại bóc ra, tùy tay khoác quần áo trở về, chạy đến bờ sông vắt khăn tay, lại trở về lau máu trên ngực cho Tư Mã Tiêu, hơi rửa sạch rồi liền quần thuốc và băng vải lên.

Nàng vội đến đầu tóc đã sớm tan tác, tóc mai buông xuống gương mặt, bởi vì quá nóng vội, quần áo tán loạn không buộc chặt cũng không chú ý lộ ra bả vai, chỉ một lòng ẩn miệng vết thương cho hán.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng không nói lời nào.

Liêu Đình Nhạn cắn cắn môi, rớt cuộc ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía hán, “Chàng..... Có thể chết hay không?”

Tư Mã Tiêu: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Liêu Đình Nhạn thở ra một hơi: “Nếu chàng chết, quốc gia làm sao bây giờ? Thiên hạ vô chủ, nơi nơi đều sẽ lâm vào một mảnh hỗn loạn.”

Tư Mã Tiêu nhìn qua cũng không để ý, thái độ dị thường lãnh đạm: “không có vương triều nào có thể trường thịnh không suy, giang sơn này cũng không phải ngay từ đầu thuộc về họ Tư Mã, mất nước thì thế nào, một triều đại tới con đường cuối cùng, tất nhiên sẽ mất nước. Nhiều người hy vọng ta chết, nàng không hy vọng sao?” nói đến những câu sau, ánh mắt Tư Mã Tiêu trở nên tìm tòi nghiên cứu.

“Ta chết rồi, nàng cũng có thể tự do.”

Liêu Đình Nhạn cũng không biết chính mình nghĩ như thế nào, chỉ nhìn Tư Mã Tiêu cầu hoàng đế này tùy thời đều có khả năng tắt thở liền cảm thấy thực sợ hãi. Nàng gơ tay lau nước mắt trên mặt, lắc đầu.

Tư Mã Tiêu đứng dậy, thoáng dùng sức túm bả vai nàng, truy vấn: “Nàng không muốn ta chết?”

Liêu Đình Nhạn: “Ta không muốn chàng chết, cũng không muốn chàng mất nước.”

Tư Mã Tiêu bả vai rung động, cười ra tiếng, xoa bóp cằm nàng, làm nàng ngẩng đầu, “Được, nếu nàng nói như vậy, ta liền không chết, cũng không mất nước.”

Liêu Đình Nhạn:..... hiện thực thâm như vậy, khẩu khí còn lớn như thế.

Tư Mã Tiêu nằm trở về, néo một bàn tay nàng, “Nếu vừa rồi nàng không lắc đầu, trước khi ta chết đi, ta sẽ giết nàng.”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy làm cầu hoàng đế này đi tìm chết thì tương đối tốt.

Tư Mã Tiêu xoa bóp cổ tay nàng, “không cần nghĩ đến chạy, nàng không chạy thoát được đâu, nếu ta chết, ta nhất định phải để nàng bồi ta cùng chết. Bằng không tới nơi nào cũng thật sự nhàm chán.”

Liêu Đình Nhạn khóc không được, dứt khoát ngồi xuống: “Vây bệ hạ ngài bây giờ chuẩn bị cầu cứu như thế nào đây?”

Tư Mã Tiêu: “Nàng không phát hiện thấy Cẩn Đức không cùng chúng ta rồi đi? hán đi tìm Cao thái bảo. Cao thái bảo sẽ có biện pháp tìm được ta, chờ hán tới đón là được.”

nói thật dễ dàng, nếu địch nhân tìm tới trước, hoặc là trước lúc đó Tư Mã Tiêu đã chết bệnh, lại hoặc là thời gian dài một chút hai người bọn họ đều chết đói, vậy chẳng phải là quá xui xẻo?

Tư Mã Tiêu: “không sao cả, mặc kệ thế nào đều có nàng bồi ta cùng chết.”

Liêu Đình Nhạn: Cự tuyệt, ta không muốn chết.

Ban đêm rừng cây thực tối, duy chỉ bầu trời có một mảnh tinh quang. Hắc mã dựa vào bên cạnh hai người bọn họ nghỉ ngơi, Liêu Đình Nhạn dựa vào trong ngực Tư Mã Tiêu, nghe nước sông nhỏ chảy róc rách bên cạnh, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trước nửa đêm, thân thể nàng dựa vào thực lạnh, làm nàng thời khắc đều cảm thấy kinh hồn táng đảm, sợ hán thật sự lặng yên không một tiếng động chết đi. Chỉ có lặng lẽ dựa vào ngực, nghe tim hán còn đang đập, mới có thể cảm thấy thả lỏng.

Tư Mã Tiêu cũng không ngủ, nhưng hán không nói lời nào, an tĩnh có chút không giống hán. Liêu Đình Nhạn cho rằng hán mất máu quá nhiều nên mệt, hoặc là miệng vết thương đau không muốn nói gì, nhưng ngẫu nhiên, hán lại gơ tay chậm rãi vuốt ve tóc nàng.

Trong yên tĩnh vô biên, bọn họ rúc vào cùng nhau, Liêu Đình Nhạn cảm thấy tựa hồ so với vô số lần ôm nhau trước đây có chỗ nào đó không giống. Có thể là động tác của Tư Mã Tiêu quá thông thả, nàng cảm giác được một loại ôn nhu gần như cực hạn, chậm rãi, thân thể lạnh lẽo của hán trở nên càng ấm áp.

..... Từ từ, thân thể trở nên ấm? Liêu Đình Nhạn ý thức được cái gì, đột nhiên ngồi dậy, gơ tay ôm đầu Tư Mã Tiêu, dán vào trán hán. Quả nhiên nóng

lên, mẹ kiếp gia hỏa này căn bản là đang phát sốt!

Liêu Đình Nhạ quả thực sắp quỳ, lại không có thuốc, nàng không biết nên xử lý phát sốt như thế nào a, khăn ướt đắp lên trán thực sự có tác dụng sao? Nàng nhéo ấn đường đứng lên muốn đi ra bờ sông giặt khăn, bị Tư Mã Tiêu kéo tay lại. Cả người hắn nóng lên, biểu tình lại thanh tỉnh như cũ, “Sợ cái gì, trở về tiếp tục ngủ đi.”

Liêu Đình Nhạ: “Chàng nóng lên!”

Tư Mã Tiêu vẻ mặt đương nhiên: “Cho nên nàng lại đây dựa vào ta ngủ a, như vậy không phải càng ấm áp.”

Liêu Đình Nhạ muốn điên rồi.

Tư Mã Tiêu kéo nàng ôm trở về, trong thanh âm có một chút suy yếu, càng nhiều hơn là trầm tĩnh, “Ta không dễ chết như vậy.”

Liêu Đình Nhạ thực hiểu rõ, rất nhiều việc sức người không thể thành, cho dù là Tư Mã Tiêu cũng có rất nhiều chuyện không làm được. Trong nguyên tác không phải hắn cũng chết sao, hiện tại dựa vào cái gì hắn nói hắn sẽ không chết là thật sẽ không chết đâu? nói không chừng ngày mai buổi sáng thì thể hắn đã cứng rồi. Ôm eo hắn, Liêu Đình Nhạ nhìn nửa ngày cũng không nhìn nổi, phát ra tiếng khóc nhỏ vụn.

Tư Mã Tiêu: “Người không có dũng khí mới khóc.”

Liêu Đình Nhạ cá giận nói: “Ta chính là không có dũng khí!” Nếu mà nàng có dũng khí, còn làm Quý Phi cái rắm, trực tiếp làm chết Tư Mã Tiêu lên làm hoàng đế rồi! Hơn nữa nàng đây chính là vì hắn rút nước mắt, thắng nam cầu bức này đây là có phản ứng gì!

Tư Mã Tiêu: “Được, dám mắng cô, nàng bây giờ rất có dũng khí.”

Liêu Đình Nhạ đã biết mỗi lần nàng giả cười, vì sao Tư Mã Tiêu đều muốn cười, bây giờ nàng cũng muốn cười. Vừa muốn khóc vừa muốn cười, nghẹn đến mức khó chịu.

“..... Bệ hạ, ta xem tinh thần chàng còn khá tốt, miệng vết thương lớn như vậy chàng cũng không đau?” một chút đều không giống người sắp chết.

“Lúc đau đầu so với thể này càng khó chịu gấp trăm lần, đau này tính là gì.” Tư Mã Tiêu tùy ý nói: “Hơn nữa ta ăn được.”

Liêu Đình Nhạ đẩy mặt mọng nước: “Được gì, sao ta không phát hiện?”

Tư Mã Tiêu móc ra cái bình thuốc nhỏ ném cho nàng. Liêu Đình Nhạ cầm bình dược kia, biểu tình phức tạp, “Bệ hạ, đây là dược gì?”

“Trị tật trời sinh của ta, bất quá bên trong cũng thả chút dược liệu trân quý, ăn vào có thể làm cảm xúc ổn định, giảm bớt đau đớn.”

Liêu Đình Nhạ không khỏi nghi ngờ nói: “Bệ hạ thân thể thường xuyên lạnh băng, có phải là bởi vì dược này?”

Thấy Tư Mã Tiêu gật đầu, Liêu Đình Nhạ ánh mắt không tự chủ được ngấm đến vị trí nào đó của hắn, thầm nghĩ, nguyên lai là uống thuốc làm cho không được.

Tư Mã Tiêu thực nhay bén: “Nàng đang nhìn cái gì?”

Liêu Đình Nhạ: “.....” Ban đêm ánh mắt người sao lại tốt như vậy, liếc mắt một cái cũng có thể lập tức bị phát hiện.

Tư Mã Tiêu phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của Liêu Đình Nhạ, lạnh căm căm ra tiếng nói: “cô không phải không thể, chỉ là không muốn thôi. Nàng không cảm thấy loại chuyện này giống như hành động của cảm thú, thập phần làm người ta ghê tởm sao.”

Oa nha, thật là một kỳ nam tử văn minh hài hòa. Liêu Đình Nhạ quả thực kinh ngạc đến ngây người, sau một lúc lâu mới nói: “Người vốn dĩ cũng là động vật, nói đến cùng so với động vật khác không có gì không giống.”

Tư Mã Tiêu: “Người và cảm thú đương nhiên không giống nhau, cảm thú không biết liêm sỉ, người lại có thể khống chế loại dục vọng này.”

Vậy người thật là lợi hại nha, lúc giết người sao lại không khống chế mình một chút đi. Liêu Đình Nhạ bĩu môi, không muốn thảo luận những việc này cùng một hoàng đế cổ đại có thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan bất đồng.

Tư Mã Tiêu lại nói: “Nàng luôn nói này nọ, là ám chỉ ta nên làm loại chuyện này với nàng?”

Liêu Đình Nhạ nhảy dựng lên, “Ta không phải, ta không có, chàng đừng nói bậy a!”

Tư Mã Tiêu: “Nàng lại đây.”

Liêu Đình Nhạ: “Ta không!” Miệng vết thương vẫn còn chảy máu, không cần cố gắng ra vẻ được không?

Liêu Đình Nhạ cảm thấy đêm nay mình đặc biệt mệt mỏi, tuy rằng cái gì cũng chưa làm, chỉ cùng Tư Mã Tiêu đấu võ mồm. Ngày hôm sau, bọn họ cười ngửa, dọc theo dòng sông đi lên thượng nguồn, tìm được một cái nhà tranh bỏ hoang trong núi, tạm thời nghỉ lại ở đó. Đó như là chỗ ở lâm thời của thợ

sẵn, có đồng lửa đã đốt hết, đáng tiếc hai người bọn họ cũng không mang mỗi lửa linh tinh, không có cách nào nhóm lửa.

trên đường tìm được mấy loại quả dại, chua đến không thể cho vào miệng, trừ thứ đó ra, đồ ăn gì cũng không tìm được. Liễu Đình Nhạn nghĩ thầm, thật là khô hạn, một hoàng đế với một Quý Phi khả năng sắp đói chết, nhiều năm như vậy nàng nghĩ tới vô số cách chết, nghĩ thế nào được đến cuối cùng là đói chết.

Tư Mã Tiêu dựa ở ngoài phòng phơi nắng, thấy nàng ngồi xồm bên cạnh mặt ủ mảy ẽ nhìn mấy quả dại, gơ tay vỗ vỗ đầu nàng, “Lại nhịn một ngày.”

Tư Mã Tiêu người này, thực thần kỳ, bởi vì hắn nói thực chuẩn, nói một ngày thật sự chính là một ngày. Ngày hôm đó qua đi, quả nhiên có người tìm được nơi này, đi đầu chính là Cẩn Đức lệ nóng doanh tròng, trong chốc lát, Cao thái bảo cũng tới rồi.

Bọn họ mang theo một đoàn binh sĩ hộ vệ, quỳ xuống, “Bệ hạ!”

Tư Mã Tiêu vẫy vẫy tay, “Trước đi tìm chút đồ ăn cho Hoàng Hậu, nàng sắp chết đói.”

Vốn dĩ Liễu Đình Nhạn đang đầy mặt vui mừng: “.....” Còn ăn cái gì, nhanh trở về mới là chính sự a!

Giận dữ xong nàng lại phát hiện Tư Mã Tiêu vừa rồi không phải nói Quý Phi, mà hình như là Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Chuyện xưa xong

Hết thấy về sau, đều không có bao nhiêu quan hệ với Liễu Đình Nhạn.

Lúc bọn họ còn chưa trở lại Lạc Kinh, đã truyền đến tin tức Trần Uẩn tử vong, làm Liễu Đình Nhạn hung hăng giết mình một phen. Nam chủ nguyên tác cứ như vậy chết rồi? Đây cũng quá không chân thật! Bị chết quá tùy tiện đi!

Lại nhìn nam nhĩ đã làm chết nam chủ nguyên tác kia, hắn ngồi ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, trừ bỏ không có tinh thần gì, mặt khác cũng đều ổn.

Nghiêu Châu bên kia, bởi vì Tần Nam Vương chết, còn Trần Uẩn bỏ mình, trong nhất thời như rắn mất đầu, lại xảy ra hỗn chiến đoạt quyền, con trai Đồ tướng quốc dưới sự trợ giúp của Tần thái bảo công phá thành Nghiêu Châu, rửa sạch toàn diện thế lực của quân phản loạn. Còn có nạn dân được Trần Uẩn tụ tập thành quân khởi nghĩa, không có quy mô lớn như nguyên tác, đại bộ phận cũng không quyết tâm đập nổi dìm thuyền như nguyên tác, mất thấy thế cục trong sáng, bọn họ cũng bắt đầu chậm rãi phân tán, lựa chọn trở lại nguyên quán của mình.

Bởi vì không có đại quy mô người chết giống trong nguyên tác, ôn dịch theo sau cũng không có, tình huống cụ thể, Liễu Đình Nhạn không rõ ràng lắm, nàng chỉ ngẫu nhiên nghe được một ít tin đồn, thí dụ như địa phương nào đó gặp tai họa, bệ hạ phái ra đệ tử gia tộc nào đó đến xử lý, bởi vì người này biểu hiện xuất chúng, được bệ hạ ngợi khen thăng quan, toàn bộ gia tộc liên quan đều được trọng dụng. Còn Đoàn gia dần dần yên lặng đi xuống, vài thân tử thuộc lớp người già đều cáo lão xin từ chức, trong đó lại có bao nhiêu phong vân cuốn cuộn, Liễu Đình Nhạn đều không nhìn thấy.

Trở lại trong cung, nhìn thấy cung điện quen thuộc kia, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt, lại vừa nghe những mỹ nhân cung nhân đó gọi nàng là Hoàng Hậu điện hạ, Liễu Đình Nhạn tức khắc cảm thấy càng thêm hoảng hốt.

Tuy rằng nam chủ nguyên tác đã chết, nàng cũng không đi lộ tuyến trong nguyên tác, lại như cũ kết cục giống nguyên tác, trở thành Hoàng Hậu.

Trong cung mỹ nhân ít đi rất nhiều, những người còn thừa lại đó mỗi lần nhìn nàng đều có vẻ thực co rúm lại sợ hãi, Liễu Đình Nhạn sắp cảm thấy mình có phải là bom vừa chạm vào liền sẽ nổ chết một đồng người hay không.

trên thực tế, nàng nghĩ cũng không sai biệt lắm, bởi vì chuyện lúc trước nàng bị ám sát, có quan hệ với một vị mỹ nhân trong cung, các mỹ nhân trong cung bị liên lụy đã trải qua một lần huyết vũ tình phong, lá gan đều sắp bị dọa vỡ. Tuy rằng Quý Phi..... hiện tại là Hoàng Hậu điện hạ vẫn cứ về mặt vô hại, nhưng bệ hạ phía sau lại có một khuôn mặt tùy thời chuẩn bị giết người.

Sợ sợ, không dám chọc.

Liêu Đình Nhạn trở thành Hoàng Hậu quá trình thực thuận lợi, trong triều căn bản không có bất luận kẻ nào dám phản đối, quả thực tốc độ như hỏa tiễn thăng thiên. So với nam chủ nguyên tác hao hết tâm lực cân bằng thế lực khắp nơi trong triều, cuối cùng làm chết nữ xứng Hoàng Hậu, mới rút cuộc đưa nữ chủ nguyên tác lên vị trí Hoàng Hậu, cả một quá trình đầu trí đầu dũng.

Mà làm Hoàng Hậu hay làm Quý Phi, đối với Liễu Đình Nhạn mà nói không có gì khác nhau, bởi vì ngày tháng trôi qua đều giống như trước đây..... không, có một chút không giống, có cuộc sống về đêm.

Vào một đêm nguyệt hắc phong cao, Tư Mã Tiêu nửa đêm lắng nường tỉnh, không nói hai lời mà ngủ nường.

A, nam nhân, luôn miệng nói không cần, nói ghét bỏ, hiện tại thế nào? mặt hắc không đau sao?

Buổi tối ngày thứ ba, lại bị lắng tỉnh, Liêu Đình Nhạn nhịn không được nói: “Bệ hạ, chàng không phải cảm thấy loại việc này ghê tởm sao, một khi đã như vậy, vẫn nên từ bỏ đi, chàng đã chứng minh rồi, ta thật sự tin!”

Tư Mã Tiêu dùng tay dán lên gương mặt nường, “hiện tại ta cảm thấy những người khác ghê tởm, nường không ghê tởm, nường và những người khác không giống nhau.”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Lặng im một lát, nường thờ dài, gờ tay kéo đầu Tư Mã Tiêu xuống, “Được rồi, bệ hạ, đến đây đi.”

Tuy rằng có cuộc sống về đêm, nhưng không có hoàng tự, bởi vì hai người đều không muốn. Quốc gia cần người thừa kế, Tư Mã Tiêu liền từ dòng bên chọn một người vào trong hoàng cung bồi dưỡng. Đứa bé kia thực thành thật nhất gan, bình thường không dám tới gặp Liêu Đình Nhạn, bởi vì Tư Mã Tiêu phần lớn đều ở bên nường, thấy nường chẳng khác nào thấy Tư Mã Tiêu. Trong triều các đại thần đều sợ hãi Tư Mã Tiêu, huống chi hắc là một đứa bé con.

Liêu Đình Nhạn đau lòng hắc một đứa nhỏ độc thân rời khỏi nhà, thật ra thường xuyên cho người đưa cho hắc chút thức ăn điểm tâm, đều là thứ chính nường cảm thấy ăn ngon. Tư Mã Tiêu cũng không ngăn cản nường làm này nọ, phải nói, hắc trên cơ bản không ngăn cản nường làm bất luận việc gì. Tương phản, Liêu Đình Nhạn ngẫu nhiên sẽ ngăn cản hắc làm một ít việc. Tuy rằng như cũ vẫn là bạo quân, nhưng có một Liêu Hoàng Hậu ‘ưu quốc ưu dân’, vì làm nường có thể ‘tâm khoan thể béo’, hắc bất tri bất giác liền làm rất nhiều việc ích nước lợi dân.

Cũng bởi vì Hoàng Hậu thích, Tư Mã Tiêu khai thông rất nhiều đường thương mại, buôn bán cũng chậm rãi phồn hoa lên. Thương nghiệp phồn vinh làm phát triển đời sống nhân dân, đặc biệt là Lạc Kinh. Liêu Đình Nhạn có một năm để Tư Mã Tiêu đưa nường lên phố đi dạo, bỗng nhiên phát hiện so với mấy năm trước, hiện giờ người đi trên đường, tinh thần và diện mạo đều tốt không ít, hàng hoá đồ chơi mới lạ cũng nhiều lên.

Ngày đó buổi tối trở lại cung, Liêu Đình Nhạn chủ động ôm Tư Mã Tiêu, cuộn trong lòng ngực hắc ngủ.

thật tốt, đây là kết cục tốt nhất nường có khả năng nghĩ đến.

Trần Uẩn sắc mặt đen nhánh đi vào trạm trung chuyển, bề ngoài hắc vẫn là Trần Uẩn, biểu tình vốn nên trong sáng giờ phút này trầm trọng đến có thể nhỏ giọt ra nước.

“Hệ thống, sao lại thế này, ra đây!”

—— “thật đáng tiếc nói cho ngài, thế giới tương ứng của ngài thoát ly cốt truyện, nhân vật của ngài cũng bị tước đoạt thân phận ‘nam chủ’, thế giới này không còn thuộc về ngài.”

Trần Uẩn sau một lúc lâu không nói, trong mắt tràn đầy không cam lòng. thật lâu sau, hắc vắn vắn ngón tay, “Thôi được, bất quá là một tiểu thế giới mà thôi, không có thì không có, lần này coi như ta sơ ý. Bây giờ ta muốn biết kết cục của hai người kia.” một vai phụ, thế nhưng giết chết hắc còn đoạt đi nữ nhân của hắc, hắc cũng không tin loại người này, nữ chính thật sự là có thể yêu hắc.

Hệ thống dao động ở trước mắt hắc, một khắc sau, bắt đầu xuất hiện hình ảnh. Trần Uẩn quen thuộc nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào hình ảnh.

Đó là trong một tòa cung điện hoa mỹ, một nam nhân trung niên khô gầy nằm trên giường, một mỹ nhân ngồi bên mép giường, dù mỹ nhân khỏe mắt đã mờ hồ có nếp nhăn, nhưng vẫn còn tươi trẻ, biểu tình có chút tiêu tụy, như cũ vẫn là đại mỹ nhân mình châu rục rở. Hai người này, đúng là Tư Mã Tiêu và Liêu Đình Nhạn.

Tư Mã Tiêu nằm trên giường hiển nhiên không sống được bao lâu, chỉ đôi mắt vẫn có một chút ánh sáng, hắc gắt gao nhìn chăm chăm Liêu Đình Nhạn ở mép giường, hỏi nường: “Hoàng Hậu, ta vẫn luôn muốn hỏi nường. .... Nhiều năm như vậy, nường yêu ta sao?”

Liêu Đình Nhạn hàm chứa nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu, đáp ra tiếng: “yêu.”

Tư Mã Tiêu liền cười rộ lên, lắng đầu thờ dài: “Hoàng Hậu a, lâu như vậy, mỗi lần nường nói dối ta đều có thể nhìn ra sơ hở, chỉ có lần này thế nhưng ta lại nhìn không ra, có phải nường sợ ta chết, muốn nường chôn cùng hay không? Ta biết nường không muốn chết, nhưng ta muốn nường bồi ta, cho nên ta đã lưu lại ý chỉ, sau khi ta chết, muốn nường chôn cùng để lãng.”

“Ta muốn mang nường đi. ....”

Liêu Đình Nhạn nghe xong lời này, không có phản ứng gì, rũ mắt xuống cầm lấy bàn tay khô gầy kia.

Bàn tay kia cũng nắm chặt tay nường, phảng phất muốn mang theo nường cùng nhau rơi vào địa ngục, nhưng mà chậm rãi, chung quy vẫn buông lỏng ra, càng ngày càng lạnh.

Thái Tử đã trưởng thành đi vào, quỳ gối dưới chân nàng, vẫn thành thật giống khi còn bé như, hấn đập đầu cung kính nói: “Điện hạ, xin nên bi thương, bệ hạ đã đi.”

Liêu Đình Nhạn bừng tỉnh hoàn hồn, nhìn về phía hoạn quan già nua đứng hầu một bên, bình tĩnh nói: “Cần Đức, bệ hạ muốn ta chôn cùng, hấn là chuẩn bị tốt rượu độc, mang lên đi.”

Cần Đức cũng quỳ xuống, lại không nói, chỉ cẩn thận dâng lên một quyển sách lụa màu vàng sáng, “Điện hạ, bệ hạ tuy rằng xác thật từng động tâm tư này, nhưng hôm qua, người lại tự tay đốt cuốn sách lụa đó đi, để lại một phần khác.”

Liêu Đình Nhạn phảng phất hiểu ra cái gì, có chút run rẩy tiếp nhận sách lụa, một lát sau nàng siết sách lụa nức nở ra tiếng. Sách lụa nói cho nàng, hấn để lại những người này nọ để dùng, dạy nàng về sau nên làm như thế nào, cũng nói chuyện kiến tạo một tòa hành cung ở chỗ nào cho nàng, ngày sau có thể rời Lạc Kinh đến nơi đó cư trú, hình như tất cả đều tính toán tốt vì nàng.

hấn luôn nói muốn nàng bồi hấn cùng chết, nói lâu như vậy, thời khắc cuối cùng lại từ bỏ. Liêu Đình Nhạn ném sách lụa xuống, bụm mặt, khóc không thành tiếng, “Ta đời này, đã lừa gạt chàng rất nhiều lần, chàng một lần cũng không phát hiện, cuối cùng nói một câu nói thật, chàng lại thế nào cũng không chịu tin tưởng, chàng thật là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời.....”

Nàng là người, lại không phải cỏ cây đá cứng, gặp được một người như vậy, dù cho người khác đều nói hấn không tốt, nàng làm sao có thể không thích.

“nói chàng lại không tin, chàng không tin thế nào lại vẫn hỏi!” Liêu Đình Nhạn khóc lóc bỏ nhào vào trên giường, giờ tay tát cho thi thể một cái, “Ta đã sớm chuẩn bị tốt đi cùng chàng rồi, giờ chàng lại nói để ta một mình cố gắng tồn tại, chàng đồ ngốc bức này, chàng dạy cho ta!”

Cần Đức và Thái Tử đầy mặt kính hách, chưa từng thấy Hoàng Hậu thế này, vội không ngừng tiến lên ngăn cản nàng, ngăn cách nàng cùng với thi thể của Tư Mã Tiêu.

Khi Liêu Đình Nhạn ở bên giường lên tiếng khóc lớn, tiếng chuông tang dày nặng xuyên thấu qua tường cung thành nặng nề.

.....

Trần Uẩn mở to mắt, mắng một tiếng, “Cầu hoàng đế thật biết tính kế, cuối cùng ra một chiêu như vậy, cho dù nguyên bản không yêu hấn, cũng phải bị hấn cảm động.”

—— “Thế giới này cho dù tuyến cốt truyện hay là tuyến cảm tình đều chếch đi toàn diện, không tìm lại được.”

Trần Uẩn cá giận nói: “Ta biết, không cần nhắc nhở ta, ta lại không phải chỉ có một cái thế giới này.” Dứt lời hấn vung tay áo, biến mất không thấy.

.....

.....

.....

Trâu Nhạn từ trong bóng đèn quen thuộc tỉnh táo lại, nàng ngồi dậy, nhìn dưới chân mình dẫm lên thảm nhung, giờ tay mở một ngọn đèn bàn trên tủ đầu giường bên cạnh, từ đám lộn xộn gồm dung dịch săn da cùng với mặt nạ khăn giấy lấy ra di động, nhìn thời gian phía trên, vừa mới rạng sáng 5 giờ.

“Hô ——” Trâu Nhạn sau đó ngã vào trên giường, che hai mắt mình.

Trở lại thế giới này đã gần một tháng, thời gian càng dài, trong đầu nàng một đời thuộc về ‘ Liêu Đình Nhạn ’ càng ngày càng như một giấc mộng, giống như đắp lên một tầng sương mỏng. Nhưng đoạn ký ức kia lại làm nàng sinh ra một loại cảm giác xa lạ nói không nên lời đối với thế giới này, rất nhiều việc nhỏ, nàng đều cần hỏi ức thật lâu, mới nghĩ ra. Bởi vì như vậy, nàng xin nghỉ dài hạn một tháng ở công ty.

Ngày mai nếu còn không đi làm, đại khái công việc này liền không còn.

Có hiện thực tàn khốc làm đối lập, càng thêm có vẻ những năm nhàn rỗi không có việc gì chỉ ăn ngủ đó, hình như là giả. Trâu Nhạn đứng dậy thay quần áo, đi ra ngoài chạy buổi sáng, nghe nhạc, chạy ba vòng dọc theo hồ bên công viên, chạy đến tỉnh bì lực tắn, cái gì cũng không nghĩ.

Trở lại công ty ngày đó, đối với mấy đồng sự chào hỏi mình, Trâu Nhạn có chút nghĩ không ra họ là ai, một ngày công tác hiệu suất thấp, sự tình mới chậm rãi quen tay.

“Trâu Nhạn, cô hết bệnh chưa a, tôi thấy hôm nay cô vẫn còn chút kì quái, cũng không thích nói chuyện.” Tối gần giờ tan tầm, nữ đồng sự tới nói chuyện phiếm, “Ai, chúng ta mấy người chuẩn bị đi liên hoan, cô có đi hay không a?”

Trâu Nhạn cười rộ lên, “đi a, đi đâu ăn?”

Mấy người nói nói cười cười thu thập đồ đạc tan tầm, đi vào thang máy, đến tầng thứ chín, vài người đi vào, người đàn ông tuổi trẻ đi đầu mặc một thân tây trang, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua tính tình táo bạo, mặt âm trầm thật không dễ chọc. Trâu Nhạn nhìn hấn, nháy mắt thất thanh.

Mấy nữ đồng sự khác cũng ngừng câu chuyện, có chút xấu hổ chen vào một chỗ, thấp giọng chào hỏi, “Ngụy giám đốc.”

Nam nhân không nói chuyện, liếc mắt nhìn các nàng một cái, lại nhìn Trâu Nhạn, ngay sau đó xoay người, chờ thang máy vừa mở ra liền mang theo mấy người đi vào phòng họp tầng sáu.

Trâu Nhạn nghe mấy đồng sự riu rít, có chút chưa hồi thần, đến lúc một người kéo nàng một cái, “Trâu Nhạn, thời gian này cô xin nghỉ hẳn là chưa biết, vừa rồi vị kia là Thái Tử gia tuần trước vừa phi hành xuống đây, con trai của Đại lão bản tổng công ty, phân công đến chỗ chúng ta nơi này để rèn luyện.”

Trâu Nhạn: Đây là cái cốt truyện chuyển thể cầu huyết gì, vì cái gì người này lớn lên giống Tư Mã Tiêu như vậy? Hay là mình điên rồi, nhìn ai đều thấy giống Tư Mã Tiêu?

“không biết tôn tính đại danh của vị thần tiên hạ phàm này?” Trâu Nhạn hỏi.

Nữ đồng sự bị nàng chọc đến cười không ngừng, ha ha một trận mới nói: “Là Ngụy Tiêu.”

Trâu Nhạn: “kiều là làm nũng?”

Nữ đồng sự tiếp tục cười, “không không, là tiêu trong thiêu tiêu (đốt hết).”

Trâu Nhạn: Biết rồi, là Tiêu trong Tư Mã Tiêu.

Lúc cùng các đồng sự ăn cơm, trong lòng Trâu Nhạn vẫn luôn quanh quẩn những cốt truyện bá tổng kinh điển đó —— “Nhà ta có mười vạn công ty như vậy, có một tỷ em gái sạch sẽ như cô vậy .....” “Nữ nhân, cô tiếp cận ta, còn không phải là vì tiền của ta sao.” “Thực tốt, cô thành công khiến cho ta chú ý.”

Phi, bá tổng cái rắm, hẳn không phải Thiên Vương lão tử, nàng cũng không phải tuyệt sắc mỹ nhân, ai về nhà này đi tìm mẹ người ấy. Liêu Đình Nhạn đi bồi Tư Mã Tiêu, hiện tại Trâu Nhạn cũng không phải bị bắt buộc yêu đương cùng Ngụy Kiều Kiều gì đó.

Nàng Trâu Nhạn, chính là nghèo chết, chết ở bên ngoài, bỏ công việc này, cũng không yêu đương cùng Ngụy Tiêu.

Ngày hôm sau, Trâu Nhạn ở thang máy lần thứ hai ngẫu nhiên gặp được Ngụy Tiêu. Vị giám đốc từ trên trời mới rơi xuống này, thủ trưởng của thủ trưởng nàng, một tiểu bạch kiểm cả người cao quý lãnh diễm, tính tình hung bạo, có tiếng không thích để ý người khác. Lại đột nhiên mở miệng hỏi nàng: “cô gọi là gì, cũng đi làm ở công ty này? Sao tôi chưa từng thấy cô?”

Có một loại ảo giác quen thuộc, bị bạo quân chi phối. Trâu Nhạn giả cười, “Tôi xác thật là nhân viên trong công ty, ở ban kỹ thuật, gọi là Trâu Nhạn.”

Giữa trưa ăn cơm ở nhà ăn, lại gặp vị Thái Tử gia này, hẳn thế nhưng giống nhân viên bình thường ăn ở căng tin. Liêu Đình Nhạn không tự giác nhìn bàn ăn của hắn, căn bản không ăn đến hai miếng đã bỏ đi. Nàng trong lòng tức khắc có loại tiêu điều một sớm trở lại trước giải phóng, Tư Mã Tiêu có Hoàng Hậu Liêu Đình Nhạn, ăn cơm tự giác hơn nhiều.

Thôi đi, đây là Ngụy kiều kiều, cũng không phải Tư Mã làm nũng, không ăn cơm liên quan gì đến nàng.

Buổi chiều ở phòng nước trà, Trâu Nhạn lại nhìn thấy Thái Tử gia đang châm trà.

Trâu Nhạn: “.....” Ngồi ở tầng mười hai không có phòng nước trà sao? Thế nhưng cũng phải chạy đến tầng mười uống nước?

Ngụy Tiêu rót nước, đầy mặt không kiên nhẫn lấy ra hai viên thuốc nuốt vào, uống ngụm nước to. Thấy Trâu Nhạn nhìn hắn, hắn cũng quay đầu nhìn sang, nhìn trong chớp lát rồi nói: “Đây là thuốc, không phải đường.”

Trâu Nhạn: Tôi cũng không phải đứa ngốc không nhìn ra.

Nàng vẫn giả cười, gọi một câu Ngụy giám đốc, bụng ly nước chuẩn bị rời đi, Ngụy Tiêu gọi nàng lại.

Trâu Nhạn xoay người, Ngụy Tiêu nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, nhìn nửa ngày, mới nói: “Khi nào chúng ta có thể ở bên nhau?”

Trâu Nhạn: “.....?” anh nói cái gì, tai tôi hình như không nghe rõ?

Vài nữ đồng sự kết bạn tới phòng nước trà uống nước, vừa vận dụng phải hiện trường: “.....?” Chúng ta nghe thấy bát quái lớn kinh thiên gì?

Ngày hôm sau, tin tức về Trâu Nhạn yêu đương cùng Thái Tử gia từ trên trời rơi xuống đã truyền khắp toàn bộ công ty, đến bảo an và bảo vệ trông cửa cũng đều biết. Trâu Nhạn thề thốt phủ nhận cũng không ngăn cản được quảng đại quần chúng nhân dân bắt quái, một ít cao tầng nghe thấy tin tức cũng không mấy tin ngay, nửa nói đùa hỏi Ngụy Tiêu, “Ngụy giám đốc, nghe nói anh cùng với Tiểu Trâu ở ban kỹ thuật đang nói chuyện yêu đương?”

Ngụy Tiêu dờ daim mắt khỏi màn hình máy tính trước mặt, nhìn về phía người nói chuyện: “không phải.”

Người nọ đã hiểu, vừa định nói đầu năm nay tiểu cô nương không chịu yên ổn, chỉ nghĩ làm không ra có này nọ, còn chưa nói ra miệng, liền nghe thấy Ngụy Tiêu nói: “Tôi cảm thấy chúng tôi hẳn là đã kết hôn.”

Đám cao tăng ở phòng họp: “.....???”

Tối buổi chiều, lời đồn đãi biến thành Trâu Nhận kỳ thật đã sớm kết hôn cùng Ngụy Tiêu, lúc trước xin nghỉ dài hạn chính là đi tuần trăng mật. Các đồng sự đều kêu thăm nằng kết hôn vì sao không phát kẹo mừng.

Trâu Nhận: Mọi người thanh tỉnh một chút! Giả! Đều là giả!

không đến mấy ngày, ở đại sảnh công ty, Trâu Nhận nhìn thấy một vị đại mỹ nhân, mỹ nhân rất quen thuộc lôi kéo nằng, “Con cùng với A Kiều tuổi đều không nhỏ, chuẩn bị khi nào có con? Nếu các con vợ chồng son ngại phiền toái không chịu nuôi, có thể đưa về nhà cho ta nuôi.”

Trâu Nhận: “Tỷ tỷ, người là?”

Mỹ nhân ôn nhu cười rộ lên: “Ta là mẹ của A Kiều nha.”

Trâu Nhận: Mẹ.....

Nằng tìm được Ngụy Tiêu, “Tổ tông, anh đừng đùa tôi!”

Ngụy Tiêu nhìn nằng, bỗng nhiên cười rộ lên, “rõ ràng nhớ rõ tôi, còn muốn làm bộ không quen biết.”

Trâu Nhận: “!?”

Ngụy Tiêu: “không phải đã nói, em phải bồi tôi.”

Trâu Nhận hồi lâu mới nói: “Nếu đổi là người khác, anh như vậy, khẳng định là tiết mục ngược luyến tình thâm.”

Ngụy Tiêu giơ tay nhéo nhéo gáy nằng, lộ ra một hàm răng trắng dày đặc: “Cho nên, không đổi người, chỉ có em.”

(Quyển thứ nhất xong)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Nam chính nhớ thương bạch nguyệt quang bị đào thải - Nói ngắn gọn, nằng xuyên qua rồi

thật vất vả kết thúc một ngày làm việc, Đường Lê cầm lấy đĩa đang chuẩn bị ăn cơm chiều, đột nhiên di động vang lên.

Nhìn thấy trên màn hình biểu hiện chữ “Mẹ” kia, Đường Lê không tiếng động thờ dài, vẫn buông chiếc đĩa tiếp điện thoại. Nằng đoán được đầu bên kia muốn nói gì, quả nhiên chưa được hai câu, bên kia liền theo thường lệ nhắc tới việc kết hôn.

“không phải mẹ nói nhiều, tuổi này con thật sự phải nắm chặt tìm một người đàn ông, đều đã hai mươi bảy, hai mươi tám, nháy mắt là ba mươi, đến lúc đó còn ai muốn con a, ánh mắt không cần đặt cao như vậy, lần trước mẹ giới thiệu cho con không phải cũng tốt sao, tuy rằng người lớn lên không cao lắm, tiền lương không nhiều bằng con, nhưng người ta là dân bản địa, cũng có nhà, xe thì chỉ cần các con kết hôn là có thể mua.....”

Điện thoại bên kia thao thao bất tuyệt, thật vất vả chờ bên kia dừng lại, Đường Lê tận dụng nói chen một câu: “Mẹ, con còn chưa nghĩ đến kết hôn.”

Bên kia lập tức kích động lên, “không nghĩ đến kết hôn, không nghĩ đến kết hôn, sao con lại ích kỷ như vậy, chỉ muốn một mình con sống tiêu dao sung sướng, có nghĩ tới mẹ con là ta sao? Người khác hỏi mẹ con gái lớn như vậy vì sao còn chưa kết hôn, họ hàng thân thích nhân thoại đều là mẹ phải chịu, con nói thật đơn giản, con một cô gái, không gả chồng có thể thế nào, mẹ đều là vì tốt cho con, mẹ là mẹ ruột của con, mẹ sẽ hại con sao?”

Đường Lê cầm lấy đĩa bắt đầu yên lặng ăn cơm, ngẫu nhiên đáp lại một câu, chờ điện thoại treo, cơm cũng ăn xong rồi. Đường nhiên lại là một cuộc điện thoại tan rã trong không vui.

Tuy rằng hai năm gần đây chuyện thúc giục kết hôn càng ngày càng thường xuyên, nhưng Đường Lê vẫn cứ không muốn kết hôn, nằng và bạn cùng mở một nhà hàng, chính mình ở trong tiệm làm đầu bếp, mỗi ngày có thể làm chuyện mình thích, tiền lương cũng đủ dùng, sinh hoạt như vậy nằng cảm thấy tự do, cũng thỏa mãn.

Còn chuyện thúc giục kết hôn gì đó, mượn một câu trong tiểu thuyết《 ý thiên 》, “hắn mạnh mẽ hắn mạnh, gió thổi qua núi đồi.”

Con người càng đây ưu điểm lớn nhất chính là tính tình tốt, các bằng hữu đều hâm mộ nằng mỗi ngày làm đồ ăn ngon, không thích nghĩ chuyện phiền

lòng. Có lẽ bởi vì chức nghiệp là đầu bếp, Đường Lê có một gương mặt tròn tròn, hơn nữa tính cách ôn hòa không thích tranh đoạt, mềm như bông, từ nhỏ đến lớn bằng hữu đều gọi nàng là Đường Hoàn Từ. Tới tuổi 27, bằng hữu xung quanh có vài người đã kết hôn, vẫn cứ thích gọi nàng là Hoàn Từ.

Đường Lê cho rằng, cuộc sống như vậy sẽ vẫn luôn tiếp tục trôi đi, cho đến lúc mẹ nàng từ bỏ thúc giục kết hôn. Lại không nghĩ rằng không chờ được mẹ mình từ bỏ, lại chờ được sự cố ngoài ý muốn tới trước. Nàng đi ra cửa tham gia tụ hội bạn bè, đi được nửa đường chiếc xe khách lao ra khỏi cây cầu, rớt xuống sông.

Trong phủ thành chủ Bắc Thành, một căn phòng đóng chặt, thiếu nữ dáng người nhỏ xinh phát ra một tiếng nói mơ, như người chết đuối giữa vũng đôi tay, tiếp theo bỗng nhiên mở to mắt.

Nàng kịch liệt thở hổn hển, ngồi dậy, lúc này mới phát hiện bản thân mình ở trong một địa phương hoàn toàn xa lạ, không khỏi lộ ra thần sắc kinh dị.

Cửa phòng bị mở ra, một đại nương tướng mạo hòa ái đi vào, bưng đồ ăn đặt lên bàn, nói với nàng: “Sở cô nương, đừng tiếp tục ngoan cố với thành chủ chúng ta nữa, ăn chút đồ trước đi.”

Sở cô nương, không lâu trước đây vừa mới thay đổi bên trong, giờ này khắc này, Đường Lê đầy mặt mộng bức ngồi bên bàn ăn cơm, vừa ăn vừa nhìn cánh tay cùng bàn tay mảnh khảnh của mình. Dáng người nàng hơi béo, bàn tay và cánh tay đều là thịt, tuyệt không tinh tế như vậy.

Sau tai nạn xe cộ, đại khái là nàng đã chết, biến thành một người khác, nói ngắn gọn, nàng xuyên qua rồi.

Sao lại gặp phải việc xuyên qua này đây? Suy nghĩ lung tung rối loạn một trận, Đường Lê vỗ vỗ ngực, trước không nói cái khác, nàng xem như nhặt về một mệnh, hẳn là cao hứng. Chỉ không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, thân thể này của lại là ai?

Từ phong cách kiến trúc, còn có quần áo trên người đại nương xem ra, nhất định không phải là hiện đại, nhưng cổ đại thì là triều đại nào? Đường Lê cẩn thận hỏi đại nương, “Ta có thể đi ra ngoài không?”

Đại nương nhìn qua là người tính tình lạnh lẽo, vung tay lên, “Chỉ cần cô nương không ra khỏi phủ thành chủ là được, thành chủ phân phó, thời gian hẳn bề quan, Sở cô nương chỉ cần ở đây.”

Đường Lê mang theo tâm tư thăm dò đi ra cửa, lúc đầu chỉ xoay chuyển ở gần chung quanh, nhìn thấy đều là thị nữ trang điểm nha hoàn, hộ vệ trang điểm võ giả, sau đó không cẩn thận đi đến Diễn Võ Trường, nàng nhìn thấy những nhóm võ giả khi múa đao kiếm phát ra các loại quang mang, còn có thể lập tức nhảy lên cọc gỗ cao hai tầng lầu, một chân đứng thẳng trên cái lá ở ngọn cây.

Đường Lê: “.....”

Đây tuyệt đối không phải kì luận một cái triều đại nào nàng từng biết _3” ∠)_

Đường Lê cùng với đại nương đưa cơm kia đã quen thuộc, bắt đầu thường xuyên ra vào phòng bếp, bởi vì đại nương chính là đầu bếp nữ của phòng bếp. Tôn đại nương cũng không nghĩ nàng thể nhưng còn am hiểu nấu ăn, ném đồ ăn nàng làm liền khen không dứt miệng, “thật là ngon, tay nghề này của cô nương có thể vượt qua ta, hai ngày đầu cô nương mới tới, nhìn cô kêu kêu quát quát động tay động chân, như bây giờ thật tốt, ôn ôn nhu nhu thì thành chủ mới có thể thích.”

Đường Lê căn bản không biết cái người được gọi là thành chủ này là ai, mấy ngày nay nàng chỉ hiểu rõ địa phương này là phủ thành chủ Bắc Thành, thân thể này của nàng tên gọi là Sở Li, chuyện khác đều không rõ ràng lắm. Sợ bị phát hiện sơ hở, Đường Lê cũng không dám hỏi nhiều, nàng chỉ nghĩ vẫn nên sớm một chút rời khỏi nơi này, đi một nơi không ai biết mình mới là tốt nhất.

không nghĩ nàng mới từ phòng bếp đi ra, bưng một hộp điểm tâm muốn về phòng, nửa đường liền gặp phiền toái. một thiếu nữ quần áo đẹp đẽ quý giá mang theo hơn mười tôi tớ, ngăn cản nàng lại.

“Sở Li, ta nói cho ngươi, Huyền Ngự biểu ca của ta là thành chủ Bắc Thành, thân phận cao quý, loại tiện dân như ngươi muốn trèo cao cũng không nổi, ngươi đừng tưởng rằng chính mình được Huyền Ngự biểu ca mang về là có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng, chỉ cần ta ở đây, ngươi liền nghĩ cũng không cần nghĩ.” Thiếu nữ kiêu ngạo ương ngạnh vừa dứt lời, cười ác độc: “nữ nhân giống loại như ngươi muốn leo lên Huyền Ngự biểu ca, ta đã thấy nhiều, thể nào cũng phải cho ngươi chút giáo huấn.”

Đường Lê: A? Cái gì?

Thiếu nữ vẫy tay một cái, “Ném nàng vào Quỷ Khóc Lâm cho ta.”

Đường Lê một câu cũng chưa thể nói đã bị người ta bịt kín miệng, chỉ có thể ôm chặt hộp điểm tâm, bị người ta xách lên giống như tay nải ném nàng vào trong một rừng cây âm trầm quỷ dị.

Bốn phía đều là sương mù dày đặc, trong sương mù dày đặc có nhánh cây đen đúa khủng bố đan xen, không có đường phía trước, cũng thấy không rõ dấu vết. Đường Lê ôm hộp điểm tâm đứng tại chỗ, cảm thấy chuyện này hết thảy đều có loại cảm giác mạc danh quen thuộc, nhưng đến tột cùng quen thuộc chỗ nào, nàng thể nào cũng nhớ không nổi.

Nàng nghe thấy chung quanh tiếng gió ù ù, trong lòng có chút lúng túng, lo lắng chỗ này có quỷ. Vừa rồi đại ca kia ném nàng vào đây rồi nhảy lên cao ba

mét, kiếm trên tay còn sáng lên, thực không khoa học, cho nên trong rừng cây này khả năng cũng có thứ quý quái không bình thường.

một mình ở chỗ này, Đường Lê cảm thấy sợ, không khỏi mở nắp hộp điểm tâm ra, cầm khối điểm tâm gặm hai ngụm áp sợ. Chính vào lúc này, một con vật cả người đỏ lửa, nhìn qua như là hồ ly xuất hiện ở bên bụi cây, ngó nhìn một lát liền tiến lên kêu ô ô.

Đường Lê dứt cho nó khối điểm tâm, hồ ly ngậm điểm tâm, kêu ô ô với nàng, liền dẫn đường ở phía trước. Đường Lê mặt lộ vui mừng, vội vàng cầm váy lên đi theo. Nàng đi thật lâu, lâu đến mức Đường Lê đều cảm thấy sắp đi không nổi, phía trước mới mờ hồ lộ ra ánh sáng. Hồ ly lại ô một tiếng, nhảy vào sương mù, biến mất không thấy.

Đường Lê ai một tiếng, muốn đuổi theo, tuy rằng không đuổi được hồng hồ ly, nhưng sương trắng trước mắt càng mỏng đi, cây cối cũng không còn, lại đi thêm ra ngoài mấy chục bước, trước mắt rộng mở thông suốt. Chân trời treo một vòng hoàng hôn, ánh nắng chiều đỏ máu bày ra, chiếu thành vô số khoảng loang lổ trước mặt.

Buông hộp điểm tâm, Đường Lê ngồi dưới đất đấm đấm chân. không đấm không được, nàng bị cảnh tượng trước mặt dọa đến mềm chân.

Trước mặt đã không có cây cối, chỉ có vô số đồi núi nhấp nhô, cờ xí này nọ cắm trên gò đất đã tàn phá, vô số thi thể biến thành xương trắng, gió cát thật sự lợi hại. Là chiến trường xưa hay là địa phương nào, vì sao có nhiều thi thể xương trắng như vậy?

Đường Lê cảm thấy da đầu tê dại, muốn chạy, nhưng phía trước là thi thể đắp thành núi, phía sau là quỷ lâm sương trắng rắc rối phức tạp, chỗ nào nàng cũng không muốn đi.

Đầy đến tột cùng là chỗ nào..... trong đầu Đường Lê đột nhiên linh quang chợt lóe, chợt tỉnh ngộ cảm giác quen thuộc lúc trước của mình từ đâu mà đến.

Thành chủ Bắc Thành, Huyền Ngự biểu ca, Sở Li, Quỷ Khóc Lâm..... Đường Lê xâu những thứ đó thành một đường, tìm ra manh mối liên quan ở nơi sâu thẳm trong ký ức.

Vào năm cấp 3 nàng xem quyển tiểu thuyết đầu tiên, một quyển tiểu ngôn ngược luyến cầu huyết, lúc ấy thực lưu hành loại ngôn tình này, đều là thuê ở hiệu sách gần nhà.

Trong tiểu thuyết, nam chủ là thành chủ Bắc Thành, một trong bốn thành ở bốn hướng, gọi là cái gì Huyền Ngự, nàng quên mất tên, nữ chủ hình như chính là Sở Li. Thân thể này Đường Lê nhớ không rõ chi tiết, chỉ nhớ được đại khái. Hình như nữ chủ là một cô nhi từ nhỏ lưu lạc khắp nơi, gặp được nam chủ, bởi vì diện mạo giống bạch nguyệt quang của nam chủ, được nam chủ mang về Bắc Thành, hai người là một đôi hoan hỉ oan gia ôn ào nhốn nháo, nam chủ trong quá trình này yêu nữ chủ, lại trước sau không chịu thừa nhận, bởi vì bạch nguyệt quang vì cứu hắn mới trọng thương lâm vào ngũ say, hắn cảm thấy mình không thể phản bội bạch nguyệt quang, vì thế đối với nữ chủ khi lạnh khi nóng, nữ chủ trong lúc vô tình biết được bạch nguyệt quang tồn tại, phát hiện nàng ta và mình lớn lên giống nhau như đúc, vì thế cho rằng nam chủ coi mình như thể thân.

Gút mất một đường, hai người rơi vào cảnh đẹp sắp giải trừ hiểu lầm, thì bạch nguyệt quang tỉnh lại, châm ngòi nam chủ thương tổn nữ chủ, đương nhiên làm nữ chủ xứng ác độc, bạch nguyệt quang cuối cùng bị vạch trần gương mặt thật, nữ chủ rốt cuộc cùng với nam chủ kết cục trọn vẹn. Trong đó cốt truyện cầu huyết nhất chính là nữ chủ cùng với bạch nguyệt quang kia kỳ thật là hai chị em sinh đôi, vì lúc hai người sinh ra, nữ chủ bị kẻ thù mang đi, mất đi thân phận, hơn nữa nam chủ cho rằng khi còn bé lần đầu tiên tương ngộ cùng bạch nguyệt quang, kỳ thật là cùng nữ chủ, đơn giản là hai người lớn lên giống nhau, hần hiểu lầm, cùng với bạch nguyệt quang kia thay hần chần mui tên mà trọng thương kỳ thật cũng là tự biên tự diễn.

Lúc ấy các bạn học nữ quanh Đường Lê đều si mê với nam chủ lãnh khốc cùng bá đạo, chỉ có Đường Lê không thể, nàng chán ghét đến chết nam chủ cùng với nữ chủ làm trời làm đất, lại đau lòng nhất nam xứng si tình.

Nam xứng si tình Tồn Nô, là một sát thủ phi thường lợi hại, hắn vô tâm vô tình, thiên hạ đệ nhất, đơn giản là được nữ chủ cứu một mạng, sau đó liền cam nguyện yên lặng bảo hộ nàng, biết cái gì là yêu, cuối cùng còn vì nàng mất đi sinh mệnh.

Lúc trước bởi vì so sánh nam chủ với nam hai ai tốt hơn, Đường Lê còn nháo lớn một trận với bạn ngồi cùng bàn. Đó đại khái là lần đầu tiên Đường Lê vốn tính tình tốt mà lại ồn ào cùng với người khác đến như vậy. Sau lại cũng vì Tồn Nô chết trong tiểu thuyết, Đường Lê khóc hai ngày.

Nếu nàng nhớ không lầm, trong tiểu thuyết Tồn Nô cùng nữ chủ gặp mặt lần đầu tiên chính là ở Quỷ Khóc Nguyên sau Quỷ Khóc Lâm, hắn bị trọng thương, bị người của tổ chức ghen ghét ám hại, ném vào Quỷ Khóc Nguyên, lúc sắp chết gặp được nữ chủ.

nói cách khác, hiện tại Tồn Nô ở trong đám những tử thi trước mặt đó, mà nàng hiện tại trở thành nữ chính ‘Sở Li’, đi đến cứu người.

Đường Lê nhìn cả đồng xác chết, ôm chặt hộp điểm tâm của mình đứng lên. Nam thần sơ tâm, mỗi tình đầu thiếu nữ, cho dù qua mười mấy năm, vẫn cứ đặc biệt, tuy không biết vì cái gì lại xuyên thành nữ chính câu chuyện này, nhưng hiện tại phải đi cứu hắn, bằng không hắn sẽ chết!

Dẫn lên những xương cốt xấp xỉ cùng quần áo rách nát đó, Đường Lê một chân thấp một chân cao đi trong đồng thi thể, nàng nhìn thấy trên những thi thể đã nhiều năm thế nhưng còn có thi thể tương đối mới mẻ, còn chưa hư thối hết, tàn mất ra từng đợt tan tưởi. Các loài chim ăn xác chết tụ tập bên nhau mổ thi thể, bị bước chân Đường Lê kinh động đến cũng không bay lên, từng con quay đầu nhìn chằm chằm nàng, phát ra tiếng kêu cạc cạc.

Cái cảnh tượng này thật là khủng bố và ghê tởm nhất đời. Đường Lê đi loạn trên từng gò đất, phát hiện mình căn bản không biết cái xác nào mới là Tồn Nô, nàng chỉ đành nếu phát hiện một khối thân thể mới hơn liền đi xem xét đối phương đã chết chưa.

Tìm mười mấy gò đất, chân trời chỉ còn lại có một tia ánh sáng, nàng rút cuộc ở trong một mảnh phế tích thi cốt hoang vu, thấy một bóng người màu

đen không giống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Tồn Nô

Bốn phía đều là một mảnh hoang vu xám trắng, mà người kia toàn thân đều là màu đen nặng nề, phảng phất như ánh sáng không soi vào được.

Đường Lê sững sốt, không chút suy nghĩ chạy sang bên đó, thi cốt phế tích dưới chân phát ra tiếng lao xao, sụp xuống từng mảnh nhỏ, nằng trợt xuống dốc, đi tới bên người kia.

Mấy con chim ăn xác đậu ở gần đó, định đi mổ thịt tươi, Đường Lê vội vàng vung tay đuổi chúng nó đi. Còn chưa thấy rõ người này đến tốt cùng lớn lên thế nào, nằng đã ngửi thấy một mùi máu tươi nồng đậm, thân thể này có rất nhiều vết thương, đây người máu tươi, nhiễm hồng đồng xương trắng dưới thân, trên đôi tay cũng đều huyết nhục mơ hồ, tất cả đều là vết máu.

Cho dù vết thương chồng chất như vậy, trong tay hắn vẫn nắm chặt một thanh trường đao. Thân đao thẳng tắp, cán dài đen nhánh, đồng dạng bị tẩm trong máu.

Bởi vì nhìn quá mức thảm thiết, Đường Lê theo bản năng ngừng thở, vươn tay, cẩn thận lật người đó lên. Hắn vốn ngã trên mặt đất, tóc đen tán loạn che khuất mặt, Đường Lê lật hắn lên, muốn thử xem hắn còn thở hay không.

Tóc đen chảy xuống, lộ ra gương mặt thanh niên rất đẹp, mày dài mũi cao, lông mi phả lệ rất dài, đôi mắt nhắm cùng đôi môi tái nhợt mím chặt làm hắn nhìn qua có loại cảm giác sắc bén mà yếu ớt đầy mâu thuẫn. Tóc của hắn thực đen, trên mặt làn da lại trắng, đen trắng phân biệt rõ ràng càng có vẻ thanh thấu đến cực điểm.

Cơ hồ trong nháy mắt, Đường Lê khẳng định đây là Tồn Nô, thời thiếu nữ, nằng vì nam thần này mà khuynh tâm. Hiện giờ nằng đã lớn lên thành thực, mà vị nam thần này sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt, vẫn là hình tượng như lúc ban đầu nhìn thấy trong sách.

Đường Lê cẩn thận thử hô hấp của hắn, lại nghe tim đập, phát hiện hắn tuy rằng bị thương rất nặng nhưng còn sống, tạm thời buông tâm rồi thay hắn lau mồ hôi lạnh.

Nàng không phải bác sĩ, không biết chữa bệnh, tuy rằng trong nguyên tác nữ chủ tựa hồ cũng không làm cái gì, chỉ đút chút nước, ban đêm ôm hắn làm ấm thân mình gì đó, Tồn Nô là tự mình tỉnh lại, thật sự như vậy cũng được?

Đường Lê cuối cùng quyết định tin tưởng lực sinh mệnh ngoan cường của tiểu nam thần —— đúng, năm đó là nam thần, hiện giờ là tiểu nam thần, rốt cuộc hắn nhìn so với tuổi nằng trong thực tế còn nhỏ hơn.

Tồn Nô trước sau không tỉnh lại, mắt thấy bóng đêm thâm trầm, bốn phía bắt đầu lạnh, Đường Lê ở chung quanh bận rộn thu thập một ít gỗ vụn, vải rách linh tinh có thể đốt cháy, đốt lên đồng lửa.

Từ bên hông móc ra mồi lửa, thật vất vả đốt lửa, nhưng gió quá lớn thổi ngọn lửa nhảy không ngừng. Nàng nhìn xuống Tồn Nô còn đang hôn mê không hề phản ứng, đứng dậy lại bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Đường Lê thực may mắn tìm được một miếng vải lớn còn chưa hư hỏng, nhìn qua như là vải lều chắc chắn bị nằng lôi ra từ trong đồng bạch cốt, dùng trụ thủ nhỏ móc từ trong tay áo sửa sang lại miếng vải, cuốn thành một cái bao. Trừ cái đó ra, nằng còn thu thập một ít đồ vật dùng được, nửa kéo nửa ôm trở lại bên đồng lửa, chọn tốt vị trí, làm cái lều nhỏ giản dị có thể chắn gió, tuy rằng vẫn lọt chút gió, nhưng so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Đồng lửa dần dần đốt lên, Đường Lê sờ sờ tay Tồn Nô, phát hiện tay hắn lạnh lẽo, vì thế dịch lại gần đồng lửa hơn, cũng cẩn thận nâng đầu của hắn và nửa người trên lên, dịch đến trong ngực mình, cuối cùng dùng áo ngoài quấn lên hai người.

Cảm giác ôm một người xa lạ thật kì quái, nhưng ngẫm lại đây là người mình yêu thích thương tiếc từ thời thiếu nữ, cảm giác không được tự nhiên kia liền biến thành một loại vi diệu kích động như nằm mơ nói không nên lời.

Làm xong hết thảy, Đường Lê chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, mới cảm giác mình eo đau lưng đau.

Bởi vì phải chiều cổ người, nằng đã không rảnh lo lắng đến một mảnh thi cốt đầy sợ hãi lúc ban đầu. Con người nằng vốn có thuộc tính mẹ già thích nhọc lòng, thích chiều cổ người khác, cho nên từ nhỏ đến lớn, bằng hữu ý lại nằng rất nhiều. Năm đó nằng học đại học, làm trưởng phòng ngủ, học kỳ đầu tiên qua đi, trừ nằng, những người còn lại tất cả đều được nằng nuôi béo hơn mười cân, tất cả mọi người đều gọi nằng là tay đường heo thiện nghệ, hoặc trực tiếp nói đùa gọi nằng là mẹ.

Vì càng dễ chiều cổ một đám lười biếng, theo thói quen nằng mang trên người rất nhiều vật nhỏ, có thể nói là túi bách bảo, cái thói quen này bảo trì tới bây giờ, cho nên hiện tại trên người nằng không chỉ có mồi lửa trụ thủ, thậm chí trong túi còn có hơn mười gói gia vị, mấy miếng đường lấy trong bếp, túi

tay áo còn có khăn lụa, dây cột tóc, lược cùng với bạc vụn và đồ vụn vặt.

Thời khắc đều chuẩn bị thực đầy đủ.

Lúc sáng sớm, Đường Lê tỉnh lại, một đêm này nàng chỉ thoáng chớp mắt một lát vào lúc sắp hùng đông, còn nửa mộng nửa tỉnh, trong mộng đại khái là mẹ nàng đang thúc giục kết hôn, về sau cũng nghe không rõ thanh âm mẹ nàng tức giận đến mắng nàng.

Thất thần trong chốc lát, Đường Lê cúi đầu nhìn về phía Tôn Nô, hấn chưa tỉnh, vẫn cứ nhắm mắt, bất quá thân thể so với ngày hôm qua ảm áp hơn.

Đồng lửa đã tắt, hong lửa cả đêm, yết hầu khô rát, thấy trên môi Tôn Nô khô khốc bong da, Đường Lê sớm đã đoán trước móc khăn ra, cầm lấy cái nắp hộp điểm tâm lộn ngược bên cạnh, chấm sương sớm ở trên nhuận nhuận môi cho hấn.

Đáng tiếc, chung quanh không thấy có nguồn nước.

Mới vừa thu khăn lại, Đường Lê chợt đối diện cùng một đôi mắt đen nhánh. Tôn Nô không biết mở mắt khi nào, đang lẳng lẳng nhìn nàng.

Đôi mắt và tóc hấn đều giống nhau, bởi vì quá thuần túy, có vẻ vô cùng sạch sẽ, ánh mắt nhìn nàng càng bình tĩnh, không có nghi hoặc cũng không có sát khí, không quá phù hợp với thân phận đệ nhất sát thủ của hấn.

Nhưng Đường Lê biết, trong nguyên tác, Tôn Nô chính là một người thuần túy. Khi còn bé bởi vì nhà nghèo và nạn đói hấn bị thân nhân vứt bỏ, sư phụ nhặt hấn về, dạy hấn giết người, cho hấn ăn, dù sau đó hấn đã trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, dù sư phụ đã chết, hấn vẫn ở lại tổ chức. Nhân sinh của hấn chỉ có một việc giết người này, cho đến khi gặp được nữ chủ, hấn mới hiểu được vũ khí trong tay trừ giết người, còn có thể bảo hộ người.

Cứ như vậy thoáng vừa thất thần, Đường Lê phát hiện đôi mắt Tôn Nô lại nhắm lại, không phát một tiếng từ cổ họng mà lần thứ hai hôn mê đi.

Đường Lê nhìn Tôn Nô hôn mê ở trong lòng ngực, đập đập ngực, rốt cuộc hiểu rõ mấy bằng hữu truy tình vì sao gọi idol của mình là “Con trai”, rồi “anh trai”, ngẫu nhiên còn gọi là “Bố già”, rõ ràng đều là một người.

Lúc Tôn Nô không mở mắt, Đường Lê cảm thấy tiểu khả ái này thật là chọc người thương tiếc, muốn chiều cổ hấn như chiều cổ hải tử, nhưng vừa rồi hấn tỉnh lại đối diện với nàng, trong nháy mắt Đường Lê phát hiện mình phải gọi hấn là bố già, chưa ra tiếng khí tràng đã cực mạnh!

Bố già sát thủ vừa nhắm mắt, lại biến thành tiểu khả ái. Đường Lê chuyển đầu hấn từ trên đùi mình xuống dưới, để hấn nằm thoải mái hơn, sau đó đứng dậy ôm hộp điểm tâm đi tìm nguồn nước. Nhưng mà tìm một vòng chung quanh, nàng cũng không phát hiện nguồn nước, thật ra bầu trời tụ tập mây đen, giống như sắp mưa.

Đường Lê chạy về, phá đi cái lều chắn gió giản dị ngày hôm qua vội vàng làm ra, một lần nữa làm thứ có thể che mưa, lại tìm được mấy đồ vật như mũ giáp, xếp một loạt chuẩn bị hứng nước. Vốn dĩ nếu không tìm được mấy thứ này, nàng đã chuẩn bị dùng xương sọ để hứng, nếu thật dùng sọ đựng nước, nàng cảm thấy mình có khả năng sẽ uống không vào.

Các thứ khác có thể đốt như vải vụn, gỗ khô, cột cờ hồng vân vân, nàng cũng góp nhặt không ít, suốt một ngày, chứng thu thập phát tác, Đường Lê tựa như con ong mât nhỏ cần lao bận tới bận lui, cũng không phát hiện lúc này Tôn Nô đã tỉnh lại rất nhiều lần, nằm ở kia nhìn nàng.

Trong tiếng sấm chớp, nước mưa rơi xuống, Đường Lê ôm được trong ngực hai cái mũ giáp mới tìm ra, chạy về lều tránh mưa, ngồi xổm xuống lau tay sạch sẽ, vỗ vỗ bụi trên người, lại lần nữa ngồi vào vị trí ngày hôm qua. Nàng nâng đầu Tôn Nô lên, gối lên đùi mình.

Nước mưa tí tách, dọc theo lều chảy xuống, cũng rơi vào bên trong những mũ giáp đó. Đường Lê đợi chốc lát, dùng hộp điểm tâm lấy chút nước, bung lên uống hai ngụm, cuối cùng giảm bớt khát khô.

Nàng còn muốn dứt cho Tôn Nô chút nước, nhưng người chưa tỉnh, nàng không có cách nào. đang nghĩ biện pháp, Tôn Nô tỉnh lại.

“Huynh tỉnh, muốn uống nước sao?” Đường Lê lộ ra tươi cười.

Tôn Nô không cự tuyệt, từ tay nàng uống xong nước, lại quay đầu nhìn nàng.

Đường Lê thấy hấn có thể uống nước đã thấy thực cảm động, thấy hấn nhìn mình, liền tự giới thiệu: “Ta là Đường Lê, là người vào nhăm nơi này, huynh thì sao?”

Tôn Nô há mồm, nói hai chữ, “Tôn Nô.”

Thanh âm hấn đặc thù, mang theo một loại âm sắc khàn khàn. Đường Lê nhớ rõ giống trong sách nói khi còn bé hấn bị thương cổ họng, sau đó trải qua trị liệu vẫn không hoàn toàn chữa khỏi, cho nên thanh âm hấn so với người bình thường càng trầm thấp khàn khàn hơn, trong nguyên tác hấn cũng không thích nói chuyện.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm này, Đường Lê chỉ cảm thấy giống như bị người ta sờ từ gáy một đường đến xương cùng, có cảm giác đỉnh đầu tê rần.

Tiểu nam thần mới tình đầu sao lại có thanh âm đặc thù như vậy, dễ nghe như vậy? Đường Lê muốn nghe hấn nói thêm mấy câu, không khỏi trông mong tìm đề tài hỏi: “Là hai chữ nào a?”

Tôn Nô như cũ dùng thanh âm khàn khàn kia trả lời nàng, “Tôn là quê tôn trong Bát quái, Nô là từ nữ nô.”

Đường Lê nghe mà sắp say, đôi mắt lóe sáng, “Vậy Tôn Nô, huynh có đói bụng không, có muốn ăn gì không? Ta chỗ này còn mấy khối điểm tâm.”

Tôn Nô không có tinh thần, một lát sau lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc hắn ngủ thực an tĩnh, hơi thở bằng phẳng, Đường Lê chống đầu nhìn hắn, không được bao lâu trong tiếng mưa rơi, khắc chế không được buồn ngủ, đầu nghiêng một chút cũng đã ngủ.

Tôn Nô tỉnh lại ở trong ngực nàng, nàng còn đang ngủ, tóc bên má rũ ở bên má Tôn Nô. Tôn Nô không biết nữ tử này có thân phận gì, nhưng hắn không cảm giác thấy nàng có ác ý, cho nên không có quá nhiều phản ứng đối với việc nàng tiếp cận hắn.

Thân thể bị thương quá nặng, hắn cố hết sức nâng tay phải lên, nhìn thấy vết máu phía trên được chà lau sạch sẽ, còn dùng một miếng khăn băng bó cẩn thận, trường đao của hắn đặt ở trong tâm tay, ngón tay vừa động là có thể sờ tới.

hắn đầu tiên là động động ngón tay, chạm chạm thân đao, rồi sau đó chần chờ, chậm rãi giờ tay chạm vào gò má nữ tử đang ôm mình, nhẹ nhàng chạm vào một chút liền buông tay xuống.

Cảm nhận được độ ẩm nơi đầu ngón tay chạm vào, hắn không khỏi nghĩ, đây là một người tồn tại chân thật.

Ước chừng mấy ngày trước, Tôn Nô cho rằng mình sẽ chết ở chỗ này, giống như rất nhiều thi thể nơi đây, cuối cùng biến thành bạch cốt vô danh. Hắn không nghĩ tới sẽ có người cứu mình, bởi vì hắn không có thân nhân cũng không có bằng hữu, cho nên sẽ không có ai tới cứu hắn. Như vậy cũng không có gì không tốt, hắn từng giết rất nhiều người, bắt đầu từ lúc sư phụ dạy hắn giết người đầu tiên, hắn đã biết, có một ngày mình cũng sẽ bị người ta giết chết như vậy.

Sư phụ đã nói, người như bọn họ, sẽ không có kết cục tốt, có lẽ nắm mồ cũng không có.

hắn có thể cảm thấy thân thể mình dần dần lạnh băng, người được khí vị từ vong. Nhưng mà, đột nhiên, hương vị đó đã bị một loại hương vị khác thay thế, đó là một loại mùi hương trên thân thể người, sạch sẽ lại mềm mại, rất gần hắn, bao vây lấy hắn, thân thể cũng chậm rãi trở nên ấm áp. Lần thứ hai tỉnh lại, hắn nhìn thấy sáng sớm dương quang, còn thấy được ở đây trong ánh mặt trời mơ hồ có một nữ tử, hoảng hốt như là một giấc mộng, nháy mắt biến mất trong bóng tối.

Tôn Nô muốn nhìn rõ người này có bộ dáng gì, hắn đã tỉnh lại rất nhiều lần, đều nhìn thấy một bóng hình đang bận rộn chung quanh, tuy rằng vẫn không thấy rõ dáng vẻ nàng, nhưng mỗi lần hắn mở mắt, người này đều ở đây.

Lúc nàng dò hỏi tên của hắn, tươi cười thực ôn nhu, cái loại biểu tình này làm Tôn Nô nghĩ đến bông hoa mềm mại lại thơm ngọt, là tồn tại hoàn toàn bất đồng với hắn.

hắn bỗng nhiên nhớ tới hai năm trước chính mình phụng mệnh đi giết một người, trong viện của người nọ có một gốc cây lê trắng, dưới ánh trăng hoa nở rất đẹp mắt. Bọn họ ở trong viện triển đấu mấy chiêu, cuối cùng hắn một đao chém xuống đầu người nọ lăn dưới gốc cây hoa lê trắng, máu tươi phun tung toé lên cây, nhuộm hồng một cành hoa lê. Lúc ấy hắn nhìn cành hoa lê đó, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cố áy náy.

hắn chưa bao giờ áy náy với những cuộc đời chết ở trong tay mình, một khắc đó lại cảm thấy mình không nên làm máu bắn lên nơi sạch sẽ thuần trắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Có gì ăn ngon không?

Tôn Nô ngay từ đầu cũng không có tên, hắn bị người nhà vứt bỏ rồi một mình lưu lạc, bị thương bị ốm suýt chết, giọng nói là hồng vào lúc đó, một ít việc khi còn nhỏ cũng quên mất, đương nhiên cũng không có tên. Sư phụ nhặt hắn về, chưa đặt tên cho hắn, mãi đến hắn mười hai tuổi có thể một mình đảm đương, hắn được một cây đao, đao này tên gọi là Tôn, sau đó sư phụ hắn liền gọi hắn là Tôn Nô, nói đời này hắn đều chỉ dùng làm nô lệ của thanh đao.

Nhưng mà trừ sư phụ đã sớm chết đó, rất ít người dám gọi hắn như vậy, đại bộ phận những người lúc không thể không giao tiếp với hắn, đều chỉ gọi hắn là “Tôn”.

Kỳ thật Tôn Nô cũng không để ý người khác xưng hô mình thế nào, cũng không để bụng lời sư phụ nói năm đó, đao đối với hắn mà nói, là chiến hữu duy nhất làm bạn với hắn, mà không phải thứ gì khác.

Tôn Đao là một cây đao rất kỳ quái, trời sinh không vỏ lại quá mức sắc bén, cho dù Tôn Nô, ban đầu cũng bị lưỡi đao này cứa rất nhiều lần, sau đó hắn quen rồi, sẽ không bị đao cắt, liền tùy tay dùng vải bọc lại coi như vỏ đao. Chỉ có lúc cùng người khác động thủ có chút phiền phức, đao khí vừa động, những mảnh vải đó liền nát, không có cách nào dùng tiếp.

Chính hắn cũng không quá để ý chuyện đó, những người khác lại có vẻ nhìn không nổi, cho nên lão đại của tổ chức sát thủ chuyên môn sai người đúc

cho hấn cái vỏ đao, nạm vàng dát bạc, còn khám bảy viên dạ minh châu. Cầm vào tay quá nặng cũng thôi, dạ minh châu ban đêm sáng lên, thực bất lợi cho hấn ẩn núp, bị hấn dùng tay moi ra, vỏ đao cuối cùng mới có thể sử dụng được.

Cứ như vậy dùng mấy năm, rốt cuộc trong lần bị phục kích ở đây, hấn làm thất lạc.

“Vỏ đao không thấy không phải thực phiền toái sao, cầm như vậy sẽ cắt vào tay, bằng không ta làm cái vỏ đao cho huynh, khẩn cấp dùng tạm thời một chút.”

Đường Lê nói như vậy, đi Quý Khóc Lâm bên cạnh muốn chặt một nhánh cây thô trắng về làm vỏ đao cho tiểu nam thân. Nhưng nàng dùng trủy thủ cửa nửa ngày cũng không thể cắt ra một cái khe trên nhánh cây, chỉ đành chạy về hỏi mượn đao của tiểu nam thân.

Tôn Nô nghe nàng nói xong, giật giật ngón tay, đưa cho nàng thanh đao đen nhánh đặt ở bên mình, “Cẩn thận, đao sắc bén.”

Tiểu ty ty Đường Lê bị giọng nói khàn thấp của tiểu nam thân liêu đến không được, cầm đao phản chấn vô cùng đi chặt cành cây, quả nhiên lưỡi đao lợi hại, mới chém vài cái đã chặt đứt, nàng dứt khoát chém thêm mấy cành, toàn bộ kéo về.

Nàng làm việc từ trước đến nay nhanh nhẹn, đo đo Tôn Đao, dùng trủy thủ trước mắt đánh dấu, cầm Tôn Đao bắt đầu tước vỏ đao. Nhánh cây trong Quý Khóc Lâm này rất kỳ quái, bề ngoài đen nhánh, tước đi vỏ cây, bên trong vẫn đen, Đường Lê làm ra cái vỏ đao màu đen, cuối cùng cầm Tôn Đao vào trong vỏ đao, vừa khít. Làm một cái đồ dùng tạm thời, đủ tư cách.

“Huynh nhìn xem, có được hay không?” Lau lau mồ hôi trên trán, Đường Lê đưa thanh đao trong vỏ cho Tôn Nô nửa nằm ở kia.

Tôn Nô tiếp nhận nhìn hai mắt, nói: “Thực tốt.” Trong lòng hấn kỳ thật có chút cao hứng, bởi vì hấn thích cái vỏ đao đơn giản này, so với vỏ đao lúc trước lão đại của tổ chức chuyên môn cho người làm cho hấn còn đẹp hơn, hấn còn cảm thấy chiến hữu Tôn Đao của mình cũng sẽ càng thích cái vỏ đao này.

Đường Lê biết hấn cũng thích, lúc tiểu nam thân này trầm mặc ít lời quay vỏ đao, trong ánh mắt đen nhánh có hai điểm sáng, quá xinh đẹp.

Nhìn thấy người mình chiều cổ cao hứng, Đường Lê càng cao hứng, dứt khoát lấy một nhánh cây khác làm cho Tôn Nô một cái quai trượng giản dị. hấn bị thương quá nặng, vừa mới có thể ngồi dậy, muốn đi đường còn thực miễn cưỡng, quai trượng này nói không chừng qua hai ngày có thể sử dụng được rồi.

Còn một ít nhánh cây, Đường Lê vốn dĩ chuẩn bị dùng để nhóm lửa, ai biết nhánh cây này vừa thiêu cháy liền tán mát ra một mùi thoai, còn rất khó đốt, nàng đành phải bỏ cái ý niệm này, dùng nhánh cây già cổ cái lều một chút.

Tôn Nô tình huống không tốt, hai người tạm thời không thể di động, hiện tại vấn đề lớn nhất chính là đồ ăn. Quý Khóc Lâm cây cối quý dị, nhìn thực vật đen tuyền quái dị khẳng định không thể ăn, đám núi xác người này lại không có một ngọn cỏ, điều kiện phi thường gian khổ, dựa vào một hộp điểm tâm Đường Lê mang theo kia, kiên trì không được mấy ngày.

Cuối cùng, Đường Lê không thể không hướng mục tiêu về những con chim ăn xác người, muốn thử xem có thể bắt được mấy con hay không.

Tôn Nô hôn mê nhiều, tỉnh lại ít, mỗi lần hấn tỉnh lại đều sẽ phát hiện Đường Lê đang vất vả cần cù lao động. Lúc này tỉnh lại hấn nhìn thấy Đường Lê đang bắt chim, vừa vận bổ nhào vào một con, gắt gao ấn lên mặt đất.

Tôn Nô: “.....”

Bọc cái túi rách còn đang nhúc nhích trở về, Đường Lê phát hiện Tôn Nô tỉnh, đầy mặt triu mến hỏi hấn có đói bụng không.

Tôn Nô nhìn chằm chằm chim ăn thịt nàng bắt trong tay, thanh âm trầm thấp, “Loại chim này không thể ăn, có độc.”

Đường Lê vừa nghe, phát ra một tiếng than thở thất vọng, nhẹ buông tay, thả con chim ăn xác bị rụng không ít lông chạy mất. Con chim đen lúc trước âm âm trầm trầm, lúc này lông chim thừa thớt, phát ra vài tiếng kêu cạc cạc kì quái, vỗ cánh phành phạch chạy trời chết, thể nhưng có chút ý vị đáng thương hề hề.

Đặt cái túi rách sang ở một bên, Đường Lê ngồi ở bên cạnh Tôn Nô, có chút đáng tiếc, “Ta vốn dĩ muốn nấu chút canh thịt cho huynh uống.” Bị thương thành như vậy, cũng không có cái gì bồi bổ, sao có thể khỏe nhanh được.

Lúc trước nàng có người bạn không cẩn thận ngã từ thang lầu xuống, bị gãy chân, ở bệnh viện một tháng, nàng hơn hai mươi ngày liên tục đưa các loại canh móng heo khác nhau. hiện tại tiểu nam thân bị thương cả người, Đường Lê cảm thấy hấn là hảm chút canh gà, tạm thời không có gà chỉ có thể dùng chim chấp vả, ai biết chim lại không thể ăn.

“Ta không đói.” Tôn Nô lắc đầu, “Nàng nên nghỉ ngơi.” Nàng hình như vẫn luôn bận rộn.

Đường Lê cười cười, “Vậy được rồi, ta đi ngủ một lát.” Nàng mấy ngày nay cơ hồ không nghỉ ngơi, vẫn luôn bận rộn, trừ vấn đề tính cách, cũng có nguyên nhân là không quen, đột nhiên thay đổi thể giới, thay đổi thân thể, thật sự không dễ quen thuộc. Lúc trước ở phủ thành chủ Bắc Thành, buổi tối nàng cũng không ngủ được, ban ngày đi theo Tôn đại nương ở trong phòng bếp nơi nơi tìm việc làm.

một giấc này nàng ngủ thật sự sâu, tỉnh lại trời đã sắp tối đen, ngồi dậy dụi dụi mắt, theo bản năng nhìn bên cạnh, Đường Lê lập tức bị dọa tỉnh. Vị trí lúc

trước Tôn Nô nằm không có ai.

hắn đi rồi, hay là đã xảy ra chuyện gì? Hoặc là..... là đi vệ sinh? Đường Lê đứng lên nhìn nhìn khắp nơi, miệng gọi: “Tôn Nô?”

Gọi vài tiếng không ai đáp lại, lúc này nàng mới hốt hoảng, bò lên một cái gò đất cao nhất ở gần đấy nhìn ra xa. Mới vừa bò lên, nàng đã nhìn thấy cách đó không xa một bóng người màu đen tập tễnh đi tới bên này.

Là Tôn Nô. Đường Lê chạy nhanh xuống, chạy đến trước mặt hắn, nàng mới phát hiện Tôn Nô dùng cái quai trượng nàng làm cho hắn, trong tay còn cầm một con vật đang chảy máu. Nàng sững sốt, “Huynh đi săn thú? Huynh còn bị thương đó.”

Nàng thật khâm phục thể chất của tiểu nam thần, lúc này mới mấy ngày a, đã có thể tự mình đi lại, đôi là nàng khả năng phải nằm hai tháng. Chờ nhìn thấy miệng vết thương trên người Tôn Nô vỡ ra, lại bắt đầu đổ máu, Đường Lê quả thực đau lòng muốn chết.

“A, sao huynh không cẩn thận một chút, miệng vết thương nứt ra rồi, có đau không? Khăng định là rất đau. Huynh ở chỗ nào bắt được thú này? Huynh đi đường cũng không nổi, khăng định rất khó bắt đi? Tới, ta cõng huynh về.” Đường Lê lái nhai, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, Tôn Nô vốn dĩ muốn trả lời, nhưng hắn mới vừa há mồm liền phát hiện mình không theo kịp, đành phải ngậm miệng yên lặng nghe.

Chờ nhìn thấy Đường Lê làm bộ muốn cõng mình, hắn thoáng xê dịch ra sau, tránh khỏi tay Đường Lê. Hắn cảm thấy nếu mình đè xuống, khả năng sẽ áp nàng ngã sấp xuống. Nàng vì sao cảm thấy có thể cõng nổi hắn?

“Nàng không cõng nổi ta.” Tôn Nô nói thẳng.

Bị nam thần che mờ hai mắt, Đường Lê tìm về lý trí, chỉ có thể lựa chọn đỡ hắn trở về, lại chà lau máu trên miệng vết thương cho hắn.

Áo đen cỡi ra, lộ ra ngực cùng với vai lưng, tăng cơ bắp hơi mỏng bởi vì đau đớn mà căng chặt, hình dạng cơ bắp phá lệ xinh đẹp, phía trên đan xen vết thương đều làm người ta cảm thấy gọi cảm vừa khốc vừa soái. Tôn Nô tóc không búi, xõa trên vai, Đường Lê kéo tóc của hắn sang một bên, cảm thấy mình lau vết thương đến run tay, đau lòng nam thần lại nhớ nhà, nhưng cái hormone bạo lều này thật sự làm người ta mặt đỏ tim đập, quả thực cảm giữ không nổi.

Đường Lê cảm thấy mình phải nói cái gì dòi đi lực chú ý một chút, nhìn thấy con mèo bị đặt một bên, mở miệng hỏi: “Tôn Nô, huynh bắt cái gì đây, sao lúc trước ta không phát hiện ra?”

Tôn Nô nghiêng mặt, để nàng chà lau vết thương ở vai lưng, đơn giản trả lời: “Heo đất.”

Heo đất? Đó không phải tên của một loài thú ăn kiến sao? Đường Lê lại nhìn con vật kia, cảm thấy không giống thú ăn kiến, đại khái là giống loài ở thế giới này đi.

Thấy nàng không nói chuyện, Tôn Nô chán chờ lại nói: “Nơi này là Quý Khóc Nguyên, không có chim gì có thể ăn, chỉ có loại heo đất chui trong đất này có thể ăn.”

Đường Lê nghe xong không khỏi dừng động tác lại, nhin không được nghĩ, chẳng lẽ bởi vì hắn nhìn thấy nàng bắt chim ăn xác, cảm thấy nàng muốn ăn chim nên mới cố gắng đi săn thú, nhưng không tìm được chim cho nên bắt cái này?

..... Tiểu nam thần sao lại ngọt như vậy! tay Đường Lê run rẩy đặt khăn dính máu vào mũ giáp làm bồn nước rửa sạch, thuận tiện bình tĩnh một chút, bằng không nàng thật sự quá muốn ôm đầu tiểu nam thần, hôn hôn hắn an ủi một chút. trên thế giới sao lại có cục cưng ngoan như vậy, tốt như vậy! Tiểu nam thần như thế nào, trong nguyên tác nữ chủ vì sao còn không thích hắn! Đôi mắt bị mù sao!

Bình tĩnh xong rồi, Đường Lê lúi kéo bàn tay to của tiểu nam thần, thương tiếc vạn phần, “Ta làm đồ ngon cho huynh, chờ ta.”

Nàng buông tay ra, kéo cổ tay áo lên, xoay người mang con heo đất kia đi rồi. Tôn Nô giật giật tay vừa bị cầm, thu lại, giống như muốn xoa tan một chút không được tự nhiên vừa rồi kia.

Bọn họ mấy ngày nay dựa vào nhau quá thân cận, tay hắn quen cầm đao, lạnh băng cứng rắn chưa bao giờ sợ, nhưng đột nhiên bị đồ vật mềm mại ấm áp đụng vào, sẽ cảm thấy trái tim chấn động. Loại cảm giác xa lạ này rất khó nói rõ ràng, hắn không bài xích, nhưng tim đập nhanh quá thường xuyên, hãncảm thấy tựa hồ không tốt lắm

Sờ thấy đao của mình, cầm lấy ôm vào trong ngực, cảm giác được nhiệt độ lạnh băng kia, Tôn Nô bình tĩnh trở lại, nhưng hắn lại không tự giác đi nhìn vô đao.

Bị tiếng leng keng leng keng đánh gãy, Tôn Nô phát giác, hắn ngẩng đầu nhìn thấy Đường Lê ôm rất nhiều đồ vật trở lại, bới đồng lửa, gác một miếng lá sắt lên, lá sắt bóng loáng, đã được lau sạch sẽ, Đường Lê hơ lá sắt trên lửa, lại lấy heo đất được lột da rửa sạch ra, bắt đầu thái thịt.

Là đầu bếp, kĩ thuật thái cơ bản ít nhất không có vấn đề gì, Đường Lê thái thịt đều là từng miếng hơi mỏng mỡ thịt liền nhau, được nàng đặt lên miếng sắt nung đỏ, phát ra tiếng xèo xèo nho nhỏ. Động tác của nàng thực nhanh, từ hầu bao lấy ra mấy cái gói giấy, lấy bột bên trong nhanh chóng rắc đều vào, lại dùng một cái kẹp nhỏ nhanh chóng lật từng lát thịt.

Thế giới này gia vị cũng không quá tương đồng với nàng thường dùng ở thế giới kia, cho nên lúc trước hỗ trợ ở phòng bếp, nàng nhìn thấy những gia vị không quá giống đó, thuận tay góp nhặt chút ít, cũng coi như là một chút tạt nhỏ của đầu bếp, không nghĩ tới lúc này vừa vận dùng đến.

Đối với một người thích mang theo rất nhiều đồ vật để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào mà nói, thứ đã chuẩn bị vừa vặn có thể sử dụng, chuyện này thật mang đến thỏa mãn cho bản thân.

Lại nghĩ đến chờ lát nữa có thể sử dụng mỹ thực cho tiểu nam thần, Đường Lê cả người tràn ngập lực lượng —— đây đại khái chính là lực truy tình.

“Tôi, Tôn Nô, huynh ném thử hương vị.”

Tôn Nô: Ăn rất ngon, còn ngon hơn toàn bộ thịt heo đất trước kia từng ăn.

“Ăn ngon không a?”

Tôn Nô gật gù đầu, ăn nốt vài miếng thịt còn dư lại.

Đường Lê nhìn trong ánh mắt hắc đen nhánh có hai điểm sáng nhỏ, thỏa mãn đến không được, giờ tay lại gấp thịt cho hắn, “Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút, còn rất nhiều, huynh quá gầy, nhất định phải ăn nhiều một chút.”

Tôn Nô ngừng động tác, nhìn về phía nàng, cánh tay nhỏ căng chân nhỏ, lại nhìn nhìn dáng người mình so với nàng to hơn một vòng, bắt đầu có một chút tự mình hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Ta chắc chắn sẽ bảo hộ nàng thật tốt

Sương mù bao phủ Quỷ Khốc Lâm, người bình thường đi vào đều không tìm thấy đường ra, chỉ có thể bị lạc mất phương hướng ở bên trong, phía sau Quỷ Khốc Lâm là Quỷ Khốc Nguyên. Nghe nói rất nhiều năm trước, có mấy chục vạn quân đóng ở đây, bọn họ phụng thiên lệnh của thánh đế, tới tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão, nhưng không biết vì sao trong một đêm toàn bộ chết ở chỗ này.

Năm đó chỉ có rất ít người chạy thoát ra ngoài, theo bọn họ miêu tả, lúc ấy tất cả mọi người lâm vào điên cuồng, bắt đầu tấn công những người khác, toàn bộ doanh địa biến thành một biển máu luyện ngục, chém giết nhau mấy ngày mấy đêm, thi cốt chồng chất, oán khí mọc thành cụm, chọc đến chung quanh không còn một ngọn cỏ.

Ở bên kia Quỷ Khốc Nguyên là một mạch núi non thật dài đến chân trời, dãy núi này cơ hồ chặn đường Quỷ Khốc Nguyên thông đến nơi khác, cao ngất trong mây, lại hoang vu mù mịt. Rất lâu trước đây, dãy núi này được gọi là Thánh Sơn, thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết cũng ở trong này, nhưng từ lúc nơi này chết đi mấy chục vạn người, Thánh Sơn liền biến thành ma sơn, tất cả mọi người cảm thấy, là Thánh Sơn đã cướp đi sinh mệnh nhiều người như vậy.

Bởi vì ba từ địa liền bên nhau, người bình thường tiến vào chỉ có một kết cục là chết, cho nên phàm là muốn giết người diệt khẩu, tra tấn địch nhân, hoặc là vứt xác, đều thích tới nơi này.

Đường Lê cũng không biết nơi mình ở đây có bao nhiêu đáng sợ, tuy rằng ban đầu nàng sợ thì thê, nhưng dù cho có nhiều thứ đáng sợ, nhìn nhiều cũng thành quen, hơn nữa nàng còn phải cẩn thận chiếu cố một bệnh nhân, căn bản không có thời gian mà sợ.

Cho nên sợ đi nàng muốn rời nơi này, không phải bởi vì sợ, mà là vì hai nguyên nhân rất thực tế, một là bởi vì nơi này không có nguồn nước, hai là bởi vì nơi này thiếu đồ ăn. không có nguồn nước, sinh hoạt ngày thường đều không thuận tiện, chỉ dựa vào nước mưa thật sự là khổ sở, thứ có thể ăn chỉ có loại heo đất này, còn cần phải bệnh nhân Tôn Nô miễn cưỡng đứng dậy đi bắt, điều kiện quá gian khổ.

“Tôn Nô, chúng ta làm thế nào mới có thể rời khỏi nơi này đây?” Đường Lê nhìn tay áo mình xám xịt, thương lượng cùng Tôn Nô chuyện rời đi.

Tôn Nô không hề là sát thủ, thể chất biến thái, cứ như vậy mấy ngày sau hắn đã có thể đi lại, tuy rằng còn không thể đi quá nhanh.

Nghe vấn đề của Đường Lê, hắn suy tư một lát, trầm ổn nói: “Chỉ có thể thông qua phía bắc Quỷ Khốc Lâm, nhưng Quỷ Khốc Lâm có mê trận, rất khó đi ra ngoài, chờ thương thế của ta tốt hơn mới có thể mang nàng đi ra, bây giờ vào Quỷ Khốc Lâm, sợ là dữ nhiều lành ít.”

hắn là vì trọng thương hết sức lực bị người ta bức vào Quỷ Khốc Lâm, cho dù là hơn mười cao thủ đuổi giết hắn cũng chỉ dám từ bỏ truy kích sau khi hắn tiến vào sâu trong sau Quỷ Khốc Lâm. Còn Đường Lê, căn bản là bị người ta ném ở bên ngoài, lại bị hồ ly đưa đến.

“Lúc trước ta đi theo một con hồ ly đỏ tiến vào, huynh nói nếu có thể lại tìm được con hồ ly đỏ đó, nó có thể mang chúng ta đi ra ngoài sao?” Đường Lê hỏi.

“Ta chưa bao giờ nghe nói Quỷ Khốc Lâm có hồ ly đỏ, trong đó hẳn là không có vật sống nào có thể sinh tồn.” Tôn Nô thực cẩn thận.

Đường Lê kiến nghị nói: “Bằng không ta đi tìm xem, có thể tìm được con hồ ly kia không?”

Tôn Nô cũng không tán đồng, nhìn nàng nghiêm túc nói: “Quý Khốc Lâm quá nguy hiểm, không nên tự tiện hành động. Nàng chờ ta thêm hai ngày, đợi thương thế có chuyển biến tốt, ta lập tức mang nàng rời khỏi nơi này.”

Đường Lê càng nghe hắn nói như vậy, lại càng muốn thử một lần, lôi kéo tay hắn nói: “Ta không thể để huynh đi theo ta chịu cuộc sống khổ sở này, ta muốn sớm một chút cho huynh sinh hoạt càng tốt hơn.”

Tôn Nô nghe thấy cảm thấy giống như có chỗ nào không thích hợp.

cô nương trước mắt là một nữ tử nhu nhược, không hiểu võ công. Nhưng hắn quay đầu nhìn cái lều ra hình ra dạng cùng với đồ dùng sinh hoạt lục tục được tạo nên, lại cảm thấy Đường Lê nói hình như không có gì không đúng.

Đường Lê có lực hành động kinh người, trưa hôm đó chỉ dùng một khối đường dẫn ra một con hồ ly đỏ từ chỗ cây cối gần Quý Khốc Lâm. Nàng cảm thấy đó chính là con vật mang mình vào.

Hồ ly tựa hồ rất thích nàng, ngậm đường từ trong tay nàng rồi còn cọ cọ lòng bàn tay nàng. Đường Lê sờ sờ đầu hồ ly, thương lượng với nó có thể hỗ trợ dẫn đường đi ra ngoài hay không, tiểu hồ ly thực linh tính chớp chớp mắt, xoay một vòng.

Đường Lê chạy về thương lượng việc này với Tôn Nô, Tôn Nô vẫn nói lại chờ thêm hai ngày nữa, hãncòn lo lắng vạn nhất xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chính hắn bị thương nặng, không thể bảo hộ người khác, Đường Lê ngẫm lại cũng đáp ứng, kéo tay hắn, thả một khối đường vào trong lòng bàn tay.

Lúc hỗ trợ ở phòng bếp, Tôn đại nương cho nàng vài khối đường, vẫn luôn đặt ở túi bao trong tay áo, hôm nay lấy ra cho tiểu hồ ly một khối, nàng liền nhớ tới Tôn Nô.

“Huynh thích ăn ngọt sao?” Đường Lê cười đến ôn ôn nhu nhu, trong tươi cười đều đựng đầy mật đường.

Tôn Nô không có chấp niệm đối với rất nhiều đồ vật, đối với đồ ăn cũng không có yêu thích, nhưng lúc này thấy Đường Lê cười, hắn không tự chủ được liền gật đầu, còn ở trong ánh mắt chờ mong của Đường Lê, ăn khối đường đó.

“Huynh thích sao? Ta vẫn còn.”

Tôn Nô duỗi tay ngăn cản lại, nói: “Tuổi ta còn lớn hơn nàng.” Vì sao muốn dỗ hắn, coi hắn trở thành hài tử?

Đường Lê nhấp môi cười một cái, có chút ngượng ngùng, “Bởi vì ta thực thích huynh, cho nên muốn đối tốt với huynh một chút.”

Tôn Nô mặt vô biểu tình nhìn nàng. Nửa ngày hắn vẫn không thể phục hồi tinh thần, nghe thấy biểu đạt yêu thích trắng ra như vậy, cả người hắn đều không thể phản ứng.

Kỳ thật, hắn đã gặp rất nhiều lần có người tự xông đến, tuổi hắn không lớn võ công lại cao, có thanh danh đệ nhất sát thủ, hơn nữa mày kiếm mắt sáng, dáng người đỉnh bạt, lại là một bộ dáng lãnh đạm cự người ngàn dặm, thực dễ dàng được nữ tử ưu ái, trong tổ chức có nữ sát thủ nhìn trúng dung mạo hoặc năng lực của hắn, muốn tiếp cận hắn, còn có nữ tử dây dưa nhiều hơn nàng, nhưng hắn chưa bao giờ để ý, dù sao hắn trừ bỏ tiếp nhiệm vụ, đại bộ phận thời gian đều sẽ trốn đi, không ai có thể tìm được.

Từ trước tùy ý những người khác thổ lộ lòng dạ thế nào, hắn đều cảm thấy không hề gọn sóng, nhưng nghe Đường Lê nói như vậy, Tôn Nô lập tức lâm vào trạng thái mờ mịt khần trương, không biết nên nói cái gì mới tốt. Cho dù nội tâm gọn sóng vạn trượng, bề ngoài vẫn bình tĩnh không dấu vết.

Qua một hồi lâu, hắn nói: “Ta chắc chắn bảo hộ nàng thật tốt.”

Đường Lê so với hắn càng thêm thận trọng, “Ta cũng sẽ dùng hết khả năng chiếu cố huynh thật tốt, không để cho huynh chịu khổ nữa.”

Bạn gái tiểu tử áp đảo tiểu nam thân.

Hai ngày sau, hai người chuẩn bị rời đi, làm Tôn Nô kinh ngạc chính là, con hồ ly đỏ thể nhưng thật sự xuất hiện, không chỉ như thế, nó thật sự đưa hai người ra khỏi Quý Khốc Lâm. Quý Khốc Lâm trong truyền thuyết có thể nhốt người đến chết, bọn họ cứ đơn giản như vậy mà đi ra.

Nhìn Đường Lê dứt khối đường cuối cùng cho hồ ly, phát tay tạm biệt nó, trong lòng Tôn Nô không biết vì sao có loại mê mang nhàn nhạt. Ở trong kiếp sống sát thủ, mấy ngày nay thời gian hắn mê mang tựa hồ nhiều quá mức bình thường.

“Tốt rồi, rốt cuộc ra ngoài, bây giờ chúng ta tìm một chỗ rửa mặt trước, lại ăn một chút gì ngon.” Đường Lê móc túi tiền từ trong tay áo, tính toán bạc vụn bên trong, “Đây là lúc trước ta mang theo người, không phải rất nhiều, nhưng ta cảm thấy hắn là đủ ở trọ.”

Tôn Nô làm một sát thủ, trên người kỳ thật cũng mang theo bạc, chỉ không mang nhiều lắm, sau đó còn bị rơi mất trong lúc chém giết, cho nên hiện tại không xu dính túi, nghèo vô cùng.

“Bên kia hình như có khói bếp, chúng ta qua nhìn xem!” Đường Lê bước chân nhẹ nhàng, nghĩ lập tức có thể tắm rửa ăn cơm tử tế, nàng cảm giác cả người đều có lực.

Tôn Nô nhìn phương hướng nàng chỉ, muốn nói lại thôi, nhưng thấy nàng hững hờ như thế, vẫn ngậm miệng, yên lặng cảm trường đao đi theo nàng cùng đến bên đó. Đường Lê vừa đi vẫn không quên chiếu cố hần, đi một lát liền hỏi hần có mệt không, muốn nghỉ một chút không, còn ý đồ đỡ hần. Tôn Nô đòi này, lần đầu tiên được cẩn thận tỉ mỉ mà chiếu cố như vậy, cả người không được tự nhiên, thật giống như bị người ta xoa nhẹ từ đầu đến chân vô số lần.

Tôn Nô: “Ta.....” hần muốn nói không cần như thế, kết quả đối diện đôi mắt Đường Lê ôn nhu như nước, liền nghẹn họng.

Tiểu tỷ tỷ trên mặt cười ha ha, trong lòng cảm thán tiểu nam thần thật là ngoan, thật là tri kỷ, nắm tay hần đi về phía trước.

không bao lâu, hai người nhìn thấy một nhà khách điểm ở ven đường, hai tầng lầu, phía sau có chuồng ngựa, một tầng dùng làm quán trà cho người qua đường nghỉ chân. một địa phương hẻo lánh như vậy, chỉ có một nhà khách điểm này, người trong tiệm thế nhưng không ít. Đường Lê vừa vào cửa liền phát hiện mọi người đều nhìn sang, nàng không để ý, đi đến trước quầy dò hỏi lão bản có phòng cho khách hay không. Tôn Nô liền đi theo phía sau nàng, hần đương nhiên có thể nhận thấy tâm trạng chung quanh, mặt vô biểu tình giật giật ngón tay cái, Tôn Dao không tiếng động ra khỏi vỏ hai tấc.

một lát sau, toàn bộ khách nhân trong tiệm đều thu hồi ánh mắt không nhìn bọn họ nữa, ai uống trà uống rượu đều vui đầu tiếp tục uống. Lão bản khách điểm vừa định nói không có phòng cho khách, Tôn Nô lãnh đạm nhìn hần một cái, lão bản thân mình cứng đờ, kéo kéo khoe miệng nói với Đường Lê: “..... Phòng cho khách đương nhiên là có.”

Đường Lê không phát hiện dị thường, lại dò hỏi chủ quán có thể bán hai bộ quần áo cho bọn họ thay đổi một chút không. Tôn Nô vẫn cứ nhìn chăm chăm lão bản kia, lão bản chỉ có thể đồng dạng cười trả lời, “Ha ha ha đương nhiên có thể.”

Đây là một hắc điểm, phàm là người có chút kinh nghiệm giang hồ đều có thể nhìn ra được, rất cuộc có thể ở nơi gần Quỷ Khốc Lâm như vậy mở cửa hàng, không có khả năng là lương dân gì đó. Chủ tiệm này, bao gồm ‘khách nhân’ này họ đều là một đám, nếu gặp người có thể xuống tay, mệnh và tiền đều lưu lại nơi này. Còn Tôn Nô, chủ tiệm vừa thấy tư thế hần đi đường và biểu tình, động tác, liền biết đây không phải người bọn họ có thể làm ‘sinh ý’.

Tuy rằng hiển nhiên hần ta bị thương, nhưng cho dù như vậy, chủ tiệm vẫn cứ không dám hành động thiếu suy nghĩ. hần chỉ cầu mong hai vị này nhanh chóng nghỉ ngơi xong rồi đi, đừng trở ngại bọn họ làm ‘sinh ý’.

Tôn Nô cũng không có ý chọc phiền toái, nhìn chủ tiệm tìm ra hai bộ quần áo, lấy nước ấm đưa vào trong phòng. “Khách nhân, thỉnh ngài tự tiện.”

Đường Lê cảm thấy lão bản và tiểu nhị trong tiệm này thái độ đều khá tốt, nàng cầm một bộ váy màu lam nửa cũ đi vào trong phòng, nhìn thấy Tôn Nô đi theo.

Đường Lê: “Tôn Nô?”

Tôn Nô đưa lưng về phía nàng ôm đao ngồi một bên, nhắm mắt lại, “Ta sẽ không nhìn, chỉ bảo vệ nàng.”

Đường Lê cũng không lo hần nhìn, giữa hai người còn cách cái màn, nhìn được cái gì? Nàng luôn luôn thích sạch sẽ, lúc này đã lẫn lộn bò lết ở trong đồng xương trắng vài ngày, chỉ đơn giản rửa mặt và tay, hiện rất cuộc có thể tắm sạch sẽ, nàng tắm xong thay một thân váy áo sạch sẽ, cảm giác cả người nhẹ nhàng. Dùng khăn vải đơn giản bọc bọc đầu tóc, đi đến bên Tôn Nô, “Vết thương trên người huynh còn không tiện, ta giúp huynh lau một chút đi?”

Tôn Nô liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy nàng quá mức yên tâm với mình, lúc trước hần bị thương nặng không thể động đây là như thế này, bây giờ vẫn là như vậy, nàng đối với bất luận kẻ nào đều không phòng bị sao?

Tôn Nô cảm thấy mình hần là nên nhắc nhở nàng một chút, vì thế nói: “Ta là nam tử.”

Ai ngờ Đường Lê vừa nghe, không biết vì cái gì đột nhiên đỏ mặt, hơn nữa càng ngày càng đỏ, lỗ tai cũng đỏ. Tôn Nô vốn dĩ trên mặt không có biểu tình gì, thấy nàng như vậy, không thể hiểu được cũng trợn trừng ngồi không yên, sau lưng ra mồ hôi, đôi mắt cũng không khỏi dời đi. hần kỳ thật không có gì gì khác, nhưng Đường Lê phản ứng làm hần cảm thấy mình giống như làm cái gì không tốt lắm.

“..... Ta cũng không phải có ý tứ kia.” Tôn Nô cũng không biết mình đang giải thích cái gì.

Đường Lê ho khan một tiếng, vẫn cứ đỏ mặt, rũ mắt cười rộ lên, “không có gì..... Huynh muốn ta hỗ trợ sao?”

Trầm mặc một lát, Tôn Nô nói: “Được.”

Đường Lê chỉ giúp hần xoa xoa miệng vết thương sau lưng không dễ lau, lại giúp hần rửa rửa tóc, rồi chờ ở bên ngoài. Tôn Nô không yên tâm nàng chờ một mình, thực nhanh đi ra, tóc còn đang nhỏ nước.

“Ta giúp huynh lau lau tóc.” Đường Lê đi đến phía sau Tôn Nô giúp hần lau tóc. Tóc của hần không dài, chỉ tới chỗ xương bả vai, Đường Lê lau khô tóc cho hần, thuận tay móc ra cái lược chải mấy lần, cuối cùng lấy ra một dây cột tóc màu trắng buộc tóc lên cho hần.

“Xong.”

Tôn Nô cảm đao yên lặng đứng lên, hần vai rộng chân dài, một khuôn mặt lớn lên phá lệ trẻ trung, dáng người đặc biệt tốt, là cái loại gọi cảm của nam nhân thành niên, lúc không nói lời nào thực an tĩnh, dù chỉ lảng lảng đứng ở đó cũng có cảm giác sắc bén nguy hiểm có thể kinh sợ người khác.

Đường Lê cảm giác có loại ngượng ngùng như đối diện với mối tình đầu, không dám nhìn nhiều, vội xoay người đi ra trước gương chải đầu, thắt cái bím tóc, thắt xong rồi nàng phát hiện dây cột tóc của mình đang buộc trên đầu Tôn Nô, lập tức túm đuôi tóc đứng ở đó.

Tôn Nô vẫn luôn chú ý nàng, nhìn thấy tình cảnh này, đại khái cũng hiểu được, không rên một tiếng đưa bàn tay ra sau đầu kéo một cái, kéo rơi dây cột tóc sau đầu, đưa đến trước mặt Đường Lê. Sau đó tự hấn xé một mảnh vải nhỏ màu đen, tùy tay buộc mái tóc lên, không buộc chỉnh tề được như Đường Lê, nhưng loại tùy tính này làm cho hấn nhìn càng gọi cảm.

Tiểu tỷ tỷ bị bạn trai tiểu nam thần đánh bại, mặt đỏ tím đập.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Tuyển kịch bản cùng với tuyển tình cảm đều xuất hiện chéch đi

Dân dĩ thực vi thiên, Đường Lê cảm thấy một chuyện lớn trong đời chính là ăn, không chỉ muốn ăn no, còn phải ăn ngon, làm một đầu bếp, nàng nghĩ phương thức đối tốt với người khác chính là làm rất nhiều món ăn ngon, để người mình thích ăn no. Lúc trước ở Quý Khốc Nguyên, bởi vì thiếu nguyên liệu và công cụ, nàng không thể phát huy tốt, hiện giờ đi ra, Đường Lê cảm thấy mình ít nhất hấn là trước làm bữa ăn ngon cho tiểu nam thần.

Chỉ là..... “không biết chủ tiệm có nguyện ý cho mượn phòng bếp hay không.” Đường Lê có chút lo lắng.

Tôn Nô mang theo nàng đi phòng bếp, ngữ khí bình tĩnh, trầm ổn, “hấn sẽ đồng ý.”

Đường Lê cười rộ lên: “Đúng vậy, ta thấy chủ tiệm và tiểu nhị nơi này hình như đều dễ nói chuyện.”

Chủ tiệm “dễ nói chuyện”, quả nhiên đáp ứng yêu cầu của Đường Lê, chỉ là tươi cười có một chút cứng đờ. Được cho phép, Đường Lê vén tay áo lên, đi một vòng ở trong phòng bếp không lớn, bụng già vị lên nhìn nhìn, sau đó đi chọn nguyên liệu nấu ăn. Trong tiệm này nguyên liệu nấu ăn cũng không nhiều lắm, thịt treo ở một bên, nhìn còn rất mới mẻ, nhưng rau dưa khác thì không nhiều lắm, cũng không quá tươi ngon.

Lúc Đường Lê ở trong phòng bếp bận rộn làm việc, chủ tiệm về mặt tươi cười đứng ở đó nhìn, Đường Lê cho rằng hấn muốn trông chừng không để nàng làm hỏng đồ vật, bởi vậy cũng không để ý, Tôn Nô đồng dạng cũng không nhúc nhích đứng một bên, phảng phất là đang giằng co cùng lão bản kia.

Cuối cùng bởi vì sợ Tôn Nô chờ sẽ đói đến nóng nảy, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn xác thật không nhiều lắm, Đường Lê chỉ nấu một nồi mì. Tuy nói chỉ là mì, nhưng nước lèo dùng canh loãng hầm trong phòng bếp, phối hợp chay mặn, còn có bí phương độc nhất vô nhị, bụng lên bàn, sắc hương vị đều đầy đủ, làm người ta rất muốn ăn.

Hai người an tĩnh ăn xong mì, bỗng nhiên Đường Lê nói: “Ta thấy thời gian còn sớm, không bằng chúng ta hôm nay rời đi, xem có thể đến thành gần đây hay không.”

Tôn Nô chưa nói gì, gật đầu đáp ứng.

Hai người rời cửa hàng kia một đoạn, Đường Lê chậm rãi thở ra một hơi, bỗng nhiên nắm chặt tay Tôn Nô, nhỏ giọng nói với hấn: “Ta đi ra ngoài phòng bếp lấy củi, phát hiện dưới đồng củi có vết máu, giấu một khối thi thể ở phía dưới..... Cửa hàng đó khẳng định là có vấn đề.”

Vốn chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm trong khách điếm, nhưng nhìn thấy thi thể, nàng đầu còn dám tiếp tục ở, nếu không phải mấy ngày trước ở Quý Khốc Lâm nhìn thấy nhiều thi thể, chỉ sợ ngay lúc ấy nàng liền thất thố, càng đừng nói có thể ôm củi về bình tĩnh nấu xong mì. Bởi vì lo lắng bị lão bản nhìn ra sẽ giết người diệt khẩu, nàng làm bộ cái gì cũng không biết, nhịn thật vất vả.

Tôn Nô nghe xong lời này, mới hiểu được vì cái gì đột nhiên nàng muốn rời đi, thấy bộ dáng nàng tựa như còn có chút kinh hồn chưa định, không khỏi trấn an nói: “Sẽ không có việc gì, chỉ là hắc điếm đạo tặc bình thường.” hấn còn không bỏ vào trong mắt.

Đường Lê vừa nghe, lại hiểu lầm. Nàng thở dài trong lòng, nhìn Tôn Nô như vậy tập mãi thành quen, thế giới này rất nguy hiểm a, hắc điếm còn tính là bình thường, chỉ sợ về sau sẽ thường xuyên gặp phải. Kỳ thật nàng xuyên đến nơi này, ban đầu ở phủ thành chủ Bắc Thành mấy ngày, sau lại đến Quý Khốc Lâm, cũng chưa biết nhiều quy tắc của thế giới này.

“Đây đại khái chính là giang hồ tàn khốc đi.” Tiểu tỷ tỷ Đường Lê nào bỏ một lúc sau, cảm thán nói như vậy.

Tôn Nô cảm thấy nàng hấn là hiểu lầm cái gì, nhưng ngẫm lại nàng giống như cũng không cảnh giác với ai, hấn liền không tính toán giải thích, vẫn là hấn có tâm cảnh giác tương đối tốt.

“Gần đây có một tòa thành, nhưng cách chúng ta quá xa, chỉ sợ trước lúc trời tối không đến kịp.” Bởi vì Tôn Nô nói như vậy, Đường Lê quyết định hai người ăn ngủ ngoài trời một đêm, tìm nơi tránh gió, đốt đồng lửa nghỉ ngơi.

Thói quen cho phép, dù phát hiện cửa hàng là hắc điểm, trước khi rời đi tiểu tỷ tỷ cũng không quên mang bánh nướng áp chảo, nằng gấp vào trong bánh nướng áp chảo nhân thịt và rau, cho thêm gia vị, còn rót một bình canh nóng, cho nên buổi tối hai người lại ăn một bữa ngon.

Mấy ngày nay vẫn luôn ăn ngủ ngoài trời, cho dù có cái nhà kho nhỏ cũng không thể hoàn toàn ngăn gió, hơn nữa trên người Tôn Nô có thương tích, hai người đều chen chúc bên nhau nghỉ ngơi, nhưng hôm nay, Đường Lê nhìn Tôn Nô ngồi bên đồng lửa, cảm thấy hơi xấu hổ lại gần.

Đây là chỗ rất kỳ quái của con người, dưới một hoàn cảnh đặc thù sống nương tựa lẫn nhau, điều kiện gian khổ, thực dễ dàng vứt bỏ nhân tố bên ngoài, ngược lại có thể càng không hề có gánh nặng mà thân cận, nhưng một khi trở lại xã hội nhân loại, liền không thể giống lúc trước thông dong như vậy.

Ban đêm gió lạnh, còn có sương sớm, đồng lửa có thể mang đến chút ấm áp, Đường Lê chôn mặt vào đầu gối ngủ gật, ngủ thật sự khó chịu, mơ mơ màng màng nghiêng về một phía. Tôn Nô đồng dạng ôm đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, Đường Lê thân mình nghiêng một cái, hân phảng phất như có thể thấy, nhanh chóng duỗi tay đỡ lấy một phen, vừa vận đỡ được đầu nằng.

Đầu Đường Lê đặt ở trên tay hắn, tỉnh lại, mờ mờ nhìn hắn một cái. Tôn Nô mở to mắt, đối diện với nằng, sau đó yên lặng ngồi xuống bên cạnh, Đường Lê cũng yên lặng dựa vào, tiếp tục ngủ.

Buổi sáng dậy, Đường Lê phát hiện mình nằm ở trong lòng ngực Tôn Nô, đầu gối lên trên đùi hắn, bởi vì theo bản năng nghiêng mặt đi, cọ cọ, nằng phát hiện chớp mũi mình dán lên vạt áo của tiểu nam thân, hình như còn cọ tới cơ bụng hắn.

Sáng sớm như vậy, quá kích thích.

Hai người một lần nữa lên đường, Đường Lê rốt cuộc nhện không được hỏi Tôn Nô, “Tôn Nô, huynh sẽ rời đi sao? Huynh hẳn là có cuộc sống của chính mình?” Nằng nhớ không rõ lắm cốt truyện nguyên tác, không biết kế tiếp thế nào.

Tôn Nô cũng nghĩ tới việc này, nhưng hắn không yên tâm Đường Lê, nằng nhìn qua là không hiểu biết rất nhiều việc, vì thế hắn nói: “không rời đi, chờ nằng yên ổn sống quen rồi ta mới đi.”

Đường Lê nha một tiếng, hai mắt mang cười nhìn hắn: “Huynh có thể nói cho ta, huynh làm gì sao?”

Tôn Nô cũng không do dự, nói thẳng: “Sát thủ.”

Đường Lê thấy hắn không dấu điểm, tươi cười lớn hơn nữa, “Ta cảm thấy huynh nhất định là một sát thủ rất lợi hại, cho nên ta biết huynh sẽ không đi cùng ta lâu lắm. Ta chỉ biết làm đồ ăn, muốn tìm địa phương hơi an ổn, mở một tiểu điểm mưu sinh, ngày sau nếu huynh nhớ tới ta, hoặc là đối bụng một mồi bị thương, đều có thể tới tìm.”

không biết vì sao chiếm thân thể người khác, nằng vẫn sống cuộc sống của chính mình. Nằng đã nghĩ kỹ rồi, duyên phận giữa người và người không thể cưỡng cầu, cảm tình cũng vậy, nếu Tôn Nô nguyện ý cùng nằng đi một đoạn đường, nằng sẽ thật cao hứng. hắn là tồn tại quen thuộc nhất đối với nằng ở trong thế giới xa lạ này, đối với Tôn Nô, nằng chỉ có một nguyện vọng từ thời thiếu nữ, hy vọng hắn có thể sống sót, không bởi vì người khác mà rơi buốc chính mình.

Trong tiểu thuyết Tôn Nô vì nữ chủ Sở Li mà chết, hiện giờ Sở Li biến thành Đường Lê, Đường Lê sẽ không để Tôn Nô vì mình mà chết.

Lúc hai người dừng lại nghỉ ngơi một lát, Tôn Nô nghe thấy cách đó không xa có tiếng chém giết, hơn nữa càng ngày càng gần bọn họ.

“Nằng chờ ở chỗ này.” Tôn Nô phân phó xong chớp mắt liền biến mất. hắn lặng yên không một tiếng động đi tới chỗ truyền đến mùi máu tươi, nhìn thấy thi thể đầy đất, còn có bảy người giả dạng thích khách đang bao vây giết một nam nhân trẻ tuổi mặc áo gấm, nam nhân đó võ công không cao, chớp mắt đã bị buộc đến tử lộ, đang ra sức giãy giụa.

Đúng lúc này, trong bảy thích khách có một người phát hiện ra Tôn Nô, lập tức cảnh giác nói: “Người tới là ai? Khuyên ngươi chớ có nhúng tay vào việc này, nếu không đến ngươi cũng giết!”

Thanh niên áo gấm đó đỡ trái hờ phải, nhìn thấy Tôn Nô tựa như nhìn ra một đường sinh cơ, cái gì cũng không để ý, hô lớn: “Cầu tráng sĩ cứu ta, ta là Cừu công tử Vũ Văn Kim ở Đông Thành!”

Tôn Nô vừa thấy liền chuẩn bị rời đi, chuyện này không quan hệ đến hắn, trừ bỏ nhiệm vụ, hắn sẽ không ra tay.

Thấy hắn mặt vô biểu tình chuẩn bị rời đi, Vũ Văn Kim đã sắp tuyệt vọng, từ thái độ kiêu kỳ mơ hồ của mấy thích khách hắn biết vị huynh đệ qua đường này có khả năng là rất lợi hại, vốn tưởng rằng liễu ám hoa minh, ai ngờ huynh đệ qua đường căn bản không muốn quản, hôm nay hắn chẳng lẽ thật phải chết ở đây? Vũ Văn Kim cuối cùng cắn răng một cái, không ôm hy vọng kêu lên: “Chỉ cần ngươi cứu ta, ta sẽ trả thù lao, ngươi muốn bao nhiêu vàng đều có thể! Toàn bộ tiền bạc trên người ta đều cho ngươi!”

Cao thủ sẽ không bị chút ích lợi này đã động, Vũ Văn Kim chỉ là giãy giụa một lần cuối cùng, hắn làm sao nghĩ đến, một câu này hô lên, huynh đệ qua đường thể nhưng dừng bước chân, xoay người rút đao.

Vũ Văn Kim cũng chưa thấy rõ ràng động tác của đối phương, chỉ cảm thấy bá bá bá một trận gió lạnh, có cái bóng xẹt qua bên người, chỉ trong chớp mắt, huynh đệ qua đường đứng ở nhánh cây từ trên cao nhìn xuống, đã nhảy xuống cây, cũng bức lui bảy thích khách bên kia.

Tiếp theo lại là một loạt tiếng động đao kiếm va chạm, Vũ Văn Kim chỉ nhìn thấy những thích khách lúc trước bức cho hấn thở không nổi đã liên tiếp lui về phía sau, biểu tình đều rất khó xem, kiếm trong tay bọn họ bị một thanh trường đao hấn thủy chặt đứt. Kiếm gãy rơi trên mặt đất, cắm vào trong bùn.

Có người che cổ ngửa mặt ngã xuống, có người ngã quỵ về phía trước, trên cổ họng đều có một mạt huyết tuyến. Chỉ có một người cuối cùng may mắn tránh được, đầy mặt sợ hãi nhìn chăm chăm Tôn Nô, lẩm bẩm nói một chữ Tôn rồi xoay người chạy.

Tôn Nô giương mắt, tra đao vào vỏ đồng thời mũi chân khẽ đá một thanh kiếm gãy, chỉ nghe thấy phụt một tiếng vang lên, đoạn kiếm đâm vào phần lưng người nọ, ngay ở chính giữa, toàn bộ xuyên hết vào.

Thích khách cuối cùng ngã xuống. Trong thời gian ngắn, cục diện đại biến, Vũ Văn Kim còn cầm kiếm ngơ ngác đứng một bên, thấy Tôn Nô đi tới chỗ mình, theo bản năng lui ra phía sau một bước. Tôn Nô mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm hấn, nhìn chăm chăm đến Vũ Văn Kim mềm chân, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, vị đại lão này muốn làm gì, kiếm trong tay loảng xoảng rơi xuống, duỗi tay sờ soạng trong ngực và túi tay áo, đào toàn bộ tiền trên người ra.

“Chỉ, chỉ có một tờ ngân phiếu trăm lượng, còn có hai nén vàng này, cùng một chút bạc vụn.” Vũ Văn Kim có chút hổ thẹn, “Ta chỉ ra cửa du ngoạn, trên người không mang quá nhiều tiền, không bằng người theo ta trở về lấy. ....”

Tôn Nô nhận tiền, quay đầu liền đi, “Đủ rồi.”

Vũ Văn Kim: Cái gì? Đủ rồi? Chỉ chút tiền như vậy là đủ rồi, mạng ta chỉ trị giá chút tiền tiêu vặt này sao?

hấn sừng sốt một chút, quay đầu lại nhìn thi thể đầy đất, nhanh chóng nhặt kiếm trên mặt đất lên, đi theo Tôn Nô, “Bằng hữu, ta nói thật, kỳ thật ta cảm thấy mạng ta vẫn tương đối trân quý, bằng không người đưa ta về nhà, ta cho người thù lao gấp mười lần, không, gấp trăm lần?”

Tôn Nô chợt dừng bước chân lại, đôi mắt đầy hàn tinh nhìn hấn một cái, thanh âm lại trầm lại lạnh: “không cần cùng tới đây.”

Vũ Văn Kim rùng mình, không chút nghi ngờ nếu mình theo sau, sẽ rơi vào một cái kết cục giống những thích khách kia, tức khắc không dám nữa, chỉ có thể đứng tại chỗ mắt trông mong nhìn người biến mất.

Đường Lê chờ được Tôn Nô trở về, thấy quanh thân hấn sạch sẽ, hơi thở vững vàng không có việc gì, nàng yên lòng.

“không có việc gì đi, nơi này tựa hồ không yên ổn, chúng ta vẫn nên rời đi trước.” Đường Lê nói, thấy Tôn Nô lấy ra ngân phiếu, vàng cùng bạc vụn đặt lên tay nàng.

Đường Lê sừng sốt.

Tôn Nô nói: “Mới vừa rồi hỗ trợ người ta được đáp tạ.”

Đường Lê minh bạch, vừa rồi tiểu nam thần thuận tay kiếm thêm khoản thu nhập.

“Huynh. .... Là bởi vì vừa rồi ta nói muốn mở cửa hàng nhưng không có tiền, cho nên mới. ....?” Đường Lê thử thăm dò hỏi.

Tôn Nô nói: “Ta có tiền, nhưng ở trong tổ chức, hiện không thuận tiện đi lấy, nàng có thể tạm thời dùng cái này.”

Đường Lê đời này trước nay tự lực cánh sinh, sau khi thành niên đều là nàng nuôi người khác, đây vẫn là lần đầu được người khác kiếm tiền nuôi nàng. Nàng nhìn Tôn Nô đôi mắt sáng ngời, cất tiền đi, lộ ra tươi cười với hấn, “Tốt, đều là huynh đưa cho ta chi phí ăn ở sinh hoạt, đủ cho huynh và ta sống ở nơi này thật lâu.”

Hai người cầm tay mà đi, còn Vũ Văn Kim hảo tâm tặng một lần vốn gây dựng sự nghiệp lại là loi một mình đứng ở trong rừng cây, hấn đang tự hỏi chi có một mình lại không xu dính túi, nên trở về như thế nào đây.

Bọn họ cũng không biết, trong nguyên tác, nữ chủ Sở Li và Tôn Nô hai người gặp được Vũ Văn Kim, cứu hấn từ trong tay thích khách, Sở Li tính cách khiêu thoát cùng Vũ Văn Kim thực nhanh trở thành bằng hữu, bọn họ liền theo Vũ Văn Kim cùng đi Đông Thành. Mà hiện tại, bởi vì Tôn Nô ngăn cản, Vũ Văn Kim căn bản không gặp mặt Đường Lê, ba người cũng không đồng hành, cốt truyện từ nơi này bắt đầu chệch đi.

Phù thành chủ Bắc Thành, thành chủ bề quan trọng mặt thất, Hạ Hầu Huyền Ngự bỗng nhiên mờ to mắt.

Ở trước mặt hấn hiện ra một tấm bảng.

—— “Nhân cách của ngài đã thức tỉnh hay chưa?”

Hạ Hầu Huyền Ngự hồ hững nói: “Người nói đi, thời gian ngắn như vậy, thế giới của ta sao lại xuất hiện chệch đi lần thứ hai?” Tuy rằng ngữ khí hồ hững, nhưng trong mắt đều là lừa gạt.

Trước đó không lâu hấn vừa mới mất đi khí vận nam chủ của một thế giới, bị nam xứng đáng chết Tư Mã Tiêu cùng nữ chủ Liễu Đình Nhạn kết bè gây ra một phen, tức giận cũng chưa tiêu liên phát hiện trong thế giới đang không chế lần thứ hai xuất hiện cốt truyện chệch đi.

“Lúc này lại là tình huống thế nào?” Hạ Hầu Huyền Ngự hỏi.

trên giao diện biểu hiện——“Tình huống không rõ. Nhắc nhở, cốt truyện thế giới này chênh đi khoảng 6%.”

Hạ Hầu Huyền Ngự nhíu mày: “Giá trị chênh đi nhỏ như vậy, hẳn là không đến mức cần đánh thức nhân cách của ta.”

——“Tuyến cốt truyện và tuyến tình cảm đều xuất hiện chênh đi.”

Hạ Hầu Huyền Ngự sách một tiếng, “Tuyến tình cảm nhanh như vậy cũng chênh đi? Chênh đi bao nhiêu?”

——“Tuyến tình cảm chênh đi trăm phần trăm, qua kiểm tra đo lường, trạng thái cảm tình của nữ chủ thế giới này cùng với nam nhị là lưỡng tình tương duyệt, trình độ là yêu sâu sắc.”

Hạ Hầu Huyền Ngự: “.....”

Thứ quái quỷ gì đây!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 38: Tình cảm thật sự rất tốt, vừa mới thành thân a?

Hạ Hầu Huyền Ngự biểu tình vận vẹo trong một chớp mắt, “Cái gì mà yêu sâu sắc, chỉ cần giết nam nhị kia, ta đương nhiên có biện pháp làm nữ chủ quên hẳn, dựa theo cốt truyện nguyên bản, yêu ta nam chủ này.”

Trải qua một lần giáo huấn, Hạ Hầu Huyền Ngự cảm thấy mình không thể lại dung túng nam nhị cùng với nữ chủ ở bên nhau, hẳn không có khả năng phạm hai lần sai lầm giống nhau. Còn nam nhị chết rồi và suất diễn của nam nhị nên làm thế nào, so với nữ chủ trực tiếp phản bội cuối cùng làm mất đi khí vận của thế giới này, đều là việc nhỏ, luôn có người có thể thay thế suất diễn của nam nhị.

Ngón tay gõ đầu gối, trên khuôn mặt Hạ Hầu Huyền Ngự vô cùng tuần mỹ lộ ra một cái tươi cười bá đạo mà khinh thường, “Thứ gì mà dám tranh đoạt nữ nhân cùng với ta.”

Ngầm lại trong nguyên tác nữ chủ Sở Li cùng Cửu công tử Đông Thành trở thành bằng hữu rồi, vẫn luôn sinh hoạt ở Cửu Nghiêm thành trong địa phận Đông Thành, Hạ Hầu Huyền Ngự phát ra mệnh lệnh, phái thủ hạ đi Cửu Nghiêm thành toàn diện tìm tòi tung tích Sở Li.

.....

Tôn Nô cùng Đường Lê đi vào Bạch Lộc thành gần nhất, tòa thành này không tính là lớn, nhưng ở vào giao giới Bắc Thành và Đông Thành, cho nên dòng người lui tới còn không ít.

“không bằng ở chỗ này đi.” Đường Lê dò hỏi ý kiến Tôn Nô. Nàng còn lo lắng vết thương trên người Tôn Nô, trọng thương như vậy không có khả năng nhanh chóng tốt lên, còn cần nhiều thời gian cẩn thận điều dưỡng mới được, không dễ bốn ba lâu.

Tôn Nô từ lúc vào thành liền yên lặng quan sát đám người bốn phía cùng ngựa xe lui tới, nghe Đường Lê dò hỏi, hắn gật gật đầu, “Có thể.”

Trong thành phần nhiều là bá tánh bình thường, thoạt nhìn đều tương đối giàu có và đông đúc, tòa thành như vậy hẳn là thích hợp cư trú.

Đề Đường Lê làm chủ, lựa chọn một tòa nhà nhỏ, tòa nhà này ở bên cạnh một con sông nhỏ, trước cửa còn có một gốc liễu rủ. “Huynh xem, tòa nhà này không lớn, phía trước là cửa hàng, có thể đặt ba cái bàn, trước bán chút nước trà điểm tâm linh tinh, mặt sau tiểu viện để ở, còn có giếng nước, không cần đi giếng ngập ở góc đường bên kia mức nước.” Đường Lê chỉ một chút cho Tôn Nô xem.

Tôn Nô là sát thủ, phòng ốc do tổ chức phân phối, đồ ăn do tổ chức giải quyết hoặc là hoàn thành nhiệm vụ rồi thuận tiện tìm lầu ăn cơm, đối với loại sinh hoạt người thường này cũng không hiểu lắm, vì thế chỉ có thể giống sùng vật to lớn, đi theo phía sau Đường Lê nhìn nàng chỉ điểm giang sơn.

“Phòng này để lại cho huynh, ta cảm thấy hẳn là huynh sẽ thích cái cửa sổ này, chờ có thời gian ta trồng hoa ở chỗ này cho huynh, huynh thích hoa gì?”

“Cái phòng bếp này không tồi, ta vừa lòng nhất phòng bếp này, rất nhiều nguyên liệu cần mua sắm, lúc ta chọn nơi này cũng đã xem qua, rất gần chợ, về sau mua đồ ăn cũng thuận tiện.”

Đường Lê nói nói, Tôn Nô chỉ biết gật đầu, bởi vì phương diện này, căn bản hắn so ra kém cả một đầu ngón tay của tiểu tỷ tỷ. Chỉ có lúc mua đồ vật, hắn có thể thể hiện giá trị.

Hai người ở chợ mua đồ dùng sinh hoạt cùng với gạo, mì, thịt, đồ ăn, vật nặng Tôn Nô cầm, không để Đường Lê nhúng tay, Đường Lê chỉ cầm một rổ đồ ăn, thường thường hỏi hán có mệt hay không. Hai người đi đến trước một cái sạp đồ ăn, đại nương bán đồ ăn nhìn hai bọn họ cười không ngừng, nói với Đường Lê: “Tiểu nương từ đau lòng nam nhân nhà mình như vậy, cảm tình thật là tốt, vừa mới thành thân sao?”

Đường Lê: “.....”

Bọn họ hai người đều mặc áo vải thô bình thường, đi cùng một chỗ, tuy rằng không có gì thân mật, nhưng khi nhìn về phía đối phương đều có chút ngượng ngùng trốn tránh, có vẻ thấp phần ngại ngùng, nhìn qua tựa như một đôi tiểu phu thê trẻ tuổi. không chỉ đại nương bán đồ ăn, cơ hồ mọi người trong chợ nhìn thấy bọn họ người đều cho rằng như vậy, một người hàng rong bán thoa hoàn còn gọi Tôn Nô: “Tiểu lang quân, mua cành thoa cho nương từ nhà huynh đi, nương từ nhà huynh đẹp như vậy, ăn mặc cũng quá thuần tịnh.”

Tôn Nô còn là lần đầu tiên bị người xa lạ buông lời nói đùa, rốt cuộc dĩ vãng hán một thân hắc y độc lai độc vãng, còn cầm đao, nhìn không dễ chọc, đương nhiên không ai dám tùy tiện đáp lời, nhưng mà giờ phút này hán công gạo và mì, bên cạnh có cô nương tuổi trẻ đi theo nhìn như tiểu tức phụ, hai người sáo sọc nhau, dù hán lạnh mặt cũng có vẻ vô hại.

“Đừng vậy, tiểu lang quân, đến xem trà đi.”

Tôn Nô nhìn tức phụ tuổi trẻ đang nói chuyện, phát hiện trên đầu nàng cắm vài cây thoa bạc, lại nhìn về phía Đường Lê, lúc này mới ý thức được nàng xác thật không mang thoa hoàn, chỉ buộc dây cột tóc. Nhìn mái tóc kia, hán dùng một chút, thật sự đi đến trước quán, nghiêm túc chọn mấy thứ trang sức. Đường Lê đang giải thích cùng với đại nương nói giỡn hỏi bọn họ có hài tử hay không, kết quả quay đầu nhìn Tôn Nô chọn trang sức cho mình, tức khắc đỏ mặt không còn lời gì để nói.

Đại nương ha ha cười rộ lên, “Đừng ngượng ngùng a, nam nhân nhà cô thật thương cô, tiểu nương từ da mặt cũng quá mỏng.”

Càng làm cho người ta ngượng ngùng chính là, bởi vì Tôn Nô đều đưa tiền cho nàng, cho nên nàng phải đi qua trả tiền, người bán thoa hoàn chính là một đôi phu thê, thê tử thấy thê đập trượng phu một cái, chỉ vào hai người Đường Lê cả giận nói: “Chàng nhìn người ta, trượng phu người ta có bao nhiêu tri kỷ, tiền đều để thê tử cầm, chàng còn giấu ta cất tiền riêng.”

Đường Lê lời kéo tiểu nam thần nhanh chóng chạy đi.

Lúc đi mua đệm chăn quần áo, lại bị trêu ghẹo, lão bản nương nghe bọn họ nói phải chuẩn bị đệm chăn, lập tức lấy ra một bộ trải giường màu đỏ tươi, cười ngâm ngâm nói: “Các ngươi hai tiểu phu thê nhìn hán là mới vừa thành thân không bao lâu, đồ hi nhà ta rất có tiếng, bảo đảm các ngươi dùng đồ hi nhà ta, ba năm ôm hai! Tốt tốt đẹp đẹp!”

Đường Lê chịu không nổi lão bản nương này nhiệt tình vạn phần, liên tục xua tay, ngượng ngùng cực kỳ, kết quả liếc mắt một cái sang Tôn Nô bên cạnh, thấy hán nhìn chăm chăm hi bị, thê nhưng nhìn rất nghiêm túc.

Nàng nhìn nhìn đồ án hoa sen liền cảnh phía trên, thử hỏi: “Tôn Nô, huynh thích bộ chăn này? Bằng không, ta mua một tấm như vậy cho huynh?”

Tôn Nô hoàn hồn, dời ánh mắt nhìn về phía cửa tiệm, “..... Nàng chọn đồ nàng thích là được.”

Đường Lê nhìn tiểu nam thần bên tai đỏ lên. Nàng không biết thế nào đầu óc mơ hồ, bị sắc đẹp mê hoặc, buột miệng thốt ra: “Vậy cái này đi.”

Lão bản nương cười hi hi, không chút nào ngoài ý muốn, “Được rồi, ta bọc lại cho các ngươi, gói hi có muốn hay không?”

Mua một đồng lớn đồ vật về nhà chậm rãi chỉnh lý, Đường Lê lấy ra quyển vở ghi chép, ghi xong rồi bắt đầu quét tước vệ sinh dán giấy cửa sổ mới. Nàng vóc dáng thấp không dán được trên cao, Tôn Nô vóc dáng cao, tiếp nhận giấy cửa sổ trong tay nàng liền dán lên trên cửa sổ. Bởi vì không thuần thực dán không phẳng phiu, Đường Lê cười cười, dầm lên trên ghế đi sửa lại. Nàng cũng không thuần thực, bắt quả năng lực mạnh, thử nhiều lần biết. Nàng dán giấy cửa sổ xong muốn nhìn một chút có dán lệch hay không, kết quả ghế dưới chân lay động, ngã xuống bên cạnh.

Tôn Nô giang hai cánh tay, liền đỡ được nàng, từ trên ghế ôm xuống dưới.

Đường Lê sợ tới mức ngực thùng thùng nảy lên, bị Tôn Nô đập vai một chút, “không có việc gì, ta đón được nàng.”

Tim đập thê này không được, Đường Lê nghĩ thầm.

Treo màn, trải đệm chăn, Tôn Nô cái gì cũng không biết, rũ mắt học một chút, có vẻ chân tay vụng về, bộ dáng có chút đáng thương, làm Đường Lê rất muốn chọc vào lông mi hán dày rậm cong cong.

Tiểu nam thần nhận thấy tầm mắt nàng nhìn qua, tiếp xúc đôi mắt kia sạch sẽ bình tĩnh, Đường Lê lập tức lùi về đi làm việc. Bộ giường hi kia, bị nàng ôm đến phòng Tôn Nô, chuyên môn trải cho hán, Tôn Nô không hề rằng.

Tuy trong nhà còn chưa thu thập tốt, nhưng phòng bếp là trọng địa, Đường Lê đã quét tước xong, nàng riêng mua gà, hầm từ sớm, lại mua mấy thứ được liệu hầm canh ở hiệu thuốc, chuyên môn làm com bệnh nhân cho tiểu nam thần. Dù là được thiện, cũng phải làm đến không có được vị, người mũi thom khiến cho người ta ngón trở đại động. Đường Lê từ trước là lão bản nhà hàng, dù không biết làm đồ ăn cấp đại tửu lâu, nhưng mỹ thực các loại canh hầm trong nhà cùng các món kiểu mới màu sắc rực rỡ nàng đều biết, điểm tâm bánh đường truyền thống cũng biết làm.

Nhìn Đường Lê mang từng món đồ ăn lên, ánh mắt Tôn Nô lóe lóe, chờ Đường Lê cũng ngồi xuống, hán mới cảm lấy chiếc đĩa.

Trong đêm yên lặng, các nơi trong thành đều đóng cửa, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng chó sủa, cùng sân nhà bên truyền đến tiếng cười trẻ con, hai người ngồi bên ngọn đèn yên lặng ăn cơm. Ánh đèn mỏng lung, đồ ăn tỏa hương, Tôn Nô ăn ăn, nhìn không được nhìn phía đối diện, hẳn cảm thấy lúc này hết thảy đều quá mức hư ảo.

Cuộc sống bình tĩnh bình thường như vậy thật hư ảo, người đối diện ở dưới đèn mỉm cười với hắn cũng hư ảo, là trước đây hắn chưa bao giờ từng tưởng tượng, rồi lại dị thường dễ dàng tiếp nhận như thế.

Sông nhỏ nước chảy róc rách, người bán hàng rong sáng sớm đi qua cầu nhỏ rao hàng đánh thức Đường Lê. Nàng đứng dậy mở cửa sổ, ngồi ở trước gương đồng chải đầu, vốn dĩ chuẩn bị tùy tiện thắt cái bím tóc, nhưng ánh mắt chạm đến mấy cái thoa bạc kia, nàng lại do dự một chút, cuối cùng cầm lấy trăm cái lên tóc, dây cột tóc thu lại cho vào túi tay áo.

Thu thập xong đi ra cửa, phòng bên cạnh Tôn Nô vừa lúc cũng mở cửa đi ra. Đường Lê nhìn về phía tóc của hắn, vẫn dùng một mảnh vải lần đó tùy tay xé ra. Nàng rút dây cột tóc từ túi tay áo ra, “Ta có trang sức tóc mới, cái này, cho huynh buộc tóc đi.”

Tôn Nô tiếp nhận, hai người đứng tại chỗ nhìn nhau một hồi lâu, Đường Lê mới ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng chui vào phòng bếp.

Đường Lê không rõ lắm thế giới này mở cửa hàng phải chú ý cái gì, đành phải vừa chuẩn bị, vừa đi tiệm khác nhìn xem, lại chế tác chút bánh ngọt trước, đánh quan hệ tốt cùng hàng xóm chung quanh. không cần thân làm quá nhiều, dư lại đặt ở cửa hàng còn chưa khai trương, kết quả bởi vì hình thức quá đẹp, nhìn lại mới lạ, khiến cho người qua đường vào hỏi giá, thế nhưng ngoài ý muốn bán được hơn một nửa.

Đường Lê nghĩ nghĩ, cảm thấy về sau làm cửa hàng điểm tâm nói không chừng cũng được.

Nàng không hề có tự giác với việc mình biến kịch bản ngược luyến cầu huyết thành một kịch bản mỹ thực điền văn ngọt sủng, vui vui vẻ vẻ chuẩn bị công việc khai trương cửa hàng, không quên làm các loại đồ ăn ngon cho Tôn Nô, Tôn Nô cũng như quên mất mình là sát thủ, mỗi ngày hỗ trợ mua đồ ăn quét tước vệ sinh, còn nhân rồi không có việc gì sửa sang lại đường đất phía sau tiểu viện, vừa gặm bánh bao vừa sửa. Đường Lê từ cửa sổ phòng bếp thấy tiểu nam thần ngồi xồm trong viện lát đá, một bên mặt căng phồng, thì đặc biệt muốn cười.

Xem vịt trong nồi hầm, nàng gấp một miếng chân vịt, múc canh, gọi Tôn Nô trong viện: “Tôn Nô, huynh tới nếm thử canh này hương vị thế nào.”

Tôn Nô gương mặt phồng lên, nhìn về phía chén nàng cầm trong tay. Nóng hôi hổi, hương khí lượn lờ.

Vào đêm, Tôn Nô nhảy qua cửa sổ đi ra ngoài tìm chỗ luyện đao, luyện hai canh giờ mới trở về.

Đường Lê không chỉ mỗi ngày dùng đồ ăn bồi bổ, còn riêng đi được phòng mua thuốc trị thương trở về mỗi ngày bồi cho Tôn Nô, có lẽ là bởi vì như vậy, vết thương của Tôn Nô khỏi rất nhanh, so với mỗi một lần trước đây đều nhanh hơn rất nhiều, thời gian ngắn ngủi ngoại thương trên người đều đã khép lại, chỉ còn nội thương cần chậm rãi điều dưỡng.

Quán ăn nhỏ mở ra trong tay Đường Lê, nếu chỉ có nàng lẻ loi một mình, cửa hàng nhỏ cũng không dễ mở như vậy, nhưng thêm Tôn Nô, rất nhiều việc đều thuận tiện. Cửa hàng mở không đến hai ngày, có du côn lưu manh tới thu ‘phí bảo hộ’, mấy đại hán bước chân chữ bát ngoài nghênh ngang đi vào, một lát sau bước chân chữ bát trong thất tha thất thểu chạy ra.

Có người đứng ở cửa hô to vào: “Người chờ cho ta ..... Ai da.”

Còn không kêu xong bị lão đại đập cái ót một cái, lão đại kia ôm quyền, hô to với Tôn Nô đang cầm cây chổi đứng trong tiệm “Bằng hữu, thấy người võ công không tầm thường, ở loại địa phương nhỏ này thật sự ỷ khuất, không bằng theo chúng ta, đi theo huynh đệ làm một trận!”

Tôn Nô mặt vô biểu tình nói với mấy tên côn đồ kia: “Đạo bất đồng, bất vi tương mưu.”

Đường Lê chứng kiến một màn này, không biết vì cái gì rất muốn cười, nửa ngày không nghẹn nổi, chạy vội ra sau phòng bếp cười to ra tiếng.

Tôn Nô: “??”

Trừ lần đó ra, còn có diện mạo của Đường Lê đưa tới phiền toái. Nữ chủ Sở Li là mỹ nhân, dù Đường Lê không bôi phấn, mặc váy thô, đeo thoa hoàn vẫn khó che sắc đẹp, cứ như vậy khó tránh khỏi tiêu chọc một ít đấng đồ lăng tử, quán ăn khai trương không đến mấy ngày, liền có du hiệp lang thang ý vào một chút công phu quyền cước, vào trong tiệm đùa giỡn.

Đường Lê: “Khách nhân muốn ăn cái gì?”

Khách lang thang: “Lão bản nướng đẹp như vậy, làm đầu bếp nữ cái gì, không bằng theo ta đi.”

Tôn Nô thực nhanh từ trong phòng bếp đi ra, đi đến bên Đường Lê, “Ta tới.”

Đối với khách lang thang, ngữ khí của hắn không có ôn hòa như vậy, không nói hai lời rút đao trước, ánh đao chợt lóe rồi thu vào vỏ, cùng lúc đó, một tảng lớn tóc hơi mỏng tung bay rơi xuống. Nam nhân chỉ cảm thấy da đầu chợt lạnh, từ trong tử vong uy hiếp lấy lại tinh thần, kinh hãi mà mở to hai mắt nhìn, trông mắt đều không chuyển.

Tôn Nô: “Ăn cái gì?”

Nam nhân lấp bắp: “Ăn..... Ăn..... Ăn.....”

Tôn Nô: “Ăn mì”

Nam nhân: “Ăn, ăn mì”

Tôn Nô chuyển sang Đường Lê, ngữ khí trầm thấp: “hắn muốn ăn mì”

Đường Lê: “.....”

Hai người đi ra sau bếp, thấy Đường Lê muốn động thủ nấu mì, Tôn Nô nói: “Ta làm”

Đường Lê sừng sốt, “Huynh làm? Nhưng mà, huynh biết nấu sao?”

Tôn Nô cầm lấy mì ném vào nước ấm, tùy tiện vớt vào trong chén, gia vị gì cũng không thêm, bùng lên đi đến tiền đường, loảng xoảng một tiếng đặt ở trước mặt nam nhân đứng ngồi không yên kia, phun ra một chữ: “Ăn.”

Chờ đến nam nhân kia như nuốt độc được ăn xong chén mì nửa sống nửa chín, trả tiền rồi kẹp chặt cái đuôi chạy đi, Đường Lê lắc đầu có chút bất đắc dĩ. Xem ra mặc kệ ở đâu, thời đại nào, mở cửa hàng đều không phải chuyện đơn giản, ở nơi này pháp luật ước thúc không cao càng đặc biệt không dễ dàng, nếu không có Tôn Nô, một mình nàng phải xử lý những việc này, chỉ sợ là phiền toái vô số lần, nàng vẫn nghĩ rất nhiều việc quá đơn giản, nếu không có năng lực tự bảo vệ mình, nàng chỉ sợ không có cách nào sống sót ở thế giới này.

“Tôn Nô, ta bái huynh làm sư phụ được không, huynh dạy ta một chút công phu phòng thân.” Như vậy về sau nếu Tôn Nô đi rồi, nàng cũng không sợ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Lòng ta có nàng, muốn bảo hộ nàng

Tôn Nô trầm ngâm một lát, giờ tay nắn nắn xương tay Đường Lê, lại gấp đầu gối ngồi xổm xuống nắn xương đùi, sau đó đứng lên nói: “không cần bái sư, ta có thể dạy nàng một ít công phu, nếu có thể thuần thục, sau này hẳn là có thể tự bảo vệ mình trước người thường. Nhưng muốn luyện đao kiếm vũ khí, chỉ sợ nàng không quá thích hợp.”

Đường Lê xoa xoa bàn tay vừa rồi bị tiểu nam thần niết, ho nhẹ một tiếng: “không sao, ta cũng chỉ muốn học chút công phu phòng thân, để ta chuyên môn như huynh, ta cũng không học nổi.”

Hai người nói xong, Đường Lê mỗi ngày buổi sáng dậy sớm hơn, ở trong sân học với Tôn Nô.

“Sức lực của nàng quá yếu.” Tôn Nô thử nắm cổ tay mảnh khảnh mềm như bông của Đường Lê, biểu tình nghiêm khắc, “không cần đập toàn lực, căn bản không có khả năng tạo thành bất luận thương tổn gì.”

“Lại đến, phải chuẩn xác đập vào mấy vị trí ta đã nói kia.”

Đường Lê không nghĩ tới, lúc cực cùng tiểu nam thần dạy dỗ nàng sẽ nghiêm khắc giống như biến thành một người khác, xụ mặt, ngữ khí không hề nhấp nhô, động tác dứt khoát lưu loát, quả thực đáng sợ. Nhưng mà tiểu nam thần ‘hung’ như vậy nhìn lại càng soái, đặc biệt là lúc làm mẫu cho nàng, rõ ràng là cùng một động tác, hẳn làm thì mau lẹ như chớp, một chút cũng không lồi thối ướt át, cảm giác nâng nặng đỡ nhẹ, Đường Lê đều không đạt được đến 1%.

Nàng tính cách mềm ẩm, mỗi khi ra tay cũng theo bản năng lưu lại ba phần đường sống, không dám dùng toàn bộ sức lực, đặc biệt đối luyện cùng Tôn Nô, còn sợ làm bị thương hắn.

Tôn Nô cũng thực bất đắc dĩ, lại một lần dễ dàng bắt lấy tay nàng, “Vẫn là sức lực quá nhỏ.”

Đường Lê cũng không có cách nào, lộ ra tươi cười lấy lòng xin tha với hắn, “Ta lại luyện thêm vài lần.”

Tôn Nô dừng lại, đi đến phía sau nàng, yên lặng nắm cánh tay nàng, dẫn theo nàng chém ra phía trước, “Nàng phải như thế, nhớ kỹ độ cong và tốc độ này.”

Đường Lê cảm thấy mình học với tiểu nam thần thể này, có thể là tự mình chuốc lấy cực khổ, vốn dĩ đã không quá hiểu, bị hắn ôm lấy ‘luyện tập’ như vậy, nàng càng không nhớ được.

đang nghĩ ngợi, Tôn Nô lại nhắc chân nhẹ đá gót chân nàng, mang theo lực đạo làm nàng đá ra, đồng thời giảng giải: “Chân đá nghiêng ra như thế.” Động tác này của hắn, một lời chào hỏi cũng không có, Đường Lê căn bản không phản ứng kịp, trực tiếp ngã văng ra, may mắn Tôn Nô bắt lấy tay nàng, kéo nàng lại.

Tôn Nô buông tay ra rồi, Đường Lê có điểm hồ thẹn cúi đầu, cảm giác như lúc trước khi bá sư học trù nghệ, không thể đạt tới kỳ vọng của lão sư.

“Hôm nay đến đây, ngày mai tiếp tục.” Tôn Nô chỉ nói một câu này.

Đường Lê ở trong phòng bếp thái rau, cổ tay có chút không linh hoạt, hồng hồng trên khớp xương ngón tay cũng không biến mất. Tôn Nô hỗ trợ bên cạnh vẫn luôn nhìn tay nàng, khi Đường Lê buông dao xoa tay, bỗng nhiên cầm tay nàng.

Tôn Nô nắm tay nàng cúi đầu nhìn, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói: “Thực xin lỗi.”

Đường Lê giật giật tay, nhưng không rút về, “Làm sao vậy, là chính ta học không tốt, ngày mai ta luyện thêm trong chốc lát, thuần thục thì tốt rồi.”

Tôn Nô lắc đầu, “Ta không từng dạy người khác, có thể là ta không biết dạy ..... tay nàng, có phải buổi sáng bị ta niết đau hay không?”

Đường Lê lúc này mới biết hắn để ý cái gì, nhìn không được cười rộ lên, “không phải, huynh dạy thực tốt, là ta không quen. Học cái gì cũng phải chịu khổ, lúc ta vừa mới bắt đầu học trù nghệ, luyện kỹ thuật thái rau, cũng thái vào tay rất nhiều lần.”

Tôn Nô vẫn nắm tay nàng, ngón cái nhẹ nhàng ấn khớp xương nàng phịch hồng, mày hơi hơi nhăn lại. Bây giờ hắn đã biết rõ, cái gì gọi là luyện tiếc.

Vốn dĩ tay ngâm nước lạnh, được Tôn Nô nắm không trong chốc lát liền ấm áp lên, một đôi tay đều ửng đỏ.

Phía trước cửa hàng truyền đến tiếng hét to, Đường Lê lúc này mới thu tay, bụng khay đi ra ngoài. Chẳng bao lâu, nàng vội vàng trở về, giữ chặt Tôn Nô, nhìn rèm vải treo ở cửa phòng bếp đang lắc lư, có chút dồn dập thấp giọng nói: “Tôn Nô, trong tiệm có khách nhân tới, ta cảm thấy hắn không quá thích hợp.”

Tôn Nô: “Như thế nào?”

hắn bình tĩnh trấn an Đường Lê. Đường Lê bình tĩnh lại giải thích: “hắn vừa đến an vị ở trong góc, mang đầu lạp giống như lần trốn gì đó, ta thấy lúc hắn cúi tay đưa tiền lộ ra cánh tay trong ống tay áo, phía trên có vết máu còn mới, kẽ ngón tay hình như là dấu máu chưa rửa sạch sẽ, trên giày cũng có vài vết máu. Quan trọng nhất chính là, hai ngày trước ta thấy ở trước cửa phủ nha có một bức họa truy nã, trên đó là ác đồ giết hơn mười hộ gia đình đang chạy trốn, so với hắn có chút giống, bất quá chỉ lúc hắn vén đầu lạp lên ta mới nhìn qua, còn không thể xác định.”

Tôn Nô đề đề vai nàng, ngữ khí không đổi: “Ừ, ta đã biết, ta đi xem, nàng cứ ở chỗ này.”

Nam nhân đội đầu lạp gọi một bầu rượu và hai đĩa điểm tâm, ngồi ở trong góc chốc lát, sau đó lúc trời sắp tối thì vội vàng rời đi.

“Thế nào, hắn đi rồi?” Đường Lê vén rèm lên đi ra.

Lúc này trong tiệm đã không còn khách nhân, Tôn Nô nhìn sắc trời bên ngoài, thấy bắt đầu có mưa phùn, giờ tay dựng thẳng phản cửa hàng, thời gian này, cửa hàng cũng nên đóng cửa.

“Xác thật là nghi phạm giết người, ta tuy không quen biết hắn, nhưng có thể ngồi được trên người hắn có mùi huyết tinh rất nặng, nói vậy trước đó không lâu còn giết không ít người.” Tôn Nô đơn giản nói hai câu, không có ý tứ nói tỉ mỉ.

Người đã đi rồi, Đường Lê cũng không đàm luận tiếp, mang đồ ăn ra ăn cơm.

Nửa đêm, cửa sổ phòng Tôn Nô không tiếng động bị mở ra, một bóng người nhảy qua, biến mất ở trong bóng đêm.

Mưa phùn dày đặc, cả tòa thành vắng lặng quanh quẩn trong mưa to, bị hơi nước ướt át bao phủ.

Nam nhân tên là Vương Hoán từ trong mộng bừng tỉnh, hắn đột nhiên ngồi dậy, cảnh giác đẩy ra cửa sổ bên cạnh, xuyên qua khe hở nhìn lên ra bên ngoài. Bên ngoài màn mưa dày đặc, một mảnh hơi nước mờ mờ, không có bất luận dị trạng gì. Hắn xoa xoa mồ hôi lạnh giữa trán, bởi vì vừa gặp ác mộng cảm thấy tim đập nhanh, cổ họng khát khô muốn xuống giường uống nước, vừa quay đầu lại phát hiện không biết khi nào mép giường có một cái bóng đen.

Vương Hoán lập tức cầm lấy đại đao bên cạnh, nâng lên trước người, “Ai!”

Bóng người kia mở miệng hỏi: “Vương Hoán?”

Vương Hoán nheo đôi mắt, phát hiện nam tử trẻ ngoài ý muốn trước mặt này có chút quen mắt, tựa hồ là lão bản ở quán ăn nhỏ lúc trước, thế này làm hắn trong nháy mắt có chút phản ứng không kịp. Đối phản ứng lại, hắn lập tức hung ác giọng đao chém.

đang một tiếng, đao hắn đụng phải vật cứng, chấn động ngược lại làm hồ khẩu của hắn rạn nứt, Vương Hoán rốt cuộc cảm thấy sợ, quát hỏi: “Người là người nào, tìm ta vì chuyện gì!”

“Giết người.” Đứng ở mép giường, Tôn Nô nói xong hai chữ này, rút Tôn Dao ra. Thân Tôn Dao sáng như tuyết, trong đêm tối tựa như một vòng ánh trăng, chiếu sáng sừng mặt người cầm đao.

Vương Hoán nhìn đao ảnh kia, nhớ tới cái gì, bỗng nhiên hai mắt trừng lớn, tay cầm đao bắt đầu run rẩy, thất thanh nói: “Là người, người là Tôn kia! Là ai, ai lại đi Luyện Vực mua mệnh ta!”

Tôn Nô: “không ai mua mệnh người.”

Vương Hoán không tin, có ai không biết vị đệ nhất sát thủ Luyện Vực này không dễ ra tay, ra tay đó là chuyện mua bán vạn kim, hẳn bắt quá mới giết trăm người, nhiều nhất chỉ là tiểu tặc, ở trong chốn giang hồ căn bản không có thanh danh gì, nếu không ai ra tiền mua mệnh hẳn, sao có thể làm cho tôn đại thần này vất vả tìm đến. không chỉ như vậy, vì thăm dò chi tiết, hẳn ta thế nhưng còn ở cái tiểu điểm này nằm vùng quan sát hẳn, đối phó tiểu nhân vật như hẳn, hành sự còn kín đáo như thế, thật sự đáng sợ!

Càng nghĩ nhiều, Vương Hoán đầy đầu mồ hôi lạnh cuộn cuộn rơi xuống, hẳn nhìn bóng người đứng yên trong đêm tối, cảm giác mình bị bóng ma từ vòng bao phủ, cơ hồ không phát ra nổi tâm tư chạy trốn, khí thế và sát khí như vậy, dữ dội bức nhân.

“Cầu người, cầu người buông tha ta, ta bất quá là tiểu nhân vật không đáng nhắc tới, chúng ta cũng vô oan vô thù, ta nguyện, nguyện dâng lên toàn bộ vàng bạc, chỉ cầu tha ta một mạng!”

Ngoài phòng mưa to đột nhiên bằng bạc, trong phòng trên tấm màn đột nhiên bắn lên một chuỗi máu, thân thể không đầu ngã lên giường, cái đầu dính máu ục ục lăn xuống giường, dừng ở bên chân Tôn Nô, sợ hãi bạo đột trong hai mắt còn chưa tiêu.

.....

Mưa cả một đêm, Đường Lê ngủ thật sự say, buổi sáng dậy muộn hơn, vội vàng buộc tóc đẩy cửa ra, nhìn phòng bếp đã dâng lên khói bếp, xem ra là Tôn Nô dậy sớm đốt lửa.

Đường Lê hơi hơi mỉm cười, vừa mới chuẩn bị đi phòng bếp hỏi một chút hôm nay tiểu sư phụ muốn luyện công phu không, trong lúc vô tình khước mắt xẹt qua góc tiểu viện nào đó, tức khắc đứng sững.

Trong một góc đó nhiều thêm cái bao vải hình tròn, phía dưới là vết bẩn bị sũng nước. Chung quanh một vòng bùn đất có hơi phiếm đỏ, hẳn là bởi vì máu bị nước mưa pha loãng, đi đến gần, còn có thể ngửi thấy một cỗ mùi tanh của đất trộn với mùi máu tươi.

Đây, không phải là đầu người đi? Đường Lê đứng ở bên cạnh, nhìn cái hình dạng kia, rất muốn mở bao ra nhìn một cái có phải mình suy đoán đúng không.

“không cần tới gần, bản.” Tôn Nô từ trong phòng bếp đi ra, lặng yên không tiếng động đến bên nạng, làm Đường Lê hoảng sợ.

“Cái này là?” Đường Lê cẩn thận hỏi.

Tôn Nô: “Là đầu của tội phạm bị truy nã hôm qua kia, chốc lát nữa phủ nha mở cửa, ta mang đi lĩnh thưởng vàng.”

Đường Lê lập tức nhớ tới kim ngạch tiền thưởng kia, là ba trăm lượng. Nàng mở tiểu điểm được mấy ngày, còn chưa bắt đầu có lợi nhuận, tiểu nam thần chẳng lẽ bởi vì thấy nàng kinh doanh không tốt, lo lắng nàng sắp đóng cửa hàng, cho nên nửa đêm đi ra ngoài kiếm thêm thu nhập nuôi gia đình?

Đường Lê nhìn Tôn Nô, có chút không biết nên phản ứng như thế nào.

Tôn Nô không biết nàng suy nghĩ cái gì, kéo nàng ra xa khỏi cái bao đựng đầu người, ý bảo nàng đi phòng bếp, “Loại ác đồ này có không ít, bọn họ lấy giết người làm vui, võ công tuy không cao, đối phó người thường lại dư dả, để mặc hẳn du đãng trong thành này thì cũng quá mức nguy hiểm”

Đường Lê hiểu ra, tiểu nam thần không phải vì tiền thưởng, là lo lắng cho nàng.

Trái tim thùng thùng nhảy một trận, Đường Lê nhìn bóng dáng Tôn Nô đỉnh bạt cao lớn, bỗng nhiên cảm thấy có an tâm nói không nên lời. Nàng đi vào thế giới này, chỉ có Tôn Nô có thể cho nàng cảm giác an tâm như vậy. Có đôi khi, nàng thật hy vọng Tôn Nô có thể thích nàng như thích Sở Li trong nguyên tác. Nếu như vậy, nàng nhất định sẽ thật chiều cổ hẳn, quý trọng hẳn.

“Tôn Nô.”

Tôn Nô xoay người lại.

Đường Lê đi nhanh lên hai bước, ôm chặt hẳn.

“Huynh đối với ta tốt như vậy, là bởi vì ở Quỷ Khốc Nguyên ta cứu huynh một lần sao?”

Tôn Nô cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, “Ấn cứu mạng, đương nhiên báo đáp.”

Đường Lê nắm chặt tay.

“Nhưng, bây giờ ta làm hết thấy, là bởi vì lòng ta có nàng.”

Đường Lê nhất thời cho rằng mình nghe lầm, nàng ngậy người một chút, buông Tôn Nô ra muốn ngẩng đầu nhìn hắn, lại bị Tôn Nô giờ tay ôm về, ấn đầu vào trong lòng ngực.

“Ta thích nàng, muốn bảo hộ nàng,” hắn lại nói lần nữa, ngữ khí so với vừa rồi càng thêm khàn khàn, sần sật.

Đường Lê tỉnh tường nghe thấy trái tim mình dồn dập nhảy lên, còn có ngực Tôn Nô truyền đến chấn động giống như thế. Nàng nắm chặt xiêm y sau lưng Tôn Nô, cảm giác mình đột nhiên chìm vào trong mộng, hoặc là rơi vào đám mây.

“Ta cũng ..... Ta cũng thích huynh.” Đường Lê mệnh mang mở miệng nói một câu như thế.

nói cũng kỳ quái, nhiều năm như vậy, có không ít người thổ lộ côi lòng với nàng, thậm chí có vài nam nhân quen biết muốn kết hôn, bày ra một màn cầu hôn lớn, nàng đều không có cảm giác, nàng chưa bao giờ giống như bây giờ, khấn trương mà vui sướng, lại không biết làm sao.

Có lẽ là bởi vì nàng hiểu rõ các nam nhân quen biết trước đây, nói thích nàng muốn cùng nàng kết hôn, đều là bởi vì muốn một hiền thê lương mẫu, hoặc là cảm thấy bọn họ thích hợp. Mà Tôn Nô, lúc hânhình nàng, chỉ là nàng mà thôi.

Đây là một thế giới hoàn toàn bất đồng với thế giới nàng từng quen thuộc, không thiếu tàn khốc, lại cũng có lãng mạn khác, ít nhất bọn họ tương ngộ, là điều chưa bao giờ nàng nghĩ tới, yêu nhau cũng vậy.

Dưới chân bỗng nhiên bay lên. Tôn Nô dùng một tay ôm Đường Lê lên, đặt lên bệ cửa. Hắn nhìn thẳng Đường Lê mặt ửng đỏ, bàn tay thon dài dày rộng vỗ về gương mặt nàng, ánh mắt so với dĩ vãng càng thêm đen nhánh sáng ngời. Hầu kết hắn lần lộn hai lần, “Nàng..... thật sự thích ta?”

Đường Lê rũ mắt cười, “Ừ, thích.” nói xong nàng hào phóng giương mắt, nhìn thẳng Tôn Nô, lại nói một câu: “Ngay từ đầu ta đã thích huynh, hiện giờ càng thích.” Nàng cho rằng tuổi thật của mình dù thế nào cũng hơn tiểu nam thần mấy tuổi, lúc này nên biểu hiện hào phóng một chút, nhưng tiếp xúc đôi mắt Tôn Nô, nàng lại không tự giác cúi đầu, lòng tràn đầy ngượng ngùng.

Nàng bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng, thực ngắn, âm cuối khàn khàn mà gọi cảm. Nàng ngẩng đầu, phát hiện Tôn Nô cười một chút, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tôn Nô cười, tuy rằng thực ngắn ngủi, chợt lướt qua, nhưng xác thật nàng thấy rõ ràng. Ngược lại với tiếng cười của hínhhình là, cái tươi cười kia còn mang theo ngượng ngùng và vui sướng thuộc về thanh niên.

Sừng sốt trong chốc lát, Đường Lê nghiêng thân mình về phía trước, cánh tay ôm lấy cổ Tôn Nô, ôn nhu mà chủ động mà đưa lên môi mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Vậy chúng ta cùng chung mộng đẹp

Hôn một người, là cái tư vị gì? Nếu có người ở trong lòng, nhìn thấy, hắn liền muốn mỉm cười, không thấy, hắn liền tưởng niệm, vậy lúc hôn lòng tràn đầy đều là vui mừng.

Đây cũng không phải một cái hôn triền miên, chạm môi thì buông. Đường Lê đối với chuyện này cũng không thuần thực, Tôn Nô đồng dạng như thế, nhưng hắn nhìn sống mắt nàng liễm điễm ôn nhu như cánh xuân, môi hồng nhuận cong lên, đầu quả tìm một mảnh nóng lên, trong mắt đen nhánh phảng phất cũng có ngọn lửa đang âm thầm thiêu đốt.

Đường Lê chưa kịp thối lui, đã bị Tôn Nô đỡ lấy bên hông, lần thứ hai hôn lên. Khoảng cách quá thân cận, hai người hơi thở giao nhau, thậm chí có thể nhìn vào chỗ sâu trong đôi mắt đối phương. Tôn Nô hôn giống con người hắn, lúc đầu lãnh đạm trầm ổn, rồi lại như đao sắc bén cường ngạnh, không cho phép lui về phía sau.

Khung cửa sổ bị gió thổi phát ra tiếng kéo kẹt, Tôn Nô rút cuộc buông Đường Lê đẩy mặt đỏ bừng ra, để nàng dựa vào vai mình. Đường Lê chỉ cảm thấy môi tê dại, tay có chút không dùng sức được, dựa vào trên vai Tôn Nô chậm rãi điều chỉnh hô hấp. Hô hấp của nàng thổi bay vài sợi tóc bên má Tôn Nô, Tôn Nô hơi nghiêng sườn mặt, lỗ tai đỏ lên bị Đường Lê vừa vịn nhìn thấy.

Ôm cổ Tôn Nô, Đường Lê chôn mặt đỏ bừng trên vai hắn, cười hai tiếng, lúc này mới dùng ngón tay nhéo vành tai Tôn Nô, nhỏ giọng nói: “Nóng.”

Tôn Nô lại không được tự nhiên mà né tránh, chặn ngang ôm nàng xuống, đặt lên mặt đất.

“Ta vừa mới..... khó kim lòng nổi, đường đột nàng” Thanh âm Tôn Nô giờ phút này càng khàn khàn, dường như móc nhỏ nhẹ nhàng cào vào trong lòng, nghe vào tai, đến sau đầu cũng nổi lên một mảnh tê dại.

hắn mắt cũng không nháy nhìn nàng, trong ánh mắt ngày xưa có vẻ bình tĩnh đã tràn ngập một loại thần thái được thấp sáng. Đường Lê nhìn khoe mặt hắn ửng đỏ dùng đôi môi mỏng ướt át, không biết vì sao, nhìn không được nhìn thêm nữa, không chỉ có muốn nhìn, còn muốn lại.....

Đối mặt với người mình thích, dù nam hay nữ, đều sẽ có xúc động. Đường Lê giữ chặt hai ngón tay Tôn Nô rũ bên người, “không đường đột, ta thích, nếu huynh cảm thấy đường đột ta, ta có thể đường đột trở lại.”

Tôn Nô sững sốt, bỗng nhiên quay đầu, một tay nắm lấy cổ ở trên môi, che khuất ý cười nổi lên. Đường Lê cười kéo tay hắn xuống, “Huynh cười lên thật là đẹp mắt, thật muốn giấu huynh đi, không cho người khác nhìn.”

Tôn Nô: “Trước nay không ai nói với ta như vậy.” Bởi vì không có ai dám đùa giỡn một sát thủ hung danh hiển hách.

Đường Lê trên mặt không áp lực được cười, lôi kéo tay hắn hôn xuống, sau đó dẫn theo làn váy nhanh chạy vào phòng bếp, để Tôn Nô một mình đứng ở bên ngoài ngây người.

Hai người sáng tỏ tâm ý với nhau đều có chút thất thần, ngẫu nhiên đối diện, Đường Lê đều sẽ theo bản năng cười rộ lên, Tôn Nô tuy rằng không cười, nhưng ánh mắt cũng nhu hòa hai phần, nhìn nàng thật lâu sẽ không dời ánh mắt đi.

Hai người vốn đã ở bên nhau, hiện nay cơ hồ càng như hình với bóng. Dưới bếp nhàn rỗi, Đường Lê liền nhịn không được đuổi tay đi kéo tay Tôn Nô, hai tay một lớn một nhỏ thực nhanh nắm chặt bên nhau, truyền độ ấm cho nhau. Cho dù cái gì cũng không nói, vẫn cảm thấy mỹ mãn.

Chỉ khổ cho tiểu tỷ tỷ Đường Lê buổi tối bôi thuốc cho Tôn Nô, lúc trước còn có thể nhịn xuống không bị sắc đẹp của tiểu nam thần mê hoặc, hiện giờ đã rõ ràng lưỡng tình tương duyệt, dựa theo tình hình chung mà nói là bạn trai bạn gái, nhìn sống lưng cùng một đôi chân dài xinh đẹp của bạn trai, cũng rất khó nhịn xuống không nghĩ loạn, rốt cuộc thực sắc tính đã, đã hai mươi mấy tuổi, chuyện nên biết đều biết. Nàng cảm thấy so với mình, tiểu nam thần chỉ sợ còn biết ít hơn nhiều.

Đường Lê không dễ chịu, Tôn Nô đồng dạng cũng như thế, hắn không rên một tiếng ngồi ở kia cởi quần áo trên người ra, để nữ tử trong lòng bôi thuốc cho mình, miệng vết thương kết vảy, đã bắt đầu có da non, có chút ngứa, bị đôi tay mềm mại nhẹ nhàng bôi thuốc, hắn đều không khỏi căng thẳng cơ bắp, lực chú ý hoàn toàn đều đặt ở trên người phía sau. Đúng lúc tuổi tác huyết khí phương cương, hắn muốn nhẫn nại không lộ ra khác thường, cũng thật sự phí chút tâm thần.

Người thiếu niên biết nhân sự rồi mới cảm kích ái là vật gì, Tôn Nô lại hiểu rõ tình là thế nào trước, trong lòng có người, mới sinh ra ái dục, bởi vậy hắn chưa bao giờ cảm thấy, nguyên lai khắc chế dục vọng là gian nan như thế. Người yêu ở bên, nhất tần nhất cử, mỗi một động tác, thậm chí một sợi hương khí trên người nàng đều có thể câu ra dục niệm lưu luyến ở đáy lòng, thế tới rào rạt.

Tình nóng như lửa, hai người đều là lần đầu chạm đến nơi đó, dù trì hoãn, cũng có thể nhận thấy không khí không giống bình thường, chậm rãi, không khí trong phòng tựa hồ trở nên ấm nóng lên. Đường Lê buông bình nhỏ đựng thuốc mỡ, “miệng vết thương phía sau lưng bôi xong rồi, còn lại huynh tự làm, ta đi ra ngoài trước.”

Tôn Nô ừ một tiếng, không quay đầu. Đường Lê bước nhanh ra ngoài rồi, Tôn Nô mới nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Có lẽ không nên bôi thuốc mỡ, hiện tại khả năng hắn cần dùng nước lạnh thanh tỉnh đầu óc một chút. Ngồi ở đó một lúc lâu không nhúc nhích, Tôn Nô chung quy không đứng dậy đi tắm, mà là cảm lấy Tôn Đào bên cạnh, phủ thêm quần áo nhảy qua cửa sổ đi ra ngoài.

Vẫn nên luyện đao đi.

Đường Lê không ngủ được, đứng dậy đi phòng bếp hâm canh trừ hỏa khí, chuẩn bị đi đưa cho tiểu nam thần, nhưng gõ cửa lại không nghe thấy tiếng, đẩy cửa ra mới phát hiện hắn không ở trong phòng, chỉ có cửa sổ đang mở.

“Ta đi ra bên ngoài luyện đao.” Ngày thứ hai, Tôn Nô trả lời như thế.

Đường Lê tức khắc lòng tràn đầy triu mến, tiểu nam thần, sẽ không phải ghen hông đi.

Đối diện Đường Lê một lát, Tôn Nô đột nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt của nàng có ý tứ gì, dời ánh mắt đi, bộ dáng khó được có chút chật vật, “không phải như thế.”

Đường Lê: “Ta hiểu.”

Tôn Nô: “.....”

Đường Lê: “Thương thế của huynh, có phải đỡ rất nhiều không, luyện đao không ngại sao?”

Tôn Nô: “không ngại, ngoại thương cơ hồ đều đã khỏi hẳn, rất nhiều việc đều có thể làm.” nói xong hắn mới phát hiện hình như có chỗ nào không đúng.

Đường Lê mặt đỏ lên, vén lên một sợi tóc rơi bên tai, “Ừm.”

Tôn Nô: “không, ta không phải ý tứ này.”

Đường Lê: “Ừ, ta biết, không phải ý tứ này, huynh đừng vội.”

Tôn Nô: “.....”

Đội hân đi ra ngoài, Đường Lê biểu tình biến đổi, chôn mặt ở trên đầu gối, hai vai run rẩy, muện thanh cười to, cười đến cơ hồ thở không nổi. Tiểu nam thần sao lại đáng yêu như thế, nàng càng ngày càng muốn hảo hảo thương tiếc hân.

Hôm nay buổi tối, Đường Lê gõ vang cửa phòng Tôn Nô. Tôn Nô mở cửa ra, thấy nàng bung hai ngọn nến đỏ đứng ở ngoài cửa, trong lòng lập tức phát hiện cái gì.

“Ta có thể đi vào sao?” Đường Lê ngẩng đầu vuốt tóc sang một bên vai, mặt mày dịu dàng, khoe mắt đuôi lông mày đều là nhu tình. Tuy là hàn đao sắt đá, trong một khắc này cũng hóa thành sợi chỉ mềm, Tôn Nô lui về phía sau hai bước, để cho nàng vào trong phòng.

Đường Lê đặt giá cắm nến lên bàn, có chút khăn trang gom tóc lại, nghiêng mặt nhìn về phía hân: “Đêm nay, chúng ta dùng tới bộ giường hi đó, được không?”

Tôn Nô ánh mắt nóng rực, đứng yên trước bàn vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên ách giọng hỏi: “Nàng thật sự không hối hận sao? Có lẽ ta mãi mãi không thể cho nàng cuộc sống ổn định và bình tĩnh cả đời.”

Đường Lê: “Lúc này nơi đây giờ phút này, chính là ta muốn. Tôn Nô, huynh không biết, có đôi khi ta nghĩ, có lẽ ta chính là vì huynh mà đến.” Nàng biểu tình có chút bất đồng với ngày xưa, làm Tôn Nô vô có nghĩ đến bỏ vĩ. Thân bỏ vĩ như tơ, có lẽ, nàng cũng không phải hoa lê đầu cành dễ rụng.

Tiến lên một bước, Tôn Nô nói: “Ta tối nay ở đây, lại thế lần nữa, sẽ dùng sinh mệnh của ta bảo hộ nàng, dù ngày nào đó gặp phải bất kì chuyện gì, tuyệt không thay đổi, cho dù năm tháng lâu dài, tâm này không đổi.”

hân vươn tay, Đường Lê thả tay lên, găt gao cầm, “Ta tuy rằng không lợi hại như huynh, nhưng ta thế, ta cũng sẽ dùng sinh mệnh của ta bảo hộ huynh, dù qua bao lâu, ta đều sẽ yêu huynh.” Nàng nói xong, cười mềm mại, lôi kéo Tôn Nô đi đến mép giường, ngồi về phía sau, sờ sờ tịnh để liên trên tám chân màu đỏ.

Tôn Nô ngược lại có chút co quắp, “Hân là nên uống chén rượu giao bôi?”

Đường Lê chớp chớp mắt, “không được, huynh nội thương còn chưa tốt, đại phu nói không thể uống rượu.”

Tôn Nô: “.....”

Đường Lê dư vị một chút cũng cảm thấy mình nói rất buồn cười, nàng cảm nhận được Tôn Nô cùng với mình lòng bàn tay dán vào nhau nóng bỏng, trong lòng cũng nóng lên, dứt bỏ ngượng ngùng, duỗi tay sờ lên đỉnh đầu rút cây trâm ra, thoáng chốc mái tóc đen dài buông xuống như lụa, xỏa tung ở sau đầu. Nàng đặt cây trâm sang một bên, giờ tay vuốt ve gương mặt Tôn Nô.

“không uống rượu, cũng có thể say.”

Tôn Nô cảm thấy, mình tựa hồ thật sự say ở trong ánh mắt mang theo cười kia. Người yêu rộng mở ôm ấp, triển lộ ra phong tình vạn chủng, là ai cũng sẽ vì thế mà động dung. Tôn Nô cúi đầu hôn Đường Lê, mang theo nàng, nằm ngã lên đệm hi. Đường Lê giữa hai nụ hôn, kéo ra dây cột tóc trên đầu Tôn Nô, lúc tóc đen của hân buông xuống, năm ngón tay cắm vào tóc hân, ôn nhu vô cùng vuốt lên tóc hân.

“Ta chưa từng nghĩ tới muốn trở thành thê tử của ai, nhưng trở thành của huynh, ta cam tâm tình nguyện.”

Tôn Nô nằm ở trên người nàng, nói nhỏ bên tai nàng: “thật giống như mộng đẹp.”

Đường Lê ôm chặt hân, dùng ngón tay miêu tả mặt hân, “Chúng ta đây cùng qua mộng đẹp.”

Nến đỏ hi bị, tuy không có cao đường, minh ước làm môi, kết thành lương duyên. Chỉ nguyện đêm này đẹp, qua tháng đổi năm dời.

.....

Tôn Nô vẫn tỉnh dậy thật sớm, bên ngoài trời còn chưa sáng, người trong lòng ngực đang ngủ say, bởi vì đêm qua ngủ quá muộn nên hơi lộ ra mỗi một, tóc dài hỗn độn tán trên vai. Cho dù ngủ rồi, cũng nắm một bàn tay hân.

trên bàn nến đỏ cháy hết, sáp nến đỏ đọng thành một bãi, trên mặt đất nhỏ giọt thành hai điểm đỏ. Cửa sổ không đóng kín, gió lạnh thổi vào, làm cho trong nhà có vài phần lạnh lẽo. Tôn Nô ôm Đường Lê chặt hơn nữa, hoàn toàn cất chứa trong ngực, một thân thể ấm áp xua tan sáng sớm lạnh lẽo ngày mùa thu, làm thời gian đều trở nên yên tĩnh mà an bình, bên tai chỉ còn lại có tiếng hít thở kia nhẹ nhàng chậm chạp.

Đường Lê tỉnh lại đã là một nửa canh giờ sau, nàng mở mắt ra, còn có chút buồn ngủ, nho nhỏ ngáp một cái, mới phát hiện mình còn ở trong lòng ngực Tôn Nô. Ngẩng đầu đối diện ánh mắt Tôn Nô, Đường Lê nhớ tới đêm qua mình chủ động, tức khắc mặt đỏ thắm, dùng khí đều giống như nến đỏ đêm qua đã cháy hết, vui mặt vào ngực Tôn Nô.

Đụng tới hai vết sẹo trên ngực, nàng càng cảm thấy mặt đỏ, một tay bung kín gương mặt mình. Đêm qua đại khái nàng bị ma quỷ ám ảnh, đau lòng Tôn Nô đây người vết thương, sau đó..... không thể nghĩ nhiều, lại nghĩ tiếp thì không thể rời giường.

Tôn Nô ở trong chăn ôm eo nàng, làm đầu nàng lộ ra ngoài chăn, biểu tình trong bình tĩnh mang theo một cổ thân mật, lãnh đạm mới đầu giống như sương bị hòa tan biến mất vô tung, tóc rối tung càng làm cho hân thấy người so với tuổi càng nhỏ bé ngây ngô.

“Hôm nay nghỉ ngơi đi, không mở cửa hàng.”

“Ừ.” Đường Lê ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Tôn Nô nhìn dương quang bên ngoài xuyên qua cửa sổ giấy, ngồi dậy, “Ta dậy trước.”

Mới vừa ngồi dậy, đã bị Đường Lê kéo tay lại.

Tôn Nô quay đầu, cảm tay nàng, “Làm sao vậy?”

Đường Lê không nói, ngửa mặt nhắm mắt lại. Tôn Nô dừng một chút, rũ mắt cúi đầu, hôn nàng một chút, là một cái hôn thực ôn nhu.

“Huynh thật thông minh a, biết ta có ý tứ gì.” Đường Lê nằm về trên gối đầu, kéo chăn che lại nửa khuôn mặt cười.

Tôn Nô ngồi ở mép giường, lắc đầu nói: “Ta không biết nàng nghĩ cái gì, nhưng hành vi vừa rồi, là suy nghĩ trong lòng ta.”

Nằm ở trên một mảnh màu đỏ, gương mặt nữ tử càng hồng nhuận, kiều diễm như hải đường, bên cổ có hai vết đỏ mơ hồ, Tôn Nô nhìn đến đây thì dừng lại, duỗi tay phát đi sợi tóc đen dây dưa ở trên gối, hắt cùi đầu xuống, môi như chuồn chuồn lướt nước chạm vào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 41: Không ngờ rằng, người lại vì tình mà có một ngày này

Vào đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, Tôn Nô vẫn cứ mặc áo đơn, mặc dù hắn nói không lạnh, Đường Lê vẫn nhìn mà khó chịu, riêng đi vào cửa hàng trang phục lớn nhất trong thành mua quần áo mùa đông cho hắn.

Thời đại này nữ tử phần lớn là tự mình may áo, thường thường sẽ mua vải vóc về tự làm, nhưng Đường Lê không biết, học với đại thẩm nhà bên, chỉ học được làm vớ cùng với đai lưng loại đồ vật đơn giản, trang phục vẫn cần phải mua.

“Trang phục của nam tử a, cô xem cái này thế nào, chắc chắn, có thể giữ ấm.” Tiểu nhị lấy ra một cái áo choàng màu xanh đen, Đường Lê duỗi tay sờ sờ độ dày.

Nàng vừa định nói, ngoài cửa có hai nam một nữ đi vào, trong đó một nam tử cao giọng nói: “Chủ quán, lấy hết áo choàng đắt nhất trong tiệm các người ra cho sư muội ta chọn lựa.”

Đường Lê quay đầu nhìn lại, thấy ba người hồng đeo trường kiếm, chân đi giày bó, một bộ dạng người giang hồ tiêu sái, còn là loại có môn phái. Chủ quán không dám chậm trễ, vội vàng bảo tiểu nhị ôm ra vài kiện áo choàng, đến tiểu nhị đang tiếp đón Đường Lê cũng chạy lên, Đường Lê không để bụng, cảm kiện quần áo mùa đông khoa tay múa chân, suy xét Tôn Nô có thể mặc vừa hay không.

“Chi thế này? Đáng về quê mùa, so ra còn kém những cái lúc trước nhìn thấy ở Dương Thành, nếu mặc loại áo choàng này đi Tây Thành bá kiến Công Tây thành chủ, bị Công Tây Lăng nữ nhân điều ngoa đó thấy, còn không phải chê cười chết ta! Ta cũng nhắc người không nổi!”

Đường Lê nghe thấy nàng kia bắt đầu hừ một tiếng, động tác dừng một chút. Tuy rằng nàng không nhớ rõ phần lớn nội dung nguyên tác, nhưng ở chỗ này sinh sống một thời gian, nàng cũng biết bốn thế lực lớn là bốn đại thành là chiếm cứ bốn phương, nam chủ nguyên tác chính là Hạ Hầu Huyền Ngự thành chủ Bắc Thành, cũng là thành chủ trẻ nhất trong bốn thành. Kết hợp hiện thực nghe được các loại tin tức, lại hồi tưởng nguyên tác, Đường Lê biết rõ thân phận thiếu nữ lúc trước ném nàng vào Quỷ Khốc Lâm, chính là biểu muội Công Tây Lăng của nam chủ, cũng chính là con gái của thành chủ Tây Thành.

Nàng không nghĩ tới, mình sẽ đột nhiên lại nghe thấy những nhân vật có liên quan đến nguyên tác, trong nhất thời có chút thất thần.

Bên kia sư huynh muội ba người nói chuyện với nhau, nam tử lúc trước nói chuyện đang an ủi sư muội mình, “Công Tây Lăng đó ương ngạnh tùy hứng, sư muội hà tất so đo cùng với nàng ta, lần này chúng ta phụng mệnh sư phụ đi Tây Thành đưa hạ lễ, cũng không cần giao tiếp quá nhiều với Công Tây Lăng.”

Cầm trong tay áo choàng màu đỏ ném lên quầy, nữ tử đầy mặt ghét bỏ, “Ta biết, nhưng ta chính là nhìn nàng ta không vừa mắt, ý vào thân phận là biểu muội của Hạ Hầu thành chủ, không chỉ ở Tây Thành tác oai tác phúc, còn đi Bắc Thành kiêu ngạo, luận dung mạo luận võ công, đến ta còn không so nổi, lại muốn đè ép sư tỷ, không nói đến ta, ngay cả thôn cô bên kia lớn lên còn đẹp hơn.”

Đường Lê hậu tri hậu giác phát hiện, ‘thôn cô’ trong miệng vị đại tiểu thư kia chính là mình. Nàng không muốn chọc phiền toái, thấy sư huynh muội ba

người kia nhìn về phía mình, liền cười hơi hơi gật gật đầu ý bảo, sau đó tiếp tục xem quần áo của mình.

Người trong ba người sư huynh muội từ đầu chí cuối không nói chuyện, nhìn thấy dung mạo Đường Lê, hơi hơi nhú nhú mày. Dung mạo nữ tử này, sao lại có vài phần quen mắt? Hẳn tựa hồ đã từng gặp ở đâu.

“Đại sư huynh, Đại sư huynh?”

Nam tử hoàn hồn nhìn về phía sư đệ sư muội, sư đệ cười nói: “Đại sư huynh sao lại nhìn đến nhập thần, nàng ấy đúng là mỹ mạo, thế nhưng làm cho Đại sư huynh chúng ta nhất kiến chung tình hay sao?”

Đại sư huynh lạnh mặt, “Đừng nói giỡn, chọn xong thì đi thôi, chúng ta còn cần lên đường.”

Ba người ra khỏi cửa hàng, mới vừa đi đến cửa, liền thấy một nam tử tuổi trẻ nghênh diện đi tới, dáng người đỉnh bạt, dung nhan tuấn tú, tuy mặc bố y giày vải, lại không giống người thường, nhìn khí chất càng như là đạo giả hoặc kiếm khách, quanh thân một cỗ khí chất sắc bén.

Ba người không tự giác tránh đi, nhìn theo hắn đi vào trong tiệm, lập tức đi đến nữ tử mỹ mạo vừa rồi kia. Nữ tử cầm lấy áo khoa tay múa chân ở trên người hắn, hai người đứng một chỗ, mặt mày đều là ôn nhu đưa tình.

Sư muội thăm dò nhìn, “Nhưng thật ra là một đôi bích nhân.”

Đại sư huynh còn vẫn luôn khóa mồm, không chỉ có nữ tử kia, nam tử đến sau này, hắn cũng cảm thấy có vài phần quen thuộc, lại làm thế nào đều nhớ không nổi thân phận.

Cho đến lúc ba người cười ngựa ra khỏi thành, Đại sư huynh mới đột nhiên siết chặt cương ngựa, nhìn lại phía sau. Sư đệ, sư muội thấy biểu tình của hắn không đúng, vội hỏi: “Đại sư huynh, làm sao vậy?”

Đại sư huynh biểu tình ngạc nhiên, ánh mắt lập loè, “Mới vừa rồi ở tiệm vải chúng ta nhìn thấy nam tử kia, ta nhớ ra hắn là người phương nào.”

“Bất quá một người qua đường, Đại sư huynh vì sao để ý như thế?”

“không, nếu ta không nhìn lầm, hắn là Tôn, đệ nhất sát thủ Luyện Vực.” Đại sư huynh ngữ khí chắc chắn. Mấy năm trước, hắn từng gặp Tôn một lần, khi đó Tôn mới là thiếu niên, so với dáng vẻ này còn đơn bạc hơn vài phần, nhưng sát khí trên người càng nặng, cả người cơ hồ hòa hợp nhất thể cùng với đao trong tay hắn, chỉ một ánh mắt nhìn qua, đều làm hắn cảm thấy sau lưng phát lạnh, phảng phất có thể nghĩ được từng trận huyết tinh. Có lẽ là ấn tượng quá mức khắc sâu, cho đến hôm nay, hắn vẫn có thể nhớ rõ dung mạo của Tôn.

Hai người kia nghe được lời này, càng kinh ngạc, “không có khả năng, sao có thể, vẫn nghe nói Tôn hành tung khó lường, càng là sát thủ ý chí sắt đá khủng bố, sao lại ẩn cư ở loại địa phương nhỏ này, còn, còn thân mật cùng một nữ tử như thế, Đại sư huynh, người nhất định nhìn lầm rồi.”

Đại sư huynh trầm ngâm một lát, không nói thêm nữa, “Có lẽ là ta nhìn lầm. .... Thôi, đi thôi, chúng ta cần mau chóng lên đường.”

Đây bất quá một đoạn nhạc đệm, Đường Lê không để ý, nàng chọn quần áo và ủng mùa đông cho Tôn Nô, nếu không phải Tôn Nô cự tuyệt, nàng còn muốn mua cho hắn một cái áo da.

“Người tập võ có nội lực trong người, không sợ rét giống người bình thường, ta không cần thứ này, nàng mới cần.” Tôn Nô nói như thế, cuối cùng mua cái áo da kia cho Đường Lê.

Hai vợ chồng nhỏ cầm tay nhau về nhà, trên đường đi ngang qua cửa hàng điểm tâm, Đường Lê mua chút đường, chuẩn bị trở về làm chút thức ăn mới mẻ cho Tôn Nô, đi ngang qua quán rượu, lại lấy chút rượu. Vào đông rét lạnh, hâm chút rượu uống có thể ấm thân. Sau khi thương thế Tôn Nô lành, Đường Lê ngẫu nhiên sẽ ở chợ mua rượu về, chính nàng cũng sẽ uống một ít, trên thực tế tửu lượng của nàng còn tốt hơn Tôn Nô.

Qua hai ngày, Tôn Nô dậy sớm mở cửa hàng, ở bên phía ven sông trên cây liễu, thấy một mảnh vải đón gió phấp phới, trên mảnh vải vẽ đồ án bát quái đen trắng giao nhau. Ánh mắt hắn hơi trầm, nhìn trong chốc lát mới tiếp tục động tác trong tay. Tối buổi chiều, hắn trước tiên đóng cửa hàng, lôi kéo Đường Lê ngồi ở trong phòng.

Nhiều ngày mưa dầm, trong phòng thả chậu than, bắc giá có lồng tre dùng để hong khô quần áo, người bên này đều quen như vậy, Đường Lê mấy ngày trước đây mới ở chỗ thợ mộc làm một cái, dọn vào phòng rồi, ban đêm còn có thể dùng thứ này làm ấm nước. Tôn Nô ấn nàng ngồi ở bên chậu than, “Tôi nay sẽ có khách không mời mà đến, nàng không cần sợ hãi, cứ ngồi ở chỗ này.”

Đường Lê ừ một tiếng, không có hỏi nhiều, chỉ đi ra ngoài bung bánh đường buổi chiều mới làm, rót nước trà, còn bung lên một mâm hạt dưa.

“Huynh muốn ăn hạt dưa sao, ta bóc cho nàng.”

Tôn Nô cầm đao ngồi ở bên cửa nhìn, nghe thấy lời này, quay đầu nhìn về phía nàng, thấy biểu tình của nàng như thường, thật sự bắt đầu bóc hạt dưa.

Đường Lê đã bóc được ba đĩa hạt dưa, bên ngoài rót cuộc truyền đến động tĩnh, Tôn Nô đứng lên, đi tới cửa, đẩy cửa phòng nhìn ra bên ngoài. Đường Lê ở phía sau hắn liếc mắt một cái, phát hiện trong viện nhỏ nhỏ đứng không ít người, đại khái bởi vì viện quá nhỏ, không đủ chỗ trú, trên nóc nhà đều có người đứng, không chỉ có người, còn có một cỗ kiệu bốn người nâng.

“Tôn, nếu không phải ngày hôm trước có tin tức truyền đến, ta cũng không biết ngươi còn sống. Nếu còn sống, vì sao không trở về Luyện Vực?” Bên trong kiệu truyền ra một giọng nam trầm hậu.

Tôn Nô đứng ở cửa, ngửi khí bình tĩnh: “Ngươi ra mặt lệnh cho ta giết Đỗ Lan Tư, tin tức gửi cho ta lại có sai lầm, chờ ta còn là bấy rập cùng với hai người Chấn, Ly đuổi giết, ngươi đã muốn giết ta, ta hà tất phải trở về.”

Hắn tiếng nói khàn khàn, lúc mới ra tiếng, đông đảo hắc y nhân đều theo bản năng rung mình, không khí ảm ảm có chút khàn trương.

Người trong kiệu thờ dài: “Sự phụ ngươi là huynh trưởng của ta, ngươi từ nhỏ lớn lên ở bên người chúng ta, hiện giờ càng là đệ nhất sát thủ Luyện Vực của ta, vì sao ta lại muốn giết ngươi.”

Tôn Nô không dao động, ánh mắt sắc bén phảng phất muốn xuyên qua màn kiệu, hỏi ngược lại: “Cho nên, ngươi vì sao muốn giết ta?”

Người trong kiệu đột nhiên cười hai tiếng, “Thôi, Tôn, giờ ngươi định thế nào, muốn thoái ảm sao? Hương mỹ nhân mà anh hùng, ngươi nên nghĩ cho kĩ, không cần làm ra việc hồ đồ, chỉ cần ngươi trở về, ta sẽ xử trí hai người Chấn, Ly, cho ngươi một câu trả lời.”

Tôn Nô không hề dao động, “không cần, hiện giờ ta có người muốn bảo hộ người, sẽ không trở về nữa, ngươi cũng có thể yên tâm.” Nếu không có Đường Lê, có lẽ hắn sẽ trở về, tự tay giết chết hai người kia.

Người trong kiệu nghe hiểu ý ngoài lời của hắn, trầm mặc hồi lâu nói: “không thể ngờ được, ngươi lại vì tình mà có một ngày này..... Tôn, ngày nào đó ngươi chắc chắn sẽ hối hận.”

Vừa dứt lời, tiếng xé gió vang lên, một vật từ trong kiệu xuyên qua màn bay ra, bắn thẳng đến mặt Tôn Nô. Tôn Nô mắt cũng không chớp, giờ tay tiếp được, là một khối ngọc bài ghi tên hắn. Tôn Nô một tay nắm chặt ngọc bài, khí kinh chấn ra, ngọc bài nháy mắt vỡ thành bột mịn, phiêu tán rơi xuống.

Người trong kiệu thấy một màn này, đôi mắt hơi hơi nheo lại. Quả nhiên không hổ là Tôn Nô người kia luyện ra, vết thương nghiêm trọng như vậy, thế nhưng có thể trong thời gian ngắn như thế khôi phục như lúc ban đầu.

“Luyện Vực đã xóa tên ngươi, sau này ngươi tự giải quyết cho tốt.” Ra lệnh một tiếng, bóng người màu đen trên nóc nhà đứng bắt đầu lục tục lui ra một lát sau toàn bộ biến mất vô tung.

Mảnh thú bị thương trong tưởng tượng cũng không có thái độ suy yếu, ngược lại, bởi vì cùng đường, so với trước đây càng hiện ra cường thế lãnh ngạnh, một hồi mưa gió sắp đến trong đêm tối cứ như vậy biến mất vô hình.

Tôn Nô lại đứng đó một lúc lâu, cảm nhận được toàn bộ người nhìn trộm trong chỗ tối đã rời đi, mới xoay người trở lại trong phòng, đối diện ánh mắt Đường Lê, biểu tình của hắn hơi hòa hoãn nói: “Ta sau này không còn là sát thủ, nàng không cần lo lắng nữa.”

Đường Lê cũng không rõ mạch nước ngầm mãnh liệt mới vừa rồi, chỉ cảm thấy trường hợp người giang hồ từ chức thật là lớn, xứng với danh hào của tiểu nam thân. Nàng chớp chớp mắt, giữ chặt tay Tôn Nô an ủi hắn: “không sao, dù huynh từ chức, chúng ta còn có cửa hàng, đã bắt đầu có lợi nhuận, ta có thể kiếm tiền nuôi huynh và hài tử.”

Tôn Nô: “.....” không, hình như có cái gì không đúng.

“Hài tử?”

Đường Lê vuốt tay hắn: “Tạm thời còn chưa có.”

Đường Lê cho rằng đêm nay qua đi, sẽ không có cái gì quan hệ cùng với những sát thủ hắc y đó, ai ngờ ngày thứ hai, lại có một huynh đệ sát thủ tới cửa. Hắn thực trẻ, nhìn như là thiếu niên. Đường Lê ban đầu cũng không nhận ra, chỉ coi hắn là khách nhân bình thường, hỏi muốn đồ ăn gì, kết quả thiếu niên trên dưới đánh giá nàng một trận, cười hi hi gọi tiếng tiểu tẩu tử.

Tuy rằng thiếu niên này một gương mặt tươi cười, nhưng Đường Lê nhìn ra được, hắn tựa hồ cũng không thích mình, gọi tiếng ‘ tiểu tẩu tử ’ ngữ khí cũng thập phần ngả ngớn.

Là một thiếu nam ngu ngốc, Đường Lê ở trong lòng dán cho hắn cái nhãn, bình tĩnh cười hỏi: “Ngươi là?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Chỉ cần nàng không rời đi, ta có thể vì nàng làm bất kì điều gì

Thiếu niên vui cười nói: “Ta là sát thủ Luyện Vực, Tồn ca lúc trước đã cứu ta, đương nhiên ta phải gọi thê tử của hân là tẩu tử, a, hôm qua ta cũng tới, đứng ở trên nóc nhà góc Đông Nam kia, tẩu phòng chừng không nhận ra ta.”

“Ta hôm nay tới là muốn tìm Tồn ca nói chuyện, hân có ở đây không?” Thiếu niên lo tự mình nói rồi xông ra phía sau màn, vừa vịn mình kéo lên, Tồn Nô đi ra, hai người giáp mặt gặp nhau.

Nhìn thấy Tồn Nô, thiếu niên thu liễm một chút, lui ra phía sau hô Tồn ca. Tồn Nô nhìn thấy biểu tình của Đường Lê, lắc lắc đầu với nàng, mang theo thiếu niên đi ra ngoài, hai người một trước một sau đi đến dưới cây liễu gần đó

Chung quanh không người, tươi cười thiếu niên trên mặt lập tức tan đi, nói thẳng: “Tồn ca, ta không biết huynh cùng với lão đại đến tốt cùng là chuyện thế nào, nhưng có chuyện ta cần phải nói cho huynh.” hân nhìn thân ảnh thướt tha nhu mỹ ở cửa hàng kia, trong mắt toát ra vài phần nghi kỵ cùng với khinh thường: “Tồn ca huynh cũng biết thân phận của nữ nhân này?”

Tồn Nô thấy hân biểu tình khinh miệt mà khẽ nhủ mảy: “Thân phận gì.”

Thiếu niên bĩu môi, “Ta xem huynh chỉ sợ đến tên họ thật của nàng cũng không rõ lắm, còn dám vì nàng rời khỏi Luyện Vực? Lúc này mới bao lâu đã bị mê đến thần hồn điên đảo, cũng không biết là ăn cái mê hồn dược gì. Nếu những người khác ta mới lừa đến quán, nhưng huynh tốt xấu đã cứu ta, ta gọi huynh một tiếng Tồn ca, không muốn huynh bị lừa mới có thể trộm đến nói cho huynh, nàng cùng với thành chủ Bắc Thành có quan hệ không tầm thường, Hạ Hầu Huyền Ngự từ hai tháng trước đã bí mật tìm nàng, vì thế còn không tiếc tìm tới Luyện Vực.”

Tồn Nô: “Nàng trước kia thế nào, ta không thêm đề ý.”

Thiếu niên nghe vậy có vẻ vô cùng đau đớn, nhưng cũng biết được tính cách của Tồn, oán hận nói, “Thôi, nếu huynh nguyện ý ta cũng không nhiều chuyện, bất quá lão đại hôm qua đã truyền tin cho Bắc Thành, chỉ sợ bên kia thực nhanh sẽ thu được tin tức. Hạ Hầu Huyền Ngự người nợ có thể lấy tuổi như thế trở thành thành chủ thứ nhất trong bốn phương, thủ đoạn bá đạo sắc bén, cũng không dễ trêu chọc, Tồn ca nếu không muốn từ bỏ nàng, tốt nhất vẫn nên mang theo nàng tránh đi thật xa.”

Tồn Nô nhìn cửa hàng rộng mở, Đường Lê vừa lúc cũng ngẩng đầu nhìn sang, lộ ra tươi cười với hân.

“Ta đã biết.” Tồn Nô thu hồi ánh mắt, nói với thiếu niên: “Ngươi trở về đi, không cần đến nữa, ta sẽ không gặp lại ngươi.”

Thiếu niên muốn nói lại thôi, khẽ cắn môi, chung quy cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Tồn Nô trở lại cửa hàng, nhìn Đường Lê trong chốc lát, nói với nàng: “Chúng ta phải tạm thời rời khỏi nơi này.”

Tồn Nô đột nhiên nói phải rời đi, Đường Lê kinh ngạc rất nhiều cũng đoán được khẳng định là thiếu niên kia nói cái gì, thứ nhất nàng nghĩ đến chính là trả thù. Người giang hồ rửa tay không làm về sau quả nhiên vẫn không thể thiếu tiết mục trả thù, tiểu thuyết võ hiệp cũng không khinh ta, Đường Lê nghĩ vậy, lại an ủi mà vỗ vỗ cánh tay Tồn Nô, gật đầu nói, “Được, bây giờ ta liền chuẩn bị một chút.”

Đường Lê tay chân lạnh lẽo thu thập một ít nhu yếu phẩm, lại chuẩn bị chút lương khô điểm tâm, cuối cùng viết thẻ bài treo ở ngoài cửa hàng, tỏ vẻ phải tạm thời đóng cửa hàng một thời gian. Mới thu thập xong, Tồn Nô đi chợ mua ngựa đã dắt một con ngựa màu mận chín trở về.

Đóng cửa hàng, được Tồn Nô bế lên ngựa, Đường Lê bỗng nhiên cảm thấy, nếu đặt ở hiện đại, phòng chừng chính là lão công trong nhà muốn bắt đầu một lần lữ hành nói đi là đi, đôi ý nghĩ ngấm lại, còn có vài phần lảng mạn. Đường Lê tâm thái thực ổn, nhưng cưỡi ngựa lại không quá ổn, phải cẩn thận mà dựa vào trong lòng ngực Tồn Nô, hơi có chút vất vả.

Hai người rời Bạch Lộc thành, một đường đi về hướng đông, ra khỏi thành một thời gian, xuống quan đạo, đi trên đường nhỏ nông thôn, chung quanh đều là cỏ hoang, mặt trời lặn về tây, càng có vẻ hoang vắng. Tồn Nô ôm Đường Lê, một đường yên lặng vô ngữ, lúc này mới nói: “Bắt nàng đột nhiên theo ta rời đi, là ta không tốt, nếu nàng thích Bạch Lộc thành, chờ mọi chuyện chấm dứt, ta lại mang nàng trở về.”

Đường Lê đang nhìn mặt trời lặn nghĩ, đáng tiếc không có camera có thể chụp lại cảnh đẹp sắc như vậy làm lưu niệm, đột nhiên nghe Tồn Nô nói, nàng kinh ngạc, “Sao đột nhiên nói cái này, rời đi nhìn xem nơi nơi cũng không có gì không tốt, ta nói rồi, ta ở thế giới này, liên hệ sâu nhất chính là huynh, cho nên chỉ cần huynh ở bên ta, đi nơi nào đều có thể.”

“Huynh a, không cần quá chấp nhất cho ta ‘cuộc sống an ổn’ gì đó, so với theo đuổi loại sinh hoạt thế nào, hiện tại mới là quan trọng nhất, sao huynh biết bây giờ ta không cao hứng?” Đường Lê dựa vào trong lòng ngực Tồn Nô, chậm rãi khuyên hân.

Lúc nàng hai mươi hai ba tuổi, cùng với hai người bạn, thường xuyên đột nhiên muốn đi chỗ nào liền đeo túi cùng đi, ngồi xe lửa ngồi xe buýt ngồi thuyền đều có, còn có một lần thuê một chiếc Minibus, đi vài chỗ, sau khi trở về nàng mới quyết định cùng bạn mở cửa hàng.

“không cần quá coi thường ta, ta thực có thể thích ứng các loại tình huống.” Đường Lê cười ôn ôn hòa hòa, ngữ khí cũng mềm như bông, nghe không có gì không ổn.

Tồn Nô kéo cương ngựa, một tay ôm eo nàng ừ một tiếng, cũng không biết tin hay không.

Con ngựa đã chạy mệt, tốc độ dần dần chậm lại, hai người theo khói bếp, đi vào trong một thôn tá túc, nông dân nhiệt tình dùng thịt chiên đãi bọn họ, đệm chăn mới cũng nhường cho bọn họ, nông phụ thân hình cao trắng còn bụng đến cho bọn hân một bồn nước ấm to. Hai người rửa mặt xong, thấy Tồn Nô ngồi ở trước cửa sổ chăm chú nhìn đêm tối, vẫn không nhúc nhích, Đường Lê đứng dậy đi qua, dựa vào sau lưng hân.

“Làm sao vậy, có phải huynh có tâm sự gì không?” Nàng rũ tóc dài, ở dưới đèn hiện ra nhả nhả lịch sự, khiến người ta không tự chủ được nghĩ đến một từ ‘ôn nhu hương’.

Tay Tôn Nô bỗng nhiên căng thẳng, bắt được tay Đường Lê, dùng một loại ánh mắt kỳ lạ chăm chú nhìn nàng, “Chỉ cần nàng không rời đi, ta có thể vì nàng làm bất kì cái gì.”

Đường Lê mờ mịt khó hiểu, “Ta đương nhiên sẽ không rời huynh a, Tôn Nô đang lo lắng cái gì, thật sự không thể nói cùng ta sao?”

“Nàng. ....” Tôn Nô chần chờ một lúc lâu, mới muốn nói cái gì, bỗng nhiên biểu tình yên lặng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, cũng không quay đầu lại: “Mặc quần áo, bây giờ chúng ta liền đi.”

Đường Lê cũng không dong dài, tròng áo ngoài lên mạng tay nải, vừa đi ra ngoài vừa ngẩng đầu quần tóc lên, hai người đi thẳng ra ngoài viện, không kịp cáo biệt chủ nhân cho tá túc, cưỡi ngựa nhanh chóng rời đi.

Gió đêm đập vào mặt, mang đi nhiệt khí rên người, Đường Lê gắt gao ôm Tôn Nô, đem mặt chôn ở trong lòng ngực hắn, trong đầu suy đoán, Tôn Nô đến tột cùng đang trốn người nào. Là địch nhân từ trước của hắn, hay đồng sự không hợp với hắn trước đây? Ngẫm lại tổ chức sát thủ, có lẽ giống hắc, không dễ rời khỏi như vậy?

Bọn họ vừa rời thôn không lâu, đã có một đội người tới trước thôn, đội người này đeo bội kiếm, trên quần áo đều có huy ấn của phủ thành chủ Bắc Thành, trên chiếc xe ngựa ở giữa treo hai ngọn đèn cũng có huy ấn kim sắc đồng dạng.

Xe dừng lại rồi, một hán tử nhỏ gầy từ trong bóng cây nhảy ra, quỳ rạp xuống trước xe, “Hạ Hầu thành chủ thứ tội, Tôn Nô thật sự quá mức nhạy bén, hắn phát hiện huynh đệ hai người chúng ta, lập tức dẫn người đi, bắt quả huynh trưởng ta đã đuổi theo, hắn sẽ lưu lại ký hiệu bên đường cho chúng ta, nhất định có thể đuổi kịp bọn họ.”

Trong xe truyền đến một tiếng hừ lạnh, “Dẫn đường.”

Hán tử đứng lên, “Vâng!”

một đội người này mệnh mệnh cuộn cuộn đuổi theo phương hướng hai người Đường Lê rời đi.

Hạ Hầu Huyền Ngự dựa nghiêng ở trong xe, tâm tình cực kém. Từ lúc nhân cách thức tỉnh, bắt đầu sửa lại kịch bản, hắn liền cảm thấy mọi chuyện đều không thuận. Ngay từ đầu làm thế nào đều không tìm được tung tích hai người nữ chủ, sau đó lại bị Công Tây Lăng từ Tây Thành quán lên, nháo ra không ít chuyện, khiến cho hắn không thể toàn tâm đi tìm người, kéo dài đến mấy ngày hôm trước mới có được tin tức nữ chủ.

Từ khi hắn trở thành nam chủ, khí vận thể giới tất cả đều đứng ở phía sau hắn, làm chuyện gì đều vô cùng thuận lợi giống như thần trợ, đã lâu không hưởng qua tư vị thất bại, mà liên tiếp hai khí vận của thể giới thuộc về hắn bị xói mòn, thế này làm cho hắn cảm giác được sau lưng tựa hồ có cái gì đang thao tác, loại cảm giác bị khống chế bị tùy ý đùa nghịch, càng khiến hắn bức bối.

Lại nhìn thấy giao diện hệ thống nhắc nhở, tuyến tình cảm chương mất kia chệch đi, Hạ Hầu Huyền Ngự trong lòng tức giận tăng vọt, sát ý cũng kéo lên theo. Nghe thám tử hồi báo, hai người kia lúc trước ở Bạch Lộc thành ở chung làm vợ chồng, Hạ Hầu Huyền Ngự liền quyết định lần này dù thế nào cũng phải giết nam nhĩ Tôn Nô trước, nếu không phải bởi vì nữ chủ chết sẽ trực tiếp làm biến mất liên hệ giữa hắn và khí vận thể giới này, hắn thật sự cũng muốn cùng giải quyết luôn nữ chủ phản bội mình kia.

Nếu không thuộc về hắn, không bằng hủy diệt.

Ánh mắt chuyển qua giá trị cốt truyện chệch đi còn không đến một nửa, Hạ Hầu Huyền Ngự hung hăng nhắm mắt, cuối cùng tạm thời đè nén xuống cố sát ý kia.

Nếu là nữ chủ, vậy cho nàng một cơ hội, hy vọng lúc này nàng có thể làm ra lựa chọn chính xác, phối hợp với hắn kéo cốt truyện trở về, không cần lại chọc giận hắn nữa.

Lúc sắp sáng sớm, Đường Lê nghe thấy phía sau truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa, tựa hồ có không ít người càng đuổi càng gần. Cùng lúc đó, Tôn Nô cũng nhận thấy hơn mười bóng đen cười khoái mã đến, trong tiếng gió ào ào, có tiếng động xé gió bên nhon thật nhỏ. Hắn chưa quay đầu lại, nói khẽ với Đường Lê: “Năm chặt.” Ngay sau đó tay nắm Tôn Dao, lượn vòng một cái ở sau người.

Leng keng leng keng một đợt kêu loạn, vô số thiết châm thật nhỏ bị đao đánh rơi. Nhưng như thế còn chưa xong, phía sau bọn họ một người lúc trước cưỡi ngựa đuổi theo cười quái dị, nâng lên vũ khí kỳ quái, phóng ra vô số châm mảnh. Tôn Nô múa đao đến cơ hồ nhìn không thấy tàn ảnh, liên tục ngăn cản châm mảnh, không chỉ có thế, mắt thấy hai con ngựa càng ngày càng gần, hắn đột nhiên ghim cương quay lại, đi ngang qua nam nhân quái dị đang cười kia.

Đường Lê ở trong lòng ngực Tôn Nô, chỉ nhìn thấy một chùm huyết vụ phun tung toé, nam nhân kia kêu thảm một tiếng rơi xuống ngựa. Tôn Nô vẫn chưa dừng tay, trong mây người tới gần bọn họ nhất, có ba người đều đối mặt ngã xuống ngựa, hoàn toàn không so được với tốc độ xuất đao của Tôn Nô. Đường Lê lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Nô động thủ ở gần như thế, bởi vì khẩu trang tim đập bay nhanh, nhưng nàng dựa vào lòng ngực đó, trái tim bên trong vẫn vững vàng nhảy lên, nửa điểm không loạn.

Tôn Nô chém xong mấy người, lần thứ hai giục ngựa chạy băng băng, nhưng tốc độ bị cản trở, lại có mười mấy người đuổi theo, bao vây quanh hai

người. Qua một lát, xe ngựa tạo hình hoa lệ chậm rãi đi tới, dừng ở trước mặt hai người.

Lúc này đã là sáng sớm, mặt trời mọc lên từ chân trời, tia nắng ban mai chiếu vào trên người nam nhân đi ra từ xe ngựa, càng làm dung mạo hắn thêm tuấn mỹ, giống như thiên thần.

Đây là thành chủ Bắc Thành, Hạ Hầu Huyền Ngự, có thể trở thành nam chính, bề ngoài của hắn là ưu tú không thể tranh luận, vừa hiện thân có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thấy Hạ Hầu Huyền Ngự hiện thân, Đường Lê ngây ngẩn cả người, như thất thần nhìn hắn.

Nàng sợ đi thất thố, cũng không phải bởi vì nam chủ này lớn lên thật đẹp, mà là bị giao diện bông bênh nửa trong suốt trước mặt hắn làm cho kinh sợ.

Đường Lê:..... Cái kia, là cái gì? Phía trên hình như còn có chữ viết???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Nếu có một ngày người hiểu, thì đã không còn là Tôn Nô...

Hạ Hầu Huyền Ngự đi ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy nam nhi ngồi trên lưng ngựa ôm nữ chủ vốn nên thuộc về hắn, hai người giống như một đôi quyến lữ, ánh mắt trầm xuống, sát ý liên bạo phát. Hệ thống không thể không xuất hiện nhắc nhở —— “Cảnh cáo, ngài có ác ý quá cao với nữ chủ của thế giới này, nếu thương tổn nữ chủ sẽ làm cho khí vận xói mòn, phát sinh hỗn loạn không biết, đối với ngài thật phần bất lợi.”

Hạ Hầu Huyền Ngự căn bản mặc kệ cảnh cáo bắn ra từ giao diện, vươn tay với Đường Lê bên kia tựa hồ đang bị dọa, biểu tình cao ngạo nói: “Sở Li, trở về cùng ta.”

Đường Lê thất thần Tôn Nô đã thấy rõ ràng, nghe từ trong miệng Hạ Hầu Huyền Ngự hai chữ Sở Li, hắn theo bản năng càng ôm chặt người trong lòng ngực.

Đường Lê hoàn hồn, nhận thấy động tác của Tôn Nô, cũng bất chấp cái giao diện trôi trước mặt Hạ Hầu Huyền Ngự, nhanh chóng nắm tay tiểu nam thần trấn an trước, “Đừng hiểu lầm, lát nữa ta giải thích cho huynh, xác thật ta chỉ thích một mình huynh, cũng tuyệt sẽ không rời đi.”

Tôn Nô tuy rằng không nói, nhưng hiển nhiên Đường Lê đã bắt được trọng điểm, lực đạo của hânhoáng thả lỏng. Bất quá trong ánh mắt đối diện Hạ Hầu Huyền Ngự, sát ý nửa điểm cũng không ít hơn, hắn làm một sát thủ, miễn cảm nhất với sát khí, đương nhiên nhìn ra được ý đồ của Hạ Hầu Huyền Ngự, người này đối với hai người bọn họ đều có sát ý.

Hạ Hầu Huyền Ngự: khanh khanh ta ta ngay trước mặt ta, coi ta nam chính này không tồn tại sao?

“Sở Li, đừng làm ta tức giận, theo ta trở về, ta sẽ không truy cứu chuyện nàng tự trốn đi.”

Đường Lê: Tự trốn? Chờ một chút, trong nguyên tác nữ chủ Sở Li lúc này tựa hồ cùng Hạ Hầu Huyền Ngự còn đang ở giai đoạn hoan hỉ oan gia, không có yêu đương đâu? Nam chủ vì sao có vẻ mặt phần nộ bị lão bà bỏ rơi, hiện tại hắn hẳn là còn nhưng nhớ bạch nguyệt quang Nam Cung Cẩm đang ngủ say kia, chú ý đối với nữ chủ đơn giản là vì nữ chủ lớn lên giống Nam Cung Cẩm mà thôi.

Lúc trước nàng ở Bắc Thành, nghe nói thân phận là nô tỳ, Đường Lê lúc trước cảm thấy Hạ Hầu Huyền Ngự sẽ không vì một nô tỳ mà mất công tới tìm, nhưng bây giờ sự thật bày ở trước mắt, hắn tựa hồ chính là vì nàng mà tới, trong đó chỗ không hợp lý hẳn có quan hệ với cái giao diện kia. Đường Lê nhanh chóng phỏng đoán ra Hạ Hầu Huyền Ngự này rất có khả năng là biết cốt truyện, bằng không thái độ của hắn sẽ không kỳ quái như vậy. Sau đó, hắn hẳn là còn chưa biết trong thân thể nữ chủ Sở Li thay đổi thành người khác.

Trong đầu nghĩ chuyện này, Đường Lê mở miệng nói: “Hạ Hầu thành chủ, ta cũng không phải là trốn đi, mà bị biểu muội ngài ném vào Quỷ Khốc Lâm.”

Hạ Hầu Huyền Ngự: “Vậy nàng ra khỏi Quỷ Khốc Lâm, vì sao không trở về Bắc Thành.”

Đường Lê: “A, trở về chịu chết sao?” trên mặt nàng treo nụ cười lễ phép, nghĩ thầm quả nhiên là loại nam chủ bá đạo nàng đã từng chán ghét, đầy đầu óc đương nhiên là chủ nghĩa đại nam tử, giai đoạn trước vẫn luôn bá đạo rồi lại bá đạo, nữ chủ đến tột cùng làm thế nào yêu hắn? Vô pháp lý giải, đồng thời Đường Lê nhìn không được lại nhìn Tôn Nô nhà mình.

Vẫn là Tôn Nô tốt.

Hạ Hầu Huyền Ngự bị Đường Lê mềm như bông chặn một phen, mặt trầm như nước, “Nàng không được quên thân phận mình, hiện tại nàng vẫn là nô tỳ của Bắc Thành ta.”

Đường Lê: “Hạ Hầu thành chủ thật không hổ là thành chủ, việc gì cũng phải tự làm, vì một nô tỳ, thế nhưng tự mình dẫn người tiến đến trước nã, nghe đồn Hạ Hầu thành chủ say mê võ học, xem ra quả thực chỉ là nghe đồn thôi, thành chủ rõ ràng thật sự nhàn.”

Nàng cười ha hả nói, phảng phất không phát hiện sắc mặt Hạ Hầu Huyền Ngự càng ngày càng lạnh, “Lúc trước thành chủ tốn bao nhiêu tiền, ta có thể trả lại cho thành chủ, vì cảm tạ chư vị trong phủ thành chủ chiếu cố, trả lại gấp mười lần cho thành chủ thì thế nào, mong rằng thành chủ có thể bỏ qua cho ta nô tỳ nhỏ nhọ này.”

Đường Lê nhớ không rõ nữ chủ tiến vào Bắc Thành làm nô tỳ thế nào, hiện tại nói ra lời nói này, thứ nhất là phiên chán luận điệu ta là trung tâm thế giới của góc bức này, thứ hai còn là vì cái giao diện kia.

Nàng chú ý thấy cái giao diện đó, vì Hạ Hầu Huyền Ngự tức giận mà càng thêm rõ ràng, lúc nàng chọc giận Hạ Hầu Huyền Ngự, chữ trên mặt cũng càng thêm đỏ tươi rõ ràng, thậm chí lại xuất hiện một loạt chữ nữa. Nàng nhìn không rõ lắm, nhưng cảm thấy đó nhất định rất quan trọng, vì thế khẽ cắn môi, đá đá bụng ngựa tiến lên trước, đồng thời từ trong lòng móc bạc ra giả ý muốn đưa đến trước mặt Hạ Hầu Huyền Ngự, nhân cơ hội nhìn cho rõ ràng chữ trên giao diện.

Hạ Hầu Huyền Ngự suýt nữa bị Đường Lê chọc điên, trong mắt hấn, nữ chủ Sở Li này trước đây không kêu kêu quát quát càn quấy như vậy, ngược lại là ôn nhu như nước, cổ tình dưới ôn nhu là một loại cường ngạnh không chút để ý, nàng thế nhưng còn dám mở miệng châm chọc vũ nhục hấn.

Quanh thân khí thế bốc lên, Hạ Hầu Huyền Ngự rất có ý tứ một lời không hợp động thủ giết người, Đường Lê rốt cuộc thấy rõ ràng chữ trên khối giao diện kia, không thể không rũ mi mắt xuống che lấp kinh dị cùng hỗn loạn trong lòng mình. Đồng thời theo bản năng nàng bắt lấy tay Tôn Nô, đem hấn che ở phía sau.

Theo như chữ viết trên khối giao diện này, so với Tôn Nô, nàng hấn là càng an toàn.

Tôn Nô không rõ nguyên do, thấy Hạ Hầu Huyền Ngự tức giận bưng bưng, Đường Lê che ở trước người mình, trong lòng vừa động, nắm chặt trường đao, ngược lại bảo vệ nàng.

Nhận thấy Đường Lê chán ghét, Hạ Hầu Huyền Ngự cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không thích hợp, hấn tạm thời ngăn chặn tức giận ở đáy lòng, quan sát kỹ lưỡng biểu tình của Đường Lê. Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một tia linh quang, hấn hí hai mắt lại nói: “Người là Sở Li?”

Đường Lê siết chặt tay Tôn Nô, trên mặt biểu tình bất động, không lộ ra chút manh mối nào, “Thành chủ không quen biết ta?”

Hạ Hầu Huyền Ngự không dễ dàng bỏ qua như vậy, một khi có nghi vấn, hấn bắt đầu cảm thấy khắp nơi đều không thích hợp, thậm chí còn có Liêu Đình Nhạn ở thế giới đó..... hấn quá mức tự phụ, căn bản không nghĩ tới thế giới của mình sẽ xuất hiện sai lầm lớn như vậy. Nữ chủ của hấn, đều xuất hiện biến hóa nào đó, rất có khả năng đều không phải là nữ chủ ban đầu của hấn.

“Thứ vị.” Hạ Hầu Huyền Ngự nghiêng răng, hiện tại hấn càng nên mang nữ chủ này về, cẩn thận tìm hiểu rõ ràng đến tột cùng là chuyện như thế nào.

hấn nhìn Đường Lê ánh mắt càng thêm ý vị thâm trường cùng nhất định phải có được, còn Tôn Nô, hấn dù một cái liếc mắt cũng không nhìn thêm, nói đến cùng, thân phận của hấn là vai chính, so với bất kỳ vai phụ nào đều quan trọng hơn, nhân vật khác là vì hấn mà sinh ra, không cần để ý.

Hạ Hầu Huyền Ngự ra tay phi thường đột nhiên, Đường Lê không thể phản ứng lại, chỉ nghe thấy ngựa dưới thân hí vang một tiếng, toàn bộ quỹ phục xuống phía trước, Tôn Nô một tay ôm nàng từ trên ngựa xoay người nhảy xuống, một đao đẩy về tay áo Hạ Hầu Huyền Ngự. Hai người đối chọi một chiêu, Hạ Hầu Huyền Ngự không ra tay nữa, mà vung tay áo, thông thả ung dung nói với hạ nhân: “đi, giết tên đệ nhất sát thủ Luyện Vực này, mang Sở Li về cho ta.”

Dứt lời, hấn ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, chung quanh một đám người sôi nổi giờ vũ khí, nhìn về phía hai người Tôn Nô.

Đường Lê nhìn chung quanh một vòng, cảm thấy tình thế nghiêm trọng. Hạ Hầu Huyền Ngự dù khiến người ta chán ghét, hấn cũng là nam chính trong sách, được thiết lập mười phần lợi hại, bây giờ hấn một lòng muốn giết Tôn Nô, hôm nay bọn họ chỉ sợ rất khó chạy thoát. Nếu chỉ một mình Tôn Nô, nói không chừng còn có thể từ trong đám người đang bao vây này chém giết chạy đi, nhưng mang theo nàng, tình huống liền hoàn toàn bất đồng.

“Tôn Nô, huynh có thể chạy ra không?” Đường Lê nắm chặt vật áo Tôn Nô, thử thăm dò hỏi.

Tôn Nô cũng không nhìn nàng, ánh mắt sắc bén mà trầm mặc quan sát địch nhân chung quanh tìm nhược điểm, “Ta sẽ không để nàng lại đây một mình.”

Đường Lê cười khổ, quả nhiên như thế. Nàng không khuyên nữa, mà giương giọng nói với Hạ Hầu Huyền Ngự trong xe ngựa: “Hạ Hầu thành chủ, nếu hôm nay ngươi muốn giết Tôn Nô, ta với hấn cùng chết, ta nói được thì làm được.”

Nàng chỉ hy vọng, Hạ Hầu Huyền Ngự có thể có điều cô ký với thông tin trên giao diện kia.

Ai ngờ Hạ Hầu Huyền Ngự cũng không sợ uy hiếp này, ngược lại, hấn cao cao tại thượng lộ ra ánh mắt trào phúng, trong giọng nói toàn là nắm chắc thắng lợi, “Ta ở đây, dù cho nàng muốn chết cũng không được, muốn tuần táng vì nam nhân này? Yên tâm, chờ hấn chết rồi, nàng sẽ quên hấn, đến lúc đó nàng không muốn quên cũng sẽ quên.”

Ý vị thâm trường trong lời nói làm Đường Lê rung mình trong lòng, Hạ Hầu Huyền Ngự này đến tột cùng muốn làm cái gì? hiện giờ nàng cùng Tôn Nô ở vào thế yếu, nên làm gì bây giờ?

Tôn Nô thấy trong mắt đều vàng là nôn nóng lo lắng, miệng không nói gì, động tác trên tay càng thêm sắc bén, dù thủ hạ tâm phúc của Hạ Hầu Huyền Ngự nhất thời cũng không làm gì được hắn, không chỉ có thế, còn mấy người chết dưới thanh đao. Hai mươi mấy cao thủ võ công cao cường ngược lại bị hất một người một đao bức lui về phía sau, mắt thấy vòng vây sắp bị phá vỡ.

“không hổ là sát thủ Luyện Vực hung danh hiển hách, lão phu tới thu thập ngươi!” một lão giả hắc y như con đứng ở bên xe ngựa dơi bay vào chiến cuộc, đôi tay khô khốc đánh cùng Tôn Đao, phát ra tiếng kim thạch, kiềm giữ thân đao của Tôn Đao.

Tôn Nô không rút đao, ngược lại thuận thế đâm xuống, lực đao cảm đao làm mắt lão giả hắc y lộ ra kinh ngạc, vừa thất thần gian hàn quang đã từ phía dưới như quỷ mị đâm thẳng vào mặt, lão giả không thể không buông đao ra lui về phía sau, Tôn Nô chợt bạo khởi đuổi theo, một đao chém tới hai cổ tay lão giả, làm mọi người kinh hô.

Đến Hạ Hầu Huyền Ngự cũng rút cuộc mở mắt nhìn về phía Tôn Nô, mắt lộ ra kiêng kị. Vốn tưởng rằng bất quá là vật trong tay, bắt dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới khó đối phó như thế. Hắn đưa một ánh mắt, một vị áo xám trung niên bên cạnh khác cũng rút kiếm tiến lên, đánh cùng Tôn Nô thành một đoàn. Nếu luận thân thủ, Tôn Nô cũng không thua hắn ta, có lẽ còn hơn một phần, nhưng mà trong lòng ngực hắn còn Đường Lê, không thể thi triển, bị người trung niên áo xám ngăn chặn.

Dần dần, trên người Tôn Nô xuất hiện vết thương, Đường Lê lại không bị thương mấy may. Thấy Tôn Nô bị thương, lòng Đường Lê nóng như lửa đốt, mắt thấy kiếm quang cắt tới, Tôn Nô xoay người chặn lại cho nàng, Đường Lê càng hận. Loại cảm giác trở thành trời buộc này vô cùng không dễ chịu, nàng cuối cùng hiểu rõ, vì cái gì lúc trước xem những phim truyền hình đó, lúc bị vây bắt luôn có người đau khổ cầu xin người khác từ bỏ mình chạy đi, bởi vì giờ này khắc này, nàng cũng lâm vào vực sâu tự trách áy náy.

“Đừng khóc, ta có thể đưa nàng đi ra ngoài.” Tôn Nô thanh âm khàn khàn vang lên ở bên tai, Đường Lê mới phát hiện mình thế nhưng rơi nước mắt.

“Ừ.” Nàng chôn ở trong ngực Tôn Nô, gắt gao ôm hắn, nỗ lực muốn giảm bớt một ít gánh nặng cho hắn.

Tôn Nô cũng không vì hoàn cảnh xấu trước mắt mà hoảng loạn, từ đầu đến cuối tay cầm đao đều cực ổn trọng, ngược lại trung niên áo xám kia càng giao thủ cùng Tôn Nô, đáy lòng càng kiêng kị. Đối thủ của hắn là một đao giả trời sinh, đao trong tay hắn phẳng phất như có sinh mệnh, đang nhanh chóng hấp thu dinh dưỡng, kiên nhẫn chờ đợi một khắc hắn lộ ra sơ hở.

thật sự là đối thủ làm người ta sợ hãi, càng đáng sợ chính là hắn mới ở tuổi này, nếu để hắn tiếp tục sống sót. .... Người trung niên áo xám đã hiểu vì sao thủ lĩnh Luyện Vực kiêng kị. Có một mảnh thú khó lòng phòng bị ở bên cạnh, người làm chuyện xấu tự nhiên sẽ chột dạ bất an.

Người áo xám khí thế dần dần bị áp chế, Hạ Hầu Huyền Ngự quan chiến rút cuộc ngồi không yên, hắc không nghĩ tới Tôn Nô sẽ bộc phát ra lực sát thương đáng sợ như thế, ánh mắt xẹt qua Đường Lê trong lòng ngực hắn, Hạ Hầu Huyền Ngự sáng tỏ.

Cười lạnh một tiếng, Hạ Hầu Huyền Ngự chợt đánh ra một chiêu.

hắn vừa ra tay, nhữn người còn lại bao gồm người áo xám lui ra toàn bộ. hắn nắm thời cơ thực tốt, đúng vào lúc Tôn Nô bị một kiếm đâm ra không kịp phòng bị, một chiêu đó đánh về Đường Lê, đồng tử Tôn Nô bỗng nhiên co rút lại, không chút do dự dùng thân thể của mình bảo vệ Đường Lê, cứng rắn chịu một chiêu kia, không tiếng động phun ra một búng máu tới, ướt sũng đầu vai Đường Lê.

Hạ Hầu Huyền Ngự giả thiết trong nguyên tác, giá trị vũ lực vượt qua Tôn Nô, hiện giờ hắn vừa ra tay, Tôn Nô rơi xuống hạ phong. Nhìn thấy ánh mắt Đường Lê hận đến muốn giết người, Hạ Hầu Huyền Ngự khóe môi cong lên, tâm tình thoải mái, cũng không vội giết Tôn Nô, diễn mèo bắt chuột treo nàng, chậm rãi tra tấn, mỗi chiêu đánh đến đều để lại một vết thương.

“Sở Li, nam nhân vô dụng như vậy, sao nàng còn coi trọng hắn? Nàng hẳn là minh bạch, ở thế giới này ta mới là tồn tại ưu tú nhất, như thế nào, hối hận sao.”

Đường Lê biết hắn đang nói cái gì, hắn đang nói, hắn là nam chủ, bất kì kẻ nào đều kém hắn.

Thấy Đường Lê không muốn để ý tới hắn, Hạ Hầu Huyền Ngự tâm hiếu thắng bốc lên, quyết tâm nhất định không thể không làm nữ nhân này thần phục mình. Hắn vươn một bàn tay, chậm rãi nắm chặt thành quyền, “Vây chờ ta giết hắn, chúng ta lại từ từ nói chuyện.”

Tôn Nô bị thương nặng, miễn cưỡng chống lại một quyền địch ngàn quân này của Hạ Hầu Huyền Ngự, há mồm lại phun ra một búng máu, trong máu mang theo huyết bầm, hiển nhiên là tạng phủ có tổn hại. Tuy thế, hắn vẫn chặt chẽ ôm Đường Lê, lần thứ hai giờ đao ở phía trước. Đường Lê hai mắt đỏ bừng, tay nắm hắn vật áo bởi vì quá mức dùng sức mà trắng bệch.

Hạ Hầu Huyền Ngự nhướng mày: “Còn có thể tiếp được một quyền của ta? Sao còn chưa chết, ta đã có chút phiền.” Quanh thân hắn đột nhiên dâng lên một mảnh hồ quang, hội tụ ở trên nắm tay, bỗng nhiên đánh về phía Tôn Nô. Hắn tự giác một kích này Tôn Nô tất nhiên tránh không nổi, trên mặt lộ ra tươi cười cuồng ngạo.

Nhưng mà, chỉ một lát, ý cười trên mặt Hạ Hầu Huyền Ngự đọng lại. Nắm tay hắn xuyên qua ngực Đường Lê, đánh thủng ngực nàng, máu tươi điên cuồng tuôn ra.

—— “Cảnh cáo! Cảnh cáo! Nữ chủ sắp tử vong! Tử vong không bình thường! Hệ thống hỗn loạn! Tích ——” Giao diện hệ thống trở nên đỏ bừng, Hạ Hầu Huyền Ngự bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy một cổ đau nhức đánh úp lại, đau như xé rách hồn phách, khiến cho hắn ngã về phía sau.

Trước khi ngã xuống, hắn nhìn thấy Đường Lê lộ ra cười lạnh với giao diện, đứt quãng nói: “Người thương tổn. .... Tôn Nô, ta chết cũng, không cho người, sống tốt. ....”

Nàng thấy được giao diện hệ thống của hắn! Hạ Hầu Huyền Ngự trước mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trường hợp một mảnh hỗn loạn, Hạ Hầu Huyền Ngự ngã xuống, các hộ vệ Bắc Thành đều xông về phía trước, còn Tôn Nô, hắn nhìn Đường Lê ngã người về phía trước, nhất thời thể nhưng không thể phản ứng lại đã xảy ra cái gì. Mới vừa rồi hắn tự biết không thể tránh nổi, chỉ bảo hộ Đường Lê trong lòng, nhưng vốn an an tĩnh tĩnh, Đường Lê đột nhiên đẩy hắn ra—— dùng công phu chính hắn từng dạy cho nàng, một chiêu này nàng vẫn luôn không học đúng, lực đạo cũng không đúng, vừa rồi một lần này là nàng làm chuẩn nhất.

không biết có phải vì bị thương nặng hay không, trước mắt Tôn Nô là một mảnh mơ hồ, trời đất quay cuồng, đến mặt Đường Lê cũng nhìn không quá rõ ràng, chỉ thấy tăng lớn vết máu, đỏ tươi chói mắt.

hắn vươn tay ôm lấy Đường Lê, một tay che ở huyết động phía trên ngực nàng, cái tay đó chớp mắt đã bị tẩm đầy máu, máu của hắn và Đường Lê trộn lẫn vào nhau.

“Ta không phải Sở Li, là Đường Lê. .... Ta không lừa. ....”

Từ hơi thở mong manh, đến không còn tiếng động.

Người Bắc Thành có phản ứng lại đã thấy Tôn Nô thất thần, cảm thấy hắn không hề phòng bị, nên thừa cơ diệt trừ để tuyệt hậu hoạn, ai ngờ kiếm không rơi xuống mà thân đầu chia lìa.

Cả người là máu, Tôn Nô cầm đao đứng lên, nhìn về phía Hạ Hầu Huyền Ngự lâm vào hôn mê được bảo hộ ở bên trong, thân đao run rẩy, phát ra từng tiếng kêu vang.

“..... Người giết nàng.”

“Người giết nàng.” Vốn là thanh âm khàn khàn lúc này nghe càng thêm âm ách, làm phía sau lưng người ta đều nổi lên một trận lạnh lẽo.

Ai cũng không nghĩ đến, Tôn Nô nhìn qua đã là nỏ mạnh hết đà, lại vẫn có thể giết thêm mấy chục tánh mạng, một đội người Bắc Thành này, cuối cùng chết ở đây hơn một nửa, chỉ còn mấy người che chở Hạ Hầu Huyền Ngự hôn mê đào tẩu.

Bầu trời không biết từ khi nào mây đen dày đặc, bắt đầu có tuyết, bông tuyết bay bay, bao trùm lên thi thể cùng với máu tươi tứ tán.

Tôn Nô nắm lấy huyết đao, sắc mặt trắng bệch, đi đến bên cạnh thi thể Đường Lê. hắn muốn duỗi tay bế nàng lên, lão đao đi ra hai bước, lại thoát lực quỳ rạp xuống đất.

Tuyết bay dính ở thái dương hắn, trong đôi mắt đen nhánh cũng rơi xuống tuyết lớn đầy trời, tuyết tan thành nước, nhẹ nhàng lăn xuống.

Tôn Nô bỗng nhiên hoàn chỉnh nhớ lại sự phụ nói câu kia, ông nói: “Con sẽ không cảm thấy khổ sở vì mất đi sinh mệnh, sẽ không rơi nước mắt vì tử vong, cho nên đời này con đều chỉ là nô lệ để sử dụng đao.”

“Nếu có một ngày con hiểu, thì đã không còn là ‘Tôn Nô’.....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Không biết bây giờ Tôn Nô của nàng có ổn không

【 5 năm sau 】

Phủ thành chủ Đông Thành, Vũ Văn Kim bỏ qua tin tức Nam Thành đưa tới, đầy mặt hậm hực, “Xong rồi xong rồi, thế này thì ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự đưa đồ vật ra? Đông Thành chúng ta cùng với Nam Thành từ trước đến nay không hợp, lúc này còn đòi bảo vật Mật Đà Sinh của Đông Thành chúng ta, nếu ta thật sự đưa đi chẳng phải là quá mất mặt, đại ca và cha ta hắn có thể tức giận đến sống lại mà đánh chết ta. A Minh, người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Đoạn Minh ngồi ở bên cạnh hắn, không nhanh không chậm bưng trà khề nhấp, liếc xéo hắn một cái: “Người bây giờ tốt xấu gì cũng là thành chủ Đông Thành, sao mà động bất động đã hoảng loạn như vậy.”

Vũ Văn Kim cảm giận: “Người cũng không phải không biết thành chủ Nam Thành đó, không biết xấu hổ đến cực điểm, nếu ta không cho, hắn còn có thể thuê sát thủ tới lấy mạng chó của ta, bức ta lấy đồ vật ra, ta có thể không hoảng hốt sao.”

“nói đến sát thủ, không phải người biết một người sao, mời hắn tới bảo vệ người còn không được rồi.” Đoạn Minh nói.

Vũ Văn Kim sùng sốt, gãi gãi đầu: “Người nói Tôn?”

Đoạn Minh: “Chính là hắn, 5 năm trước nếu không phải người cứu hắn một mạng, chỉ sợ hắn đã chết trên nền tuyết, có phần tình nghĩa này, hắn hắn sẽ không mặc kệ người.”

Vũ Văn Kim có chút khó xử: “Lúc trước hắn giúp ta xử lý phản loạn Đông Thành, lại trợ giúp ta bước lên vị trí thành chủ, đã xem như báo ân, ta lại thi ân cầu báo nữa cũng quá không tốt đi.”

Đoạn Minh cười nhạo: “Ngốc, ai bảo người thi ân cầu báo, Tôn ở trên giang hồ thiếu niên thành danh, lúc làm đệ nhất sát thủ Luyện Vực không biết làm bao nhiêu người sợ hãi, bây giờ tuy đã dần dần yên lặng, nhưng ba năm trước đây hắn xâm nhập Bắc Thành làm trọng thương thành chủ Hạ Hầu Huyền của Ngự Bắc Thành, thanh danh đại chấn, đến nay chỉ sợ võ công càng thêm sâu không lường được, tuy ta chưa từng gặp hắn, nhưng cũng biết tính cách hành sự của hắn, người và hắn có phần sâu xa này, nhiều ít cũng được coi như là bằng hữu, giúp bằng hữu một chút việc nhỏ, còn không phải là đương nhiên?”

Vũ Văn Kim chần chờ: “Nhưng mà.....”

Đoạn Minh thật sự nhìn không nổi hắn do dự không quyết đoán, “Nhưng cái gì, người nhìn bộ dáng không có tiền đồ này của người, lại không bảo người làm chuyện xấu, người coi như mời bằng hữu gặp mặt, mời hắn tới Đông Thành ở một thời gian, chỉ cần có một tôn sát thân như vậy ở đây là có thể trấn trạch, đến lúc đó còn sợ Nam Thành bên kia làm ra ám sát, áp bức cái gì.”

Vũ Văn Kim tuy am hiểu kinh thương, trị vì Đông Thành phồn hoa náo nhiệt, nhưng luận đến võ lực, Đông Thành không thể so nổi ba thành khác, đặc biệt là Vũ Văn Kim còn trẻ, hấp tấp tiếp nhận chức vụ thành chủ, bên cạnh không có ai võ công cao cường có thể hoàn toàn tin nhiệm, Đoạn Minh cũng là hợp ý với hắn, mới cho ra chủ ý như vậy.

Vũ Văn Kim suy xét một lát, nói: “Tôn huynh..... Ta chỉ biết mấy tháng trước hắn còn ở Mạc Bắc. hắnmỗi năm trừ ngày giỗ thê tử sẽ trở về tế bái, còn thời gian khác đều khó tìm tung tích. Năm ngoái mùa đông hắn trở về tế bái ta còn gặp hắn, đáng tiếc khi đó người trở về nhà, không thể gặp mặt một lần.”

Đoạn Minh lắc đầu, “Gặp mặt thì thôi, con người ta sợ nhất những đao giả kiếm khách quái gở, cổ quái trầm mặc ít lời, vẫn là tiểu ngốc tử người nói nhiều như vậy làm bằng hữu tương đối vui vẻ. Nhưng thậtra người nói thê tử hắn, làm ta có chút tò mò, ta còn không nghe đến chuyện có liên quan tới thê tử hắn, không bằng người nói cho ta một chút?”

“Kỳ thật ta cũng không rõ ràng lắm.” Vũ Văn Kim nhớ lại ngày ấy 5 năm trước, hắn vốn nghe nói bên thành trực thuộc có đoàn ca kịch bắc địa mới lạ lên đài biểu diễn, chuẩn bị đi xem một phen, ai ngờ trênđường đi đột nhiên có tuyết, tuyết lớn bay tán loạn cơ hồ không nhìn rõ đường, đi qua vùng ven, hộ vệ tới báo phía trước phát hiện đây đất thi thể vừa mới chết không lâu, không ít thi thể mặc quần áo có huy ấn của thành chủ Bắc Thành.

Vũ Văn Kim người này võ công không giỏi, lại đầy lòng hiếu kỳ, gặp việc này cảm thấy hiếm lạ, liền chạy tới nhìn.

Khi đó nhìn thấy Tôn, hắn nửa quỳ ngồi ở đó, trên người phủ một tầng tuyết trắng hoai mỏng, nhắm mắt lại tựa như pho tượng chết, trong ngực gắt gao ôm một nữ tử không rõ mặt.

Vũ Văn Kim bị bộ dáng hai người hấp dẫn, tiến lên xem, phát giác khuôn mặt Tôn nhìn quen mắt, nhớ tới hắn là đại huynh đệ lúc trước đã từng cứu mình, chỉ lấy một chút báo đáp, vì thế tiếc hận cảm khái rất nhiều, không nói hai lời cho người thay hắn thu xác. Ai ngờ thủ hạ báo lại, người chưa chết, còn lại một hơi thở, nữ tử trong lòng ngực hắn sớm đã chết từ lâu.

Vũ Văn Kim đưa người về cứu trị, bởi vì tách không nổi hai người, chỉ đành cùng đưa theo thi thể nữ tử trở về.

Sau đó người tình lại thực nhanh, ôm cỗ thi thể cực tuyệt bất kì kẻ nào tới gần, cũng không nói lời nào, chờ đến lúc tình hình hãn thoát khỏi chuyển biến tốt đẹp, có một ngày đột nhiên mang theo thi thể đó biến mất, qua nửa tháng mới trở về, khi đó thi thể đã không còn.

Sau đó Vũ Văn Kim mới biết, hãn chính là Tôn, mà nữ tử đã chết đi đó là thê tử hắn.

“Kỳ thật ta cũng không thể thấy rõ nữ tử kia lớn lên có bộ dáng gì, lúc ấy cả người nàng là máu, hơn nữa Tôn huynh không muốn buông tay, cũng không cho ai tiếp cận, thanh đao của hắn lạnh căm căm, chém người giống chém dưa cắt rau, ta cũng không dám mạo hiểm.” Vũ Văn Kim hiện giờ nhớ tới tình hình năm đó, lòng vẫn còn sợ hãi như cũ, sờ sờ cái mũi.

Thấy bạn tốt biểu tình có ý cười nhạo, Vũ Văn Kim lại bỏ thêm một câu: “Tôn huynh tuy rằng thanh danh đáng sợ, nhưng tính cách hãn kỳ thật không tồi, trừ không thích nói chuyện một chút, ánh mắt lạnh lẽo dọa người một chút, còn lại cũng dễ ở chung, giúp ta không ít việc.”

Cuối cùng Vũ Văn Kim ôm tâm thái thử một lần đưa thư, ai ngờ thật sự có hồi âm, trong thư viết ít ngày nữa tới Đông Thành. Vũ Văn Kim vui mừng quá đổi, ngày ngày ở trong phủ chờ đợi, cơ hồ trông mòn con mắt, làm bạn tốt Đoạn Minh cũng phải lắc đầu.

Vũ Văn Kim đứng lý hợp tình, “Sợ chết thì làm sao!”

Đoạn Minh: “Người có lẽ là thành chủ Đông Thành uất ức nhất từ trước tới nay.”

Vũ Văn Kim không để bụng, tự hào nói: “Cũng là thành chủ có thể kiếm tiền nhất!”

Quản sự trong phủ bỗng nhiên bước nhanh đến, “Thành chủ, khách quý ngài phân phó nghênh đón đătới rồi.”

Vũ Văn Kim “Tôn huynh đã tới rồi? Ha ha, ta đây đến nghênh đón Tôn huynh, phiền a Minh người ngâm cho chúng ta bình trà ngon!”

Đoạn Minh: “Còn uống trà cái gì, trực tiếp uống rượu.” hắn phân phó quản sự, “đi đào mấy bình rượu ngon thành chủ các người vẫn giấu ra đây.”

Vũ Văn Kim đi đến nửa đường, liền nhìn thấy người hầu đưa người tiến vào. Bộ dáng so với năm ngoái vào đông hắn từng gặp cũng không khác biệt lắm, vẫn đầy người phong sương lạnh lẽo không tan, khoác áo choàng thường thấy nhất ở Mạc Bắc, cầm một thanh đao vỏ gỗ đen, nhìn qua phong trần mệt mỏi, không hợp với phủ thành chủ Đông Thành phồn hoa tráng lệ.

Vũ Văn Kim cười đi đón, thân thiện gọi tiếng Tôn huynh, “Tôn huynh mời, lúc này phải làm phiền Tôn huynh ở đây thêm mấy ngày, ta còn muốn giới thiệu một bằng hữu cho huynh . . . . .”

Hai người xuyên qua hành lang dài, đi đến tòa đình trong hậu viện, Vũ Văn Kim chợt thấy không đúng, quay đầu nhìn lại, phát hiện không biết Tôn dừng lại khi nào, ánh mắt hắn ngưng trên cây hoa lê mới nở trong viện kia.

Đúng là giữa tháng tư, hoa lê nở rộ, tuyết trắng đầy cây, gió thổi qua, hoa lê trắng tinh bay múa giống như tuyết, rơi ở dưới hành lang, rơi ở bên chân Tôn dính đầy bụi đất.

Tôn thật lâu không nhúc nhích, Vũ Văn Kim không rõ nguyên do, cẩn thận đi tới hỏi: “Tôn huynh làm sao vậy, là thích cây hoa lê này?”

hắn vốn tưởng rằng Tôn sẽ không trả lời, ai ngờ thế nhưng hắn mở miệng, hắn tựa hồ đã lâu chưa nói chuyện, thanh âm khàn khàn mà thông thả, “Ta cũng trồng hoa lê ở trước mộ nàng, vẫn chưa từng nở hoa.”

Vũ Văn Kim giật mình, hắn cơ hồ lập tức minh bạch ‘nàng’ trong lời Tôn huynh nói, là chỉ thế tử đã chết của hắn. Hắn tròn thế tử ở nơi nào, Vũ Văn Kim cũng không rõ, vì thế chỉ có thể châm chước nói: “Có lẽ là địa phương không thích hợp, đất đai và khí hậu đều ảnh hưởng đến nở hoa.”

Tôn rút cuộc quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, Vũ Văn Kim vội đuổi theo, trong lòng âm thầm ngạc nhiên nói, Tôn huynh thế nhưng lại thích hoa lê.

Cùng lúc đó, ở Nam Thành cách Đông Thành rất xa, một cái viện trong hậu trạch của phủ thành chủ, một nữ tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt được thị nữ đỡ, thật cẩn thận ra khỏi phòng, đi đến ghế mềm đã được sắp xếp tốt ở trước mặt, lại được đỡ ngồi xuống.

Nữ tử dung mạo mỹ lệ, đáng tiếc thân hình đơn bạc như bệnh nặng mới khỏi. Da thịt trắng nõn dưới ánh nắng chiếu rọi ónh nhuận rực rỡ, lông mi mảnh dài run rẩy, che đậy đôi mắt màu sắc hơi nhạt.

Nàng dựa vào ghế mềm, biểu tình bình tĩnh, không nói một lời. Bọn thị nữ đứng bên cạnh, chờ nàng phân phó.

Mấy thị nữ ôm hộp đồ cùng vài gói xa xa ở hành lang thấy một màn như vậy, trong đó một thị nữ nhin không được cảm thán: “Hôm nay ánh mặt trời tốt như vậy, trong viện hoa đều nở, đó đều là tiểu thư trồng vào năm đó lúc còn chưa xảy ra chuyện, nếu nàng có thể nhìn thấy, nhất định thực vui mừng.”

một thị nữ khác chọc chọc cánh tay nàng: “Cũng đừng nói loại lời này, nếu như bị người khác nghe thấy, người thế nào cũng phải bị phạt!”

Hạ nhân trong phủ thành chủ Nam Thành đều biết, tiểu thư Nam Cung Cẩm bởi vì bị độc thương ngũ say đã nhiều năm, thời gian vừa rồi rút cuộc tỉnh lại, chuyện này vốn là rất tốt, đáng tiếc trên người nàng dư độc chưa hết, làm cho hai mắt bị mù không thể nhìn thấy gì, thành chủ riêng mời thần y đến, nói cần dùng Mật Đà Sinh chỉ có ở Đông Thành làm thuốc dẫn, mới có thể hoàn toàn loại trừ dư độc, vì thế thành chủ mấy lần đưa thư cho thành chủ Vũ Văn Kim của Đông Thành, nhưng đến nay đều không có tin tức tốt truyền đến.

Nam Cung Cẩm ngũ say mấy năm, dù vẫn luôn dùng các loại thuốc hay trân quý, tỉnh lại rồi thân thể vẫn cứ suy yếu, bọn thị nữ đều cẩn thận hầu hạ không dám chậm trễ, càng thêm không dám ở trước mặt nàng nói đến chuyện đôi mắt.

một người cao lớn từ ngoài viện đi vào, nhóm nô bộc sôi nổi cúi đầu hành lễ, “Thành chủ.”

Nam Cung Hiền thành chủ Nam Thành bước đến bên Nam Cung Cẩm, một gương mặt chữ điền đoan chính tràn đầy yêu thương, “Cẩm Nhi, hôm nay cảm thấy tốt hơn chút chút nào chưa?”

Nam Cung Cẩm mở đôi mắt không nhìn thấy gì, thấp giọng nói: “Chất nữ đã khá hơn nhiều, thúc phụ không cần lo lắng.”

Nam Cung Hiền thành chủ Nam Thành là thúc phụ của Nam Cung Cẩm, từ nhỏ thập phần yêu thương chất nữ cha mẹ chết sớm này. Trong thành từng có lời đồn, Nam Cung Cẩm cũng không phải do thành chủ tiền nhiệm sinh ra, mà là thúc phụ Nam Cung Hiền cùng với đại tẩu tư thông sinh ra, bởi vậy Nam Cung Hiền mới có thể yêu thương nàng như nữ nhi ruột.

“Cẩm Nhi yên tâm, thúc phụ nhất định sẽ chữa khỏi đôi mắt của con.” Nam Cung Hiền thăm chất nữ, cuối cùng nói xong câu đó, lại phân phó hạ nhân cẩn thận chăm sóc, lúc này mới lần thứ hai vội vàng rời đi.

Nam Cung Cầm ngồi dưới thái dương, không ai quấy rầy, nàng không nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, nhưng chớp mắt có thể ngửi được các loại mùi hoa, còn có gió thổi tới cánh hoa không biết tên, vừa lúc rơi trong tay nàng.

Nàng cầm cánh hoa mềm mại trong tay, trong lòng lại có loại nôn nóng khôn kể.

không biết bây giờ, Tôn Nô của nàng có ổn không.

Ở trong trí nhớ của mình, nàng bị Hạ Hầu Huyền Ngự đánh một quyền xuyên qua ngực, hẳn là chết rồi, nhưng mấy ngày trước đây, nàng chợt thức tỉnh lại, vốn tưởng mình may mắn chưa chết, ai ngờ trên ngực không hề có dấu hiệu của vết thương, người chung quanh đều xưng hô nàng là tiểu thư, nàng cảm thấy không đúng, cẩn thận tìm hiểu mới làm rõ thân phận hiện giờ, nàng thế nhưng trở thành Nam Cung Cầm—— cũng chính là nữ xứng ác độc số một trong tiểu thuyết gốc, bạch nguyệt quang của nam chủ, tỷ tỷ song sinh của nữ chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cử Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Thúc phụ, ta muốn tự mình đi Đông thành xin thuốc

Nam Cung Cầm từ đầu bởi vì thiết kế âm mưu thay Hạ Hầu Huyền Ngự chịu thương mà lâm vào ngủ say, cho nên trở thành bạch nguyệt quang trong lòng hắn, là nhân vật được hắn nhớ trong nửa quyển sách, sau khi tỉnh lại liền quấy mưa quấy gió, mỗi lần tạo thành các loại hiểu lầm cùng với ngược nhau của nam nữ chính. Nhưng hiện tại chuyện này đều không quan hệ với nàng, bởi vì nàng không phải Nam Cung Cầm, là Đường Lê nàng không muốn quan tâm này đó, chỉ muốn biết tiểu nam thần nhà mình hiện giờ thế nào.

Thân thể suy yếu, hơn nữa đôi mắt không nhìn thấy, làm cho nàng hỏi thăm tin tức gặp khó khăn rất lớn, cũng may vì nguyên nhân này, cho dù nàng với Nam Cung Cầm kia có chút không giống nhau, không có ký ức lúc trước, cũng không ai hoài nghi nàng. Đường Lê dùng thân thể Nam Cung Cầm, bóng gió hỏi thăm Tôn Nô, nàng không thể trực tiếp hỏi Tôn Nô, liền hỏi Hạ Hầu Huyền Ngự trước.

Ai cũng biết, Nam Cung Cầm và Hạ Hầu Huyền Ngự là thanh mai trúc mã, còn có hôn ước trong người, Nam Cung Cầm năm đó càng ‘si tâm một mảnh’, bị thương vì Hạ Hầu Huyền Ngự. Bọn thị nữ không hoài nghi, đem chuyện Hạ Hầu Huyền Ngự và nàng nói đại khái.

Theo lời các nàng kể, năm năm trước Hạ Hầu Huyền Ngự không rõ nguyên nhân lâm vào hôn mê thật lâu, tỉnh lại rồi thần trí không rõ, ngẫu nhiên sẽ biểu hiện như là hai người, còn ba năm trước đây, Bắc Thành xảy ra một lần hỗn loạn, có người lẻ loi một mình xông vào Bắc Thành, giết chết năm đại tâm phúc dưới trướng Hạ Hầu Huyền Ngự, lại trong lúc đối chiến lâm trọng thương Hạ Hầu Huyền Ngự, cho nên ba năm nay, hơn nửa thời gian Hạ Hầu Huyền Ngự đều bế quan dưỡng thương.

Đường Lê đem các loại chi tiết dò hỏi đối chiếu, thỉnh thoảng phát hiện từ lúc Hạ Hầu Huyền Ngự giết nàng, đã qua suốt năm năm, khó trách Nam Cung Cầm thân thể này cũng tỉnh, chỉ không biết vì sao nàng lại trọng sinh ở trong thân thể Nam Cung Cầm.

“Ba năm là người nào trước giết vào Bắc Thành, làm trọng thương Hạ Hầu Huyền Ngự?” Đường Lê trong lòng có dự cảm, hơi có chút khẩn trương dò hỏi.

Bọn thị nữ cũng không quá rõ chi tiết, chỉ có một người chần chờ nói: “Hình như là một sát thủ, gọi là Tôn gì đó.”

Đường Lê trong lòng nhảy dựng, lại chậm rãi buông xuống, thật tốt quá, nàng nghĩ, Tôn Nô chưa chết.

“Vậy các người có biết, Tôn này hiện tại ở nơi nào, hẳn có việc gì hay không?”

Bọn thị nữ kỳ quái vì sao nàng truy vấn chuyện này, sôi nổi nói: “Bọn nô tỳ cũng không biết, hình như là sát thủ rất lợi hại, nhưng trên giang hồ không có tin tức của hắn, chúng ta ở trong thành, cũng không rõ chuyện này.”

Đường Lê nghe vậy cảm thấy thất vọng, nhưng nàng hiểu không thể tiếp tục hỏi nữa. Chỉ cần nàng còn sống, mau chóng chữa khỏi đôi mắt, luôn có cơ hội tìm được Tôn Nô, nàng nhất định phải tìm được Tôn Nô, nói cho hắn nàng không chết. Nếu có thể, bọn họ cùng nhau về Bạch Lộc thành, hoặc là đi nơi nào đó, như lúc trước nàng đã đáp ứng hắn.

Đương nhiên, trước đó, nếu có thể, nàng muốn tìm cơ hội giết Hạ Hầu Huyền Ngự. Cần thiết làm thứ rác rưởi này biết, không nên tùy tiện đắc tội nữ nhân.

Xa ở Bắc Thành, Hạ Hầu Huyền Ngự không biết ‘bạch nguyệt quang’ cũng thay đổi tâm, hẳn giờ phút này đang bế quan trong mật thất, thống khổ thở hắt hắt, đau đầu đến cực điểm, một tấm bảng ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện, thực không ổn định.

“Đáng chết!” Hạ Hầu Huyền Ngự cầm hận cả giận nói, giờ tay đánh nát ngọc khí bài trí chung quanh, bỗng nhiên thân mình hắn sững lại, nhắm mắt hôn

mê bất tỉnh. không bao lâu, người té xỉu trên mặt đất tỉnh lại, ngồi dậy, hần nhìn tay mình, thần sắc âm trầm nghi hoặc, lại nhìn về phía ngọc khí vỡ nát chung quanh.

Ngọc khí này đến tột cùng là đánh nát khi nào, hần không hề có ký ức, trong đầu giống như một khối trống không. Mấy năm nay, loại tình huống này thường xuyên xuất hiện, Hạ Hầu Huyền Ngự cũng rõ ràng, nhưng hần trước sau không tìm được phương pháp trị liệu, cũng không tìm được ngọn nguồn, không khỏi biểu tình buồn bực.

“Thành chủ.” Ngoài mặt thất có người gõ vang chuông, Hạ Hầu Huyền Ngự đứng dậy đi ra ngoài, thấy thủ hạ sợ hãi nhìn hần một cái, trình lên một phong thư, “Đây là thành chủ Nam Thành đưa thư tới.”

Hạ Hầu Huyền Ngự ánh mắt chợt lóe, cầm thư ngồi lên chủ vị, mở ra nhìn kỹ. đang nhìn, hần lộ ra vẻ kinh ngạc, chợt cười nói: “Cầm Nhi đã tỉnh, nhiều năm như vậy, nàng rốt cuộc tỉnh lại.”

Đối với Nam Cung Cầm, bởi vì lúc trước nàng xả thân giúp, Hạ Hầu Huyền Ngự thập phần cảm động, mỗi năm đều sẽ đưa lượng lớn dược liệu trân quý đi Nam Thành, giúp nàng giữ tính mạng.

Nhìn đến phần sau, Hạ Hầu Huyền Ngự thu liễm ý cười, Nam Cung Hiền ở trên thư nói, Cầm Nhi mù hai mắt, cần bảo vật Mật Đà Sinh trị liệu. Mật Đà Sinh, Hạ Hầu Huyền Ngự biết, đó là bí bảo của nhà Vũ Văn ở Đông Thành, Vũ Văn Kim chỉ sợ sẽ không dễ dàng giao ra.

Nam Cung Hiền con cáo già đó, khó trách lại viết thư cho hần, nguyên lai là không trị được Vũ Văn Kim, muốn mượn tay hần có được Mật Đà Sinh. Lúc trước bất luận Nam Cung Hiền thế nào, vì trị liệu Nam Cung Cầm, hần đương nhiên phải ra tay, dù sao cũng là nữ nhân hần âu yếm, cũng là thê tử sau này của hần.

Trầm tư một lát, Hạ Hầu Huyền Ngự nói: “Lấy bút mực.” hần viết hai phong thư, một phần đưa đi Nam Thành cho Nam Cung Hiền, nói rõ ít ngày nữa hần đi Nam Thành thăm vị hôn thê trước, một phần đưa đi Đông Thành cho Vũ Văn Kim hỏi Mật Đà Sinh, theo thư còn một phần trọng lễ.

Tiên lễ hậu binh, nếu Vũ Văn Kim không biết điều, hần không ngại động thủ cưỡng bức. Hạ Hầu Huyền Ngự nhớ tới Vũ Văn Kim quen biết Tôn, tựa hồ còn giao tình không cạn, ác ý trong lòng càng tăng thêm vài phần, thậm chí còn bắt đầu nghĩ sau khi Vũ Văn Kim cự tuyệt thì làm thế nào, coi đây là lý do xâm lược Đông Thành, dù không thể nuốt vào Đông Thành, cũng phải cho bọn họ một lần giáo huấn.

Tôn. .... Hạ Hầu Huyền Ngự nhớ tới cái tên này trong lòng liền dâng lên sát ý, tuy rằng ký ức về người này rất mơ hồ, lúc trước theo như lời hộ vệ, lần đuổi giết đó hần cũng không nhớ rõ lắm, nhưng hần nhớ rõ trận đại chiến ba năm trước đây, nam nhân tên là Tôn giết vào Bắc Thành, làm cản ở trong Bắc Thành của hần, một trận chiến càng hung hăng đánh lên mặt hần, cho nên hần và người này là thù mới hận cũ, nếu có cơ hội, tất yếu phải giết chết.

Hai phong thư được khoái mã đưa đi hai nơi, Đông Thành thu được thư trước, cầm thư Vũ Văn Kim lại lần nữa phát ra một tiếng kêu rên, “Nam Thành cũng thôi, sao hiện tại Bắc Thành cũng tới bức ta! Bọn họ hai bên sẽ không liên hợp lại tới làm thịt ta đi! Ta xem bọn họ muốn Mật Đà Sinh là giả, tìm có đối phó Đông Thành chúng ta là thật!”

Đoạn Minh: “Người yên tâm, Đông Thành tuy rằng có người là thành chủ vô dụng này, nhưng về thương đạo rất có gút mắt lợi hại, Nam Thành sẽ không qua loa đại động can qua, bất quá Bắc Thành. ....” nói đến này, Đoạn Minh nhìn về phía thân ảnh đỉnh bạt dưới hành lang bị cửa gỗ che khuất một nửa, giọng nói: “Tôn huynh, người cảm thấy Bắc Thành sẽ thế nào?”

Vũ Văn Kim cầm thư, cũng nhìn về phía cửa gỗ chiếu ra bóng người trên bình phong. So với 5 năm trước mới quen, Tôn có vẻ càng thêm thành thực kiên nghị, nhiều phần bị phong sương mài giũa qua tang thương, hần đứng ở kia lẳng lặng nhìn trời xanh bên ngoài, ngữ khí vô bi vô hi, bình tĩnh không gọn sóng, “Ta sẽ bảo hộ Vũ Văn Kim.”

Đoạn Minh nhướn mày với Vũ Văn Kim, từ trong tay hần lấy thư, nhìn một lần nói: “Hạ Hầu Huyền Ngự thật sự thú vị, muốn cầu Mật Đà Sinh trong tay người, ngữ khí lại cuồng ngạo như thế, so với Nam Cung Hiền càng không khách khí. Bất quá, hần nói là vì Nam Cung Cầm, chất nữ của Nam Cung Hiền đòi muốn Mật Đà Sinh, lần đầu tiên ta mới biết, hóa ra hần và vị ‘ Nam Cung mỹ nhân ’ kia có hôn ước.”

Vũ Văn Kim lòng hiếu kỳ rất mạnh, yêu nhất tin tức bất quá, nghe vậy tạm thời quên mất chuyện bị ép buộc, hứng thú bưng bưng hỏi: “Ta thời trẻ đã nghe nói Nam Cung Hiền cùng với đại tẩu hần tạm bợ có một nữ nhi, được gọi là Nam Cung mỹ nhân, nhưng Nam Cung Hiền giấu kỹ vô cùng, ta cũng chưa từng gặp, A Minh người có từng gặp vị Nam Cung mỹ nhân kia chưa, có phải danh xứng với thực hay không?”

Đoạn Minh cười nhạo, xòe cây quạt, quạt hai cái, “Ta xác thật đã gặp, chỉ có thể nói, nổi danh cũng không thật xứng danh. Nam Cung Cầm vị Nam Cung mỹ nhân đó, đẹp thì đẹp đó, lại không đến mức đẹp như trong lời đồn, hơn nữa đó là nữ tử còn tuổi nhỏ đã rất có tâm kế, còn tâm địa rắn rết, mỹ nhân như vậy, dù có đẹp, ta cũng chường mắt, bất quá cùng với Hạ Hầu Huyền Ngự thật ra là tuyệt phối.”

“Vậy thật đúng là đáng tiếc.” Vũ Văn Kim lắc đầu, đầy mặt tiếc nuối, “Nghe nói Nam Cung mỹ nhân đó ngủ say mấy năm, hiện giờ rốt cuộc tỉnh lại, cần Mật Đà Sinh trị liệu đôi mắt, ta lúc trước còn nghĩ mỹ nhân mù thật đáng tiếc, có chút dao động, nghĩ bằng không thật sự không có cách nào thì cho một nửa Mật Đà Sinh, hiện giờ xem ra, vẫn là thôi đi.”

Hai người trò chuyện, đề tài liền biến thành các loại mỹ nhân trên giang hồ hiện giờ, không khí một mảnh lửa nóng, mà cửa gỗ thật giống như một vách ngăn cách, đem Tôn bên kia cùng bọn họ tách thành hai thế giới, một bên xuân ý hoà thuận vui vẻ, một bên rét cắt da cắt thịt.

Vũ Văn Kim nói, bỗng nhiên phát hiện không biết khi nào Tôn đã biến mất ở ngoài cửa, cảm thán một câu: “Tôn huynh thật sự là trường tình, giờ còn nhớ thê tử, nếu đổi lại là ta thì không thể, trên đời nhiều mỹ nhân như vậy, mỗi người mỗi vẻ, sao có thể vì một đóa hoa mà từ bỏ thường thức hoa khác đâu.”

Đoạn Minh: “hắn loại người này lòng có chấp nhất, rất khó bị sắc đẹp mê hoặc, bản thân hắn có thể từ đã rất không thể tưởng tượng được, càng không thể giống như người cảm thấy hứng thú đối với các loại mỹ nhân.”

Vũ Văn Kim: “Tôn huynh nhân sinh như vậy, thật là thiếu rất nhiều lạc thú.”

Tôn cũng không rời đi, mà đứng ở trên nóc nhà, dựa vào mái hiên chếch lên, nhìn phương hướng xa xa nào đó, bàn tay dày rộng phất qua vô đao thô ráp đen nhánh của Tôn Dao, im lặng vô ngữ. So với trước, hắn càng có vẻ quá mức khó có thể tiếp cận, nếu nói lúc trước quen biết với Đường Lê là trầm mặc, vậy hiện giờ đó là yên lặng, tro tàn yên lặng.

Nam Thành bên kia cũng rất nhanh thu được thư của Hạ Hầu Huyền Ngự, Nam Cung Hiến trước cảm thư đi tìm Nam Cung Cẩm, “Hạ Hầu thành chủ muốn tới thăm con, Cẩm Nhi cao hứng không?”

Đường Lê cao hứng mới là lạ, nàng cảm thấy mình tình huống hiện tại này không thích hợp gặp Hạ Hầu Huyền Ngự, vạn nhất khắc chế không được sát ý bị nhìn ra cái gì thì không xong, lại nói hiện tại nàng không nhìn thấy, muốn động thủ cũng khó khăn, tạm thời vẫn tránh đi là hơn.

Đường Lê cúi đầu nói với Nam Cung Hiến: “Thúc phụ, hiện giờ con thế này, sao có thể cho Hạ Hầu thành chủ gặp mặt, đôi mắt của con . . . . .”

Nam Cung Hiến đỡ đầu vai nàng an ủi, “Cẩm Nhi, Hạ Hầu thành chủ sẽ không để ý này đó, chờ hắn tới, chúng ta lại cùng đi Đông Thành xin thuốc, nhất định phải lấy được Mật Đà Sinh chữa khỏi đôi mắt cho con.”

Đường Lê lắc đầu, “Thúc phụ, con muốn tự đi Đông Thành xin thuốc.”

Nam Cung Hiến nghe vậy lấp bắp kinh hãi, nhũ mảy đánh giá biểu tình của nàng, sau một lúc lâu mới khôi phục từ ái, khuyên nhủ: “Cẩm Nhi, thân thể của con không tốt, hà tất ngàn dặm xa xôi đi xa như vậy, chỉ cần từ từ đợi ở chỗ này dưỡng, Mật Đà Sinh con không cần lo lắng.”

Đường Lê thập phần kiên trì, “Vi biểu đạt thành ý, vốn là con nên tự mình đến xin thuốc, nghe nói Mật Đà Sinh là bí bảo của Đông Thành, Vũ Văn thành chủ không dễ dàng đưa ra cũng là bình thường, một mặt cường bức ngược lại không tốt, không bằng để con đến bày ra thành ý, cũng miễn cho mọi người tổn thương hòa khí.”

Cuối cùng bởi vì Đường Lê kiên trì, Nam Cung Hiến vẫn thỏa hiệp, phái tâm phúc cùng đại đội nhân mã hộ tống nàng đi Đông Thành xin thuốc trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Vị mỹ nhân này tựa như hoa lê trên cành

Nam Cung Hiến mang theo người hầu, đứng ở trên thành nhìn đoàn xe đi xa về phía đông.

“Thành chủ, cứ như vậy để nàng ta đi Đông Thành, vạn nhất. . . . .”

Nam Cung Hiến xua tay, “Vũ Văn Kim ở Đông Thành tuy rằng tuổi trẻ, nhưng có thể ngồi ổn vị trí này, cũng không phải vô hại như bề ngoài, nó đi lần này tất nhiên không thể như nguyện. Như vậy cũng tốt, để nó hiểu rõ mất đi trợ giúp của thúc phụ này, chỉ dựa vào nó hiện giờ như vậy, căn bản không thể làm được bất cứ cái gì.”

Nam Cung Hiến trên mặt mang cười, ngữ khí lại hoàn toàn lạnh nhạt, “Đứa nhỏ này tuy lớn lên giống mẫu thân, tính cách lại giống đại ca ta, không hổ là con hắn, đều là nuôi không được, ta làm thúc phụ tốt nhiều năm từ ái với nó như vậy, nó vẫn không chịu nhà ra nói cho ta chỗ đó ở đâu, càng giấu chĩa khóa đến gắt gao. Ta vốn tưởng rằng ăn một lần giáo huấn, tỉnh lại rồi hắn có thể ngoan ngoãn hơn chút, không nghĩ tới. . . . . Hừ.”

Người hầu tâm phúc liếc nhìn mặt hắn, nói: “Thành chủ quá mức để ý tiểu thư, nhưng mà muốn có được bảo vật khó tránh khỏi phải có hy sinh, thành chủ cần sớm quyết đoán a.”

Nam Cung Hiến thần sắc âm tình bất định, “Người nói đúng, nếu con đường này đi không thông, ta đây cũng chỉ có thể dùng biện pháp khác.”

. . . . .

Đường Lê ngồi trong xe ngựa, trên đường lay động có chút mơ màng sắp ngủ. Nàng bây giờ đôi mắt không nhìn thấy, rất nhiều chuyện đều phá lệ không thuận tiện, tình huống chung quanh không rõ, nàng càng không dám lộ ra dị trạng, bởi vì biết đạo lý nói nhiều sai nhiều, mỗi ngày đại bộ phận thời gian đều thực trầm mặc. Rời khỏi Nam Thành, rời khỏi tầm mắt vị thúc phụ kia rồi, Đường Lê cảm thấy thả lỏng rất nhiều.

Tuy rằng không nhớ rõ cụ thể cốt truyện, nhưng ở trong tiểu thuyết, vị thúc phụ này hình như là người xấu, chính là loại ấn tượng mờ mờ ảo ảo nhớ không rõ làm người ta càng cảm thấy lưng như kim châm.

Xe ngựa đi thực nhanh, bởi vì Đường Lê hoàn toàn không muốn gặp Hạ Hầu Huyền Ngự, càng không muốn bị đuổi theo, Hạ Hầu Huyền Ngự

nếu thật tới Nam Thành, hẳn là trò chuyện cùng Nam Cung Hiến trước. Chờ nàng tới Đông Thành, thoát ly hoàn cảnh bị Nam Cung Hiến khống chế cùng với những thị nữ bên cạnh nhìn như trung tâm này, là có thể dò hỏi Tôn Nô tin tức từ những người khác, mà sẽ không khiến cho Nam Cung Hiến hoài nghi.

Bị Đường Lê thúc giục, đoàn người sau đó không lâu rốt cuộc tiến vào phạm vi Đông Thành, lại một đường thông thuận đi vào chủ thành Đông Thành. Tiến vào chủ thành, Đường Lê cảm giác đầu tiên là náo nhiệt, dù nàng không nhìn thấy, cũng có thể nghe thấy ngoài xe ngựa các loại tiếng kêu to rao hàng, đám người ồn ào, nàng có thể tưởng tượng cảnh tượng rộn ràng nhộn nhạo, chen vai thích cảnh.

Vào thành, tốc độ xe ngựa rõ ràng chậm hơn rất nhiều, thời gian này nhanh chóng lên đường, thân thể Đường Lê suy yếu, có chút chịu không nổi, vô cùng choáng váng đầu.

“Trước tìm chỗ tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, đưa bái thiếp đến phủ thành chủ.” Đường Lê gọi thị nữ tới, ngăn gọn phân phó đi xuống.

“Vâng, tiểu thư.”

Thực nhanh, đoàn xe dừng ở trước một khách điểm, khách điểm này tráng lệ huy hoàng, bên trong bài trí không kèm các nhà phú quý, ở Đông Thành cũng thập phần nổi danh. Tiểu nhị đón khách của khách điểm tiến đến, nhìn thấy Đường Lê được đỡ xuống xe ngựa cùng với một đám hộ vệ thị nữ, vô cùng nhiệt tình đưa người vào đi an trí.

Lúc đoàn người Đường Lê đi vào khách điểm không bao lâu, Vũ Văn Kim cùng bạn tốt Đoạn Minh cùng với Tôn cười ngựa đi qua cửa khách điểm, đi vào nơi đối diện khách điểm, là lầu cao nhất Đông Thành.

“Hôm nay trong lâu bọn họ mới có nguyên liệu nấu ăn trân quý, nghe nói tư vị tươi ngon vô cùng, ăn một lần làm cho người ta cả đời khó quên, Đoạn huynh, Tôn huynh các người có cố lộc ăn!” Vũ Văn Kim toàn thân trên dưới kim quang lấp lánh, một bộ dáng hào khí tận trời, Đoạn Minh phe phẩy cây quạt, là công tử phong lưu tiêu sái nhẹ nhàng, hai người bọn họ đứng ở một chỗ, rõ ràng chính là hai hoàn hảo không làm việc đáng hoàng, còn Tôn, khí chất hoàn toàn bất đồng với hai người bọn họ, có hần ở đây, người dám tiếp cận đều bớt rất nhiều.

Vũ Văn Kim được thanh tĩnh, ngồi vào vị trí sát cửa sổ, cảm thán nói: “Có Tôn huynh cùng ta ra cửa, cảm giác thuận tiện hơn nhiều, dù không mang theo hộ vệ cũng cảm thấy an tâm.” Nhờ lại trước đây, vị trí thành chủ còn chưa ngồi vững, hẳn thường xuyên bị mấy huynh đệ muron sát thủ hành thích, khi đó không mang theo mấy chục hộ vệ là không dám ra cửa.

Đoạn Minh với thái độ co quắp của hần mãi cũng thành quen, dựa vào bên cửa sổ nhìn đường phố phía dưới, chờ dâng đồ ăn, vẫn không quên thường thức cô nương xinh đẹp trên đường.

“Ai, A Cừu người xem cửa khách điểm kia, tuy rằng nhìn không rõ mặt, nhưng chỉ từ thân hình tư thái là có thể nhận ra, nhất định là mỹ nhân.” Đoạn Minh dùng quạt chỉ vào cửa khách điểm.

Vũ Văn Kim nghe vậy cũng nhìn theo, thấy một nữ tử mặc áo trắng váy vàng, thân hình tinh tế, cảm giác một trận gió là có thể ngã. Hần gật đầu tán đồng nói: “Hẳn là mỹ nhân, aiz, nàng tựa hồ có chút ốm yếu a, còn cần thị nữ đỡ. Bất quá bệnh mỹ nhân cũng có dáng vẻ mảnh mai chọc người thương tiếc.”

Tôn phảng phất không nghe thấy bọn họ nói chuyện, ngồi ở một bên, không hề có ý tứ coi trọng quay đầu liếc nhìn một cái.

Vũ Văn Kim quay đầu thấy hần như vậy, nhún nhún vai với bạn tốt, đem đồ ăn tiểu nhị đưa lên tới đặt ở trước mặt Tôn, “Tôn huynh không yêu xem mỹ nhân, vậy ném thử mỹ thực, ta dám nói, không ai có thể làm ra đồ ăn ngon hơn chỗ này.”

hần chỉ là quen thói khoác lác, ai ngờ nói những lời này ra, Tôn thế nhưng ngừng đùa, nhìn thoáng qua hần.

Vũ Văn Kim: “.....” Aiz, đã xảy ra cái gì, Tôn huynh vì sao đột nhiên trừng ta? Ta nói có cái gì không đúng sao?

Đường Lê ngồi ở trong khách sạn một lát, bỗng choáng váng đầu rồi, cảm thấy có chút đói, thị nữ hỏi nàng muốn ăn cái gì, Đường Lê không có khẩu vị, bỗng nhiên nhớ ra khi xe ngựa tới đây, có người được quá một cỗ hương thơm kỳ lạ, cái này làm cho nàng nhớ ngày trước đi đất Thục thăm một người bạn, được cô ấy mang đi ăn một lần.

Nàng nhất thời tâm huyết dâng trào, theo hương vị ra khỏi khách điểm, đi đến tiểu điểm nhà kia, ăn một phần mì cay có hương vị khiến người ta hoài niệm. Nhẹ nhàng dựa vào miệng chén, Đường Lê nghĩ, nếu có thể gặp lại Tôn Nô, chờ đôi mắt nàng tốt, nàng nhất định phải làm cho hần rất nhiều món ngon, nàng biết làm rất nhiều mùi vị đều chưa từng kịp làm cho hần hưởng thụ, kỳ thật loại đồ cay này, nàng cũng thực am hiểu, chỉ là lúc trước ở thành Bạch Lộc không mua được ớt cay, cho nên không thể làm cho hần.

Nàng khi đó đã nghĩ kỹ rồi, quãng đời còn lại phải cùng Tôn Nô làm rất nhiều chuyện, đồ ăn muốn làm cho hần ăn cũng có rất nhiều, nếu không thể hoàn thành, nàng vạn phần tiếc nuối, chết cũng không cam lòng.

“Tiểu thư?”

Đường Lê hoàn hồn, đỡ tay thị nữ, chậm rãi ra khỏi tiểu điểm.

trên đường dòng người đông đúc, đám người lui tới ồn ào náo động, các loại thanh âm nghe vào tai có vẻ phá lệ ồn ào, Đường Lê có chút không ổn, bước chân nhanh hơn đi lên xe ngựa.

“Thành chủ, mới vừa rồi thu được bái thiếp, Nam Cung Cẩm từ Nam Thành đã vào thành, buổi chiều sẽ tới phủ bái kiến.” Người của phủ Thành chủ tới đưa bái thiếp lên, Vũ Văn Kim chỉ nhìn liền phát ra một tiếng thở dài, ảo não nói: “Sao lại tới nhanh như vậy, ta thật tình không muốn gặp vị Nam Cung mỹ nhân này, nếu nàng thật giống a Minh đã nói, không bằng ta đi Thiên âm Lâu xem khiêu vũ.”

Bọn họ ba người vừa dùng cơm xong, mới đi đến dưới lầu, liền thu được bái thiếp này, Vũ Văn Kim cầm bái thiếp oán giận, ai ngờ vừa ngược mắt, bỗng nhiên phát hiện trước mắt chợt lóe lên, Tồn vốn dĩ đứng bên cạnh, chớp mắt đã lẫn vào trong đám người.

Vũ Văn Kim tròn tròn mắt, “Ai? Tồn huynh?” hắn quay đầu nhìn về phía Đoạn Minh bên cạnh, “A Minh, Tồn huynh đi đâu?”

Đoạn Minh nhún nhún vai tỏ vẻ không rõ lắm, “Ta cũng không biết, bất quá mới vừa rồi bước chân hăng giống như thực vội, ta còn là lần đầu tiên thấy hắn có dáng vẻ này, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?”

Vũ Văn Kim bỗng nhiên tới gần hắn, cảnh giác nhìn bốn phía, yếu ớt cười gượng nói: “không phải là có người có ý điệu hồ ly son, dẫn dắt Tồn huynh rời đi, muốn hành thích ta đi.” Nam Thành chính là có người tới!

Đoạn Minh: “..... Người bình tĩnh một chút, đừng bám lên trên người ta.”

Tồn đứng ở bên trong đám người, quay đầu nhìn chung quanh, lọt vào trong tầm mắt đều là khuôn mặt xa lạ, mỗi khuôn mặt đều có hi vọng ai nhạc, duy độc không có khuôn mặt quen thuộc vừa rồi kinh hồng thoáng nhìn thấy kia.

hắn chậm rãi dừng bước chân, đột nhiên cảm xúc cuộn cuộn phập phồng cũng bình ổn xuống.

Đại khái lại là nhìn lầm rồi. Đúng vậy, nàng đã chết, hắn từng ôm thi thể nàng lạnh băng ngồi thật lâu, thậm chí tận mắt nhìn thấy thi thể bắt đầu hư thối, cuối cùng cũng là hắn tự tay mai táng nàng, nàng đã từ vong sự thật này rõ ràng vô cùng, nhưng dù vậy, vừa rồi trong nháy mắt, hắn hoảng hốt nhìn thấy một khuôn mặt tương tự, vẫn cứ theo bản năng truy tìm.

Thiên địa mệnh mông, phù du phiêu bồng, không chỗ để về. Tồn lẳng lặng đứng ở trong đám người náo nhiệt, nhưng những náo nhiệt đó, không có một chút thuộc về hắn. hắn xoay người trở về, gấp thoáng qua một cỗ xe ngựa

Gió thổi lên lớp lụa xanh mỏng làm mảnh kiệu, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt nhu mì, chợt lại nhẹ nhàng rơi xuống.

“Tồn huynh! Huynh rốt cuộc đã trở lại! Vừa rồi sao huynh không nói một lời đã đi rồi, có phải đã xảy ra cái gì không?” Vũ Văn Kim thấy Tồn trở về, lập tức từ trạng thái đề nén biến thành bành trướng, trung khí mười phần đi tiếp đón.

Tồn lắc đầu, cái gì cũng không nói. Đoạn Minh phát hiện hơi thở trên người hắn so với vừa nãy càng thêm lạnh băng, chọc chọc cánh tay Vũ Văn Kim, ý bảo hắn cầm miệng. Vũ Văn Kim tò mò đến chết vừa rồi Tồn khác thường, nhưng không dám hỏi, vì thế chỉ có thể cười gượng, “Ha ha ha, không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt, vậy không bằng chúng ta đi về trước đi.”

“Buổi chiều người Nam Thành tới, ta còn phải đánh lên tinh thần đi tiếp đón.”

nói đến đây, Vũ Văn Kim lại thờ dài một trận, “thật là phiền toái.”

Dù phiền toái, khách nhân cũng phải nghênh đón, Vũ Văn Kim trong bụng cân nhắc nhìn thấy nữ tử tâm cơ thâm địa rắn rết trong truyền thuyết kia, nên ứng đối như thế nào, lại cảm thấy một nữ tử hai mắt mù như vậy dám lẻ loi một mình đi đến thật sự kỳ quái, suy đoán có phải kỳ thật bên người có mạng theo thích khách chuẩn bị tới uy hiếp hắn hay không.

“Tồn huynh, huynh cần phải che chở ta a!”

“sẽ không có việc gì.” Tồn dứt lời, đứng dậy đi ra ngoài.

“A? A? Cái gì, vì sao không có việc gì, Tồn huynh, huynh phải đi sao? Từ từ a!” Vũ Văn Kim đầy mặt kinh ngạc, còn muốn nói cái gì nữa, bị Đoạn Minh đè lại, “Thôi, kêu cái gì, người không phát hiện Tồn huynh tâm tình không tốt sao, ta phỏng chừng hiện tại hắn muốn một mình yên lặng một chút, người quá nháo.”

Vũ Văn Kim “Cái gì, ta nháo chỗ nào, hơn nữa từ chỗ nào nhìn ra Tồn huynh tâm tình không tốt, không phải hắn vẫn luôn đều có biểu tình như vậy sao?”

hắn không yên tâm, đi ra ngoài đứng ở dưới hành lang ngẩng đầu nhìn nóc nhà, nhìn thấy một mảnh góc áo màu đen, lúc này mới yên tâm ngồi trở lại.

không bao lâu, khách nhân tới cửa. Khi vị ‘ Nam Cung mỹ nhân ’ kia được thị nữ đỡ đi vào trước mặt, Vũ Văn Kim có chút kinh ngạc, bởi vì nữ tử trước mặt này, cùng với Nam Cung Cẩm trong tưởng tượng của hắn không quá giống nhau.

Nàng gầy yếu mà tinh tế, áo lụa màu trắng phớt trên làn váy vàng nhạt, trong lồng ngực lộ ra một loại tươi mới nhân nhợt, tóc dài dùng dây lụa buộc lên một nửa, còn một nửa buông ở phía sau, hơi hơi đong đưa theo bước chân, gương mặt kia tuy rằng không phải là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng mà biểu tình của nàng nhu hòa uyển chuyển, môi nhạt da trắng, vì bệnh lâu suy yếu làm khí chất nàng càng thêm mờ mịt —— ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng, Vũ Văn Kim liền vô cớ cảm thấy, vị mỹ nhân này dường như hoa lệ trên cành, khí chất bên ngoài làm người ta động tâm.

không được, đẹp như vậy, không thể đứng như ác ngôn a! Vũ Văn Kim nhìn bạn tốt Đoạn Minh bên cạnh, cho hắn một cái biểu tình “Lúc trước có phải

người lừa ta hay không”.

Đoạn Minh đánh giá Nam Cung Cẩm trước mắt, trong mắt cũng có vài phần nghi hoặc, bất quá tiếp thu được ánh mắt Vũ Văn Kim, hẳn vẫn là trả về ánh mắt “không cần bị bề ngoài lừa gạt”.

Đường Lê nhìn không thấy, không biết bọn họ giao lưu ánh mắt, nàng thập phần khách khí, hơi hơi thi lễ về phía Vũ Văn Kim, thanh âm như mặt nước ôn nhu, “Mạo muội tới chơi, thất lễ.”

Vũ Văn Kim ho khan một tiếng, “Khụ, nào có nào có, chiêu đãi không chu toàn, mong rằng Nam Cung tiểu thư không cần để ý, mời ngồi.”

Đường Lê được thị nữ đỡ ngồi xuống, người hầu dâng trà, Vũ Văn Kim thói quen duỗi tay nói: “Mời uống trà.” nói xong mới ý thức được nàng không nhìn thấy, có chút xấu hổ, Đường Lê thân sắc như thường, duỗi tay ra phía trước sờ soạn một chút, chạm phải chén trà, bụng lên nhấp khẽ một ngụm, nước trà cũng không nóng, là ấm.

Hai bên uống trà, ai cũng không có ý tứ mở miệng trước, Vũ Văn Kim thân là chủ nhân, khí định thần nhàn, nhưng Đường Lê lấy danh nghĩa xin thuốc tới cửa bái phỏng người, cũng ngồi vững vàng, không có một chút nóng vội.

Ngược lại Đoạn Minh bên cạnh ngồi chơi cây quạt mở miệng trước, hẳn nói: “Nam Cung tiểu thư, tại hạ Đoạn Minh từ Đoạn thị Đông Hải, trước đây từng đi Nam Thành bái phỏng, từng một lần gặp qua Nam Cung tiểu thư, không biết người còn nhớ rõ?”

Đường Lê cũng không có ký ức của Nam Cung Cẩm, nghe vậy nàng làm vẻ tự hỏi, một lát sau mới lộ ra cười xin lỗi, nói: “thật sự xin lỗi, ta vì trùng độc hôn mê mấy năm, tỉnh lại rồi rất nhiều việc đều quên mất.”

Nàng biểu tình tự nhiên mà thẳng thắn, không có chút nào sơ hở, Đoạn Minh càng nhìn nàng càng cảm thấy không giống Nam Cung Cẩm lúc trước từng gặp, còn định nói thêm, bỗng nhiên nhìn thấy bên bình phong có một người đứng.

không biết từ khi nào Tôn đứng ở chỗ đó, hẳn biểu tình cứng đờ nhìn mỹ nhân ôn nhu cười nhạt ngồi ở kia, cả người đều phảng phất giống một cây cung căng đến mức tận cùng, ngay cả Đoạn Minh đều có thể nhìn ra lúc này hẳn có bao nhiêu không thích hợp. Vũ Văn Kim thực nhanh cũng chú ý tới Tôn, đồng thời phát hiện hẳn khác thường, không khỏi cùng Đoạn Minh liếc mắt nhìn nhau một cái.

Tôn huynh, vì sao có biểu tình này? hẳn vì sao nhìn vị Nam Cung mỹ nhân kia như vậy, hai người có thù oán sao?

Đường Lê không nghe được thanh âm khác, chỉ cảm thấy trong nhà lập tức yên tĩnh, không khí có chút vi diệu.

“Làm sao vậy?” Đường Lê chân chờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Không hề biết từng có một người đứng bên cạnh

Bởi vì Tôn biểu hiện quá mức cổ quái, Vũ Văn Kim không thể không ra tiếng nói: “Vị này chính là chất nữ của Nam Cung Hiền thành chủ Nam Thành, tiểu thư Nam Cung Cẩm, chúng ta lúc trước từng nói qua.....”

hắn vừa giới thiệu vừa quan sát biểu tình của Tôn, thấy gương mặt hắn căng thẳng rồi thả lỏng, ánh mắt cũng chậm rãi trở nên yên lặng. Nhắm chặt đôi mắt lại một chút, không còn mang nghi hoặc nhìn Nam Cung mỹ nhân, cảm giác không chút do dự xoay người liền đi. Thực nhanh đi qua bình phong, biến mất ở cuối hành lang.

Đường Lê không nhìn thấy, chỉ có thể từ trong một ít thanh âm rất nhỏ nghe ra, mới vừa rồi hình như có một người tới, bất quá thực mau lại đi rồi, nàng không rõ nguyên do, đoạn trang lại trầm ổn vẫn ngồi tại chỗ.

Vũ Văn Kim tròn mắt há hốc mồm, cảm thấy hôm nay Tôn huynh sao lại kỳ kỳ quái quái, nhưng trước mắt còn có khách nhân, hắn cũng không thể quá mức thất lễ, cười cười bồi tội: “Ha ha ha, mới vừa rồi là một vị bạn hữu của ta, tính tình hẳn tương đối cổ quái, không thích ở chung cùng người khác, có chỗ nào đường đột thỉnh Nam Cung tiểu thư chớ trách.”

Đường Lê lắc đầu cười nói: “không có việc gì.”

Vũ Văn Kim là người thích vàng cũng thích mỹ nhân, gặp mặt với mỹ nhân, thái độ thực không tồi, không đến một lát liền quên mất lời Đoạn Minh từng nói, cảm thấy Nam Cung Cẩm ôn nhu lại thiện giải nhân ý, không có nửa điểm kiêu căng, nói chuyện cũng hào phóng không ngượng, không tự chủ được cùng nàng hàn huyên, đối với việc Đoạn Minh xem thường, hẳn lại nửa điểm không chú ý.

Tối cuối cùng, Vũ Văn Kim thịnh tình mời Đường Lê ở lại trong phủ, Đường Lê vui vẻ đáp ứng. Đám người theo thị nữ đi xuống nghỉ ngơi, Vũ Văn Kim quay đầu nhìn thấy bạn tốt cười như không cười, mới nhớ tới mình lúc trước từng nói, vỗ đầu một chút: “Ai nha, không ổn, ta sợ ý.”

“Bất quá, a Minh, không phải thật sự là người nhìn nhầm sao? Ta thấy vị tiểu thư này cũng không giống loại người như người nói.”

Đoạn Minh lạnh lạnh nói: “Có thể thu phục người nhanh như vậy, làm người thay đổi cái nhìn đối với nàng, ta chỉ có thể nói vị Nam Cung tiểu thư này khả năng so với trước đây càng biết nguy trang.”

Vũ Văn Kim cười rộ lên, “Kỳ thật a Minh người cũng không cần như thế, ta giữ nàng lại cũng chỉ là bởi vì cho Nam Thành mặt mũi, còn có……”

Đoạn Minh: “Ta biết, người là tò mò Tôn huynh vì sao lúc nhìn thấy nàng lại dị thường như thế. Người con người này, có một ngày sẽ chết vì lòng hiếu kỳ.”

Vũ Văn Kim không cho là đúng, “Người thì không hiếu kỳ?”

Đoạn Minh xôn xao một chút mở cây quạt, lộ ra tươi cười ý vị thâm trường, “Đương nhiên tò mò, tuy rằng biết Tôn huynh không lâu, nhưng người có thể làm hấn thay đổi sắc mặt, ta cũng cảm thấy thập phần hứng thú.”

Bên người Đường Lê là hai thị nữ mang đến từ Nam Thành, còn có hai thị nữ Đông Thành được phái tới hầu hạ, hai người một đường dẫn các nàng tới khách viện, trên đường giới thiệu một ít việc Đông Thành cho nàng. Đường Lê lắng lắng nghe, trong lòng đang suy tư, đến tột cùng nên làm thế nào để Vũ Văn Kim cam nguyện đưa ra Mật Đà Sinh, từ hôm nay gặp mặt nàng có thể cảm giác được Vũ Văn Kim người này, bất đồng với hạng người đa mưu túc trí tâm cơ thâm trầm như Nam Cung Hiến, hấn có một phần lỗi lạc, có lẽ việc này cũng không khó như lúc trước nàng vẫn nghĩ.

Còn nữa, làm thế nào rời khỏi hai thị nữ Nam Thành, không khiến người khác hoài nghi mà dò hỏi tin tức Tôn Nô, thị nữ Đông Thành ước chừng cũng giống Nam Thành, không rõ lắm bí sự giang hồ, nhưng thật ra Vũ Văn thành chủ rất có khả năng biết, từ cuộc nói chuyện có thể nghe ra, hấn là người yêu thích bát quái.

Đường Lê trong lòng tự hỏi, lại không biết trên nóc nhà gần đó, có người xa xa nhìn nàng, đúng là Tôn Nô nàng vẫn tâm tâm niệm niệm.

Hai người một nhìn không thấy, một không quen biết.

“Nam Cung tiểu thư, tới rồi, chỗ khách viện này tên là ‘ không Thụý ’, thanh tịnh lịch sự tao nhã, còn có đình viện rộng lớn, trồng rất nhiều trúc tương phi cùng với hương thảo chỉ Đông Thành chúng ta mới có, nếu ngài có hứng thú, có thể đi Tiểu Trúc kính ở bên cạnh một chút.” Thị nữ khách khí giới thiệu.

Đường Lê ngồi lên đệm mềm bày trước cửa sổ, nghiêng tai nghe chim hót bên ngoài, cảm nhận được làn gió tươi mát phất bên người, thoáng thả lỏng hơn. Bọn thị nữ ngồi một bên, nàng xua xua tay ôn thanh nói: “không cần ở chỗ này, các người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Chỉ còn một mình nàng, nàng rút cuộc chậm rãi thở ra một hơi, lộ ra vẻ mệt mỏi, xoa ấn lên huyệt Thái Dương.

Tôn nhẹ nhàng đứng ở dưới một gốc cây trong viện, cách nửa cái sân, lắng lắng nhìn người ngồi bên cửa sổ. Biết rõ đây không có khả năng là Đường Lê, hấn vẫn nhìn không được đi tới, thân thể dường như tự có ý thức, chờ hấn lấy lại tinh thần, người đã đi vào chỗ này.

Dưới ánh mặt trời, mặt người kia có vẻ mờ lung, như là một cảnh trong mơ chân thật, trong nháy mắt Tôn hoài nghi đây lại là một giấc mộng. Mấy năm trước, lúc nàng vừa rời đi, hấn cũng thường mơ như vậy, vừa quay đầu, giống như thấy nàng ở trong dòng người phát tay với hấn; đi đến một nơi xa lạ, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nàng, đi tìm thấy một bóng dáng tương tự, nhìn kỹ rồi lại phát hiện chỉ là ảo giác; ngay cả trong gió cát Mạc Bắc, đều từng xuất hiện bóng dáng nàng. Nàng luôn cười, liếc hấn một cái liền rời đi, đánh về không chút nào lưu luyến.

Hiện giờ năm năm qua đi, hấn rất ít khi nhớ đến nàng. Bởi vì một năm so với một năm hấn càng minh bạch, người chết không thể sống lại, hấn một mình ở thế gian này mỗi một ngày, thân thể nàng ở dưới hoàng thổ lại hư thối một phần, đến giờ chỉ sợ đã biến thành một khối bạch cốt, không còn bộ dáng như trong trí nhớ của hấn.

Thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời, thí dụ như sương mai, luôn lướt qua trong chớp mắt, truy tìm không kịp.

Đó là một khuôn mặt phá lệ giống Đường Lê, không chỉ có dung mạo, biểu tình càng thêm giống, đặc biệt là lúc nhòen miệng cười, mặt mày giãn ra, giống đến tận xương tủy, một phần tương tự này khiến cho cả người hấn đều bắt đầu ần ần đau đớn.

Tôn xoay mặt, dùng sức bưng kín cái trán, sắc mặt hấn tái nhợt, đôi mắt đen nhánh đựng đầy đau xót. Nam Cung Cầm này mười phần tương tự Đường Lê, như là một lưỡi dao sắc bén, mổ ra miệng vết thương năm xưa của hấn, xé rách tạng phủ, máu chảy đầm đìa bên trong.

Đứng một hồi lâu, tốn rút cuộc buông tay xuống, hấn đi đến chỗ người ngồi một mình ở kia, giống một mảnh lá cây nhẹ nhàng nhảy lên, đứng ở trên lan can ngoài cửa sổ. Động tác của hấn uyển chuyển nhẹ nhàng, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, cho dù gần như vậy, Đường Lê như cũ vẫn không thể phát hiện hấn tồn tại.

Trong viện này có một thân cây, nở hoa trắng không biết tên, đại khái đã mau qua mùa hoa, rụng xuống đầy đất, cũng đậu ở đầu vai Tôn, màu trắng giống như tuyết.

một đóa hoa nhỏ từ trên nhánh cây rơi xuống, trong lúc xuất thần Tôn đuổi tay tiếp được, hoàn hồn rồi lại buông tay, làm nó tiếp tục bay đi. Vốn dĩ nó hấn là đứng ở trên lan can, nhưng Đường Lê ngồi bên cửa sổ không biết có phải đã nhận ra cái gì, bỗng nhiên đuổi tay, vừa lúc đón được đóa hoa trắng

đó.

Nàng tựa hồ không nghĩ tới sẽ có cái gì dừng ở trong tay mình, thu tay sờ sờ, phát hiện là một đoá hoa, trên mặt liền lộ ra cười nhạt, cầm hoa đặt ở chóp mũi khẽ ngửi.

Tôn nhìn nàng, nháy mắt trong lòng có một ý niệm rất cường liệt, hẳn cảm thấy đây là Đường Lê. Tim hẳn yên lặng đã lâu, bởi vì cái nhọt nhạt cười này bỗng nhiên động dậy, chỉ vào lúc hẳn nhìn thấy Đường Lê cười lộ lên như vậy, mới có loại cảm giác này.

Nhưng ánh mắt gần như mê ly trong một chớp mắt, thực nhanh trở nên thanh minh. Tôn đột nhiên cảm thấy không thể nào tiếp tục nhìn thẳng vào gương mặt này, mũi chân điểm một cái, nhảy lên cây hoa, cả người chợt biến mất không thấy.

Đường Lê cầm hoa dựa vào lan can, hai mắt vô thần nhìn đình viện, không hề biết từng có một người đứng bên cạnh.

Buổi tối, Vũ Văn Kim làm chủ nhân, muốn khoản đãi khách tới Nam Thành. Đường Lê đương nhiên là trang phục lộng lẫy tham dự, cho dù quan hệ giữa Đông Thành và Nam Thành cũng không tốt, nhưng sự tình liên quan đến thể diện vẫn phải theo lễ nghi. Lúc Đường Lê ngồi vào vị trí, Vũ Văn Kim đã tới rồi, hẳn cười nói: “Tối nay là tiệc nhỏ khoản đãi chư vị khách khứa tới Nam Thành, mọi người không cần câu thúc, tận tình tùy ý.”

Lần này trừ Đường Lê, còn có một tâm phúc của Nam Cung Hiền, tên là Cừ Đồ, lấy danh nghĩa chiếu cố để theo Đường Lê cùng đến, lúc này cũng ở trong tiệc, hẳn huyền cùng với Vũ Văn Kim. Thấy Vũ Văn Kim bên kia còn một cái ghế không, hẳn như lơ đãng hỏi: “Sao còn một chỗ ghế trống, ghế này quan trọng như thế, không biết là người nào của Vũ Văn thành chủ?”

Vũ Văn Kim ngữ khí nhẹ nhàng tùy ý: “Là một bằng hữu của ta, nhưng tính cách hẳn bất đồng với người bình thường, không thích loại yến hội náo nhiệt này, lúc này chậm chạp chưa hiện thân, ước chừng lần này lại không muốn tới.”

Cừ Đồ cũng trên mặt mang cười, lại che dấu không nổi tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt, “nói đến, ta nghe thấy một tin đồn, nghe nói vị đạo khách Tôn trong truyền thuyết kia giao hảo cùng Vũ Văn thành chủ, gần đây từng xuất hiện ở Đông Thành, hay là, bằng hữu theo như lời Vũ Văn thành chủ đó là vị này?”

Vũ Văn Kim còn không có mở miệng, trước hết nghe thấy một tiếng đồ sứ vỡ, hẳn kinh ngạc nhìn lại, nhìn thấy phía trên Cừ Đồ, Nam Cung Cầm thất thố quét rơi một cái ly sứ. Hẳn tưởng Nam Cung Cầm không nhìn thấy gì, không cẩn thận làm rơi cái ly, vừa mới chuẩn bị gọi người một lần nữa bố trí cho nàng, bỗng nhiên nghe nàng hỏi: “Tôn? không biết là Tôn nào?”

Cho dù đã áp xuống, vẫn có thể làm người khác nhìn ra lúc này nàng kích động. Vũ Văn Kim kinh ngạc, lúc trước thấy vị Nam Cung Cầm này trầm ổn đoan trang, đã khắc sâu ấn tượng, hiện tại biểu hiện này là thế nào? Hẳn nhìn không được lại nghĩ tới lúc trước Tôn huynh nhìn thấy nàng cũng khác thường, trong lòng vừa động, trong mắt tò mò càng sâu.

Cừ Đồ cũng kỳ quái với phản ứng của Nam Cung Cầm, hẳn biết Nam Cung Cầm hẳn là không có giao thoa cùng với Tôn mới đúng, nhưng hiện tại biểu hiện của nàng lại không giống.

Hai bên đều sờ không được đầu óc, chỉ có Đường Lê nỗ lực khắc chế chính mình, nàng không nghĩ tới đột nhiên ở chỗ này sẽ nghe được tên Tôn, vốn tưởng rằng còn cần thật lâu mới có thể biết được tin tức về hẳn, ai ngờ thế nhưng khả năng lại ở ngay bên cạnh. Nàng nôn nóng lại khẩn trương chờ đợi trả lời, đúng lúc này, một bóng người đi vào trong phòng.

Vũ Văn Kim nhìn thấy người tới, ánh mắt sáng lên gọi: “Tôn huynh, huynh tới vừa lúc, chúng ta đang nói đến huynh đây.”

Đường Lê hô hấp cứng lại, mặt chuyển ra cửa, lần đầu tiên hận mình sao lại không nhìn thấy.

“Phải không.”

Chỉ là hai chữ đơn giản, lại làm hai mắt Đường Lê đột nhiên nóng lên. Là Tôn Nô, thanh âm này chính là Tôn Nô! Nàng nhìn không được đứng lên, bởi vì quá mức vội vàng, tay áo phát qua bàn nhỏ trước mặt, làm đổ hơn phân nửa ly cốc phía trên, vang lên một đám thanh âm rối rít rồi thì, dẫn tới hơn nửa số người trong sảnh đều nhìn lại nàng.

Nhưng Đường Lê đã bắt chập chuyện này, nàng nhấc lần váy, vội vàng vòng qua bàn nhỏ trước mặt, đi đến chỗ thanh âm.

“Tôn Nô, là Tôn Nô sao?”

Tất cả mọi người có chút ngạc nhiên, không biết vị Nam Cung tiểu thư này làm sao vậy, càng vì nàng xưng hô với Tôn mà cảm thấy kinh ngạc. Tôn Nô, đúng vậy, hẳn năm đó từng ở Luyện Vực làm sát thủ, là dùng tên này, nhưng sau đó không biết thế nào hẳn rời khỏi Luyện Vực, lại đối địch cùng Hạ Hầu Huyền Ngự thành chủ Bắc Thành, hai người đánh một trận lưỡng bại câu thương, từ đó về sau, không ai dám gọi hẳn là Tôn Nô, chỉ gọi hẳn là Tôn.

Tôn lộ ra một chút ngạc nhiên, đứng tại chỗ nhìn người có vẻ lão đạo đi đến chỗ mình.

Cừ Đồ nhíu mày, giương giọng nói: “Tiểu thư, người say rồi, sao lại thất lễ như thế?”

Đường Lê giật mình, lúc này mới nhớ tới Cừ Đồ tồn tại, nàng khẽ cắn môi, hít một hơi miễn cưỡng ổn định nỗi lòng, vẫn có chút vội vã la lên: “Tôn, ta có chuyện quan trọng thương lượng cùng huynh, không biết sau đây có thể mời huynh đơn độc gặp nhau?” Nàng cần phải đơn độc nói chuyện cùng Tôn Nô, nếu không bị những người khác nghe thấy, nhất định sẽ đưa tới phiền toái lớn, Cừ Đồ bên kia cũng không thể không phòng, còn có, nàng càng sợ

Tồn Nô cự tuyệt.

Nghe xong lời này của Đường Lê, lông mày Cừ Đồ run rẩy, Vũ Văn Kim suýt nữa làm rơi ly rượu. Vị Nam Cung mỹ nhân này, chẳng lẽ là có âm mưu gì sao? hần đầu tiên là nghĩ đến mỹ nhân kế, tức khắc xem ánh mắt hai người trong sảnh liền có chút không đúng.

Tồn mặt vô biểu tình, phảng phất nhìn không thấy gương mặt trước mắt này giống Đường Lê, lãnh đạm nói: “không cần, ta cùng với người cũng không quen biết, không có gì để nói.”

Đường Lê có chút nóng nảy, theo thanh âm bắt được tay áo hần, nhưng mà thực nhanh đã bị phát ra. Thanh âm của Tồn lần thứ hai vang lên nói: “Ta cáo từ trước.”

hần dứt lời, xoay người lưu loát liền đi, không chuẩn bị tham gia yến hội nữa.

Đường Lê nghe thấy tiếng bước chân hần đi xa, cái gì cũng không để ý, nhấc chân đuổi theo, nàng không nhìn thấy, không cẩn thận đá vào một cái bàn nhỏ trước mặt, ly trên bàn vỡ vụn đầy đất. Nàng dậm lên, cảm thấy một bàn chân bị dậm đau, vẫn cứ chạy đuổi về phía trước, lại không cẩn thận đụng ngã một tấm bình phong.

Cừ Đồ nhìn không nổi, quát hai thị nữ đang chân tay luống cuống: “Tiểu thư say thành như vậy, các người còn không mau đưa nàng về!”

Hai thị nữ vội vàng chạy tới đỡ, lại bị Đường Lê đẩy ra, nàng nôn nóng vạn phần, chỉ cần nghĩ đến Tồn sẽ rời đi, khả năng qua mắt lần này hai người sẽ không còn cơ hội gặp mặt, bỏ qua như vậy, nàng thấy khổ sở lại sợ hãi.

“Tồn Nô, Tồn Nô huynh đứng lại, là ta, là Đường Lê! Ta đã trở về!” Nàng không biết Tồn Nô có đi xa hay không, chỉ có thể hô to. Bỗng nhiên, dưới chân nàng trống không, cả người ngã về phía trước. Trước mặt nàng là bậc thang, cả người dậm vào khoảng không liên tề ngã.

Bên hông căng thẳng, Đường Lê chỉ cảm thấy một cánh tay hữu lực giữ chặt cả người nàng, ôm lên, nàng lao vào lồng ngực kia, người thấy được một cổ hơi thở xa lạ lại quen thuộc.

Vành mắt đỏ lên, Đường Lê không chút do dự ôm lấy cổ người này, nhỏ giọng nói: “Tồn Nô, ta là Đường Lê, huynh còn nhớ rõ ta sao?”

“Nàng là..... Đường Lê?” Thanh âm thô ách vẫn khiến nàng tưởng niệm đó chậm rãi vang lên bên tai.

“Phải, là ta.” Đường Lê cười gât đầu, nước mắt từ gương mặt không ngừng chảy xuống.

PS: Ta thích người mạnh mẽ dứt khoát như tiểu ty tỷ. Tiểu nam thần đúng là số hưởng mà, chả phải vất vả gì vẫn ôm được mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cử Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Ta là Đường Lê, không lừa chàng

Mọi người trong bữa tiệc, bao gồm lấy Vũ Văn Kim là đại diện của Đông Thành, và lấy Cừ Đồ là đại diện Nam Thành, đồng thời lâm vào trong một loại không khí vi diệu.

Đầu tiên là Nam Cung Cầm thất thố, kêu to đuổi theo Tồn chạy ra ngoài, nếu chỉ xem một đoạn này, ước chừng là truyền thuyết lang vô tình thiếp có ý ít ai biết đến, nhưng hai người chợt như là người yêu nhau đã lâu, cầm tay ôm nhau, thế này làm người ta không hiểu được.

Ngay cả Vũ Văn Kim đứng dậy đuổi theo ra, nhìn thấy Tồn huynh ôm mỹ nhân vào trong ngực, cũng nhìn không được lộ ra biểu tình như trời sụp đất nứt.

Tồn huynh, người lạnh nhạt đến mức không cho bất kì kẻ nào tới gần? Huynh đang làm gì? Huynh ở trước mặt đông đảo người Nam Thành ôm tiểu thư chưa lấy chồng nhà người ta không buông, còn càng ôm càng chặt!

Từ từ, Nam Cung tiểu thư hình như có hôn ước? Vũ Văn Kim rút rút khóe miệng, nghĩ thầm, thế này không ổn.

Cừ Đồ và Vũ Văn Kim cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều cảm thấy mặc danh xấu hổ. Cừ Đồ so với Vũ Văn Kim càng thêm mộng bức, vẫn nghĩ tiểu thư trước nay bằng thanh ngọc khiết, trong mắt không chấp nhận được nửa hạt cát, tuổi còn nhỏ đã như tuyết liên băng sơn, hiện giờ ngủ say tỉnh lại, so với trước đây ôn hòa hơn, cũng đoan trang biết lễ, nhưng ai ngờ được, chỉ chớp mắt nàng dường như trúng tà, không còn chút rụt rẻ nào, kêu to đuổi theo một người nam nhân.

hần chỉ nghe thấy tiểu thư nhà mình hô to một câu “Tồn Nô huynh đứng lại, là ta, là Đường Lê! Ta đã trở về!” Những lời này làm hần vừa nghe rồi nghĩ trăm lần cũng không nghĩ ra, tình thế suy ngẫm lại ẩn ẩn cảm giác được một cỗ cảm tình gút mắt hỗn loạn—— mặc kệ thế nào, người khác không rõ lắm, người Nam Thành bọn họ còn không rõ ràng sao, tiểu thư nhà mình cùng thành chủ Bắc Thành Hạ Hầu Huyền Ngự có hôn ước trong người,

nghe nói năm đó hai người bọn họ có tình với nhau, bằng không lúc trước tiểu thư cũng sẽ không vì Hạ Hầu Huyền Ngự chán một lần làm cho trứng độc hôn mê mấy năm.

Nhưng hôm nay xem ra, vị tiểu thư này năm đó không chỉ trêu chọc một Hạ Hầu thành chủ, chỉ sợ còn cùng sát thủ Tồn nổi tiếng này cũng có tư tình, tựa hồ lúc đó nàng dùng tên giả. Trong đó, tuyệt đối có một ít nội tình không thể nói cho người ngoài.

Cừu Đồ biểu tình phức tạp, trầm nghĩ, tiểu thư đến tột cùng là thích ai? Ai cũng đều không dễ chọc a, mặt khác, hẳn còn cảm giác Hạ Hầu thành chủ cả người tàn mất ra ánh sáng xanh.

Con người hẳn nghĩ tương đối nhiều, thực nhanh liền tưởng đến năm đó Tồn và Hạ Hầu Huyền Ngự có một lần đại chiến, lúc trước mọi người đều không hiểu nguyên nhân, bây giờ xem ra, đều là bởi vì cảm tình gút mắt. Cảm giác mình tìm ra nguyên nhân rồi, Cừu Đồ biểu tình càng thêm phức tạp, thậm chí có chút lo lắng Hạ Hầu Huyền Ngự nếu thật sự cùng thành chủ nhà mình tới nơi này, nhìn thấy vị hôn thê cùng một nam nhân khác đây đưa không rõ, có thể dưới sự giận dữ ra tay làm cái gì hay không.

Nam Cung Cầm tiểu thư của Nam Thành bọn họ, vừa không cẩn thận sẽ phải lật thuyền. Mà nguyện vọng của bọn họ muốn cùng Bắc Thành liên hợp cũng phải tan biến, vậy không được!

Cừu Đồ kiên cường đứng dậy, đầu tiên tiến lên có ý định đoạt người, “Tiểu thư, tối nay người say quá mức, vẫn nên đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Người tới, mau đỡ tiểu thư đi xuống!”

Mưu toan đoạt người từ trong tay Tồn, Cừu Đồ còn chưa tới gần mười bước, đã bị một ánh mắt sắc bén của Tồn cố định tại chỗ.

Đường Lê lúc trước vì giữ lại Tồn Nô mà bất chấp nhiều như vậy, bây giờ Tồn cũng có tâm tình tương tự, hẳn bức thiết muốn biết rõ ràng, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, cũng bất chấp những người đứng xem tâm tình phức tạp thế nào, trực tiếp bế Đường Lê lên đi ra ngoài.

Bị áp bách bởi khí thế của hắn, không ai dám đuổi theo, mấy võ sĩ Nam Thành dưới áp lực của Cừu Đồ miễn cưỡng đuổi theo ra ngoài hai bước, liền cảm thấy một trận đau đớn ở trên mặt và trên đùi, mấy người giờ tay sờ, chạm đến đầy tay máu tươi, tức khắc sợ hãi dừng bước chân.

Bọn họ đều rất rõ ràng, đây là một cái cảnh cáo, nếu còn dám đi lên phía trước, kết cục tuyệt đối là cái chết.

Cừu Đồ trở mắt nhìn Tồn đem người đi, mặt đều xanh rồi, Vũ Văn Kim sờ sờ cái mũi, tiến lên lời kéo hắn ngồi xuống, giống như cái gì cũng chưa phát sinh, thông dong nói: “Cừu tiên sinh không cần lo lắng, Tồn huynh và Nam Cung tiểu thư nhìn đáng vẻ là người quen biết cũ, hai người còn như có tình có nghĩa, ôn chuyện cũng không có gì, tiên sinh hà tất chọc đến hai người không vui, tới tới, mặc kệ bọn họ, tiên sinh uống rượu!”

Cừu Đồ:..... Rượu vào càng đáng, tâm sâu càng sâu, muốn nói nước mắt chảy trước. Bắc Thành và Nam Thành liên hôn làm sao bây giờ! đại kê của thành chủ bọn họ làm sao bây giờ!

Tồn một lời không hợp muốn giết người, khí thế quá đáng sợ, bọn họ có thể tạm thời thoát thân, tìm nơi thanh tĩnh, tránh đi mọi người để nói chuyện. Đường Lê ôm cổ Tồn, lúc trước còn vạn phần nóng, giờ phút này nổi lòng chậm rãi bình tĩnh hơn, ngược lại không vội mở miệng, chỉ lặng lẽ dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập bên trong có vẻ hơi dồn dập.

Nàng từ lúc ở trong thân thể này tỉnh lại cũng chưa bao giờ thả lỏng, mà dựa vào Tồn Nô, tự nhiên cứ như vậy lơ lửng xuống dưới, giống như lúc trước vừa mở mắt phát hiện mình trở thành nữ chủ Sở Li, chỉ có ở bên người này, mới có cảm giác an tâm.

Nàng không biết Tồn đưa mình tới nơi nào, lúc bị buông ra, nàng lập tức duỗi tay về phía trước bắt được cổ tay Tồn, “Tồn Nô, huynh tin tưởng ta, ta là Đường Lê, không có lừa huynh.”

Tồn trong hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới tình hình trước khi Đường Lê chết, cuối cùng phảng phất nàng cũng nói một câu như vậy. Đồng tử của hắn co rút lại, theo bản năng cầm tay Đường Lê.

Đường Lê có thể cảm nhận được tâm tình hắn giờ phút này, bởi vì nàng cũng giống thế, không thể nào bình tĩnh, nàng chậm rãi nói: “không sai biệt lắm khoảng ba tháng trước ta từ thân thể này thức tỉnh, ký ức cuối cùng là bị Hạ Hầu Huyền Ngự giết chết, thân thể này gọi là Nam Cung Cầm, là chất nữ của Nam Cung thành chủ, ta không có ký ức của nàng ấy, tỉnh lại rồi tìm hiểu mới biết được, từ lúc ta chết đã qua 5 năm.”

“Chết mà sống lại, huynh có thể không tin, nhưng đây đúng là sự thật.”

Tồn nhìn khuôn mặt nàng ở dưới ánh trăng, thanh âm khàn khàn đến cực điểm, “Việc hoang đường như thế, ta không thể tin được, nhưng ta muốn tin tưởng.”

Đường Lê không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể từ trong thanh âm nghe ra cảm xúc của hắn, thế này làm cho nàng thấp thòm mà đau lòng, nàng nhin không được chậm lại âm điệu, tình tế ôn nhu nói: “Mỗi một sự kiện lúc chúng ta ở bên nhau ta đều nhớ rõ, ta nói cho huynh nghe được không?”

“Ban đầu gặp huynh là ở Quỷ Khốc Nguyên, huynh trọng thương trong người, cơ hồ đã không còn hơi thở, ta cảm thấy huynh lớn lên rất đẹp, cho nên quyết định ở lại nơi đó chiếu cố huynh.....” không phải bởi vì hắn đẹp, là bởi vì nàng sớm từ thời thiếu nữ đã biết cả cuộc đời người này, vào độ tuổi nàng vừa mới biết cái gì gọi là thích, lúc ban đầu tâm động, bởi vì phần tình tiết đặc thù này, thích hắn hình như là chuyện vô cùng đơn giản.

“..... Sau đó chúng ta được hồ ly đỏ mang ra khỏi Quỷ Khốc Lâm, đi đến một khách điểm, ngay từ đầu ta không phát hiện đó là một hắc điểm, kết quả nửa đường mượn phòng bếp, ở dưới đồng cùi thấy một khối thi thể, hoảng sợ.....”

“Chúng ta ở lại Bạch Lộc thành, khi đó ta nghĩ rất đơn giản, chỉ muốn tìm một chỗ ở lại, có thể có một cách nào đó nuôi sống mình, cũng có thể cho huynh một nơi có thể nghỉ ngơi.” Đường Lê nói, bỗng nhiên cười một chút, “Huynh bởi ta ra cửa mua đồ, những người khác đều ngộ nhận chúng ta là phu thê, lúc ấy ta nghĩ, nếu là thật thì tốt rồi, nếu huynh cũng nguyên ý thích ta, quãng đời còn lại của ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với huynh.”

Tựa như lúc ban đầu nàng ở trong quyền tiểu thuyết kia biết một người tên là Tôn Nô, khi đó nàng cảm thấy nếu mình may mắn có thể được một người yêu yên lặng bảo hộ như vậy, nhất định sẽ không giống nữ chính vứt đi như giày rách, nàng sẽ thật quý trọng hồi báo.

“..... Trừ hai cái trâm bạc và hoa lụa ban đầu, sau đó huynh lại mua cho ta cây trâm gỗ và hoa tai, ta thích nhất đôi hoa tai trân châu nho nhỏ đó, đáng tiếc có một hôm bị rơi mất một chiếc, không biết rớt ở chỗ nào, ta ngượng ngùng nói với huynh, tự mình trộm tìm, kết quả một ngày tỉnh lại thấy ở trang trên đài, lúc ấy ta liền đoán là huynh tìm về cho ta .....” Đường Lê tỉnh tề kể rõ.

Đối với Tôn mà nói, đã là chuyện mấy năm trước, nhưng hắn không hề quên, Đường Lê nói đến, hắn liền rõ ràng nhớ lại đoạn thời gian làm bạn gần gũi đó. Hắn gút gao ôm Đường Lê ở trong ngực, rót cuộc lần thứ hai mở miệng, nói giọng khàn khàn: “Kỳ thật, một cái hoa tai đó là ta mua cái khác, cũng không phải tìm được.”

Tuy rằng Đường Lê chưa nói, nhưng hắn phát hiện nàng không đeo hoa tai trân châu nàng thích nhất, trên trang đài còn lại có một cái hoa tai, nàng lại luôn tìm kiếm gì đó ở trong góc, liền đoán được nàng làm rơi một cái, vì thế cũng yên lặng hỗ trợ tìm kiếm, đáng tiếc hắn cũng không tìm được, thấy Đường Lê rất không cao hứng, hắn liền đi tìm được người bán hoa tai lúc trước. Người bán hàng rong lúc đầu cũng không muốn bán lẻ một cái cho hắn, nhưng thê tử của người bán hàng rong nghe hắn nói việc này rồi, làm chủ bán cho hắn.

Đường Lê: “Kỳ thật, ta biết đó là huynh mua cái khác, bởi vì sau đó, ta tìm được ở trong một góc lu nước to cái ta làm mất kia.” Nàng vì thế hiểu ra, liền đem cái hoa tai trân châu mất mà tìm lại được đó giấu ở phía dưới hộp trang sức, coi như cái gì cũng chưa phát hiện.

Đây chỉ là một việc rất rất nhỏ mà thôi, dù là mất đi, hay là tìm về, hai người đều không nói ra, đó vốn dĩ không phải là một đôi hoa tai trân châu, sau đó vẫn luôn đeo ở trên lỗ tai nàng, cho đến lúc nàng chết.

“Nàng đã trở lại, là thật sự.” Tôn cơ hồ thở dài nói.

Đường Lê đau xót trong lòng, giờ tay sờ soạng gương mặt Tôn. Nàng dùng ngón tay phác họa ra khuôn mặt hắn hiện tại, phẳng phất là gầy đi một ít, độ cong sắc bén có một chút xa lạ. Nàng chậm rãi sờ soạng một lần, lại sờ sờ đôi tay Tôn, vẫn cứ là đôi tay dày rộng, nhưng đốt ngón tay thô cứng dường như còn lưu lại vài vết sẹo nhỏ, nàng vuốt ve, hỏi: “Đây là vết sẹo sao?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, đã sớm khép lại.” Tôn vẫn không nhúc nhích mà tùy ý để nàng sờ soạng, hai mắt nhìn chăm chăm nàng không muốn dời đi một lát.

“Ta nhớ rõ trước kia tay huynh nơi này không có thương tổn.” Đường Lê dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, động tác và trong giọng nói đều là thương tiếc cùng áy náy, “Thực xin lỗi, ta để huynh một mình lâu như vậy.”

Biểu tình trên mặt Tôn vẫn thường lạnh nhạt đã sụp đổ, hắn lại nghĩ tới Đường Lê chết đi, tay không khỏi run rẩy, “không, là ta để nàng chịu đựng thống khổ như vậy, ta không thể làm được hứa hẹn lúc trước.”

Đường Lê: “Nhưng huynh sống sót, đó chính là kỳ vọng của ta lúc ấy, cảm ơn huynh hiện còn sống tốt.” Nàng nói, lại thử sờ soạng đầu Tôn, ôm đầu hắn vào trong ngực khẽ hôn.

Tôn: “.....” Hắn không rõ, vì sao thê tử âu yếm của mình, rõ ràng nhỏ tuổi hơn mình, lại luôn thích ôm mình ý vị tràn ngập thương tiếc như vậy.

Nhưng bởi vì đó là Đường Lê, hắn không giãy giụa, để nàng ôm. Hắn muốn nói, về sau sẽ không, hắn sẽ không để nàng thừa nhận thống khổ như vậy, sẽ không làm nàng xuất hiện ngoài ý muốn như vậy, nhưng hắn còn chưa nói ra miệng, đã nghe thấy Đường Lê nói: “Tôn Nô huynh yên tâm, ta sẽ không để huynh chịu loại khổ sở này, cũng sẽ không có ngoài ý muốn như vậy.”

Tôn: “..... Ừ.” Bị đoạt mất lời muốn nói, hắn nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể ừ một tiếng.

Hắn trầm mặc một lát, lại muốn nói Hạ Hạo Huyền Ngự bên kia cũng không cần lo lắng, kết quả mới vừa mở miệng, lại nghe Đường Lê nói: “Còn có Hạ Hạo Huyền Ngự kia, cũng không cần lo lắng, ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó hắn, ta tuyệt sẽ không để hắn sống yên.”

Tôn: “..... Ừ.” Sớm từ 5 năm trước, tận mắt nhìn thấy Đường Lê chết ở trước mặt, hắn liền quyết định sẽ tự tay giết Hạ Hạo Huyền Ngự.

“Đôi mắt của nàng.” Tôn vuốt khóe mắt Đường Lê, “sẽ chữa khỏi.”

“Được.” Đường Lê dán mặt lên bàn tay hắn, biểu tình ôn nhu yên tĩnh, giống một đóa hoa mềm mại, “Chỉ cần huynh ở bên ta, ta sẽ không sợ.”

Hai người ngồi ở nhà thủy tạ bên hồ, cách mặt hồ, phía trước ẩn ẩn truyền đến tiếng ca vũ trong yến hội, Đường Lê dựa vào trên người Tôn, trong chốc lát nghe xong tiếng nhạc mờ ảo kia, “Chúng ta phải đi về sao?”

“không, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi, nàng cần nghỉ ngơi thật tốt.” Tôn đã nhận thấy được hiện giờ thân thể nàng suy yếu, đỡ nàng đứng lên.

Đường Lê đứng lên, bỗng nhiên tê một tiếng nâng chân phải lên. Tôn Nô nhìn về phía chân nàng, lúc này mới phát hiện nàng mới vừa rồi chỗ nàng dẫm

lên có vài vết máu.

“Nàng bị thương?” Tôn đỡ nàng ngồi trở lại, nâng chân nàng lên xem xét, lúc này mới phát hiện đế giày của nàng bị cắt, toàn bộ đế giày đều là máu, vừa rồi lòng hấn đại loạn, thế nhưng không hề phát hiệnra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Chuyện lúng túng này

Tôn ở trong phủ thành chủ cũng có một chỗ tạm trú, bởi vì hấn tính tình quái gở, chỗ tạm trú này phi thường heo lánh, bình thường không có người ở, trong viện trồng đầy ngô đồng chuối tây, u tĩnh quanh quẽ.

Tôn ôm Đường Lê đi vào trong phòng, đốt đèn sáng lên, đi đến trước mặt nàng tinh tế xem xét miệng vết thương ở lòng bàn chân nàng. Gan bàn chân bị cắt mở một vết máu, không tính là sâu, nhưng chảy không ít máu. Nhìn thấy huyết sắc tươi đẹp, Tôn liền nhìn không được sắc mặt trắng bệch, trầm mặc không nói mà rửa sạch miệng vết thương, lần thứ hai duỗi tay ôm lấy Đường Lê.

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Đường Lê có thể hiểu tâm tình của hấn, nâng mặt lên hôn hôn cảm hấn coi như an ủi, “Lúc ấy nghe thấy huynh sắp đi, ta không biết nếu huynh thật sự đi rồi, còn có thể gặp lại hay không, liền có chút nóng vội, không cẩn thận dẫm phải mảnh sứ bị vỡ, sau đó chỉ lo đến huynh, đau đớn trên chân cũng quên mất, kỳ thật hiện tại cũng không đau, chỉ cảm thấy cao hứng.”

Tôn nắm bàn tay gầy yếu của nàng, cũng không dám dùng sức, “Nàng ở lại nơi này, ta sẽ chiếu cố nàng.”

Đường Lê không chút do dự đáp ứng hấn, cái gì cũng không nhiều lời. Cục diện rối rắm kia bị nàng ném xuống nửa đường, Đường Lê cũng không để ý, rốt cuộc nàng duy nhất để ý chỉ có Tôn Nô, cùng với ý nguyện và tâm tình của hấn. So sánh lên, bất kì kẻ nào hay việc nào đều không quan trọng. Ít nhất trước mắt không quan trọng, chuyện gì đều có thể tạm thời buông ra, chậm rãi giải quyết, chỉ có chuyện liên quan đến Tôn Nô, mới nửa đêm không thể kéo dài.

Tôn mất mà tìm lại, hiện giờ bề ngoài tuy rằng nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại cực kì không bình tĩnh, hấn chỉ muốn Đường Lê vẫn có thể luôn ở bên cạnh, ở chỗ mình có thể nhìn thấy được, cũng không địnai nào khác. hấn có ảo giác, cảm thấy Đường Lê chỉ cần vừa rời khỏi tầm mắt mình, liền sẽ biến mất lần thứ hai. Loại cảm giác bất an cực độ này, biến thành một ý muốn bảo hộ khác, hấn giống như con thú bất an, canh giữ bên sào huyết, đối với bất kì cái gì có ý đồ tới gần đều lộ ra địch ý.

Đường Lê vẫn luôn ôn thuận dựa vào trong lòng hấn, nắm tay hấn, trấn an hấn.

Cừu Đồ mang theo vài hộ vệ Nam Thành tới, nói muốn đón tiểu thư nhà mình trở về, vừa mới tiến vào trong viện, liền cảm thấy một trận sát ý mãnh liệt.

“Cút đi.” Có thanh âm rõ ràng từ trong phòng truyền đến.

Cừu Đồ xanh cả mặt, hấn tuy kiêng kị Tôn, nhưng nghĩ đến thành chủ Nam Cung Hiên, hấn cũng khôngdám thật sự không quan tâm, bởi vậy vẫn ý bảo tả hữu đi theo vào trong viện. Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, Đường Lê được Tôn nâng đỡ xuất hiện ở cửa, nàng nói với Cừu Đồ: “Cừu tiên sinh đi về nghỉ ngơi trước đi, không cần lo lắng cho ta.”

Cừu Đồ ngoài cười nhưng trong không cười: “Tiểu thư, ngài đang có hôn ước trong người, một mình ở chung với một nam tử xa lạ giữa đêm khuya như thế, sợ là không thích hợp, nếu thành chủ biết được, cũng sẽ không đáp ứng.”

Đường Lê mặt mang mỉm cười, “Nhưng ta lưu lại nơi này, người có thể làm gì ta đây?”

Cừu Đồ: “..... A?” không phải, không đúng a, sao nàng có phản ứng này?

Đường Lê nói thẳng: “Ta biết thúc phụ làm những gì sau lưng, cũng biết hấn dò ngòi cái gì, càng biết rốt cuộc hấn muốn cái gì, chờ hấn tới, ta sẽ tự mình nói chuyện với hấn. Cừu tiên sinh, ta muốn làm gì, kỳ thật người không cần can thiệp quá nhiều, đây mới là cách làm của người thông minh.”

Cừu Đồ cả kinh, hơi có chút kinh hồn táng đả nhìn tiểu thư có vẻ vô hại lại nhu nhược, nhìn khôngđược nghĩ nhiều hơn, dần dần trên trán hấn trôi lên một mảnh mồ hôi, cuối cùng phức tạp nhìn hai người một cái, chấp tay đi rồi.

không đi thì có thể thế nào đây, đoạt người là không đoạt được, thật đắc tội Nam Cung Cầm quá mức hấn cũng không dám. Làm cấp dưới thật là khổ rồi!

Trừ Cừu Đồ đã đến, một đêm này thực an tĩnh. Tối sau nửa đêm, bỗng nhiên có một trận mưa nhỏ, tí tách, Đường Lê mơ hồ tỉnh lại, nàng vừa mới giật giật, liền cảm giác người bên cạnh động theo, hấn dặt dặt góc chân cho nàng, tay bảo hộ ở trên lưng nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ.

hấn đang ngồi, tựa hồ đêm nay đều không ngủ. Đường Lê đến gần hấn một chút, “Lúc nào?”

“Giờ Dần hai khắc, còn rất sớm.” hấn vỗ lưng nàng, “Nàng tiếp tục nghỉ ngơi.”

“Huynh không ngủ sao?” Thanh âm Đường Lê bởi vì mới tỉnh, còn có chút mơ hồ.

“Ta đã ngủ rồi.” Tôn nói cho nàng.

Đường Lê tìm được tay hấn cầm lấy, “Bên ngoài có phải trời mưa hay không, ta nghe thấy tiếng mưa rơi.”

“Ừ, vừa mới bắt đầu mưa, có phải quá ồn không?”

Đường Lê lắc lắc đầu, tóc đen động theo, “Ta cảm thấy như vậy thực an tĩnh, thực tốt.”

Tôn cũng cảm thấy như vậy thực tốt, mặc kệ là lúc nào, tỉnh lại có thể nhìn thấy nàng ở bên, chỉ có bọn họ, không bị ai quấy rầy, hấn liền cảm thấy an bình. hấn nguyện ý dùng tất cả đổi lấy an bình vĩnh viễn làm bạn như vậy.

Tí tách tí tách trời mưa một đêm, đến bình minh cũng không ngừng.

Vũ Văn Kim mới vừa tỉnh lại không lâu, tùy ý ăn vài thứ, liền chờ ở phòng mình, quả nhiên chẳng bao lâu, nghe có người hồi báo Tôn và Nam Cung Cầm tới. hấn cười cười nói: “Mời hai vị lại đây.”

Nhìn thấy Tôn thế nhưng ôm Đường Lê tới, Vũ Văn Kim nhanh chóng lấy ra một cây quạt che khuất biểu tình của mình, hấn cảm thấy mình rút cuộc hiểu ra vì sao A Minh thích dùng quạt, vào thời khắc thất thổ này, cây quạt chính là công cụ giữ thể diện quan trọng. Nếu như bị người ta nhìn thấy hấn cả kinh há to miệng, nước miếng đều rơi xuống, chẳng phải là thực mất mặt.

không ngoài Vũ Văn Kim sở liệu, Tôn nhắc đến chuyện hấn muốn dùng Mật Đà Sinh trị liệu đôi mắt cho Nam Cung Cầm, cũng nói ra câu nói kiểu “Phàm là thứ ta có đều có thể trao đổi, bất luận cái gì, việc gì đều có thể đáp ứng”.

Vũ Văn Kim tuy có chuẩn bị, vẫn bị lời này của Tôn làm cho chấn động một chút. Bất luận chuyện gì đều có thể đáp ứng,..... hấn trong lòng trong nháy mắt xuất hiện vài ý niệm, nhưng một lát sau lại bị phủ quyết toàn bộ, cuối cùng hấn sờ sờ lương tâm mình, tiếc nuối mà thở ra thật dài, ngữ khí chân thành nói: “Tôn huynh là bằng hữu của ta, từng vào lúc nguy nan cứu ta mấy lần, nếu huynh mở miệng, ta đương nhiên phải đưa, nhưng đây rút cuộc cũng là bảo vật của Đông Thành, dễ dàng cho huynh ta cũng không thể giải thích, như vậy đi..... Tôn huynh đáp ứng bảo hộ Đông Thành ta mười lăm năm, trong mười lăm năm không rời đi, ta liền đồng ý.”

“Có thể.” Tôn dứt khoát đồng ý.

Vũ Văn Kim cho người đưa Tôn đi lấy Mật Đà Sinh, để lại một mình Đường Lê.

“đi thôi, ta ngồi đây chờ lát chờ huynh.” Đường Lê khuyên Tôn đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người nàng và Vũ Văn Kim, nàng hành lễ với Vũ Văn Kim, “Đa tạ Vũ Văn thành chủ.”

Ánh mắt Vũ Văn Kim đánh giá nàng khác hấn lúc trước, đều không phải là thân thiện, còn có kiêng kỵ cùng với tìm tòi nghiên cứu. Chỉ có thanh âm vẫn mang theo ý cười, “Nam Cung tiểu thư không cần cảm tạ ta, đây là Tôn huynh mong muốn.”

Đường Lê hơi hơi cười, “không, ta cảm tạ chính là 5 năm trước, nguoi cứu Tôn Nô một mạng, chỉ một chuyện này ta đã vạn phần cảm kích nguoi.”

Vũ Văn Kim lấp bắp kinh hãi, ngạc nhiên nói: “Nếu cô nương đã biết được việc này, vậy cũng biết Tôn huynh từ trước từng có thể tử?”

Đường Lê gạt đầu: “Vũ Văn thành chủ coi Tôn Nô như bạn bè, ta đây liền nói thẳng, kỳ thật thể tử của Tôn Nô, từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình ta, trong đó một ít gút mắt bí mật thứ cho ta không thể nhiều lời.”

Vũ Văn Kim không nghĩ tới sẽ là như thế, nhưng lại ần ần cảm thấy như vậy mới là bình thường, hấn đã nói rồi, Tôn huynh hấn biết cũng không phải là người dễ dàng di tình biệt luyến, càng không thể bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng nếu Nam Cung Cầm là thể tử của Tôn huynh, cổ thi thể năm năm trước kia lại là thể nào, chẳng lẽ làm nguoi?

—— Cách nói nửa che nửa lộ phi thường hữu hiệu, Vũ Văn Kim tự mình động não nghĩ ra cốt truyện trung gian phức tạp, không biết đến tột cùng nào bỏ cái gì, nhìn về phía Đường Lê biểu tình hòa hoãn không ít.

“Ta nghe Tôn Nô nói, nếu lúc trước không phải trùng hợp nguoi đi ngang qua, hấn sợ là đã chết ở trong trận tuyết lớn đó, cho nên ta phi thường cảm kích nguoi, phần ân tình này, ta hy vọng có thể báo đáp một vài.” Đường Lê không nhanh không chậm nói.

Vũ Văn Kim thấy nàng cái dạng này, nhớ tới tối hôm qua nàng chạy ra ngoài thất thổ gọi Tôn Nô, cảm thấy càng có thể tin lời nàng, nếu không phải biểu lộ chân tình, trùng hợp như ngày hôm qua, nàng không quan tâm cũng không có khả năng không biết đã gây ra sóng lớn đến đâu, chỉ những lời đồn đãi đó đã đủ để cho nàng không còn thanh danh, rút cuộc miệng nguoi đáng sợ, nàng còn cùng với Hạ Hầu Huyền Ngự có hôn ước trong nguoi.

Vũ Văn Kim đột nhiên dùng cây quạt gõ đầu mình một chút, thì ra là thế, Tôn huynh năm đó xông vào Bắc Thành, chính là bởi vì hận đoạt thể! thật là cảm tình gút mắt phức tạp, nhưng vì sao hấn cảm thấy vui sướng khi nguoi gặp họa như vậy đây? Aizz, đều do Hạ Hầu Huyền Ngự quá kiêu ngạo bá đạo, nhìn hấn ta thật không vừa mắt.

Tâm tình rất tốt mà tưởng tượng một chút tâm tình của Hạ Hầu Huyền Ngự khi biết được vị hôn thê của mình cùng đối thủ chạy đi, Vũ Văn Kim thiếu chút nữa cười ra, trong giọng nói đều tràn đầy ý cười: “Nam Cung tiểu thư muốn báo đáp như thế nào?”

Đường Lê không biết vị Vũ Văn thành chủ này vì cái gì đột nhiên tâm tình tốt như vậy, nàng đem ý nghĩ và kế hoạch của mình chậm rãi nói ra: “Ta hy vọng Hạ Hầu Huyền Ngự chết, nếu hắn chết, đối với Vũ Văn thành chủ mà nói, cũng là một chuyện tốt. Theo ta được biết, thúc phụ ta muốn kết minh cùng Hạ Hầu Huyền Ngự, bọn họ lên có hiệp nghị như tằm ăn lên Đông Thành. Nhưng ta sẽ phá hỏng cái liên minh này, làm thúc phụ chuyển hướng sang Đông Thành, bởi vì trong tay ta có đồ vật hắn rất muốn, ta chỉ có thể nói dù thúc phụ đến lúc đó không muốn hướng về Đông Thành, cũng tuyệt sẽ không kết minh cùng Hạ Hầu Huyền Ngự .....

“..... Trừ việc đó ra, còn có Tây Thành, thành chủ Tây Thành tuy rằng là họ hàng với Hạ Hầu Huyền Ngự, nhưng theo ta biết thành chủ Tây Thành đã sớm kết oán cùng Hạ Hầu Huyền Ngự, thậm chí mấy năm trước trận độc sát đó đều là Tây Thành bên kia động tay chân, nếu không như thế, thành chủ Tây Thành cũng sẽ không cự tuyệt gã nữ nhi Công Tây Lăng cho Hạ Hầu Huyền Ngự, trên cơ bản không cần lo lắng Tây Thành viện thủ, bọn họ thậm chí còn sẽ phối hợp.....”

Từ trong thân thể Nam Cung Cẩm tỉnh lại, tuy rằng nàng không có ký ức của Nam Cung Cẩm, lại kỳ tích nhớ không ít nội dung trong quyển tiểu thuyết đó, nếu không phải như thế, nàng muốn đối phó Hạ Hầu Huyền Ngự, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

“Ta sẽ nói rõ ràng với thúc phụ, một khi Hạ Hầu Huyền Ngự tới Đông Thành, liền cho hắn hoàn toàn ở lại, việc này còn cần kế hoạch cụ thể, cái này không vội, nếu Vũ Văn thành chủ nguyện ý hỗ trợ, việc này càng thêm vạn vô nhất thất, chúng ta có thể như thế.....”

Vũ Văn Kim nhìn mỹ nhân ốm yếu dịu dàng trước mặt nói từng câu, bề ngoài và thái độ không hề có lực công kích, nhưng so với lời nàng nói ra khác nhau như trời với đất, nàng đang nghiêm túc mà bình tĩnh âm mưu giết một người, tương phản này làm người ta có cảm giác sờn tóc gáy. Vũ Văn Kim chà xát cánh tay mình, cười gượng: “Ha ha, cô nương vì Tôn Nô, có thể trăm phương nghìn kế diệt trừ Hạ Hầu Huyền Ngự như vậy, cảm tình thật là tốt.”

“Bất quá, ta có chút tò mò, hai người các ngươi hẳn là đã bỏ qua nhiều năm, lúc trước nghe nói côn trùng ngủ say, cũng hoàn toàn không hoài nghi Tôn huynh đã tìm phu nhân khác?” Vũ Văn Kim thật sự tò mò, hẳn là người phong lưu, không quá tin tưởng trên thế giới có người thâm tình không đổi, cũng không tin một người thâm tình lại có thể vừa lúc gặp được một người thâm tình khác.

Đường Lê kinh ngạc nói: “Ta vì sao lại hoài nghi hắn, hắn là Tôn Nô, sẽ không thay đổi.”

Vũ Văn Kim “không không, người là dễ dàng thay đổi nhất.”

“hắn sẽ không thay đổi, bởi vì hắn là Tôn Nô, nếu hắn thay đổi.....” nói còn chưa dứt lời, Đường Lê rừ mắt cười. Nếu người yêu thay đổi, nàng đương nhiên sẽ không yêu, đây không phải một việc rất đơn giản sao, rốt cuộc, nàng yêu chỉ là “Tôn Nô”.

rõ ràng là ôn nhu cười, Vũ Văn Kim lại cảm thấy trong đó có ý vị làm người ta khó hiểu.

Tôn cảm Mật Đà Sinh trở về, mang theo Đường Lê đi tìm đại phu trị liệu hai mắt. Vũ Văn Kim nhìn bọn họ rời đi, một người trầm mặc mà thâm tình, một người ôn nhu lại sẵn sàng, là một đôi thực ân ái có tình, nhưng hắn nhớ tới mới vừa rồi Nam Cung Cẩm có biểu tình kia, tổng cảm giác trong lòng không được tự nhiên.

Đoạn Minh từ sau bình phong đi ra, Vũ Văn Kim hỏi hắn: “Bây giờ ngươi cảm thấy vị Nam Cung Cẩm tiểu thư này như thế nào?”

Đoạn Minh trầm ngâm một lát nói: “thật là kỳ quái, hôn mê mấy năm, có thể trở nên khác với trước kia như hai người sao? Từ trước ta đã gặp Nam Cung Cẩm đó, là một nữ tử hư vinh ích kỷ, hiện giờ người này, nhìn như ôn hòa, bên trong cố chấp, tính cách như vậy có tốt có xấu, nếu Tôn huynh cả đời không đổi tâm, vậy hẳn nhất định là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời này, bởi vì hắn sẽ có một ái nhân ôn nhu vĩnh viễn đặt hắn ở vị trí đệ nhất.”

Vũ Văn Kim “Vậy, nếu Tôn huynh thay lòng đổi dạ?”

Đoạn Minh cười như không cười, “Ngươi không nghe thấy vừa rồi nàng nói muốn đối phó Hạ Hầu Huyền Ngự như thế nào? Nữ nhân cũng không phải là trời sinh thiện lương, các nàng cũng có một mặt hung ác, một khi bị chạm đến mấu chốt, so với nam nhân càng đáng sợ hơn. Đúng rồi, mới vừa rồi nàng mời ngươi cùng đối phó Hạ Hầu Huyền Ngự, sao ngươi lại dòi dề tài đi, không muốn mạo hiểm trộn lẫn việc này? Đây cũng không giống ngươi a.”

“Ha, ta đương nhiên là có hứng thú, chết đi một Hạ Hầu Huyền Ngự, ta có thể nhân cơ hội chiếm bao nhiêu tiện nghi ở Bắc Thành, cơ hội khó có được này mà bỏ qua, chẳng phải là đáng tiếc.” Vũ Văn Kim nheo đôi mắt cười, “Nhưng mà làm ăn buôn bán là không thể vội vã, chúng ta có thể từ từ đã.”

.....

Nam Cung Hiền thái độ hòa ái thân thiết, “Huyền Ngự ngươi cũng chớ có khách khí, về sau chờ Cẩm Nhi gả qua Bắc Thành, tất cả mọi người đều là người một nhà.”

Hạ Hầu Huyền Ngự gật đầu, tuy rằng thu liễm, thái độ vẫn có chút cao ngạo, “Xác thật như thế, bất quá thúc phụ để Cẩm Nhi một mình đi Đông Thành vẫn là quá mức khinh suất.”

Nam Cung Hiền ánh mắt tối sầm lại, vẫn cười nói: “nói đúng, ta không nên mặc kệ hai từ kia, cũng may Huyền Ngự ngươi đã đến rồi, hẳn là nàng nguyện ý nghe ngươi nói.”

Hạ Hầu Huyền Ngự đối với những cái tâm tư đó của hắn coi như rành mạch, trong lòng cười nhạo, “Nam Cung thành chủ yên tâm, minh ước của chúng ta tuyệt không sẽ thay đổi, ngày sau, Nam Thành và Bắc Thành thân như một nhà.”

Nam Cung Hiền tươi cười thật tình hơn: “Huyền Ngự nói như vậy, ta liền yên tâm.”

Hai người vô cùng cao hứng nói kết minh, dựa vào hôn ước của Hạ Hầu Huyền Ngự và Nam Cung Cẩm, thân thiết giống như thật sự đã thành người một nhà, cho đến khi đồn đãi ồn ào huyền ảo nào đó truyền tới tai bọn họ.

—— Nam Cung Cẩm nhào vào trong ngực khách quý Tôn của thành chủ Đông Thành, hiện giờ hai người ra vào có đôi, thân mật khăng khít, thậm chí không e dè cùng du ngoạn Đông Thành.

Hạ Hầu Huyền Ngự: “.....”

Nam Cung Hiền: “.....” thật là xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đều Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Dao khách sẽ không béo

“Nhất định là có hạng người xấu xa đang cố ý hãm hại Cẩm Nhi chúng ta! Huyền Ngự không cần đa tâm, người cũng biết, Cẩm Nhi và người tình cảm thâm hậu, không có khả năng làm ra loại việc này.....” Nam Cung Hiền có ý đồ giải thích, bị Hạ Hầu Huyền Ngự cao lãnh chặn lại.

hắn cũng không nhìn Nam Cung Hiền, cầm một cái ly ngọc nhàn nhạt nói: “Đến tận cùng là chuyện thế nào, đi xem liền biết rõ.”

Nam Cung Hiền trở lại xe ngựa của mình, mặt lập tức kéo xuống, trong miệng mắng ra tiếng. Hạ Hầu Huyền Ngự thiên tư hơn người, sớm kế thừa Bắc Thành, được nâng đến quá cao, thật sự quá mức cao ngạo, thái độ như vậy, nếu không phải Nam Cung Hiền có chuyện mưu đồ, đã sớm không thể nhìn hắn ta.

Lúc Nam Cung Hiền đi rồi, Hạ Hầu Huyền Ngự tức giận rốt cuộc không thể che lấp, ly ngọc trong tay hóa thành một đóm bụi.

“Tôn, lại là người này!” hắn đương nhiên không hoài nghi Nam Cung Cẩm, ở trong trí nhớ của hắn, Nam Cung Cẩm yêu mình yêu đến nguyện ý từ bỏ sinh mệnh, sao có thể phản bội hắn, truyền ra loại đồn đãi này, khẳng định chính là Tôn khiêu khích. Hắn không nên mặc kệ nam nhân chứng mất này sống lâu như vậy, không đến trước mắt hắn lúc cũng thôi, nếu mà dám xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn nhất định phải hoàn toàn nhổ cỏ tận gốc.

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Huyền Ngự bỗng nhiên cảm thấy trong đầu một mảnh thanh minh, trước mắt dần dần hiện ra một tấm bảng, hắn cảm giác mình đột nhiên tiến vào một trạng thái kỳ quái, giống như lập tức hiểu ra rất nhiều việc, nhưng mà tình huống như vậy không thể duy trì lâu, một lát sau, hắn cảm giác đầu đầu sắp nứt, những thứ xuất hiện ở trong đầu lúc trước đó, toàn bộ đều hóa thành một đám hồ nhảo, không chỉ cái gì cũng không nhớ rõ, còn đau suốt nửa ngày xui đi.

—— “Liên tiếp không ổn định, khôi phục thất bại, nhân cách thức tỉnh thất bại.”

Giao diện thành hình hơn phân nửa lại tán loạn.

Hạ Hầu Huyền Ngự chậm rãi hồi lại, hồi phục rồi, hắn không biết từ đâu tới một trận lửa giận, chỉ cảm thấy mình càng thêm chán ghét Tôn kia, hận không thể giết nhanh hơn.

Mà lúc này Đông Thành, một mình Tôn đứng ở dưới hành lang, chờ đợi Đường Lê kết thúc trị liệu đôi mắt ở trong phòng. Cửa phòng không đóng, chỉ có một cái bình phong che chắn, làm hắn có thể nhìn thấy thân ảnh Đường Lê.

Bắt đầu từ đêm hôm đó, Tôn cơ hồ không để Đường Lê rời khỏi mình quá thời gian một chén trà nhỏ, đồng dạng, trừ phi tất yếu cũng cực ít cho phép người khác tới gần Đường Lê, mọi chuyện hắn đều tự tay làm lấy, tới một loại trình độ cơ hồ có chút choáng váng.

hắn nhìn qua rất dễ tiếp nhận sự thật Đường Lê chết rồi sống lại trở về bên mình, nhưng mà dưới phản bình đạm này, thậm chí thái độ có chút lạnh nhạt, lại là một loại áp lực cùng với bất an.

Đám người Vũ Văn Kim thấy Tôn phi thường bình tĩnh, chỉ có Đường Lê nhận ra cảm xúc của hắn không đúng. Chương ngại kích ứng sau khi bị tổn thương, các phản ứng cùng rất nhiều hành vi của hắn đều làm Đường Lê nghĩ đến cái này.

đã nhiều ngày cùng nói chuyện với hắn, Đường Lê thường xuyên thử trấn an, nhưng mà hiệu quả cũng không lý tưởng. Ban đêm Tôn ở bên nàng, cũng không nghỉ ngơi, chỉ trông giữ nàng, khả năng hắn sẽ lâm vào giấc ngủ ngắn ngủi, nhưng giấc ngủ thực nông, đặc biệt dễ bừng tỉnh. Đường Lê không nhìn thấy, ban đêm vì biết rõ ràng Tôn có nghỉ ngơi hay không, nàng kiên nhẫn chờ, kết quả phát hiện dù khi nào mình có bất kỳ động tác gì,

Tôn đều sẽ lập tức có phản ứng, nhìn ra hắn không chỉ không ngủ, đôi mắt còn nhìn chăm chăm vào nàng chưa từng dời đi.

Ngoài ra, hắn đều có bản năng bài xích đối với hết thảy người tới gần Đường Lê, cho dù là thị nữ chiếu cố Đường Lê, chỉ cần tới gần Đường Lê, hắn đều sẽ hoài nghi đối phương có thể thương tổn Đường Lê hay không.

Hai thị nữ hầu hạ Đường Lê tắm rửa, có một thị nữ phải sửa móng tay cho Đường Lê, nhưng mà nàng mới vừa lấy ra cái kéo nhỏ căn bản không thể giết người, Tôn chờ đợi sau bình phong liền nhìn không được rút Tôn Dao ra khỏi vỏ một tấc, dọa sợ thị nữ kia hoa dung thất sắc. Đường Lê không có cách nào, chỉ phải ôn thanh an ủi thị nữ, cho nàng đi ra ngoài.

Bởi vì phản ứng quá độ dọa thị nữ đi rồi, Đường Lê liền ghé vào chậu tắm nói đùa với hắn, gọi hắn: “Tôn Nô, ta không nhìn thấy, huynh tới tắm cho ta được không?”

Tôn: “.....” hắn trầm mặc một lát, thật sự rửa sạch tay, đi giúp Đường Lê tắm rửa. Trong lòng hắn sớm đã coi Đường Lê là thê tử của mình, nhưng dưới tình cảnh như vậy, hắn vẫn có chút ngượng ngùng, trong quá trình cũng không có một tiếng phát ra khỏi cổ họng.

Đường Lê không nhìn thấy thần sắc hắn, cố ý đùa hắn, “Có phải huynh cố ý hù dọa người chạy đi, để tới tự tắm rửa cho ta không?”

Tôn nhìn ra nàng đùa giỡn, không trả lời nàng, chỉ cẩn thận búi mái tóc dài rũ ở một bên lên, lại chà lưng cho nàng, lực độ mềm nhẹ. Đường Lê phát hiện hắn chỉ xoa một khối sau lưng nàng, không có ý tứ xoa chỗ khác, phụt cười rộ lên.

Nàng ghé vào trên chậu tắm cười, “Tôn Nô, sức lực của huynh càng ngày càng nhỏ, huynh yên tâm, sẽ không bị huynh bóc ra một lớp da.”

Nàng đoán Tôn Nô hiện giờ biểu tình khẳng định rất thú vị, chỉ tiếc nàng không nhìn thấy.

Về sau, Đường Lê rửa mặt cũng không dùng thị nữ, đều là Tôn giúp nàng. Dưới tình huống đôi mắt nhìn không thấy, Đường Lê tìm được lạc thú ở chung cùng Tôn, xem khi nào hắn ngượng ngùng, liền chỉ đùa hắn, thế nào cũng phải đùa đến hắn có chút thất thố mới cảm thấy mỹ mãn.

Đạo khách lãnh đạm trầm mặc vô tình đối với tất cả mọi người, chỉ có ở trước mặt nàng sẽ biến thành một loại bộ dáng khác, hắn sẽ không nề phiên hà trả lời vấn đề của nàng, nói chuyện phiếm cùng nàng, cam tâm tình nguyện vì nàng làm những việc nhỏ nhặt vụn vặt, đem toàn bộ bao dung cùng ôn nhu đều cho nàng, hắn tựa như một mảnh sông băng bởi vì nhập vào hải lưu ấm áp mà dần dần hòa tan, hết thảy đưa tình ôn nhu đều ở dưới băng tuyết.

Đại phu gỡ xuống vài tròng quần trên đôi mắt cho Đường Lê, Mật Đà Sinh dán trên đôi mắt nàng đã từ màu vàng nhạt trong sáng biến thành màu bụi.

“Đur đục rút đi gần hết, chỉ cần một lần trị liệu nữa, đôi mắt có thể hoàn toàn hồi phục thị lực.” Đại phu vui mừng nói.

Đường Lê khách khí nói lời cảm tạ: “Đa tạ ngài, ngày mai còn phải phiền tới ngài.”

Thấy Tôn đi vào, đại phu thực nhanh cáo từ rời đi, Tôn quỳ một gối ở trước mặt Đường Lê, vạt áo trải trên mặt đất. Hắn giơ tay đỡ gương mặt Đường Lê, nhìn kỹ đôi mắt nàng, hai mắt vốn vô thần xác thật dần dần có chút thần thái.

“Cảm giác tốt hơn sao?” Tôn hỏi.

“Ừ, ta có thể thấy một ít bóng dáng mơ hồ, nhưng còn không rõ lắm.” Đường Lê nhìn về phía trước, “thật hy vọng có thể nhanh tốt lên, ta muốn nhìn rõ ràng bộ dáng hiện tại của huynh.”

Tôn: “không vội, cho dù lúc nào nàng tốt lên, đều có thể lập tức nhìn thấy ta.”

Mật Đà Sinh không hề là bí bảo đệ nhất của Đông Thành, Đường Lê lấy Mật Đà Sinh làm thuốc bảy ngày, rốt cuộc có thể thấy rõ đồ vật. Nàng gấp không chờ nổi nhìn về phía Tôn bên cạnh chờ đợi đã lâu.

Nhìn ánh mắt đầu tiên của Tôn, Đường Lê hoảng hốt một chút, đến giờ phút này, nàng mới có một loại cảm giác chân thật là thời gian xác thật đã qua 5 năm. Thanh niên đỉnh bạt trong trí nhớ của nàng kia đã hoàn toàn trở thành một nam nhân thành thực, ở trên người hắn, đã không còn nhìn thấy một tia ngây ngô năm đó, thay thế là cảm giác tang thương.

Nhìn thật lâu, đôi mắt Đường Lê còn không quá thích ứng, có chút nhức mỏi. Nàng chớp chớp mắt, chớp đi ý lệ, giơ tay vén lên một sợi tóc của Tôn, “Huynh..... sao lại có tóc bạc.”

Tay nàng đi xuống vuốt ve tóc của Tôn, chạm đến dây cột tóc sau đầu hắn, dây cột tóc kia đã bị tẩy trắng, ban đầu nàng không nhận ra, nhìn đến phía dưới có một hình vẽ lá cây nho nhỏ, nàng mới phát hiện, đó là sợi dây buộc tóc mình đưa cho Tôn Nô. Sợi dây này đã thực cũ, thậm chí đứt một đoạn, nhìn qua có chút keo kiệt, nhưng Tôn còn đang dùng nó.

Đường Lê cúi đầu, lau một chút nước mắt, bỗng nhiên đứng lên, lôi kéo Tôn đi ra ngoài.

Vũ Văn Kim cùng Đoạn Minh hai người vốn dĩ cũng ở một bên xem náo nhiệt, thấy hai người này bỗng nhiên đứng dậy rồi đi, vì tò mò cũng đi theo. “A Minh, người nói Tôn huynh bọn họ muốn đi đâu?”

“nói không chừng là chuẩn bị tìm nơi thanh tịnh bày tỏ tâm sự với nhau.” Đoạn Minh nói.

Vũ Văn Kim: “Vậy chúng ta theo sau chẳng phải là người xấu gây chuyện?”

Hai người nói chuyện, hứng thú bồng bồng theo sau một đường, kết quả theo tới phòng bếp.

Vũ Văn Kim mờ mịt: “Phòng bếp? Vì sao là phòng bếp, đi làm đường?”

Đường Lê quay đầu nói với hắn: “Thành chủ, ta muốn mượn dùng phòng bếp làm một ít đồ ăn, chẳng biết có được không?”

Vũ Văn Kim áo mũ chỉnh tề, phong lưu tiêu sái cười, “Đương nhiên có thể, Nam Cung tiểu thư mời tự tiện. Bất quá Nam Cung tiểu thư thể nhưng muốn đích thân xuống bếp sao, không biết chúng ta có thể có lộc ăn cùng nếm thử tay nghề của Nam Cung tiểu thư hay không?”

Tôn đột nhiên nhìn hắn một cái, Vũ Văn Kim mày nháy dưng, theo bản năng liền thu liễm dáng vẻ một chút, cọ cọ Đoạn Minh bên cạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Đường Lê cười cười, ấn Tôn ngồi ở một bên, tiếp theo nâng xoa xoa tay mình, vén tay áo lên, bắt đầu chọn lựa nguyên liệu nấu ăn.

Bởi vì không phải giờ cơm, trong phòng bếp bốn người hầu đều tương đối thanh nhàn, lúc này thấy vài vị quý nhân tiến đến, đều chờ ở một bên, đồng dạng tò mò nhìn động tác của Đường Lê.

Đường Lê lúc nấu ăn thực chuyên tâm, động tác thành thạo, xử lý từng nguyên liệu, lại cho từng thứ vào nồi. Nàng không làm món ăn thực phức tạp, chỉ làm một nồi mì —— giống lúc trước hai người đi ra Quỷ Khốc Nguyên, ở hắc điểm kia nấu mì.

Nàng nấu xong mì, đảo đều, bung đến trước mặt Tôn.

Tôn nhìn chén mì kia, không tiếng động cầm lấy đũa bắt đầu ăn, hắn ăn vài miếng, buông đũa xuống, một lần nữa nhìn về phía Đường Lê, trong ánh mắt mang theo tơ mầu.

Đường Lê ôn nhu nhìn hắn, “Bây giờ huynh có thể tin tưởng, có thể khẳng định, là ta đã trở về sao?”

Tôn nắm tay nàng đặt lên hai mắt của mình, hút một hơi thật mạnh bảo trì bình tĩnh, thanh âm như cũ có chút không rõ, “Phải, nàng đã trở lại.”

“thật sự, một chút cũng không thay đổi.” hắn buông tay Đường Lê ra, bỗng nhiên lộ ra một cái cười tựa như băng tiêu tuyết tan.

Cây quạt của Vũ Văn Kim và Đoạn Minh đồng thời lạch cạch một tiếng rơi xuống đất.

Vũ Văn Kim: “.....” Tôn huynh cười? Cái gì, người này thể nhưng sẽ cười sao?

Đoạn Minh: “.....” Nam Cung Cẩm thật là thần nhân, có thể hóa hủ bại thành thần kỳ, phục.

Đường Lê thỏa mãn nhìn hắn cười, có chút mê muội sờ sờ gương mặt hắn. thật tốt, vẫn là Tôn Nô của nàng, trung trinh, chấp nhất, lại đáng thương đáng yêu như vậy.

“Huynh muốn ăn cái gì, ta đều làm cho huynh, mấy năm nay khẳng định huynh không từ tể ăn cơm, nhìn xem, mặt đều gầy thành như vậy, lúc trước ta vuốt lên cảm thấy gương mặt này đều có thể cắt rách tay, vậy sao được.” Đường Lê tâm tình tốt, đặc biệt muốn làm đồ ăn.

Cái phòng bếp lớn này có các loại nguyên liệu nấu ăn, là phong phú nhất so với Đường Lê từng thấy, nàng thi thố tài năng làm một bữa cơm trưa phong phú, còn làm mấy thứ điểm tâm nhỏ, chung hai loại, nướng hai loại, còn có chè ngọt.

Vũ Văn Kim và Đoạn Minh tự giác ngồi xuống cùng ăn, Vũ Văn Kim yêu sâu sắc mấy thứ khai vị điểm tâm Đường Lê làm, ăn mấy ngụm xong chưa đã thêm nói: “Hương vị này thật mới mẻ, sao trước nay ta chưa ăn qua loại này?”

Tôn chỉ nhìn bộ dáng Đường Lê tâm tình tốt hát nhỏ nấu ăn lái xuất thần một lát, liền phát hiện mấy thứ đồ ăn trên bàn Đường Lê bung ra đã sắp bị hai người khác ăn sạch.

“Aiz, Tôn huynh, tẩu phu nhân tay nghề thực không tồi a.” Vũ Văn Kim thần thái tự nhiên tiếp đón hắn, “Tôn huynh cũng ăn a, tẩu phu nhân chuyên làm cho huynh.”

Tôn một lời khó nói hết mà nhìn hắn ta một cái, hiển nhiên đối với cái tính cách này của hắn ta cũng rất không còn lời gì để nói, hắn cầm lấy chiếc đũa cũng cùng ăn.

Đường Lê nhìn hắn ăn, ánh mắt từ ái lại vui mừng, còn không quên bung ra một chén canh lớn, “Quá gầy rồi, về sau mỗi ngày ta hầm canh cho huynh uống, nhất định phải bù về, đem mấy năm nay đều bù trở về.”

Tôn đột nhiên cảm nhận một loại yêu sâu sắc, hắn thấp giọng đáp ứng, yên lặng uống xong canh, loại cảm giác ăn đến no căng là quen thuộc đã lâu, là vào thời gian trước sinh sống ở Bạch Lộc thành cùng Đường Lê, cơ hồ mỗi ngày đều có thể có, khiến người ta hoài niệm lại..... bất đắc dĩ. hắn mới vừa buông chén, trước mặt liền xuất hiện một đôi tay ngọc nhỏ dài, trong tay bung vài đĩa điểm tâm xinh đẹp lại mới lạ.

Tôn không tự giác sờ soạng một chút cây đao bên cạnh mình.

Đường Lê mỉm cười vỗ vỗ tay hắn, “không có việc gì, đây là điểm tâm ngọt sau khi ăn xong, ta biết hiện huynh ăn không vào, qua chốc lát lại ăn, điểm tâm này lạnh mới ngon, chờ lát nữa còn phải tưới một tâng nước đường, nước đường còn đang đun, sẽ không quá ngọt, khăng định huynh sẽ thích.”

Vũ Văn Kim ợ no một cái đi đến bên Tôn, nhìn bóng dáng Đường Lê đầy mặt tươi cười đi đun nước đường, thiết tình thực lòng nói với Tôn: “Tôn huynh, về sau nếu mỗi bữa đều ăn như vậy, khăng định huynh sẽ béo lên.”

hắn nói xong câu này, lại sờ soạng giống như ăn trộm, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận lúc huynh béo lên rồi, tâu phu nhân cảm thấy huynh thay đổi lại không thích nữa.” Vũ Văn Kim thật lo lắng.

Tôn hất văng tay Vũ Văn Kim đặt trên vai mình.

“Đạo khách sẽ không béo.” hắn lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Đơn giản mà nói, chính là huynh cần trị liệu, thực liệu là được

Sau khi Đường Lê chết một thời gian, kỳ thật Tôn không nhớ rõ lắm, rất nhiều việc đều trở nên mơ mơ hồ hồ. Hắn không nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, cũng không có cách nào hồi tưởng lại, thật giống như thân thể tự có ý thức, biết đoạn ký ức đó quá mức thống khổ, cho nên theo bản năng làm phai nhạt đi hết thảy.

Thời gian hắn dưỡng thương ở Đông Thành, cả ngày ngồi một mình ở bên cửa sổ trong căn nhà dưới cây ngô đồng, dù là trời tạnh hay trời mưa, đều chỉ ngồi ở chỗ đó, không nói một lời, ngồi xuống đó là một ngày. Hắn chưa từng có thời khắc mờ mịt mà thông khổ như vậy, bất kỳ cái gì cũng không có ý nghĩa, sức lực trong thân thể không biết bị cái gì rút cạn.

Vết thương trên người từ từ khỏi hẳn, vết thương trong lòng lại chưa từng khép lại.

Vũ Văn Kim ngẫu nhiên sẽ tới, hắn có một lần tò mò hỏi: “Huynh thật sự yêu thể tử của huynh như vậy sao, trong thiên hạ nữ tử tốt nhiều như vậy, huynh chỉ yêu một người, vì cái gì đây?”

Vì cái gì? Hắn và Đường Lê tương ngộ rồi yêu nhau quá hấp tấp, làm bạn cũng quá gần gũi, đoạn thời gian đó Tôn không nghĩ đến vì cái gì, chỉ tham luyến thán ngày như vậy, bởi vì có một người ở bên mà cảm thấy thỏa mãn, không thể nghĩ được chuyện khác. Trước khi gặp Đường Lê, hắn không từng yêu người nào khác, càng không biết cái gì gọi là yêu một người.

Có thể là thời gian Đường Lê xuất hiện quá đúng, hoặc là, nàng quá mức ôn nhu. .... Hắn chưa bao giờ từng gặp người như vậy.

Tôn không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung Đường Lê, hắn miêu tả không rõ lắm, nhưng hắn nhớ rõ khi mình từ trong tử vong rét lạnh tỉnh lại, rõ ràng cảm nhận được ấm áp đến từ Đường Lê, động tác nàng mềm nhẹ ôm hắn, tràn ngập một loại trân trọng cùng tình yêu.

Đây là điều làm Tôn không thể lý giải, từ ban đầu, Đường Lê đối với hắn phẳng phai như là người yêu trăm quý nhiều năm, tình tế lại cẩn thận chiều cố. Bọn họ ôm nhau trong Quý Khốc Nguyên gió lạnh thấu xương, Quý Khốc Nguyên ban đêm lạnh băng lại đáng sợ, có đủ loại tiếng động kỳ quái, là một nơi khiến người ta ghê tởm không chịu nổi, nhưng Đường Lê ở chỗ này, nàng không hợp với hoàn cảnh ấy, mang theo một loại ấm áp hoàn toàn khác với thế giới này.

Tôn ở trong hôn mê nghe tiếng nàng hát, nàng ngẫu nhiên sẽ nhẹ giọng ngâm nga một ít làn điệu, những làn điệu đó làm hắn vô cớ nhớ tới không khí nhẹ nhàng hoặc là ở nơi quán rượu nào đó, tươi tắn lại thân thiết. Trong lúc ngủ Tôn cảm thấy bình thản, cảm thấy bình tĩnh xưa nay chưa từng có.

Bọn họ hoàn toàn khác biệt, nửa đời trước Tôn cô độc lại vội vàng, chưa bao giờ có được những thứ tốt đẹp hay cảm tình, nên sẽ bị Đường Lê hấp dẫn, đây tựa hồ là một sự kiện đương nhiên. Hắn rốt cuộc muốn, muốn chủ động đi truy tìm cái gì đó.

Nếu Đường Lê cũng không thích hắn, có lẽ hắn cũng sẽ lưu lại bên nàng, cẩn thận bảo hộ nàng, tựa như trông giữ góc yên ắng ôn nhu nhất nơi đáy lòng mình mình.

May mắn chính là, Đường Lê cũng thích hắn, bọn họ dị thường thuận lợi ở bên nhau. Tôn quyết định rời Luyện Vực, nguyên nhân rất lớn là bởi vì Đường Lê, hắn không muốn cuộc sống bình tĩnh Đường Lê xây dựng bị người bên ngoài đến từ chỗ hắn đánh vỡ.

Nhưng mà cuối cùng, nàng vẫn rời hắn mà đi. Hắn thể hội cảm tình tốt đẹp nhất thế gian, lại chợt mất đi. Cả đời này duy nhất một lần hắn hoàn toàn bị đánh bại, tan tác đến đạo cũng không thể cảm nổi. Vết thương trên người sau hai tháng khép lại, nhưng hắn ước chừng dùng hai năm, mới không sa vào

trong thống khổ.

Ở Đông Thành hai năm báo ân tình Vũ Văn Kim, hẳn lại đi Bắc Thành, mang theo quyết tâm phải chết đi giết Hạ Hầu Huyền Ngự, đáng tiếc Hạ Hầu Huyền Ngự không dễ đối phó như vậy, bọn họ lưỡng bại câu thương, Tôn không thể không rời đi. Về sau, hắn vẫn luôn trần trọc tu luyện các nơi, đem hết thầy chuyên chú đều dành cho theo đuổi đạo pháp.

Từ khi Đường Lê rời đi, Tôn phát giác so với trước đây bản thân hắn càng thêm coi thường hết thảy mọi thứ bên cạnh, cũng không có cách nào đặt cảm tình lên bất kì người nào việc nào.

Tâm hắn như tro tàn.

Nhưng Đường Lê đã trở lại, vì thế tro tàn lại cháy.

Cùng với đó, tình hình Đường Lê từ vong năm ấy, đột nhiên có thể rõ ràng nhớ lại, không chỉ có như thế, còn như ác mộng quấn quanh hắn, làm hắn không được yên giấc.

“Ta cũng không phải là cố ý không ngủ, mà là không thể đi vào giấc ngủ.”

“Ta rõ ràng nàng đã trở về, biết nàng không chết, đang ở bên ta, nhưng cảnh nàng ở trong lòng ta chết đi sẽ thường xuyên xuất hiện ở trong mộng, làm ta cảm thấy sợ hãi.” Hậu tri hậu giác sợ hãi, khẩn trương hoài nghi hết thảy trước mắt đều không phải là chân thật.

Tôn ách giọng nói: “Có lẽ ta thật quá mức khẩn trương, nhưng ta không có cách nào khống chế.”

Đường Lê lặng lẽ nghe Tôn giải thích vì sao buổi tối không ngủ, nàng bỗng nhiên duỗi tay nâng gương mặt hắn, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tôn Nô, kỳ thật tình huống này của huynh hẳn là một loại bệnh, gọi là ‘ứng kích chứng ngại sau tổn thương’. Chính là bởi vì thấy ta chết, tạo thành thương tổn tinh thần cho huynh, lo âu khẩn trương đó đều là tình huống thực bình thường.”

Tôn nghe không hiểu lắm, “..... Cái gì là tổn thương cái gì mà chứng ngại?”

Đường Lê: “Đơn giản mà nói, chính là huynh cần trị liệu, thực liệu là được.”

Tôn lúc này nghe hiểu.

Đường Lê: “Cho nên ăn khuya vẫn phải ăn, huynh không phải sợ béo lên.”

Tôn: “..... Ta không có.”

Đường Lê: “Kỳ thật, cũng không phải chỉ có luyện đạo mới có thể rèn luyện, còn có biện pháp khác, có lẽ biện pháp này còn có thể làm huynh càng an tâm, bệnh tốt càng nhanh.”

Tôn cũng không biết nàng nói có ý tứ gì, cho đến buổi tối bị kéo lên giường.

Tôn: “.....” Vì tránh cho Đường Lê không thích ứng tình huống hiện tại, hắn phi thường khắc chế chính mình, kết quả ngược lại, bị thê tử nhu nhược giành trước.

Đường Lê một chút cũng không sợ, còn ôm cổ hắn an ủi hắn: “Phối hợp trị liệu, thực nhanh sẽ tốt, ngủ nhất định phải ngủ ngon, bằng không sẽ không có tinh thần, thực ảnh hưởng thân thể khỏe mạnh.”

Được Đường Lê quan ái đầy đủ, tình huống của Tôn quả nhiên đang chuyển biến tốt đẹp.

Hai người tốt nhanh như vậy, Vũ Văn Kim đã nhìn ra, lúc tới đây cạ ăn, cảm thán với Đường Lê, “Động tác của cô và Tôn huynh cũng quá nhanh đi, không đến mấy ngày, cảm tình đã càng thêm tốt đẹp.”

Đường Lê bùng lên một lồng bánh bao cho hắn, cười tủm tỉm nói: “Trong tình cảm, không tốt nhất chính là do dự và suy đoán, cảm tình dù tốt mấy đều sẽ bị nghi ngờ tiêu ma, cho nên có nghi vấn thì phải sớm hỏi ra, có vấn đề thì cùng nhau giải quyết. Thời gian không đợi người, cho nên càng phải nắm chắc đề làm trước, không thể do dự, không ai biết vào lúc do dự có thể xuất hiện cái gì ngoài ý muốn hay không.”

Vũ Văn Kim ách một tiếng, “Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể thẳng thắn thành khẩn ý nghĩ của chính mình.”

Đường Lê cúi đầu cười ra tiếng, múc đầy một chén chè, đắp nắp sứ trắng lên, “Cho nên Tôn Nô rất khó được a, chỉ cần ta hỏi, hắn cũng không giấu ta cái gì, hơn nữa hắn không nghi ngờ ta, phần tín nhiệm này những người khác tuyệt đối không làm được.” Bằng không, vì sao nàng thích người này như vậy đây.

Nhắc hộp đồ ăn, Đường Lê nói: “Thành chủ cứ tiếp tục ăn, ta đi luyện võ trường đưa chè cho Tôn Nô.”

Vũ Văn Kim do do dự dự, nuốt xuống một cái bánh bao, gọi nàng lại, nửa nói đùa: “Ta nói, tẩu phu nhân, cô một ngày cho ăn mấy bữa như vậy, vạn nhất nuôi béo Tôn huynh, cô không còn thích hắn nữa, cô nên kiềm chế một chút, nếu mà cô không thích Tôn huynh, Tôn huynh nhất định sẽ rất khổ sở.”

Đường Lê kinh ngạc nhìn hấn, sau một lúc lâu bỗng nhiên bật cười ra tiếng, “Thành chủ có phải hiểu lầm lần trước ta từng nói hay không? Ta nói thay đổi cũng không phải là thay đổi bề ngoài ..... Thành chủ còn chưa gặp được người mình thích nhất, khả năng không hiểu rõ.” Tưởng mạo có thể là con đường đầu tiên đi đến trong lòng một người, một khi đi qua, vào trong lòng người kia, quyết định không rời đi, con đường này liền không còn quan trọng, cho dù cắt đứt cũng không sao.

Vũ Văn Kim “.....” Đột nhiên cảm giác thật căng?

Tôn đáp ứng ở lại Đông Thành mười lăm năm, trong lúc này hấn phải bảo vệ Vũ Văn Kim, tọa trấn Đông Thành, Vũ Văn Kim lại mời hấn rèn luyện phủ binh, xem như mời hấn chính thức trở thành giáo võ đứng đầu Đông Thành. Từ trước Tôn cũng ở Đông Thành một thời gian, nhưng khi đó hấn chỉ ru rú trong nhà làm ‘khách nhân’, mà không phải người một nhà, hiện giờ xác định thân phận, người trong phủ Đông Thành đều sẽ khách khí gọi hấn một tiếng Tôn tiên sinh.

Chỉ có một mình Đường Lê còn gọi hấn là Tôn Nô. Đối với chuyện này, Tôn cũng không dị nghị, bất quá hấn cũng chỉ cho phép một mình Đường Lê xưng hô như vậy.

Về quan hệ của Đường Lê và Tôn, bởi vì hai người bọn họ không hề che giấu, cho nên tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, sau lưng mọi người nói thế nào, Đường Lê mặc kệ, ít nhất ở bên ngoài không ai dám đắc tội bọn họ, rốt cuộc lực uy hiếp của Tôn thật sự quá mạnh. Đám người Cừu Đồ đi theo Đường Lê cùng nhau tới Đông Thành, mấy ngày nay đều chỉ có thể nhắm mắt giả mù, làm bộ là mình tới du lịch, dù sao không quản được, bọn họ có thể làm gì bây giờ đây, chỉ có thể chờ Nam Cung Hiến tới sớm một chút.

Đường Lê xuyên qua hành lang dài đi đến Diễn Võ Trường, nhìn thấy một đám phủ binh đang luyện đao, nàng đứng xa xa một bên đợi chốc lát, liền nhìn thấy Tôn đi tới. hấn mặc áo quần luyện võ ngắn màu đen, tóc hơi hơi ướt mồ hôi, bỏ áo ngoài ra, vai rộng chân dài liền có vẻ eo gầy quá mức.

Đường Lê liếc mắt ngắm eo hấn một cái, kỳ thật, nàng còn rất chờ mong Tôn Nô béo lên, nhưng ngoài ý muốn hấn hình như rất coi trọng hình tượng, đối với chuyện này mặc danh đề ý, gần đây mấy ngày ăn nhiều, luyện đao cũng vô cùng khắc khổ, liên quan đến đám phủ binh lười nhác dưới trướng Vũ Văn Kim kia đều bị giáo huấn đến phải kêu khổ không ngừng.

“Huynh có mệt không? Kỳ thật cũng không cần nghiêm túc như vậy, nghỉ ngơi nhiều cũng được.” Đường Lê uyển chuyển nói.

Tôn: “không mệt.”

“Khụ, kỳ thật ta cảm thấy bọn họ sắp không chịu nổi.” Đường Lê chỉ chỉ những nhóm phủ binh ánh mắt đại ra đó. Vũ Văn Kim không dám tự mình nói với Tôn, riêng tới tìm nàng hy vọng nàng có thể hỗ trợ truyền đạt ‘không cần coi phủ binh coi như sát thủ để huấn luyện’.

Tôn nhàn nhạt lắc đầu, “Kỳ cục.” Chính là bởi vì như vậy, vũ lực của Đông Thành mới có thể vẫn luôn yếu hơn ba thành khác, nếu không phải phía dưới đang quần thúc thương đạo, chỉ sợ sớm đã xảy ra chuyện.

Đường Lê nhớ tới lúc trước Tôn dạy mình, ngay cả dạy nàng còn nghiêm khắc như vậy, càng đừng nói những người khác.

Tôn nhiều ít vẫn nghe vào chút lời Đường Lê nói, không tra tấn tiếp những phủ binh đó. Chỉ cần Đường Lê tới tìm hấn, hấn đều sẽ buông tha họ, sớm một chút theo Đường Lê trở về, bởi vậy vài lần tiếp theo, những phủ binh đó chờ mong nhất chính là Đường Lê tới, sớm được giải phóng.

Ngày tháng như vậy không bao lâu, Hạ Hầu Huyền Ngự và Nam Cung Hiến tới Đông Thành.

Vũ Văn Kim dù biết bọn họ tới không có ý tốt, nhưng hai thành chủ tự mình đến, hấn vẫn phải tiến ra đón chào. một đám người mệnh mông cuộn cuộn xuyên qua Diễn Võ Trường phủ thành chủ Đông Thành, vừa lúc gặp được Tôn cùng Đường Lê đi qua bên cạnh, Đường Lê còn đang cầm khăn tay chà lau mồ hôi trên trán cho Tôn, hai người vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện, dù là ai cũng có thể nhìn ra bọn họ quan hệ thân mật.

Vũ Văn Kim trầm nghĩ, đây thật là vừa vặn, giáp mặt đã bị vả mặt. hấn nhìn Hạ Hầu Huyền Ngự bên cạnh, quả nhiên thấy vị công tử cao ngạo cảm nâng lên đến trời này, bây giờ sắc mặt xanh đến phiếm đen, Nam Cung Hiến thật ra nhìn ngó khắp nơi —— Cừu Đồ đã sớm đưa tin cho hấn, hiện tại hấn quan tâm không phải Nam Cung Cầm thích ai, mà là nàng đáp ứng giao ra đồ vật kia, có phải là thật hay không.

Đường Lê cùng Tôn cũng phát hiện một đám người này. Tôn thấy Hạ Hầu Huyền Ngự rồi, ôn nhu trong mắt nhanh chóng bị sát ý thay thế, tay cầm đao gân xanh bạo khởi, theo bản năng che Đường Lê ở phía sau.

Đường Lê ấn cánh tay Tôn, gạt đầu với mấy người, “Thúc phụ, Hạ Hầu thành chủ, các người tới so với ta nghĩ còn nhanh hơn.”

Hạ Hầu Huyền Ngự không thể nhịn được nữa, thấy tay nàng vẫn luôn đặt ở trên tay Tôn, hận không thể nắm hai cái tay kia, ngữ khí bất thiện chất vấn: “Nàng đây là có ý tứ gì? Nàng muốn phản bội ta?”

Đường Lê ánh mắt kỳ quái đánh giá hấn, trong giọng nói tất cả đều là chán ghét và ác ý: “Hạ Hầu thành chủ nói cái gì, chúng ta cũng không có quan hệ, cái gì gọi là phản bội.”

Hạ Hầu Huyền Ngự ánh mắt trầm xuống, bị nàng chọc tức đến muốn cười, “không quan hệ? Nàng là vị hôn thê của ta!”

“hiện tại không phải.” Đường Lê ôn ôn nhu nhu cười, “Đáng tiếc Hạ Hầu thành chủ tới quá sớm, nếu muộn hai tháng, đến hải tử của Tôn Nô ta cũng có rồi.”

PS: Ta post nhầm chương 50 thành 51, mà sao ko ai phát hiện vậy? nói chung cũng chỉ toàn là cặp đôi rắc đường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đầu Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Chuyện xưa xong

Đường Lê nói trào phúng quá lợi hại, xứng với biểu tình trên dung mạo nàng, càng có một loại ý vị châm chọc nói móc vi diệu.

Hạ Hầu Huyền Ngự nghe xong lời này, thiếu chút nữa không tức điên, thân là thiên chi kiêu tử, lúc nào thì hấn bị người ta nhục nhã mất mặt mũi như vậy, nếu không phải cố kỵ Nam Cung Hiến cùng với Vũ Văn Kim đều ở đây, giờ phút này hấn đã sớm muốn động thủ giết người.

Hít sâu một hơi, ánh mắt Hạ Hầu Huyền Ngự phức tạp nhìn chằm chằm Đường Lê, hấn nhớ tới Nam Cung Cẩm kia lúc trước yêu mình đến nguyện ý tìm chết vì mình, hấn không nghĩ tới, nàng từ trước thâm tình, bây giờ có thể nói quên liền quên.

“Ta lại cho nàng một cơ hội, Cẩm Nhi, nàng có biết mình đang nói cái gì không?” Hạ Hầu Huyền Ngự trầm giọng hỏi.

Đường Lê lại không để ý đến hấn, chỉ cáo từ Vũ Văn Kim, lôi kéo Tôn cả người phát khí lạnh rời khỏi nơi này.

“Các người!” Hạ Hầu Huyền Ngự làm sao nhịn được, còn muốn ngăn bọn họ, bị Vũ Văn Kim cản lại, “Ai ai, Hạ Hầu thành chủ xin bớt giận, chúng ta trước dàn xếp đã, có chuyện gì sau đó lại nói, nhiều người đang nhìn như vậy đâu.”

Hạ Hầu Huyền Ngự nhìn một vòng những tùy tùng cấp dưới đang xem kịch vui, đen mặt phát tay áo cũng đi rồi.

Đường Lê dùng sức cầm tay Tôn, nhẹ nhàng vuốt ve gân xanh bạo khởi phía trên, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tôn Nô, ta biết huynh tức giận, bắt quá huynh trước không cần vội, chúng ta thực nhanh sẽ không phải nhìn thấy hấn nữa.”

Tôn ngưng lại, cúi đầu nhìn nàng: “Ý gì?”

Đường Lê chỉ cười không nói, “Chúng ta đi ăn cơm trước, loại này việc nhỏ về sau lại nói.”

Bữa cơm này không ăn xong, Nam Cung Hiến đã tới. Đường Lê không chút nào ngoài ý muốn, sử ánh mắt với Tôn trấn an hấn, đứng dậy đi ra ngoài, “Thức phụ, người tới tìm ta, chính là nghĩ kỹ rồi?”

Nam Cung Hiến nhìn Tôn, trực tiếp đi ra ngoài, mang theo Đường Lê, hai người đi vào trong viện, bảo đảm không ai có thể nghe thấy bọn họ nói.

“Ngươi cho Cừu Đồ đưa tới tin, nói đều là thật?” Nam Cung Hiến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Đường Lê mặc kệ hấn có đoán được mình không thích hợp hay không, nàng chỉ đơn giản mà trực tiếp nói: “Ta nói đều là thật, chỉ cần thức phụ chịu phối hợp, chúng ta cùng nhau diệt trừ Hạ Hầu Huyền Ngự, đồ vật kia, nửa bản còn lại sẽ giao cho người, thức phụ đã dựa theo nhắc nhở tìm được nửa bản trước rồi, một khi đã như vậy, hấn là cũng tin tưởng thành ý của ta.”

Nam Cung Hiến như cũ còn nghi ngờ, vài thập niên trước, đại ca hấn lấy được một quyển bí thuật võ tịch, có thể phối hợp với võ kỹ nhà Nam Cung bọn họ, làm cho bọn họ càng cường đại hơn, thậm chí có thể tăng thêm thọ mệnh. Nam Cung Hiến thêm nhỏ dãi không thôi, nhưng mà đại ca hấn sợ hấn vượt qua mình, không muốn chia sẻ với hấn, Nam Cung Hiến tâm ghen ghét nhiều năm bùng nổ, rốt cuộc thiết kế hại chết đại ca. Đáng tiếc bản võ tịch quan trọng đó bị đại ca hấn giao cho thê tử trước khi chết, cũng chính là đại tẩu của Nam Cung Hiến. Nam Cung Hiến vì thế không tiếc mang thanh danh mờ uớc tẩu tử, nhốt người lại.

Nhưng mà nữ nhân kia dù thế nào cũng không muốn nói ra nơi để võ tịch, Nam Cung Hiến vì uy hiếp bà ta, lúc bà ta sinh hạ một đôi tỷ muội song bào thai đã mang đi một đứa, nhưng cho dù dùng tính mạng nữ nhi uy hiếp, bà ta cũng không tiết lộ nửa điểm bí mật. Sau đó hài tử bị mang đi đột nhiên mất tích, rơi vào đâu không rõ, sau đó trở thành nữ chính Sở Li.

Còn đại tẩu vào lúc đại nữ nhi Nam Cung Cẩm mười tuổi thì qua đời, trước khi qua đời nói cho nữ nhi nơi đặt võ tịch. Nam Cung Cẩm kế thừa tính cách và tàn nhẫn của cha mẹ, nàng một lòng chỉ muốn tu tập bí tịch, chính mình trở thành chủ của Nam Thành, đáng tiếc thân thể của nàng không thích hợp, vì thế nàng lại muốn leo lên Hạ Hầu Huyền Ngự, mượn lực lượng của hấn trợ giúp đoạt lại Nam Thành.

Về sau một đồng lớn cốt truyện trong nguyên tác kia, đều là cảm tình gút mắt từ một đôi hoa tỷ muội này cùng với Hạ Hầu Huyền Ngự, Đường Lê tuy nhớ ra cốt truyện, nhưng nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ tìm nơi để võ tịch, sau đó lấy ra một nửa trong đó nói cho Nam Cung Hiến, để thuyết phục hấn hợp tác cùng với mình.

Nam Cung Hiến cũng không hoàn toàn tin tưởng nàng, nhưng Đường Lê không để bụng, nàng ăn nói nhỏ nhẹ, lại nói một lần hiệp nghị của mình và Vũ Văn Kim. Trừ xong Hạ Hầu Huyền Ngự, không chỉ có thể có được võ tịch hấn muốn nhiều năm, còn có thể lấy được chỗ tốt từ Bắc Thành. Nam Cung Hiến đương nhiên động tâm, lúc này, Đường Lê lại lấy ra một phong thư ý bảo hấn xem.

“Đây là thư hôm qua ta nhận được, đến từ Công Tây thành chủ Tây Thành.”

Nam Cung Hiền tiếp nhận thư xem, không khỏi toát ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Đường Lê cũng dần dần thay đổi, “không nghĩ tới, đến Công Tây thành chủ người cũng có thể mượn sức thuyết phục.”

Bất quá là trao đổi ích lợi mà thôi, đối với một người biết quan hệ và các loại bí mật của toàn bộ nhân vật mà nói, muốn đánh vỡ cân bằng thật dễ dàng trong nguyên văn bốn thành hỗn chiến, đã sớm chuẩn bị phục bút các loại mâu thuẫn và thù hận.

Đường Lê cong cong môi, “Thúc phụ đáp ứng rồi sao?”

Nam Cung Hiền lại nhìn Tôn cầm đao đứng cách đó không xa, chung quy nói: “Được, ta đáp ứng người.”

Đường Lê tiến hẳn đi, đi tới bên Tôn, dựa vào vai hắn nói: “Hạ Hầu Huyền Ngự khó đối phó, cũng may thúc phụ đã đáp ứng ta sẽ giúp huynh. mấy ngày gần đây đều đẹp trời, tuy không phải mùa đông nên không có tuyết rơi cũng tương đối đáng tiếc, nhưng ta đã chọn sẵn chỗ cho Hạ Hầu Huyền Ngự, huynh hẳn là sẽ thích, bây giờ chúng ta có thể tới đó chờ Hạ Hầu Huyền Ngự.”

Bọn họ cười ngửa, lặng lẽ rời Đông Thành.

Hạ Hầu Huyền Ngự vừa đến Đông Thành một ngày, còn chưa kịp tìm Đường Lê và Tôn phiên toái, liền nhận được truyền thư, sắc mặt rất khó xem vội vàng cáo từ. Nam Cung Hiền và Vũ Văn Kim trao đổi ánh mắt.

Nam Cung Hiền: “Thương đạo dưới trướng Vũ Văn thành chủ thật sự bất phàm a, tốc độ nhanh như vậy, chỉ sợ bản đến các loại tin tức, không ai có thể rõ ràng hơn Vũ Văn thành chủ.”

Vũ Văn Kim mỉm cười: “Chỉ là làm chút việc nhỏ mà thôi, Nam Cung thành chủ hẳn là nên xuất động người đuổi theo đi, bằng không sợ sai đại sự.”

Hai người từng người rời đi, Vũ Văn Kim dùng cây quạt gõ xuống lòng bàn tay, lầm bầm lầu bầu, “Hy vọng kế hoạch của tâu phu nhân thành công, Nam Cung Hiền nguyên ý phối hợp mới tốt, bằng không chỉ có thể dùng một loại biện pháp khác.”

.....

Hạ Hầu Huyền Ngự chau mày ngồi ở trong xe ngựa, tâm thần hắn có chút không yên, lại cầm lấy thư xem. Bắc Thành xảy ra chuyện, hiện tại chủ thành của hắn đại loạn, nếu không phải mấy năm nay hắn vội vàng dưỡng thương, trạng thái lại thường xuyên không ổn, vô tâm quản lý quá nhiều, trong thành cũng sẽ không nhân tâm tan rã, dễ dàng làm cho người khác quấy ra đại loạn.

Bên trong xe buồn bức, Hạ Hầu Huyền Ngự kéo cửa sổ xe, bỗng nhiên cảm thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ có một tia quen thuộc. Trong lúc hắn suy tư, xe ngựa đột ngột dừng lại, cùng với một loạt tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng ngựa hí.

“Xảy ra chuyện gì!”

Hạ Hầu Huyền Ngự đẩy mở cửa xe, nhìn thấy một người ngăn ở phía trước đoàn xe, là Tôn. Ở trong rừng phía sau hắn, còn có rất nhiều bóng người màu đen.

Hạ Hầu Huyền Ngự minh bạch, khinh miệt cười đứng lên đi ra ngoài, “Muốn chặn giết ta, chỉ bằng người? không biết lượng sức, chẳng lẽ người cảm thấy mấy năm trước nhân lúc ta bị thương cùng ta đánh ngang tay, là thật có thể giết ta? Thực tốt, chính người tự đưa tới cửa.”

Tôn đứng ở trong cỏ hoang, mắt nhìn chung quanh, ngữ khí trầm lãnh: “Người còn nhớ rõ đây là nơi nào.”

Hạ Hầu Huyền Ngự sững sốt, quét mắt nhìn chung quanh, trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, ở chỗ này hắn giết chết một người, người nọ lớn lên giống Nam Cung Cầm..... không đúng, đó là Sở Li. một đoạn ký ức cùng với cảm giác đều thực dị dạng, trong lòng hắn chỉ có nồng đậm phần nộ bị người ta lừa gạt.

“Người muốn nói gì?” Hạ Hầu Huyền Ngự sắc mặt không tốt, hắn rút cuộc phát hiện tình huống không đúng, thu liễm cuồng vọng của mình.

Tôn không nói nữa, cái gì hắn cũng không muốn nói, mang theo sát khí đầy người rút đao ra.

Nếu chỉ có một mình Tôn, Hạ Hầu Huyền Ngự sẽ không thua, nhưng Nam Cung Hiền cũng xuất hiện theo. Tuy rằng hắn ta giả vờ giống người tốt, động tay lại rất âm ngoan, Hạ Hầu Huyền Ngự không rõ Nam Cung Hiền vì sao đột nhiên mạo hiểm muốn giết mình, mang theo loại khó hiểu này, hắn ngã thật mạnh vào trong vũng máu.

hắn có thể cảm giác được mình sắp chết, nhưng đây là không có khả năng, hắn sao lại chết được, hắn vẫn luôn có một loại tự tin mãnh liệt, cảm thấy thế giới này đều là vì hắn mà sinh, như vậy hắn sao có thể sẽ bị người ta giết chết.

Tiếng bước chân sần sật vang lên ở bên tai, Hạ Hầu Huyền Ngự thấy khuôn mặt quen thuộc của Nam Cung Cầm.

Nàng nói: “Hạ Hầu thành chủ không cần lo lắng Bắc Thành thế nào, Công Tây thành chủ nhất định sẽ giúp người chăm sóc tử tế.”

Hạ Hầu Huyền Ngự lúc này mới đột nhiên minh bạch, Bắc Thành hỗn loạn là việc làm của Tây Thành, trong cổ họng hần phát ra một loạt tiếng kêu giận dữ.

Đường Lê tiếp tục nói: “Công Tây thành chủ rõ ràng chán ghét ngươi, lại vì sao chịu đựng nữ nhi của mình liên tục đến Bắc Thành dây dưa ngươi? Công Tây tiêu thư xác thật là vì ngươi, những người bên cạnh nàng đó lại là Công Tây thành chủ an bài, Bắc Thành của ngươi, đã sớm vỡ nát. .... Ngươi sắp chết, Bắc Thành của ngươi cũng sắp không còn.” Ngữ điệu ôn hòa của nàng, lời nói ra lại mang đầy ác ý.

Hạ Hầu Huyền Ngự hồi quang phản chiếu nhúc nhích thật mạnh một chút, ánh mắt phần hân bắn thẳng đến mặt nàng.

Đường Lê cũng không sợ hãi, thấp giọng dò hỏi: “Ngươi không phải người của thế giới này đi, ngươi hẳn là có một hệ thống? Ta không biết đến tột cùng ngươi là người hay là thứ gì khác, nhưng bây giờ ngươi đã có thể chết rồi. Chết rồi thì ngàn vạn đừng trở về nữa, nếu không ta nhất định lại giết ngươi thêm một lần.”

Hạ Hầu Huyền Ngự một hơi cuối cùng không ra được, trong ánh mắt mở to mất đi thần thái. Cũng không biết là trọng thương mà chết, hay là bị tức mà chết.

.....

Trong không gian hư vô, Hạ Hầu Huyền Ngự mở mắt, lúc này đã không thể gọi hắn là Hạ Hầu Huyền Ngự. Hắn cũng không có một cái tên cố định, có lẽ từ trước cũng có, nhưng đã sớm bị hắn quên đi. Hắn tự xưng là thần, có được ý chí và vô số phân thân không thể bị ma diệt, có thể xuyên qua vô số thế giới lớn nhỏ, tùy ý cướp lấy khí vận của những thế giới đó để phụng dưỡng ngược lại bản thân mình.

“Hệ thống, ra đây.” Vị ‘ thần ’ này tỉnh lại rồi mười phần tức giận.

“Ta muốn một lần nữa tiến vào thế giới đó, ta muốn giết bọn họ.”

Hệ thống đúng lúc xuất hiện —— “Xin lỗi, ngài đã mất đi liên kết cùng thế giới đó, vô pháp tiến vào. Ngài muốn xem lại thế giới, tra tìm trạng thái hiện tại của bọn họ hay không?”

‘ Thần ’: “.....”

Hệ thống tự động vận hành —— “Đỉnh, nhân vật [Nam Cung Cẩm][Tồn] đạt được thành tựu cùng nhau đầu bạc, đạt được thành tựu nắm tay thiên nhai, đạt được thành tựu con cháu mãi đường .....”

‘ Thần ’ cả giận nói: “đóng lại cho ta!”

Quả thực tức đến muốn hủy diệt thế giới.

nói như vậy, hắn muốn cướp lấy khí vận thế giới nào đó là có yêu cầu, thứ nhất cần cái gọi là “Cốt truyện”, cốt truyện này càng khúc chiết gút mắt càng có thể sinh ra nhiều khí vận, để cốt truyện vận chuyển dựa theo hắn thiết tưởng, là có thể bảo đảm khí vận lưu thông, còn “Nữ chủ” chính là để hắn liên kết cùng thế giới đó, nữ chủ “yêu” hắn, là tiền đề để hắn có thể hấp thu khí vận của thế giới.

—— “Bởi vì ở thế giới kia ngài tự tay giết chết nữ chủ, làm cho thế giới đó phát sinh bài xích với ngài, hiện giờ thân thể của ngài ở thế giới kia đã tử vong hoàn toàn không thể đăng nhập lại thế giới.”

‘ Thần ’ trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Ta đã liên tiếp mất đi hai thế giới, đây tuyệt không phải ngẫu nhiên, có cái gì đang ảnh hưởng thế giới của ta, ta muốn biết rõ ràng. Nếu ta không đoán sai, thế giới dị thường tiếp theo sẽ xuất hiện thực nhanh, lần này, ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân.”

—— “Đỉnh —— thế giới dị thường đã xuất hiện, [thế giới tiên hiệp binh mảo] xuất hiện cốt truyện chéo đi.”

‘ Thần ’ sắc mặt lãnh túc, mắt đầy tức giận, “Được, thức tỉnh nhân cách.”

.....

U Phù Sơn

Đại điện phủ ngọc thạch thuần trắng trôi nổi trong không trung, áp trên hơn mười đảo nhỏ chung quanh, đó là Thần Điện nơi thượng thần Huyền Thương sống một mình, nhóm thần hầu cùng với tiểu tiên đều không có tư cách đi vào trong điện, trong đại điện trống trải, chỉ có Huyền Thương một mình ngồi ở chính giữa ngọc đài nhắm mắt tu luyện.

Đột nhiên, khí thế quanh thân Huyền Thương rung động, mở mắt. Cùng lúc đó, trước mặt hắn xuất hiện một tấm bảng.

Thế giới này nhân cách là lạnh nhạt vô tình, tính cách của phân thân trong mỗi thế giới bởi vì giả thiết mà có bất đồng, cho dù nhân cách chủ thức tỉnh, cũng sẽ bị ảnh hưởng. Lúc này trong mắt Huyền Thương không có lửa giận khi ở không gian hư vô, chỉ có lạnh băng và uy nghiêm.

“Điều tra cốt truyện chéo đi.” hắn lạnh lùng nói.

Giao diện hệ thống trầm mặc một lát, xuất hiện một đám loạn mã —— “&*&* nữ chính không thể thành công %&#* bá. .... sur *&%. ....” Mới vừa

biểu hiện xong, hệ thống giao diện đột nhiên tán loạn, đồng thời hai mắt Huyền Thương trợn lên, hôn mê bất tỉnh.

.....

Lại lần nữa xuất hiện ở bên trong hư không ‘ thần ’ tức muốn học máu, “Sao lại thế này, đang yêu lành vì sao đột nhiên trở lại?!”

—— “Rất tiếc nói cho ngài, thế giới kia trước mắt chỉ sợ còn không có cách nào thức tỉnh nhân cách, không thể tiến hành đưa vào nhân cách chủ.”

“Cái gì?!”

—— “Thế giới trước ngài tự tay giết chết nữ chủ, gây ra thương tổn với đầu mối then chốt liên kết thế giới, bởi vậy xuất hiện hiện tượng nhanh chóng thoát ra, trước mắt đang chữa trị, xin kiên nhẫn chờ đợi chữa trị xong.”

(Chuyện xưa thứ hai xong)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Đề Cùng Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.